

Mikkel Birkegaard

CONDAMNAT
LA MOARTE

MIKKEL BIRKEGAARD

CONDAMNAT LA MOARTE

Original: *Over mit lig* (2009)

Traducere din limba daneză de:
GABRIELA SAUCIUC

virtual-project.eu

POLIROM

2012

Prolog

Până de curând nu am ucis decât pe hârtie.

Și chiar eram bun la așa ceva. Atât de bun, încât trăiam din scris. Și suficient de experimentat încât să-mi fac o profesie din asta. Într-o țară de dimensiunile Danemarcei este oarecum un privilegiu să îți permiți să fii scriitor cu normă întreagă. Dar mulți probabil că ar ezita să mă numească un scriitor *adevărat* și să-mi considere cărțile literatură *adevărată*.

Pe parcursul carierei mele, am fost adesea ținta criticilor, ba chiar am fost ridiculizat, iar uneori, în sinea mea, le-am dat dreptate detractorilor. Nu îmi este tocmai la îndemână, dar trebuie să recunosc că atunci când, cu limbi înveninate, aceștia m-au acuzat de neglijență și cinism, de faptul că recurg la elemente-șoc ca să maschez lipsa de consistență a acțiunii, nu vorbeau deloc aiurea.

Dar întâmplările pe care le voi istorisi în paginile ce urmează vor fi cu totul și cu totul altfel.

Știi că acest roman va fi complet diferit de tot ce am scris până acum. În mod normal, îmi asum rolul de narator invizibil și anonim, ce deapănă firul povestirii fără a atrage inutil atenția asupra sa.

Dar de data aceasta nu mă pot lăsa pe dinafară.

Sunt nevoit să îmi îndrept atenția asupra propriei mele persoane, iar acest prolog este scris în primul rând pentru mine, pentru a-mi reaminti neîntrerupt de proiectul meu, ca un fel de arătător care să îmi atragă atenția și să îmi spună ce anume am de făcut și în ce condiții. O motivație care să mă facă să merg mai departe.

Căci dacă e să merg mai departe, trebuie să o fac singur.

M-am izolat de lumea înconjurătoare. Nimic nu mă va distra. Întunericul și liniștea sunt atât de compacte în timpul nopții, că parcă m-aș afla într-un buncăr, la mulți metri sub pământ. Niciun sunet și nicio părere nu răzbat până la mine.

Dar nici nu am nevoie de inspirație din afară.

Cele ce urmează s-au întâmplat deja și nu trebuie decât să fie transmise, prin intermediul degetelor mele și al tastaturii

computerului. Cele petrecute în ultima săptămână mă forțează să mă pun pe mine în lumina reflectoarelor și să cercetez totul în detaliu, acum, cât încă îmi este proaspăt întipărit în memorie și cât încă mai am timp. Fără niciun filtru. Fără figuri de stil sau artificii care să mă pună pe mine – sau pe personajul meu – într-o lumină favorabilă. Din păcate, oricât de tentat aș fi să înfrumusețez momentele dureroase și de groază ori scenele la care am luat parte în ultimele zile, de data aceasta nu pot scrie literatură.

Într-un fel, mă simt eliberat.

Nu trebuie să mint.

Și tehnica este diferită. Nu sunt nevoit să născocesc tot felul de acrobații dramatice pentru a îmbunătăți intriga sau suspansul. Ci voi scrie totul așa cum este, fără alte subterfugii.

Iar protagonistul nu va trebui să stea și să se privească în oglindă, pentru ca cititorul să-și poată face o impresie asupra înfățișării sale, căci protagonistul acestor întâmplări sunt chiar eu, Frank Føns, un scriitor în vârstă de patruzeci și șase de ani, nu foarte înalt, cam la un metru șaptezeci, slab, cu părul închis la culoare, cu obrazul acoperit de o barbă deasă și scurtă și o pereche de ochi cenușii ca oțelul, care, din câte mi se spune, nu clipește prea des.

Gata, și cu asta am terminat cu descrierea mea.

Dacă situația nu ar fi fost atât de gravă, probabil că m-aș fi bucurat de această nou-descoperită libertate de mișcare, și cumva mă necăjește că până acum am evitat acest gen de experiment. Nu că în trecut nu m-aș fi încumetat la experimente literare, dar am găsit, poate prea devreme, o formulă care a funcționat și în care m-am înțepenit de atunci încolo.

Dar nu și acum.

Regulile jocului s-au schimbat.

M-am eliberat de tiparele și de așteptările mele sau ale altcuiva. Nu trebuie să îmi mai fac griji să urmez convențiile unanim acceptate sau regulile nescrise cu privire la ce este și ce nu este permis, ceea ce constituie, din fericire, un avantaj, căci mă văd nevoit să încep cu unul dintre cele mai mari clișee ale genului, cu întâmplarea care a pus totul în mișcare: o convorbire telefonică...

Marți

1.

Nimeni nu ar îndrăzni să mă sune înainte de prânz.

Toți cei care au impresia că mă cunosc se așteaptă să fiu mahmur la ora aceea. Toți cei care mă cunosc cu adevărat știu că obișnuiesc să lucrez până la prânz și că urăsc să fiu deranjat în timp ce scriu. Nu că, de fapt, chiar aș fi fost cufundat în scris când a sunat telefonul. E drept, stăteam la birou, cu computerul aprins și o cană de cafea fierbinte aburind lângă monitor, însă gândurile mele rătăceau pe altundeva. Din biroul meu de la etajul casei de vacanță - „Turnul”, cum fusese botezat cândva de fiica mea cea mare, pentru ca apoi așa să-i rămână numele - aveam vedere liberă spre grădină și mă întrebam dacă să mă apuc de gazon în după-amiaza aceea sau să aștept până când vremea de toamnă avea să despoaie copacii de ultimele lor frunze.

Prima mea reacție a fost să ignor telefonul. Cine suna la ora asta nu avea cum să vină cu vești bune. Sau erau lucruri neimportante, telemarketing ori cineva care greșise numărul. Am lăsat telefonul să sune de cinci ori înainte să răspund, mormăindu-mi numele în receptor.

— Cadavrul tău a fost găsit, se auzi de la celălalt capăt al firului.

Era Verner. Nu se prezenta niciodată când suna și era unul dintre cei care aveau impresia că mă cunosc. Cu toate astea, nu se sfia să mă sune, fără să-i pese de oră.

Nu aveam chef să mă las prins în jocurile lui de cuvinte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că cineva ți-a comis crima.

— Pe care dintre ele? I-am întrebat eu și nu m-am putut abține să casc.

Verner lucra la Poliția din Copenhaga, iar eu mă foloseam de el pentru a verifica veridicitatea procedurilor polițienești pe care

le descriam în romanele mele. Chiar dacă, după părerea lui, profesia de scriitor nu era tocmai o profesie adevărată, Verner era totuși mândru să contribuie la procesul creației – o mândrie care, din păcate, i se cam urcase la cap, dându-i impresia că avea dreptul să mă sune la orice oră cu comentarii și idei.

— Crima din port, răspunse el surescitat. Cadavrul unei femei a fost găsit în zona portului Gilleleje, desfigurat și legat în lanțuri ca să îl tragă la fund.

Am închis ochii, masându-mi tâmpla cu două degete. Mintea mea continua să oscileze între planul de a strânge frunzele de pe gazon și sentimentul de vinovăție că încă nu produseseam norma zilnică de cuvinte. Iar mesajul lui Verner se insinua încet în gândurile mele.

— Îți bați joc de mine? I-am întrebat eu, mai mult ca să nu tac.

— Îți spun, e crima ta, răspunse Verner, evident iritat.

— Trebuie să fie o grămadă de femei înecate în portul...

— Dar nu la fel de multe care să fi fost în viață și echipate cu un tub de oxigen atunci când au fost aruncate în apă, mă întrerupse Verner. Avea până și aceeași culoare a părului. Totul se potrivește. Inclusiv greutatea care să o țină la fund.

— Un bust din marmură?

— Exact.

— Și ești sigur că au găsit-o în Gilleleje?

— Da.

Am simțit că-mi zvâcnește capul. Crima descrisă de Verner suna exact ca unul dintre omorurile din ultimul meu roman, *Pe întinderea roșie*. În carte era vorba despre un psiholog psihopat care își expunea pacienții la cele mai mari fobii ale lor, nu pentru a-i ajuta să se însănătoșească, ci pentru a le lua viața în cel mai înspăimântător mod posibil. Victima din port era, așadar, o femeie căreia îi era o frică exacerbată de înec, iar psihologul se scufundase în apă pentru a-i studia chipul cuprins de teroare, până când femeia rămăsese fără oxigen și murise sufocată. Fusesse în al nouălea cer la vederea expresiei de panică de pe chipul acesteia, acolo în apele reci și întunecoase, cu pupilele larg dilatate și urletele care, estompate de masca de oxigen și de apă, se auzeau ca de pe altă planetă. În aceeași carte mai omorâsem și alte personaje cu propria lor fobie: frica de ace, claustrofobie, arahnofobie. Cu siguranță, nu era una dintre cele mai reușite intrigi ale mele.

- Frank? Întrebă Verner pe un ton aspru.
 - Da, aici sunt, am răspuns eu.
 - Ce facem?
 - Nu se poate, i-am răspuns clătinând din cap. Trebuie să fie o coincidență.
 - Frank, femeia e moartă. Nu e nicio coincidență.
 - Dar cartea abia a ieșit de sub tipar, am protestat eu. Nici măcar nu a apărut încă pe piață.
-

Verner trebuia să se întoarcă la lucru. Patrula pe străzile din Copenhaga, ocupându-se în principal de prostituție și delikte minore. Omuciderile nu țineau de competența lui, de aceea nici nu avea prea multe detalii când m-a sunat prima oară. Dar, datorită unei rețele extinse din cadrul Poliției reușea, de obicei, să adulmece informațiile de care aveam nevoie în cărțile mele, fie că era vorba de proceduri de arestare, contravenții de trafic sau crime. M-a asigurat că avea să urmărească evoluția cazului pe parcursul zilei și să mă țină la curent.

Când mă gândesc din nou la momentul acela, îmi dau seama că decizia luată atunci, de a nu dezvălui și altora bănuielile noastre, a fost una regretabilă. În decursul anilor, Verner îmi furnizase informații confidențiale și era probabil speriat de consecințele pe care le-ar fi avut asupra lui dacă acest lucru ar fi ieșit la iveală. Iar eu eram prea uluit la momentul respectiv pentru a putea lua vreo decizie, chiar dacă, preț de o clipă, m-am gândit că o asemenea dezvăluire nu ar fi făcut decât să sporească vânzările romanului meu. Dar m-am lepădat imediat de acest gând. Era la fel de probabil ca poliția să interzică lansarea cărții, din considerație pentru rude sau pentru efectuarea investigațiilor, iar eu aveam nevoie de bani. În ultimii zece, doisprezece ani scrisesem câte o carte la fiecare optsprezece luni, iar existența mea depindea de această regularitate. Nu că aș fi trăit în lux. După divorț, casa de vacanță devenise locuința mea permanentă, chit că era contrar contractului de cumpărare, și cu toate că se afla într-o stare rezonabilă, nu era tocmai un palat.

„Turnul” era una dintre cele mai vechi case de vacanță din Rågeleje, pe a treia stradă de la plaja aflată pe coasta de nord a insulei Zealand. Casa era înconjurată de o grădină generoasă, formată în primul rând din gazon străjuit de mesteceni și brazi

înalți. De aici nu erau decât vreo zece kilometri până la Gilleleje, unde mă duceam periodic să cumpăr pește de la tarabele de pe chei.

Faptul că știam destul de bine zona fusese motivul pentru care alesesem tocmai portul Gilleleje ca loc al crimei din romanul *Pe întinderea roșie*, dar acum alegerea aceasta mi se părea o mare greșeală. Era mult prea aproape și îmi era greu să-mi imaginez cum aș fi putut să îmi mai fac cumpărăturile acolo. Una peste alta, îmi era greu să concep cum putuse cineva să comită o crimă în satul acela mic și adormit de pescari.

Am încercat apoi să ignor vestea. Am încercat să-mi distrag atenția, luându-mă cu tot felul de treburi în grădină, în ideea să uit că o persoană fusese ucisă. Dar nu era ușor. Am de-a face cu moartea în fiecare zi. Nu trece o oră fără să mă gândesc la noi mijloace de a ucide sau modalități de a răni și a provoca durere. Cele mai banale obiecte și ustensile menajere se transformă în arme ale crimelor sau în instrumente de tortură. Dar totul numai în imaginația mea.

Acum însă fusese transpus în realitate.

În ziua aceea nu am mai apucat să adun frunzele uscate din grădină, nici să scriu cele 2 500 de cuvinte care constituie norma mea zilnică. Nu trecuse nicio oră de la telefonul lui Verner, iar eu nu îmi puteam lua gândurile de la cele întâmplare. Așa că am încercat să mă consolez cu un pahar dewhisky, chiar dacă nu era decât ora unsprezece. M-am așezat pe terasă, uitându-mă cum soarele de toamnă se lupta cu niște nori călători uriași. Grămezi de frunze zăceau răspândite peste tot prin grădină, iar vântul se prindea în copacii înalți, zgâlțâindu-i. Din mesteceni se scutura din când în când, peste terasă, câte un nor de semințe, și samarele înaripate nimereau adesea în paharul meu. Odată ajunsese acolo, pluteau la suprafață ca niște piese de puzzle într-un ocean auriu, iar eu stăteam și studiam îndelung cum se duceau la fundul paharului, pe măsură ce se îmbibau cu lichid. În limba engleză, o crimă care a fost copiată după o altă crimă este numită *copycat*, o denumire pe care nu o înțeleg pe deplin și care presupun că nu are nimic de-a face cu pisicile. În daneză s-ar spune că ucigașul îl „mămuțărește” pe un altul, ceea ce cred că are mai mult sens, de vreme ce îmi închipui că mămuțelor, asemenea copiilor, le place să imite gesturile altora. Cei doi termeni implică două animale cu totul

diferite și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai absurd mi se părea.

Mi-am băut whisky-ul, după care mi-am turnat încă un pahar și am luat unul din exemplarele romanului *Pe întinderea roșie* care sosiseră cu vreo două săptămâni în urmă, proaspăt ieșite de la tipar. Întors pe terasă, am deschis la pasajul în care era descrisă crima. Acesta se afla undeva spre sfârșitul romanului și se întindea pe mai bine de șapte pagini. Crima reprezenta climaxul emoțional al romanului, elementul pe care întotdeauna îl planific până în cel mai mic detaliu și care constituie punctul meu de plecare pentru a încheia restul povestirii.

•

Kit Hansen, victima din roman, este o femeie frumoasă de douăzeci și opt de ani, roșcată, suplă, cu un corp athletic și sâni voluptuoși. Fobia de apă și de înec i se trage de la un accident suferit în Sharm El Sheikh, unde, împreună cu prietenul ei, se aventurase în adânc, la numai câteva zile după ce își primiseră certificatul de scufundători. Cei doi se împotmolesc într-o plasă de pescuit care îi imobilizează pe fundul mării, dar Kit reușește să se elibereze, după care încearcă disperată să îl scape și pe el. Însă trupul acestuia se încâlcise strâns în ițele plasei, iar Kit este nevoită să îl vadă cum se stinge din viață în fața ochilor ei. Copleșită de un sentiment de vinovăție, se întoarce în Danemarca, unde trebuie să povestească familiei prietenului ei împrejurările în care murise acesta, după care suferă o cădere psihică și nu mai este capabilă să funcționeze în viața de zi cu zi. Își pierde serviciul la agenția de publicitate la care lucra, se izolează de restul lumii și începe să facă abuz de narcotice. După o vreme, vecinul ei se îndrăgostește de ea. El este singurul căruia îi pasă de această femeie retrasă și, încet-încet, iubirea lui este remarcată și împărtășită. Cu ajutorul lui, Kit reușește să renunțe la narcotice. Tot el este și cel care o convinge să meargă la psihologul Venstrøm, care în cele din urmă o va ucide. Romanul se încheie cu vecinul lui Kit omorându-l pe Venstrøm, nu înainte ca acesta să fie supus unei torturi cumplite, pornind de la fobia acestuia față de ace.

Am răsfoit înapoi în carte, la descrierea lui Kit Hansen, întrebându-mă cât de mult semăna aceasta cu femeia ucisă. Sau mai degrabă invers. Dacă într-adevăr era vorba de o copie a crimei din roman, victima era și ea tot roșcată? Avea oare o

cicatrice pe tibie, acolo unde plasa de pescuit îi intrase în carne până la os, când se luptase să se elibereze din ea, pe fundul mării, în paradisul egiptean al scufundătorilor? Cât de departe mersese criminalul pentru a găsi o victimă care să se potrivească descrierii?

Alcoolul începuse să își facă efectul. Corpul mi se îngreunase, iar gândurile mi se împleticeau în minte. Am citit din nou capitolul în care Kit Hansen era ucisă. Totul mi se părea din ce în ce mai ireal, iar în cele din urmă începusem chiar să mă îndoiesc că Verner într-adevăr sunase. Poate că nu fusese decât un gând care o luase razna, un fel de manevră subconștientă ca să scap de munca planificată pentru ziua aceea.

Trebuia să mă duc la Gilleleje, să văd cu ochii mei dacă într-adevăr fusese comisă o crimă, iar dacă era adevărat, să încerc să aflu cât de mult semăna cu descrierea mea sau dacă nu cumva era Verner paranoic.

2.

Toyota mea șomase luni de zile, așa că a protestat zgomotos când am învârtit cheia în contact. În cele din urmă s-a dat pe brazdă, așa că am pornit-o, de-a lungul coastei, spre Gilleleje. Cea mai mare parte a drumului era flancat de case de vacanță și de brazi, iar pe alocuri se putea întrezări marea. Valurile mugeau cu crestele lor albe, iar plaja se îngustase atât de mult, încât avea numai trei, patru metri lățime și pietrișul era acoperit de spuma valurilor. Mareea era în plin flux.

În port nu se aflau prea mulți oameni. Noiembrie era departe de sezonul turistic, iar cârciumile și terasele de vară, cu grătare în aer liber, își împachetaseră demult mobilierul de sezon, lăsându-mi loc să parchez Corolla în port, aproape de chei.

În carte nu se preciza exact unde fusese comisă crima, așa că am rămas în mașină, spionând prin parbrizul din față. Vântul puternic învolbura crestele valurilor din port. Majoritatea bărcilor acostaseră deja pentru iarnă. Cele care încă rămăseseră în larg se agitau întruna, scoțând sunetul acela neplăcut de cauciuc

frecat de cauciuc, estompat doar de cablurile de oțel care biciuiau catargele din aluminiu.

De partea cealaltă a bazinului portuar se aflau vreo cinci mașini, dintre care una era a poliției. Am simțit deodată cum mă ia cu amețeală și mi-am încleștat mâinile pe volan. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Am rămas așa o bucată de vreme, respirând cât mai regulat posibil. Relaxează-te, îmi spuneam. Puteau exista sute de motive care să justifice prezența poliției în port și doar unul dintre ele avea de-a face cu mine.

După câteva minute am îndrăznit să deschid ochii. În jurul mașinilor stăteau câțiva oameni, dar cei mai mulți se apropiaseră de dig, privind înspre mare, în direcția opusă. Din câte puteam să văd, nu fusese niciun perimetru împrejmuit cu bandă.

M-am dat jos din mașină și, cât mai relaxat cu putință, m-am îndreptat spre cealaltă latură a portului. Pe măsură ce mă apropiam, am început să aud voci și paraziți din stațiile poliției. Doi bărbați în costum de scafandru stăteau în deschizătura ușii unei furgonete și beau cafea în tăcere. Un polițist în uniformă mă urmări din priviri. Am evitat să mă uit la el și, străduindu-mă să rămân cât mai calm posibil, am continuat să mă apropii de marginea digului. Aici se adunaseră vreo douăzeci, treizeci de persoane, adulți și copii, și priveau cu toții undeva, în larg. Unii aveau binocluri și aparate foto. M-am alăturat grupului și am privit în aceeași direcție ca ei.

La vreo sută de metri în larg se aflau două ambarcațiuni, una mai mare, de salvare, vopsită în roșu și galben, și o barcă neagră de cauciuc. Patru geamanduri cu stegulețe roșii delimitau un perimetru de circa douăzeci de metri pătrați.

— Au pescuit o femeie din mare azi de dimineață, se auzi o voce limpede. Era dezbrăcată.

Pe o bancă de lângă mine stătea un puști roșcovan de vreo zece ani, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie galbenă și cu cizmulite albastre de cauciuc. În jurul gâtului îi atârna un binoclu care era aproape la fel de lung ca antebrațele lui.

— Era complet albă, continuă el. Și roșie.

— Ai văzut-o? l-am întrebat eu, cu o voce ușor tremurată.

Băiatul încuviință energic din cap.

— Am stat aici toată ziua. Puștiul își lăsa mâinile pe lângă corp și își întoarse privirea către bărci. Erau aici azi de dimineață. O mulțime de scafandri și de polițiști. La început au tot încercat să mă gonească, dar m-am strecurat tot timpul pe lângă ei. Acum nu mai au chef să mai zică nimic.

Băiatul zâmbi și își împinse pieptul înainte.

— Și... femeia?

— Era complet albă, repetă el. Și era legată cu lanțuri de care atârna o piatră.

— Avea părul roșcat? am întrebat eu.

Băiatul făcu ochii mari și se uită la mine.

— De unde știi?

Am ridicat din umeri.

— Păi, tu ai spus că era albă și roșie.

Băiatul încuviință din cap.

— Avea părul roșcat. Dar era roșie și aici, adăugă el, făcând un gest cu latul palmei în dreptul pieptului, apoi în dreptul gâtului. Și aici, și pe picioare, și pe brațe.

N-am știut ce să-i răspund și nici nu cred că eram în stare să vorbesc, așa că mi-am îndreptat privirea către bărci. Am rămas așa amândoi, preț de câteva minute, până când mi-am dres glasul și am arătat către binoclul lui.

— Văd că ai un binoclu de nădejde. Pot să îl încerc?

Băiatul clătină din cap și își scoase binoclul de la gât.

— Dar mi-l dai înapoi dacă se întâmplă ceva.

Am dus binoclul la ochi și am focalizat spre bărci. În cea mică, de cauciuc se afla un bărbat în costum de scafandru, care se ținea de o frânghie ce se pierdea dincolo de bordul bărcii, în apă. Barca se clătina violent și, din când în când, bărbatul era nevoit să dea drumul frânghiei cu o mână și să se apuce de margine pentru a-și putea menține echilibrul.

Bineînțeles că nu mă așteptam să văd conturul unui cadavru desenat la suprafața apei, dar speram, totuși, să văd ceva. În orice caz, am fost oarecum dezamăgit. Mă așteptasem să văd un semn vizibil al brutalității petrecute acolo, dar apa nu dezvăluia nimic. Doar bărcile și geamandurile indicau faptul că zona respectivă avea un caracter special.

— Ce se întâmplă? întrebă puștiul de lângă mine.

— Nimic, am răspuns eu și i-am înapoiat binoclul.

Acesta îl duse imediat la ochi, ca să se asigure că nu îiscăpase nimic.

— Tu nu crezi că o să mai scoată încă un cadavru? răsună vocea lui plină de speranță.

— Nu, i-am răspuns eu și am făcut stânga-mprejur, cu gândul să o pornesc înapoi spre port.

— Ești polițist sau ceva? mă întrebă puștiul, dar eu mi-am continuat drumul fără să-i răspund.

Când am trecut pe lângă polițiștii de pe chei, m-au întâmpinat niște priviri pline de dispreț.

— Ei, ai văzut ce aveai de văzut? m-a întreat unul dintre ei.

Era de înțeles. „Turismul” la locul accidentelor este de prost gust și cu totul inacceptabil, doar că eu nu mă aflam acolo din pură curiozitate. În orice caz, nu din același gen de curiozitate care îi mâna pe ceilalți. Nu ca să simt cum pompează adrenalina în mine la vederea sângelui, a oaselor, a intestinelor și a creierilor revărsați. Cu toate că de ele mă foloseam atunci când descriam crime și mutilări în romanele mele, inspirația mea nu provenea din accidente petrecute în realitate. Nu aveam nevoie de un surplus de oroare sau de realism, de regulă era suficient să închid ochii. Atât de veridice erau imaginile produse de creierul meu.

Dar, da, văzusem ce avusesem de văzut în portul din Gilleleje.

3.

Pe drumul de întoarcere am încercat să estimez cam câte persoane avuseseră deja acces la romanul *Pe întinderea roșie*. Redactorul fusese primul om care citise manuscrisul și trebuie să mai fi fost încă vreo trei, patru persoane de la editură, plus câțiva redactori de pe la diferite cluburi de carte, care probabil că puseseră mâna pe el. Lansarea romanului urma să aibă loc peste câteva zile, cartea fusese deja tipărită, ceea ce însemna că tipografia avusese acces la ea timp de o lună, două. Iar eu promisem prin poștă cele treizeci de exemplare gratuite, drept de autor, și probabil că mai multe exemplare de protocol și precomenzi fuseseră deja trimise la librării. Din cele treizeci de

exemplare ale mele, îi trimisese unuia lui Verner, îi dădusem unuia vecinului meu și le mai trimisese câte un exemplar fostei mele soții și părinților mei.

Cu totul, cam o sută, două sute de oameni care să fi putut avea acces la romanul *Pe întinderea roșie* în format tipărit; numai că editura și tipografia aveau fiecare și o ediție electronică, iar acestea te trezești că pot să răsară în cele mai neașteptate locuri posibile. Așa am primit o dată un extras din cel de-al șaselea roman al meu, *Familii nucleare*, în care numele victimelor fuseseră înlocuite cu numele meu și al membrilor familiei mele. Dar nu am luat-o prea în serios. După ce m-am afirmat, am început să mă obișnuiesc cu scrisorile care îmi criticau munca sau mă criticau pe mine personal, ceea ce nu schimba însă faptul că manuscrisul în format electronic se scursese pe undeva. Editura nu mi-a putut da nicio explicație, dar s-a folosit de acest prilej pentru a-și înăspri politica de securitate. Dar asta s-a petrecut, totuși, cu mulți ani în urmă, iar astfel de măsuri obișnuiesc să își piardă eficacitatea atunci când nu sunt revizuite și actualizate constant.

Prin urmare, nu aveam cum să știu cine sau câte persoane avuseseră acces la *Pe întinderea roșie*, așa că în momentul în care intram pe aleea spre „Turn” nu mă simțeam deloc mai luminat.

— Salut, F.F.! strigă vecinul meu, Bent, când să cobor din mașină.

Stătea pe aleea din fața casei lui, îmbrăcat în niște pantaloni largi de camuflaj, cu un tricou mult prea strâmt și cu o toporișcă pe umăr. În decursul verii tăiaze șapte sau opt copaci din curtea lui și trei din curtea mea, așa că grădina lui semăna cu un mușuroi gigantic alcătuit din bucăți de lemn de toate lungimile și grosimile. Chiar dacă în loc de un picior avea o proteză, era surprinzător de activ și insistase să spintece singur buștenii, transformându-i în lemne de foc.

— Salut, vecine! i-am răspuns eu, încercând să afișez un zâmbet.

— Am cam întârziat la program, îmi răspunse el cu un rânet.

Se referea, desigur, la ritualul nostru de după-amiază, când obișnuiam să ne întâlnim la un păhărel, în jurul orei trei. Bent bea o halbă de bere, iar eu un pahar de whisky, de regulă un single malt Laphroaig sau Oban. Pentru mine, asta marca

adesea sfârșitul unei zile de lucru. Rar reușeam să scriu mai mult de cinci, șase ore pe zi și mă obișnuisem să mă bucur de compania unui semen, după ce stăteam toată ziua pe scaun, cu gândurile cufundate în romanul la care lucram. Discuțiile pe care le purtam cu Bent nu erau dintre cele mai elevate, iar uneori eram sătul de părerile lui pline de prejudecăți cu privire la emigranți, femei sau politică; dar Bent era tot timpul prietenos și gata să îmi dea o mână de ajutor la nevoie.

— Cred că va trebui să sar peste program azi, Bent, i-am răspuns eu, ducându-mi mâna la tâmplă. Am o durere groaznică de cap.

— Păi, bine, spuse el dezamăgit. Cred că presupune o groază de efort să comiți toate crimele alea.

— Poftim?

— Adică, să le gândești în cap, vreau să spun.

— Păi, da, așa e. Dar cred că alta e cauza, am mințit eu. Mi-e teamă să nu fie vreo gripă.

Bent încuviință din cap.

— Păi, bine atunci, și însănătoșire grabnică.

Își dădu toporișca jos de pe umăr, vrând să se apuce din nou de spintecatul butucilor, dar se opri când mă auzi strigând la el.

— Chiar așa, ai apucat să citești romanul?

Bent clătină din cap.

— Încă nu, răspunse el. Nici n-am apucat să îl termin pe cel de dinainte. Nu citesc chiar atât de repede și, oricum, după ce stai toată ziua în grădină, nu îți mai trebuie mult până să adormi când te bagi în pat, adăugă el râzând. Nu că romanele tale ar fi plicticoase, doar că mă obosește aerul ăsta de mare.

— Nicio problemă, Bent. Voiam numai să știu.

— Pe curând, F.F.

F.F. era porecla pe care mi-o dăduse la scurt timp după ce făcuserăm cunoștință. Pe de o parte, acestea erau inițialele numelui meu, pe de alta, erau și inițialele berii lui favorite, Fine Festival, care prezenta, se pare, un raport just între preț și cantitatea de alcool.

Bent nu se numise niciodată altfel decât Bent. Provenea dintr-o familie de muncitori. Tatăl lui era fierar, iar mama fusese casnică până când el și fratele lui, Ole, crescuseră suficient cât să își poarte singuri de grijă. De atunci începuse să lucreze ca vânzătoare la băcănia locală. Deși Bent se descurcase bine la

Învățătură, după ce terminase clasa a noua intrase la școala de meserii și se făcuse fierar, la fel ca tatăl lui. Dar îl plictisea în asemenea hal, încât fusese o eliberare atunci când primise vestea că urma să fie luat în armată, prilej cu care nimerise direct la cazarma din Næstved, unde și-a făcut serviciul militar. Era talentat și, atunci când i s-a oferit ocazia, n-a ezitat să îmbrățișeze cariera militară, care l-a purtat până în Irak. Viața pe front îi intrase în sânge, așa că și-a prelungit șederea de mai multe ori, până când și-a văzut unul din camarazi făcut bucăți de o mină de teren, în timp ce el fusese lovit în picior de o schijă de grenadă. Piciorul nu mai putuse fi salvat, așa că Bent fusese trimis la vatră după trei ani de serviciu militar în străinătate, cu o compensație ridicolă pentru piciorul pierdut.

Întors acasă, în Danemarca, și-a dat seama că îi era imposibil să își găsească de lucru, așa că s-a pensionat anticipat, la numai douăzeci și cinci de ani. Obişnuia să spună că experiența din Irak îl îmbătrânise cu patruzeci de ani, așa că făcuse fix vârsta pensionării.

Și-a păstrat însă tunsoarea cazonă și, de obicei, umbla îmbrăcat în haine de camuflaj și cizme militărești, poate pentru că nu se putea dezbara de ele. Bănuiala mea este însă că, pentru el, era important să păstreze vie – pentru el însuși, dar și pentru cei din jur – memoria trecutului său.

Socotelile pe care mi le făcusem în minte, în drum spre casă, în mașină, încă îmi mai vâjâiau prin cap, așa că am verificat teancul de exemplare drept de autor de pe birou. În mod normal, editura îmi trimitea treizeci de exemplare, dar de data aceasta probabil că mă păcăliseră cu unul. În orice caz, în teanc nu se aflau decât douăzeci și cinci de bucăți, inclusiv exemplarul pe care îl luasem mai devreme pe terasă ca să citesc din el.

Eram destul de precaut cu dăruitul unui roman nou înainte de apariția acestuia, așa că nu îmi puteam imagina să fi făcut cadou mai multe exemplare și să nu-mi amintesc. Se mai întâmplase până acum să ofer exemplare la beție, uneori cu autografe bombastice, numai ca să le pot atrage destinatările în pat, dar trecuseră câțiva ani buni de când făcusem ultima oară așa ceva.

Mi-am turnat un pahar mare de whisky, l-am dat peste cap și l-am sunat pe Verner. Nu ajunsese încă acasă, mi-a spus soția lui, așa că am rugat-o să îi transmită să mă sune când se

Întoarce și mi-am mai turnat încă un pahar. Pentru prima oară de când mă mutasem în casa de vacanță, așteptam ca telefonul să sune.

Ceea ce s-a și întâmplat după încă două pahare de whisky.

Verner lucrase peste program ca să afle cât mai multe despre omorul din Gilleleje. S-a enervat când i-am spus că mă dusesem până în port. Sustinea că nu aveam niciun motiv să mă duc acolo, ba dimpotrivă, că așa fi făcut mai bine să stau departe și să nu trezesc suspiciuni. Eu eram de părere că nu aveam nimic de ascuns și cred că furia lui trebuie pusă pe seama faptului că îi dădusem impresia că nu am încredere în el. Convorbirea nu începuse bine deloc, dar după câteva remarci împăciuitoare din partea mea, Verner reveni la subiect.

— Am o veste proastă, începu el. S-a dovedit că victima nu avea părul roșcat.

— Asta numești tu o veste proastă?! am exclamat eu. Sună fantastic.

— Nu neapărat. Victima avea părul negru, tuns scurt, dar când au găsit-o în apă, purta o perucă roșcată. Verner așteptă câteva secunde să prind ideea. Vezi tu, ucigașul i-a pus peruca aceea pentru ca femeia respectivă să semene cu victima din roman.

Am fost nevoit să îi dau dreptate, era o veste proastă, așa că nu l-am mai întrerupt.

Verner îmi povesti că cineva văzuse o lumină în apă, cu o seară în urmă, așa că fuseseră trimiși niște scafandri să cerceteze locul și descoperiseră cadavrul. Lumina provenea de la o lanternă foarte puternică pentru scufundări, ce fusese îndreptată spre suprafața apei și probabil că fusese plasată acolo pentru ca victima să fie găsită imediat. Din câte se pare, nimeni nu a remarcat vreo barcă ancorată în locul respectiv.

Conform poliției, femeia decedase cu douăsprezece ore înainte de a fi descoperită și se afla în viață în momentul în care fusese scufundată în apă. După toate probabilitățile, aceasta fusese conștientă timp de cel puțin cincisprezece minute înainte de a muri asfixiată. Rănile de pe corpul victimei proveneau de la un cuțit foarte ascuțit sau de la un scalpel și fuseseră provocate în apă.

În roman, tăieturile erau menite să atragă peștii, pentru că intenția mea fusese ca victima să fie încă în stare de conștiență

atunci când peștii încep să ciugulească din propriul ei trup, dar Verner îmi spusese că în realitate nu fuseseră descoperite decât foarte puține mușcături și că acestea fuseseră cu siguranță produse post-mortem. Cumva, nu mă puteam abține să nu mă simt iritat de această nepotrivire.

— Se știe cine este victima? am întrebat eu.

— E o tânără din zonă, răspunse Verner. Lucra la o librărie de pe strada principală. Mona nu-știu-cum, nu îmi mai aduc aminte numele.

Am simțit cum mi se taie respirația.

— Mona Weis? am sugerat eu.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Da... de unde o cunoști?

— După cum ai spus, lucra la librărie. Am dat autografe acolo de mai multe ori, așa am întâlnit-o, asta e tot.

— Hm, mormăi Verner. Și totuși îți mai aduci aminte numele ei de familie?

În urechile mele, întrebarea părea condimentată cu ceva suspiciuni, dar Verner era, până la urmă, polițist.

— Este un nume interesant, i-am răspuns eu. Scriitorii fac colecție de nume.

În realitate, îmi aduceam aminte numele de familie al Monei din cu totul alte motive. Era adevărat că dădusem autografe în librăria de pe strada principală din Gilleleje și că acolo o cunoscusem, dar fusese ceva mai mult decât o simplă întâlnire.

Nu pot exclude nici faptul că Mona ar fi putut să fie, de fapt, sursa de inspirație pentru personajul Kit Hansen, exceptând culoarea părului. Mona Weis avea părul negru și scurt, așa cum menționase și Verner. Cu toate acestea, era extrem de feminină. Fața ei era delicată, avea ochi albaștri, luminoși, un nas fin, ascuțit și o gură micuță și plină care o făcea să arate de parcă tot timpul trimitea săruturi de la distanță. Era foarte înaltă, avea vreun metru optzeci, și suplă, dar fără să fie slăbănoagă. La un moment dat am numit-o Cleopatra, iar ea își dăduse ochii peste cap și îmirăspunsese că nu era prima oară când i se spunea așa. Nu fusese cel mai fericit compliment, dar nu aveam ce face – chiar semăna cu Cleopatra.

Conform programului, sesiunea de autografe din librărie urma să dureze două ore, răstimp în care am reușit să dau patru dedicații mari și late, dintre care una, aproape deocheată,

fusesse pentru Mona. Librăria nu era foarte spațioasă, dar amenajaseră un loc special într-un colț, unde fusesse expusă o selecție din romanele mele, și o casă suplimentară, pentru a servi cu promptitudine hoardele de fani care aveau să dea năvală pentru a cumpăra un exemplar semnat de autor. Sarcina Monei era să stea la casă, așa că am avut o grămadă de timp să vorbim, inclusiv să flirtăm, în cele două ore în care ne-am așteptat mușteriii.

La un moment dat Mona se oferise să boteze ușor cafeaua pentru a ne ține treji și, spre marea mea bucurie, următoarea ceașcă de cafea pe care mi-o servise avea un gust pregnant de whisky. Am început să bem tot mai multă cafea, ceea ce ne dezlega din ce în ce mai mult limbile, lucru care nu trecuse neobservat de restul personalului.

După aceea ne-am dus împreună la Kanalcaféen sau „Analcaféen”, cum o numeau localnicii, unde am continuat să bem whisky. Acolo o numisem Cleopatra, iar ea îmi mărturisise că nu putea să sufere romanele mele. Probabil că făcusem o față surprinsă, căci se grăbise să adauge că, în schimb, avea o părere bună despre persoana mea. Era sătulă de pescarii și țărănoii care nu vorbeau decât de mașini și beau, fără excepție, doar bere la halbă. Apoi nu prea am mai avut de ce să pierdem vremea pe acolo, așa că ne-am dus la ea acasă. Avea un apartament cu două camere deasupra atelierului foto din sat, unde ne-am smuls reciproc hainele, de cum am închis ușa în urma noastră. Ne-am tras-o ca iepurii, schimbând tot timpul poziția și locul, dar cel mai bine îmi amintesc cum mă călărea Cleopatra, ai cărei ochi albaștri aproape că scânteiau deasupra mea.

Au trecut vreo șase săptămâni înainte ca Mona să se sature de mine. Nu m-a luat deloc prin surprindere, era cu doisprezece ani mai tânără, așa că îi eram recunoscător pentru tot acel timp pe care apucaserăm să îl petrecem împreună. Nu îmi povestise prea multe despre ea și nici eu nu o încurajasem să o facă. Fuseserăm colegi de pat într-o perioadă în care amândoi aveam nevoie de asta, nimic mai mult.

Cu toate acestea, moartea ei m-a izbit ca o lovitură în plex. Nu o mai văzusem de peste doi ani de zile, dar gândul că cineva ar fi putut să moară în felul acela îmi tăia răsuflarea, iar faptul că tocmai despre ea era vorba îmi făcea greață.

•
Verner își dresă glasul la celălalt capăt al firului, întrerupându-mi gândurile.

— Ascultă aici, Frank. Trebuie să te întreb ceva.

— Bineînțeles.

— Poți să îți amintești tot ce ai făcut în ultimele trei zile?

4.

Bineînțeles că nu puteam dovedi ce făcusem sau unde fusesem în zilele acelea de care mă întreba Verner. Majoritatea serilor mele se încheiau cu un pahar de vin roșu în fața șemineului sau a televizorului, iar cele trei zile pentru care Verner voia ca eu să dau seama nu constituiau o excepție. Nu aveam un alibi și știam prea bine ce ar fi însemnat asta, dacă am fi fost într-un roman polițist. Aș fi fost suspectul principal: nu numai pentru că descriesem crima în romanul meu, ci și pentru că o cunoscusem pe victimă. Nu era nevoie să fii deosebit de creativ pentru a deduce că mobilul fusese gelozia.

Nu i-am povestit lui Verner despre relația mea cu Mona Weis. Majoritatea celor din Gilleleje probabil că știau de noi și eram sigur că nu era decât o chestiune de timp până când zvonurile despre scurta noastră relație aveau să ajungă și la poliție, dar aveam nevoie de timp de gândire. Dezvăluirea identității victimei mă zguduise, dar reușisem să fiu suficient de rațional și să închei convorbirea aceea cât mai repede posibil. Iar pentru asta fusesem nevoit să îi promit lui Verner că aveam să vin în Copenhaga, ca să putem discuta între patru ochi.

Peste două zile oricum urma să ajung în capitală, cu ocazia lansării romanului *Pe întinderea roșie* la târgul de carte de la Forum, așa că am hotărât să sosesc cu o zi mai devreme ca să ne putem întâlni. Ceea ce nu prea îmi convenea.

Prinsesem rădăcini în Râgeleje și, de fiecare dată când trebuia să plec la Copenhaga, mă simțeam tot mai mult ca un străin. Orașul devenise atât de zgomotos, ritmul vieții era mai rapid, iar oamenii tot mai distanți. Nu se mai simțeau unii pe alții, ci își croiau anevoie drum pe străzi, izolați în lumea lor delimitată de

mașină, de iPod sau de telefonul mobil, sau poate chiar de toate laolaltă. Dacă aş fi rămas în oraş, așa cum îmi jurasem întotdeauna că am să fac, mai mult ca sigur că aş fi devenit unul dintre ei, însă acum nu eram decât un turist. Nu mă mai simţeam pe terenul meu şi, la fiecare nouă vizită în Copenhaga, îmi lua tot mai mult timp să redescopăr mersul lucrurilor. Numai să navighez pe bulevardul Strøget necesita un efort uriaş şi un şir interminabil de scuze, căci nu mai eram capabil să descifrez curenţii de trafic de pe această stradă pietonală.

De data aceasta însă, am remarcat că abia aşteptam să părăsesc casa de vară din Rågeleje. Gândurile legate de Mona mă făceau să mă învârt fără răgaz prin casă, din bucătărie în sufragerie şi apoi în camera de lucru. Îmi închipuiam că dacă mă îndepărtam fizic de locul crimei, aveam să redevin stăpân pe gândurile mele. Sau că revederea oraşului şi toate senzaţiile acelea noi aveau să îmi distragă măcar atenţia.

Vizita anuală la târgul de carte era, de regulă, planificată în detaliu, astfel încât să petrec cât mai puţin timp în capitală. Anul acesta aveam programate nişte întâlniri cu editura, câteva interviuri, trei sesiuni de autografe la târgul de carte şi o sesiune de lectură publică. În plus, mai strecurasem şi o vizită la părinţii mei, o seară la singurul şi cel mai bun prieten al meu, Bjarne, precum şi întâlnirea cu Verner.

Asta însemna că trebuia să dau telefon şi să-mi schimb rezervarea la hotel. Mă cazam mereu în acelaşi loc – hotelul Marieborg din Vesterbro – obicei pe care îl păstrasem cu fidelitate încă din primul an când rămăsesem fără o locuinţă în oraş. Dacă aş fi vrut, cu siguranţă că aş fi putut sta la părinţii mei sau la Bjarne, dar preferam să am camera mea în care să mă retrag, iar hotelul se afla pe o stradă lăaturalnică, potolită, unde puteam avea parte de linişte. Personalul mă cunoştea, îmi rezervau mereu aceeaşi cameră şi îşi arătau interesul în limitele bunului-simţ, fără să fie prea insistenţi. O parte din deferenţa lor se datora probabil şi faptului că numele hotelului apăruse în romanul *După cumsemeni*, în care un comisar de poliţie corupt este omorât de o prostituată pe care acesta o escrocăse. Crima are loc în camera numărul 102, aceeaşi cameră în care obişnuiam să mă cazez, iar directorul hotelului pusese chiar şi o plăcuţă pe uşă în care se pomenea despre această crimă, alături

de numele meu. Iar în sertarul noptierei, alături de Biblie, se afla un exemplar al romanului.

Când am sunat la hotel, am fost informat că, de data aceasta, nu era posibil să mă cazez în camera 102. Aceasta fusese deja rezervată cu o săptămână în urmă și fusese deja plătită în avans pentru încă vreo câteva zile. Vestea nu mi-a picat deloc bine, așa că m-am răstit la biata fată de la celălalt capăt al firului. Am încercat să îi explic că întotdeauna m-am cazat în camera aceea și că o rezervasem deja cu două săptămâni în urmă. La care ea mi-a răspuns că îi pare foarte rău, dar că în sistemul lor de înregistrări nu se specifica nicio preferință anume cu privire la numărul camerei. În compensație, recepționera s-a grăbit să îmi ofere noaptea suplimentară gratis. Dar asta nu mă încălzea cu nimic.

Întâlnirea cu Verner urma să aibă loc miercuri, în restaurantul hotelului. Știam că trebuia să îi spun adevărul despre relația mea cu Mona Weis, dacă nu cumva o mirosise deja și singur, dar voiam să îi adaug propria mea teorie despre cele întâmplate. Problema era că nu aveam nicio teorie.

Cum nu puteam să dorm, am încercat să-mi canalizez gândurile pentru a putea elucida misterul. Am abordat situația ca și cum ar fi fost un roman. Cărțile mele erau adesea construite în jurul unei crime principale, de obicei un episod atât de abominabil, încât să se întipărească pentru multă vreme în memoria cititorului, când acesta avea să termine cartea. După ce îmi făceam o idee cât se poate de clară despre scena centrală, puteam lucra mai departe, la intrigă și la orchestrarea personajelor. Iar acum crima era clară, dar orchestrarea personajelor și intriga erau cu totul altfel decât în manuscrisul meu. Trebuia să o iau de la capăt, să găsesc o nouă intrigă, pornind de la același punct de plecare.

Îmi era foarte clar că eu eram unul din personajele principale. Întrebarea era ce rol îmi fusese rezervat: de mentor, de țap ispășitor sau eram provocat să îmi asum rolul de detectiv care urmează să elucideze crima cu promptitudine și să devină un erou?

Ideea ca cineva să se inspire din crimele mele nu era deloc nouă. În nenumăratele interviuri pe care le dădusem, întrebarea aceasta răsărea aproape de fiecare dată.

„Nu ți-e teamă că cineva are să comită crimele tale în realitate?”

Cu toată modestia, aveam impresia că omorurile mele erau atât de atent construite și atât de intim integrate în intriga din care făceau parte, încât o reconstituire a lor ar fi fost extrem de dificilă și lipsită de sens. Tot timpul aveam grijă să condimentez delictele cu o serie de amănunte pe cât de exotice, pe atât de abominabile. Amănunte care să iasă în evidență, care să poarte marca mea, astfel încât cititorul să nu se îndoiască nicio clipă de faptul că citește un Føns. În plus, mai erau și tot felul de impedimente de natură practică. Pentru a putea comite crima din portul Gilleleje, făptașul trebuia, înainte de toate, să aibă acces la o barcă. Echipamentul de scufundare trebuia ales în așa fel încât ulterior să fie imposibil de identificat, iar crima urma să aibă loc într-o zonă traficată de o mulțime de bărci, cândva spre sfârșitul anului, și să nu existe niciun martor. Victima trebuia găsită, răpită, pregătită, transportată și ucisă înainte ca cineva să își dea seama că lipsește. Genul acesta de lucruri presupune timp și preparative și totul trebuie să meargă perfect.

În cărți asta este, desigur, ușor. Cititorul este absorbit de acțiune, care se supune unor reguli diferite de realitate, iar evenimentele nu au sens decât în limitele intrigii. Nu numai că personajul răufăcător poate fi extrem de neverosimil prin faptul că este capabil să scape de mâna legii într-un mod absolut fantastic, dar în același timp trebuie să fie motivat să ducă la bun sfârșit nenumărate pregătiri, precum și omorul în sine.

Desigur, nu acesta era răspunsul pe care îl dădeam jurnaliștilor. La întrebarea dacă îmi era teamă că cineva avea să se inspire din romanele mele, mă aruncam mereu într-otiradă despre cum cultura a fost dintotdeauna suspectată că poate să trezească în oameni gânduri și sentimente noi. Benzile desenate au fost considerate, la vremea lor, periculoase și pervertitoare de moravuri, apoi a venit rândul filmelor de cinematograf, al filmelor pe casetă video, al *role-play*-uluiși, în ultima vreme, al jocurilor pe calculator. Teoria mea era că o crimă nu poate fi comisă din cauza unei cărți, ci pentru că omul care o săvârșește este rău. Cu sau fără roman, crima ar avea loc oricum.

Acest argument nu numai că le închidea gura jurnaliștilor, dar avea și sens.

Pe când uciderea Monei Weis, nu. Monei nu îi era frică de apă sau de scufundări. Crima avea sens doar în virtutea faptului că fusese executată în conformitate cu scenariul, cu acțiunea pe care, întâmplător, o descriesem.

Și poate că Mona nici măcar nu era singura victimă.

Oricât de demnă de dispreț era crima aceea, nu puteam ignora faptul că, în acest caz, aveam și eu rolul meu. Cineva își dorise să scape de Mona și recursese la metoda mea, poate chiar intenționase să dea vina pe mine. Putea fi vreun fost iubit isteric, unul dintre pescarii ei analfabeți căruia îi povestise despre relația noastră, poate chiar lăudându-se cu asta. Ținând cont de locul unde muncea, poate că Mona făcuse rost de un exemplar din *Pe întinderea roșie*, pe care îl fluturase pe la nasul criminalului, ca pe o cârpă roșie.

Aceasta era teoria mea după o noapte întreagă de speculații, nenumărate însemnări și cantități tot mai mari de whisky. Eram sigur că așa se întâmplase. Nu existau alte posibilități. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât scenariul acesta mi se părea tot mai clar, aproape că îl vedeam în fața ochilor și trăiam cu ideea că l-aș fi putut identifica pe criminal căutându-l, pur și simplu, în cartea de telefon sau plimbându-mă pe strada principală din Gilleleje. M-a cuprins un sentiment de ușurare și abia așteptam să mă întâlnesc cu Verner și să îi dezvălui felul în care se legau faptele – aveam să i le prezint așa cum Sherlock Holmes îi dădea mură în gură lui Lestrade.

Da, cu alte cuvinte, mă bucuram să merg la Copenhaga.

5.

Nu am luat niciodată o decizie clară că vreau să devin scriitor. Într-un fel, pot spune că nu am avut de ales, fiindcă din câte îmi amintesc am scris tot timpul, chiar și înainte de a fi capabil să scriu cu adevărat. Când eram mic, eu nu desenam mașini și case, la fel ca ceilalți copii, ci copiam litere din ziare, din cărți sau din scrisorile părinților mei. Eram convins că scriam povești, chiar dacă nu făceam decât să copiez lista de cumpărături, apoi

le „citeam” cu glas tare părinților mei, care ascultau binevoitori și mă încurajau mereu cu comentariile lor.

Când am învățat să scriu, aceasta a devenit ocupația mea preferată și, din nou, mă puneam pe scris când toți ceilalți desenau. Îmi imaginam desenul pe care voiam să îl fac, dar îl descriam în cuvinte. „Indienii călare trag săgeți aprinse în orașul cu cowboy” a fost una dintre primele mele creații. Aveam în minte o reprezentare clară a scenei și mi-o aminteam în cele mai mici detalii când citeam aceste cuvinte. Asta îi enerva pe profesori și îi îngrijora pe ai mei, așa că eram nevoit să produc și câte un desen normal, doar ca să-i liniștesc. Dar literele se strecurau mereu în ele: elefantul era un „a”, casa era un „H”, iar păsările erau niște „m”-uri pe cerul hașurat în albastru.

După primii doi ani de școală, nu ți se mai cerea să desenezi, așa că părinții mei au putut să răsuflă ușurați și să se bucure de notele bune pe care băiatul lor le lua la limba daneză. Am început să scriu articole pentru ziarul școlii și să îmi public propriile povestiri, pe care le copiam anevoios pe hârtie de calc, le tipăream și le distribuiam la cantină, în pauza de prânz. Ceea ce a stârnit o oarecare atenție, probabil mai mult pentru că făceam totul de unul singur.

Am continuat să scriu și în liceu. Încă din primul an am devenit redactor la *Posten*, săptămânalul școlii, iar datorită reportajelor mele sarcastice și a editorialelor tăioase, mi-am câștigat rapid popularitatea. Mi-am schimbat și înfățișarea. Îmi vopseam părul în negru, mă îmbrăcam în haine negre și ascultam The Cure. Uneori îmi făceam unghiile cu oja neagră și îmi dădeam cu fard negru pe pleoape. Începusem să fumez, de preferință mărci est-europene obscure, fără filtru, iar băutura mea preferată era whisky-ul ieftin, de regulă J&B sau King George.

Spre marea mea surprindere, am realizat că un condei dibaci era extrem de eficient în relațiile cu sexul opus și, în repetate rânduri, am demonstrat că scrisul era o armă sigură dacă voiai să ajungi sub fusta fetelor. După aceea consemnam actul pe hârtie, în imagini atât de grăitoare, încât le puteam vinde cronicile mele până și celor mai hămesii dintre colegii mei, care dispăreau rapid în toalete ca să se masturbeze citindu-mi povestirile. Dar tot timpul aveam grijă să ascund identitatea „victimelor” mele, deși probabil multe dintre ele se recunoșteau

oricum și se simțeau mândre să intre în biblioteca mea de cuceriri. Ceea ce nu îmi scăzuse deloc popularitatea, ba chiar se crease un mic grup de discipoli în jurul meu. Într-un stil a la Cyrano de Bergerac, îi ajutam pe cei aflați în primul an de liceu să scape de virginitatea lor jenantă, scriind bilețele de dragoste în numele lor sau falsificând scrisori de la părinți. Contra cost, desigur. Puteam realiza orice cu ajutorul unui text bun sau al unui poem; și tot în perioada aceea ne venise ideea înființării unui colectiv de scriitori – un fel de Utopie creatoare, în care să nu facem nimic altceva decât să scriem și să citim. Urma să ne consacrăm cuvântului scris, cu o seriozitate și cu o spiritualitate care și-ar fi avut, mai degrabă, locul într-o mănăstire; angajamentul și naivitatea noastră mă face și acum să zâmbesc, când îmi aduc aminte.

Părinții mei se așteptau să devin jurnalist. Aveam atât talentul, cât și notele necesare. Și cum vădisem interes pentru această profesie în ziarele școlare, nu le-o puteai lua în nume de rău că aveau ambiții în privința mea. Dar jurnalismul nu era pentru mine. Consideram că un jurnalist era prea limitat și niciodată nu mi-aș fi iertat-o dacă aș fi ajuns să scriu pentru *Ekstra Bladet* sau pentru vreun alt tabloid. Era de o importanță capitală pentru mine și tovarășii mei să avem controlul asupra poveștii și a cuvântului, iar concepția noastră asupra literaturii, ca mediu suprem, nu lăsa prea mult loc pentru compromisuri.

Spre marele regret al părinților mei, eu și încă doi dintre „băieții scriitori” ne-am realizat visul de a locui împreună într-un colectiv – „Scriptoriul”, cum îl numeam noi –, mai precis într-un apartament luxos de șase camere, din Nørrebro, în apropierea lacurilor. Asta înainte ca zona să fie reamenajată, astfel că ne puteam permite chiria, chiar dacă amplasarea și dimensiunea apartamentului erau de top.

Mama, în mod special, era îngrijorată, dar tata cred că era atât de convins că aveam să mă răzgândesc și să revin la cariera de jurnalist, încât reușise să o convingă și pe ea să îmi accepte acest mic „capriciu”. Trebuise totuși să fac un compromis și să mă înscriu la facultate, la Litere, dar asta mai degrabă pentru bursa studentască pe care o puteam ciupi de la stat. Care însă nu ne acoperea toate cheltuielile, așa că eram nevoiți să muncim *part-time* pentru a putea plăti chiria. În

această privință nu făceam deloc mofturi, așa că am lucrat ca poștași, vânzători sau spălători de sticle la Carlsberg.

O parte deloc neglijabilă din cheltuielile noastre se ducea pe țigări și whisky – care, credeam noi, era combustibilul creativității, așa că nu rar se întâmpla să ne îmbătăm mângă în timpul sesiunilor de scris care durau până târziu în noapte.

Cei doi colegi de scris erau Bjarne și Morten. Bjarne era cât un urs, dar blajin, și nu scria decât poeme despre natură și despre subiecte mai spirituale. Era imposibil să-l enervezi și adesea funcționa pe post de paratrăsnet între mine și Morten, care aveam temperamente ceva mai înfierbântate. Eu și cu Bjarne avuseserăm tot felul de porecle, dar lui Morten nu i se spusese decât Mortis, din cauza corpului luideșirat și palid, dar și pentru că textele lui aveau de-a face tot timpul cu moartea, într-o formă sau alta. Nu voia să facă niciun fel de compromis în privința stilului său și era foarte sensibil la critici. Când îi desființam textele, era în stare să nu ne mai bage în seamă zile întregi.

Eu experimentasem nenumărate stiluri, dar o mare parte din producția mea avea o pronunțată tentă sexuală. În felul acesta, ne gândeam noi, acopeream cele mai importante subiecte literare: viața, sexul și moartea.

Când nu scriam, nu munceam sau nu ne făceam că învățăm, chefulam la greu.

Petrecerile noastre erau mereu populare și, de regulă, cam cinci, zece fețe noi își făceau apariția de fiecare dată. Ceea ce nu ne deranja deloc, atâta vreme cât oaspeții se purtau civilizat și contribuiau fie cu o ladă de bere, fie cu o sticlă de tărie sau ceva mai puternic. Nu cred că eram prea populari în ochii vecinilor, dar aceștia nu își exprimaseră niciodată nemulțumirea. Petrecerea pe care, din mai multe motive, mi-o amintesc cel mai bine este „Cheful Unghiului”, pe care am organizat-o la trei ani după ce ne mutaserăm împreună. Încercaserăm să ne publicăm lucrările, dar, în afară de Bjarne, care reușise să publice o selecție din poemele sale într-o revistă literară *underground*, fără nicio plată, desigur, încercările noastre fuseseră respinse. „Pretențios și nestructurat”, mi se răspunsese la prima tentativă de a scrie un roman, iar lui Mortis i se spusese că textele lui erau banale, naive și pline de clișee și greșeli gramaticale. Dar asta nu ne-a îngrijorat câtuși de puțin.

Am refuzat să dăm glas dezamăgirii noastre și ne-am asigurat reciproc de faptul că ultimul lucru pe care îl voiam era să recurgem la un compromis cu propria noastră integritate.

Pentru mine, cotitura s-a produs cu *În unghiul mort* – un studiu de gen asupra romanului polițist. Descriam o crimă din toate punctele de vedere posibile – de unde și titlul lucrării – și, chiar dacă era vorba de o lucrare subțire și pur experimentală, i-a căzut cu tronc editurii ZeitSign, care s-a oferit să o publice. Nu pot să-mi dau seama ce anume a văzut în această lucrare Finn Gelf, redactorul de la ZeitSigncare, de altfel, a fost cam singurul care a considerat că există suficient potențial în ea pentru a o trimite la tipografie. Dar pe vremea aceea nu puteam fi decât mândru și extrem de fericit. Îmi creșteam semnătura pe patul puștii culturii, îmi lăsam amprenta pe capota istoriei literaturii și mă simțeam aproape de nemurire.

În unghiul mort a fost făcut bucăți de critici și nu s-a vândut decât în vreo două sute de exemplare, dar când am dat „Cheful Unghiului” mai erau încă vreo câteva luni până la publicare, așa că eu eram fericit în ignoranța mea, neștiind cum avea să fie primită cartea, și pornit să dau cea mai tare petrecere posibilă. La care să fie mai mulți oameni, mai mult alcool și mai multe droguri ca niciodată; și o grămadă de fete și muzică live. Am invitat pe toată lumea. Și toată lumea a răspuns invitației. Apartamentul roia de oameni, iar eu nu-i cunoșteam decât pe jumătate dintre ei.

În după-amiaza de dinaintea petrecerii fusesem în Nyhavn și îmi tatuasem pe umăr codul ISBN al cărții, un ritual prin care, așa cum fusese stabilit de comun acord, trebuia să trecem cu prilejul primei publicări. Fusesem nevoit să-mi ridic cămașa de mai multe ori pentru a arăta că îmi ținusem promisiunea, iar majoritatea fuseseră vădit impresionați de tatuajul în formă de brățară pe care mi-l făcusem de jur împrejurul brațului.

În această mare de oameni s-a întâmplat ceea ce se întâmplă uneori atunci când se strânge multă lume: deodată s-a făcut un gol în mulțime, un fel de culoar care îmi permitea să văd din cel mai îndepărtat colț al sufrageriei și până la ușa de la intrare.

În pragul ușii stătea Line.

Avea o rochie scurtă, neagră și pantofi cu toc, o ținută care făcea oarecum notă discordantă cu restul invitaților, îmbrăcați ceva mai lejer. Dar ea nu părea să bage de seamă. Părul șaten îi

ajungea până la bărbie, iar figura ei era mai degrabă comună, cu sprâncene bine conturate, pomeți ieșiți în evidență și un nas subțire. Pe scurt, nu semăna tocmai cu un fotomodel și părea aterizată din cu totul alt peisaj, atât în privința rochiei, cât și a petrecerii.

Dar ceea ce m-a dat pe spate a fost zâmbetul ei.

Știu că sună ca un clișeu, și probabil că nu aș îndrăzni să scriu așa ceva într-un roman, nici măcar într-un roman siropos de dragoste, dar chiar așa s-a întâmplat. Un zâmbet pieziș i se înfiripase pe buze, dezvăluind puțin dintr-un șir de dinți perfecți, și zâmbetul acela radia o căldură și o spontaneitate care îmi tăiaseră răsuflarea. Privirea ei cerceta apartamentul, iar ochii noștri se întâlneau pentru o clipă înainte ca mulțimea de oameni să închidă la loc pasajul dintre noi.

În perioada Scriptoriului, fiecare dintre noi își avusese porția lui de prietene. Pe multe le agățam chiar la petrecerile pe care le dădeam și, de obicei, consideram căfusesse o seară proastă atunci când niciunul dintre noi nu era norocos. Nu vreau să spun neapărat că ne-am fi luat la întrecere, dar era o mare satisfacție ca a doua zi să te întâlnești cu ceilalți și să le prezinți o tipă cu părul ciufulit, doar cu o cămașă bărbătească pe ea.

În seara aceea, când am văzut-o pe Line, am luat o hotărâre. Line nu avea să fie doar un trofeu de petrecere. De data aceasta, ținta mea nu mai era să îmi fac o tovarășă de pat pentru câteva zile sau săptămâni. De data aceasta era pe bune, ceea ce însemna că trebuia să am grijă. Nu puteam să stric totul cu complimente plate, debitate sub influența drogurilor sau a alcoolului. Dimpotrivă, aveam să încerc să o evit, poate să schimb vreo două vorbe cu ea, astfel încât să își amintească, totuși, de mine, și să încerc mai degrabă să aflu cine era și cum aș fi putut să o întâlnesc după aceea. Voiam să o curtez cu o perseverență și o castitate demne de o piesă de Shakespeare, iar pentru asta trebuia să fiu treaz.

După vreo oră începusem să mă îngrijorez că poate plecase. Poate că nimerise greșit adresa – rochia ei părea să indice acest lucru –, iar acum poate că își vedea de adevărata ei întâlnire, o cină în doi la vecinul de alături sau de deasupra, cu un meniu alcătuit din cinci feluri de mâncare și vin ales pe măsură. Aproape că nu puteam suporta gândul acesta, așa că începusem să mă învârt prin apartament casă mă calmez. Eram încordat și

verificam tot timpul dacă ea se mai afla încă la petrecere. Devenise tot mai greu să-mi păstrez mina liniștită de gazdă și tot mai dificil să mă concentrez la discuțiile în care eram prins. Dacă dispăruse, totul era pierdut și nu aveam să aflu niciodată ce efect ar fi putut avea curtarea mea asiduă.

Eram cât pe ce să renunț și deja mă hotărâsem să mă fac mângă, când o voce feminină răsună deodată în spatele meu.

— Nu ești ușor de găsit!

Muzica era dată foarte tare, așa că era nevoită să țipe.

M-am întors și m-am trezit față în față cu zâmbetul ei. Izbucni în râs când îmi văzu reacția.

— E în regulă, am fost invitată.

— Nu de asta, doar că... am crezut că ai plecat deja, am reușit eu să articulez, regretând imediat ce spusese.

— Felicitări pentru carte, spuse ea, întinzându-mi mâna.

În cealaltă ținea un pahar.

I-am luat mâna. Era caldă, uscată și mă strânse ușor.

— Mulțumesc! i-am răspuns eu, ținând pentru a putea acoperi muzica. Cine ești tu? Îmi scăpă gălușca.

— Sunt dansatoare, mă cheamă Line! îmi strigă ea, dar din cauza muzicii nu am reușit să aud totul.

— Dansatoare de *line*?

Ea izbucni într-un râs zgomotos și n-am putut să mă abțin să nu râd și eu. Atunci îmi puse o mână pe umăr, mă trase mai aproape și se aplecă spre mine.

— Sunt dansatoare, mă cheamă Line, repetă ea cu gura foarte aproape de urechea mea.

Am simțit că mă înroșesc la față și că-mi transpiră fruntea. Line făcu un pas înapoi, fără să își ia mâna de pe umărul meu, și se uită nerăbdătoare la mine.

— Deci... ce mai aștepți? strigă ea și mă analiză din cap până-n picioare.

Atunci mi-am dat seama că ne aflam pe ringul de dans și că ea începuse să se miște lent. M-am conformat, încurajat de încă unul din zâmbetele ei, și am dansat așa vreun sfert de oră, fără să spunem nimic. Ochii ei albaștri mă priveau plini de curiozitate. De fiecare dată când dădeam să spun ceva, își ridica sprâncenele și se apleca înspre mine, de parcă nu voia să piardă nici măcar un sunet pe care îl rosteam. Ceea ce mă bloca și nu mai reușeam să scot niciun cuvânt, iar ea se trăgea înapoi

râzând. În cele din urmă, nu aveam de ales, așa că râdeam și eu, la rîndul meu. Râdeam ușurat și atât de tare, încât îmi dăduseră lacrimile, și toți ceilalți din jurul nostru râdeau și ei, fără să știe de ce.

Când, în sfârșit, mi-am recăpătat controlul asupra vocii și corpului meu, am tras-o înspre mine și am îmbrățișat-o.

— Sunt deja nebun după tine, i-am șoptit la ureche.

Venise rîndul ei să se înroșească și să privească în podea.

Tot restul nopții am fost nedespărțiți, am dansat, am rîs și am vorbit. Mi-am recăpătat graiul și i-am destăinuit dorințe și gânduri pe care nu le mai dezvăluisem nimănui, iar ea îmi răspundea cu o profunzime și o deschidere pe care nu le mai remarcasem la nimeni până atunci. Cu ea, sfera intimității fusese redusă la zero și mi se părea cu totul natural să o îmbrățișez sau să o țin de mână, chit că nu ne cunoșteam decât de câteva ore.

Dintr-odată era șase dimineața, iar Bjarne începuse să facă curat. Line și cu mine stăteam singuri pe canapea. Pauzele dintre cuvinte se lungiseră. Îmi aduc aminte că nu voiam ca ea să rămână cu mine în dimineața aceea, ceea ce mă surprindea cumva, dar voiam ca prima oară cu ea să fie ceva special. Poate că și ea se gândea la același lucru, căci s-a aplecat ușor peste mine și m-a sărutat îndelung. Din păcate, trebuia să plece la muncă, mi-a spus, dar avea să vină să mă vadă, dacă eram de acord. I-am urmărit conturul fantastic al gurii cu arătătorul și i-am spus că e musai să facă asta.

•

Dar Line nu s-a mai întors. Nici a doua zi și nici în zilele următoare. Treceam prin chinuri groaznice. Aproape că îi înnebunisem pe Bjarne și pe Mortis cu speculațiile mele legate de motivul pentru care nu venise să mă vadă. Poate că își bătuse joc de mine sau, și mai rău, suferise un accident. Teoriile mele nu cunoșteau limită. Mortis se supăraseră foarte tare pe mine, dar abia mai târziu aveam să aflu de ce se enerva atât de ușor când venea vorba de Line.

Pentru Mortis nu doar cuvântul era important, ci, într-o mare măsură, și mediul în sine, cartea care împacheta cele scrise. Știa foarte multe despre calitatea hârtiei sau a legăturii, și devenea de-a dreptul solemn când ținea între degetele lui lungi și osoase un exemplar deosebit de bine realizat. Nu prea avea la

inimă producțiile moderne, calitatea hârtiei era proastă, paginile prea subțiri, iar lipiciul de pe cotor nu rezista mult timp. Împătimirea aceasta îl făcea să umble prin anticariatele din Copenhaga, într-o căutare continuă după volumul perfect.

Cred că vânătoreea aceasta, în sine, era foarte importantă pentru Mortis. Nu exista anticariat în toată Copenhaga pe care să nu îl viziteze și avea rute fixe pe care mergea constant, ca să nu îi scape nimic. Nu voia să îl însoțim în turele lui. Și nici nu cred că eu și cu Bjarne puneam la fel de mare preț ca el pe calitatea producției – mai mult ca sigur că i-am fi stricat plăcerea cu vreo glumă proastă sau cu vreun comentariu ironic. Cu toate acestea, aveam mult de câștigat de pe urma obsesiei lui. Când aveam nevoie de vreo carte, Mortis ne spunea unde anume aveam cele mai mari șanse să o găsim, și rar se întâmpla să ne întoarcem de acolo cu mâna goală.

Cu prilejul uneia din patrurile lui dăduse peste Line, cam în același timp în care eu îmi făceam tatuajul de pe umăr în Nyhavn. „Cheful Unghiului” urma să aibă loc în seara aceea și, din cauza pregătirilor pentru petrecere, Mortis fusese nevoit să își scurteze ruta obișnuită. Într-un anticariat din Vesterbro remarcase o fată căutând ceva în mulțimea de volume. Se mișca foarte atent printre rafturi și ceva din postura ei îi atrăsese atenția. Unii oameni par mai relaxați și se simt mai confortabil în propriul lor corp decât alții, iar Line dădea clar această senzație. „Se odihnea pur și simplu în corpul ei”, îi spusese Mortis lui Bjarne mai târziu, fără să îi poată explica precis cum arată asta. Eu înțelesesem perfect comentariul respectiv. Line era extrem de conștientă de trupul ei, lucru care îi conducea fiecare mișcare, făcând-o să pară grațioasă indiferent de situație.

Mortis își făcuse curaj și o invitase mai întâi la o cafea și apoi, seara, la petrecere. Probabil că îmi exagerase talentul și importanța motivului petrecerii și, mai mult ca sigur, sugerase că ar fi contribuit substanțial la viitoarea mea carte. În orice caz, reușise să o convingă să vină la petrecere.

Eu habar nu aveam că Line fusese invitată de el, dar nici nu bag mâna în foc că ar fi avut mare importanță. Mortis nu era genul ei și nici ea genul lui, chit că el nu avea să recunoască asta în veci. Nu știu exact ce așteptări avusese el legat de ce avea să se întâmple între ei, cert este că se simțise înjunghiat

pe la spate de mine, iar acesta fusese motivul furiei lui atunci când mă văitasem de dispariția lui Line.

La patru zile după petrecere, simțeam că nu mai rezist.

Line îmi spusese că în timpul zilei lucra la un plafar de lângă Nørreport, așa că mi-am făcut curaj și am pornit-o într-acolo. Mă pregătisem pentru toate refuzurile posibile, iar când am pășit înăuntru nu mai simțeam decât că voiam să scap odată de asta. Magazinul era amenajat în stil american. Pahare, ghivece și pungulițe cu plante medicinale umpleau rafturile așezate atât de aproape unele de altele, încât abia puteai să te strecuri pe lângă ceilalți clienți, iar angajații purtau uniforme verzi și niște bonete albe care te duceau cu gândul la asistentele medicale. Rafturile nu erau mai înalte decât mine și am constatat imediat că Line nu se afla în magazin.

Vânzătoarea de la casă era o blondă pe la vreo treizeci de ani. Conform ecusonului, se numea Alice. Mi-a zâmbit binevoitoare când m-am apropiat de ea, dar de îndată ce i-am adresat întrebarea, expresia ei s-a întunecat. Inima a început să-mi bată cu putere. Toate scenariile de groază pe care mi le făcusem în zilele anterioare se luptau, care mai de care, să-mi câștige atenția și, înainte ca buzele vânzătoarei să apuce să rostească ceva, îmi pierdusem deja orice speranță.

Alice mi-a spus că lui Line îi murise mama.

Îmi e rușine să o recunosc, dar am simțit o incredibilă ușurare, iar pe buzele mele a încolțit un zâmbet complet nelalocul lui. În orice caz, vânzătoarea se holba uimită la mine, așa că am încercat să îmi stăpânesc emoțiile. Poate că din cauza asta a arătat o oarecare reticență când am întrebat-o unde o puteam găsi pe Line, dar în cele din urmă am reușit să-i aflu numele de familie – Damgaard –, după care am ieșit din magazin.

Am completat restul informațiilor cu ajutorul cărții de telefon. Știam din discuția noastră că Line locuia undeva în Islands Brygge și, din fericire, nu se afla înregistrată decât o singură Line Damgaard în zona aceea. Acum, când cunoșteam motivul dispariției ei, eram în același timp bucuros și neliniștit. M-am frământat mult, dacă să mă duc la ea sau nu, prilej cu care am descoperit cum un sentiment de grijă încolțește în mine – o experiență cu totul inedită în ceea ce mă privește. Sentimentul acesta își spunea cuvântul, iar câteva ore mai târziu, când mă

îndreptam cu bicicleta spre Islands Brygge, eram mânat de îngrijorare mai degrabă decât de dor.

Pe vremea aceea, cartierul nu era la fel de monden ca astăzi. Străzile păreau înguste și întunecoase, ca și cum în acea parte a orașului vremea era mereu mohorâtă, iar locuitorii se grăbeau, pe trotuar sau în mașinile lor, să dispară de pe drumurile pline de gropi, fără să privească în urmă.

Scara blocului în care stătea Line avea interfon la intrare, dar ușa era larg deschisă, așa că am intrat imediat în casa scării. Deși era o zi însorită, razele soarelui abia răzbăteau prin ferestrele murdare, iar înăuntru era destul de întuneric. Am aprins lumina ca să pot vedea treptele tocite și pereții de un verde pal, care de mulți ani începuseră să tânjească după o zugrăveală proaspătă.

Ajuns în fața ușii lui Line, am început să am îndoieli. Oare era normal să dau năvală așa, peste durerea ei? Era cât pe ce să plec, când am auzit muzică răsunând din interiorul apartamentului. Cu răsuflarea tăiată, m-am apropiat de ușă și am ascultat. Era Billie Holiday. Tocmai descoperisem blues-ul în perioada aceea, așa că muzica mi-a dat, probabil, un imbold. Am respirat adânc, mi-am îndreptat spatele și am bătut la ușă.

Au trecut câteva secunde, după care am auzit yala și ușa deschizându-se încet. Line stătea în prag, în picioarele goale, îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă. Părul îi era ușor ciufulit, iar privirea ațintită în podea. Când și-a ridicat-o, am văzut că avea ochii roșii. Dacă era surprinsă să mă vadă acolo, atunci nu o arătase. Un zâmbet ușor i-a încolțit pe buze și, fără să scoată un cuvânt, mi-a întins mâna. I-am strâns-o ușor. Line m-a tras înăuntru, a închis ușa și m-a condus în apartament, pe vocea hipnotică a lui Billie Holiday. În sufragerie se afla o canapea întinsă, pe care erau cearșafuri mototolite și haine aruncate la întâmplare. Pick-upul stătea pe o ladă de bere întoarsă, iar discurile erau puse alături, în alta. Line m-a condus cu pași lenți spre pat, ținându-mă în continuare de mână, și s-a întins. Mi-am scos pantofii și m-am întins lângă ea. Îi simțeam căldura corpului prin haine. Line mi-a luat brațul, petrecându-l în jurul ei, și a tras pătura peste amândoi.

Nu știu câtă vreme am rămas așa. Muzica se oprise nu după mult timp. Uneori ațipeam. Alteori, Line plângea potolit; îi simțeam corpul tremurând lângă al meu. Nu vorbeam.

Comunicarea noastră fusese redusă la mici strângeri de mână și mângâieri ușoare care nu aveau absolut nimic sexual în ele; eram amândoi îmbrăcați, și cu toate astea nu mai trăisem niciodată o asemenea senzație de intimitate.

— A murit mama, spuse ea după mai multă vreme.

— Știu, am șoptit, mângâind-o pe păr.

Ea s-a întors spre mine și m-a privit în ochi.

— Ce dor mi-a fost de tine, spuse ea, ghemuindu-se în mine și începând să suspine.

Fără să-i răspund, am cuprins-o în brațe și am strâns-o cât am putut de tare.

•

Mama lui Line murise într-un accident rutier, în timp ce se întorcea acasă de la Ministerul Cultelor, unde lucra ca șef de departament. Un Opel roșu intrase în ea când se afla pe trecerea de pietoni, aruncând-o aproape un metru în aer, după care se prăbușise fără suflare la pământ.

Line era la lucru când se întâmplase. Sora ei mai mare o sunase la magazin. Vestea morții mamei ei aproape că osufocase și părăsise magazinul fără să scoată niciun cuvânt. De teamă să nu pățească ceva dacă s-ar fi urcat pe bicicletă, o târâse după ea prin tot orașul. Drumul i se păruse fără sfârșit, dar nu plânsese, chipul îi era împietrit și nu cedase decât după ce ajunsese în fața casei părinților ei, din Amager, unde fusese întâmpinată de tatăl și frații ei. Acolo se prăbușise plângând în hohote ore în șir, fără să poată scoate niciun cuvânt.

Cel mai greu de suportat era sentimentul de vinovăție, mi-a mărturisit ea. Durerea pricinuită de moartea mamei sale era tot timpul tulburată de gânduri și amintiri despre noaptea pe care o petrecuserăm împreună și îi era rușine că îi era dor de mine în mijlocul unei asemenea tragedii. Ceea ce o îndurera încă și mai tare. Se învinovățea că se lăsa cuprinsă de asemenea sentimente când ar fi trebuit să își susțină familia și să își ia rămas-bun de la cea mai importantă persoană din viața ei. De aceea nu putuse să mă sune, iar dacă eu nu mi-aș fi făcut apariția la ușa ei, mai mult ca sigur că nu m-ar mai fi întâlnit niciodată.

Când deschisese ușa de la intrare, eram probabil ultima persoană din lume pe care se așteptase să o vadă, dar singura pe care și-o dorea. Acceptase această coincidență ca pe un

semn al destinului nostru comun și nu ezitase nicio clipă, ci mă trăsesese imediat înăuntru.

Personal, nu m-am îndoit niciodată de acest lucru și nici acum nu mă îndoiesc.

Miercuri

6.

Miercuri dimineața am plecat cu mașina din Râgeleje. Soarele strălucea, iar aerul era călduț, motiv pentru care îmi era greu să părăsesc casa acum, în această ultimă efortare a toamnei, înainte să predea ștafeta iernii.

Sacoul meu negru atârna pe un umerăș de speteaza scaunului din dreapta. Nu îl mai îmbrăcasem de la ultimul târg de carte – mi-am dat seama de asta când am găsit în buzunarul interior programul târgului și cardul de acces. Pe bancheta din spate era o valiză de week-end, cu haine pentru cinci zile și un plic maroniu ce conținea începutul manuscrisului pentru următorul meu roman. Acesta nu avea încă un titlu, dar redactorul meu sugerase în glumă titlul de lucru *Un dinte în plus* și așa îi rămăsese numele. Acțiunea era o continuare a celei din romanul *Pe întinderea roșie*, iar ideea îmi venise atunci când mi-am dat seama cât de tare îi poate afecta pe oameni frica de dentist. M-am gândit că aveam material suficient pentru un întreg roman și, până una-alta, impresia mea părea să se confirme, chiar dacă nu apucasem să scriu decât o treime din el.

Înainte să ajung la Copenhaga, m-am oprit la o benzinărie ca să cumpăr țigări. Mă lăsasem de fumat când Line rămăsese însărcinată prima oară, dar, dintr-un motiv sau altul, îmi reluam viciul de fiecare dată când mă duceam la Copenhaga – de parcă traficul orașului nu ar fi fost de ajuns, sau poate că mă așteptam ca țigările să neutralizeze smogul. Se împlinea un an de când fumasem ultima oară, iar când am tras primul fum m-a cuprins un acces violent de tuse și am simțit o ușoară stare de leșin. Dar era al dracului de plăcut!

După vreo oră și jumătate am ajuns la hotel. Dar cele treizeci de minute de condus prin oraș fuseseră groaznice – nu mai eram obișnuit cu genul acela de trafic. Tricoul meu era leoarcă de transpirație și simțeam că o să mă apuce durerea de cap.

Când eram în oraș, preferam să mă deplasez cu taxiul sau să merg pe jos, dacă vremea și distanța o permiteau, așa că am fost fericit să pot parca, în sfârșit, în fața hotelului.

Marieborg era o clădire albă cu cinci etaje și ferestre uriașe ce dădeau înspre stradă. În spatele ferestrelor se afla restaurantul, decorat în stil clasic, cu lambriuri din lemn de culoare închisă, scaune de lemn, fețe de masă albe și covoare ciclam. Pe pereți erau oglinzi și lămpi de aramă. Intrarea în hotel se afla pe latura din dreapta a clădirii, iar lângă recepție, un lift și o scară acoperită cu un covor de aceeași culoare cu cele din restaurant duceau spre camerele de la etaj.

•

Proprietarul hotelului, Ferdinan Jensen, se afla în spatele recepției când am intrat în hotel, cu valijoara mea de week-end și plicul într-o mână și cu sacoul atârnat pe umăr.

— Bine ați revenit, domnule Føns! mă salută el cu un zâmbet larg.

Ferdinan Jensen era spaniol la origine, dar cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă se însurase cu o daneză. Avea un ten mediteraneean, părul negru ca tăciunele, iar sprâncenele stufoase trădau faptul că nu se născuse în Danemarca. Daneza pe care o vorbea era însă impecabilă, iar Ferdinan era mereu la curent cu tot ce se petrecea în oraș. Avea o constituție athletică, probabil ca urmare a faptului că se implica neobosit în tot ceea ce privea hotelul, considerând că niciun gen de muncă nu este sub demnitatea lui. Îl văzusem cărând geamantane, schimbând becuri, servind la restaurant, mereu cu același zâmbet uriaș pe buze.

— A venit din nou vremea târgului de carte, așa-i?

Am lăsat valijoara pe podea, în fața recepției, cu un oftat.

— Da, mă tem că este acea perioadă a anului. Cad frunzele și plouă cu cărți.

Ferdinan Jensen izbucni în râs.

— Da, iar unele dintre acestea vă aparțin, așa-i?

Am scos din buzunarul din față al valizei un exemplar semnat din *Pe întinderea roșie* și l-am așezat pe recepție.

— Iar una dintre ele vă aparține, i-am răspuns eu, împingând-o spre el.

Ochii îi străluciră.

— Este prea mult, domnule Føns, spuse el apucând romanul cu amândouă mâinile. Mulțumesc. Am să încep să o citesc chiar în seara asta.

Înainte de a așeza cu grijă romanul pe masa din spatele recepției, Ferdinand Jensen îi studie coperta în amănunt.

Când se întoarse din nou spre mine, avea o expresie îndurerată întipărită pe chip.

— Îmi pare foarte rău de ce s-a întâmplat cu camera dumneavoastră, spuse el, ridicându-și brațele. E numai vina mea. Ar trebui să-mi dau palme.

— Nu-i nicio problemă, i-am răspuns eu. O să-mi facă bine să mai schimb decorul.

Ferdinand Jensen clătină din cap.

— Sunt neputincios cu computerul ăsta nou, spuse el, arătând spre un monitor aflat în stânga lui. A fost ideea soției mele, dar eu, unul, nu reușesc să mă descurc cu el. De aceea nu am apucat să înregistrez camera dumneavoastră, atunci când ați făcut rezervarea. Îmi este atât de jenă.

— Nu e nicio problemă, l-am asigurat eu. Un pat în care să dorm o să-mi fie de ajuns.

Chipul i se luminează.

— De asta nu vă faceți griji. V-am găsit o cameră minunată.

Mi-a înmănat cheia de la camera cu numărul 501, dupăcare eu am făcut rezervare pentru o cină de două persoane, în aceeași seară, la restaurantul hotelului.

— Apropo, strigă Ferdinand și se aplecă sub tejgheaua recepției. A venit o scrisoare pentru dumneavoastră.

Se ridică din nou, de data aceasta ținând în mână un plic gros, de culoare galbenă.

Lungimea, grosimea și sunetul pe care acesta îl scoase când Ferdinand Jensen îl așeză pe tejghea sugera că eravorba de o carte. După atâția ani petrecuți în mijlocul cărților, îți dai seama imediat. Am luat plicul și l-am răsucit pe toate părțile. Nu era trecut niciun expeditor, iar numele meu era scris cu litere de tipar pe o etichetă anonimă.

— Cine l-a adus? am întrebat eu.

— Habar n-am, răspunse Ferdinand. L-am găsit ieri după-amiază, la recepție.

Am ridicat din umeri.

— Mai mult ca sigur că e de la editură, am spus eu, după care am băgat plicul în buzunarul valizei și am ridicat-o de jos.

Ferdinan Jensen s-a oferit să îmi care bagajul, dar l-am refuzat și m-am îndreptat de unul singur spre liftul cu care am urcat până la etajul cinci.

Directorul hotelului avusese dreptate. Era o cameră minunată, mai degrabă un apartament, așa fi zis. Pe lângă un dormitor uriaș, cu un pat dublu și o baie cu jacuzzi, mai avea și o sufragerie spațioasă și o toaletă de serviciu. Sufrageria era dotată cu un minibar bine aprovizionat, iar televizorul avea cel mai uriaș ecran pe care îl văzusem vreodată. Două balcoane dădeau spre stradă, unul din dormitor, celălalt din sufragerie, și am constatat că, de la înălțimea etajului cinci, zgomotul traficului era cât se poate de suportabil.

Era mult prea mult spațiu pentru mine, chiar mai mult decât aveam în casa de vacanță, așa că apartamentul acesta îmi dădea un sentiment de neliniște. Eram obișnuit ca în jurul meu să fie dezordine – haos, mai precis –, iar apartamentul acesta imens, cu atât de mult spațiu liber și mobilierul lustruit, care nu era ocupat de cărți, hârtii sau caiete mă copleșea.

După ce mi-am despachetat hainele – care nu au ocupat decât vreo două umerașe și un raft al dulapului încastrat în peretele dormitorului – mi-am turnat un pahar de whisky din minibar și am scos plicul din valiză. M-am dus în sufragerie și m-am așezat pe un fotoliu.

Adresa mea din Râșeleje era secretă, așa că, în mod normal, cititorii îmi trimiteau corespondența la editură. Din când în când, colegii de breaslă îmi mai trimiteau exemplare semnate ale cărților lor, așa cum și eu le trimiteam romanele mele. Era un troc tacit și o modalitate de a atrage atenția că „da, am publicat din nou”. Uneori o simțeam ca pe o presiune, alteori ca pe un gest sarcastic, mai ales atunci când lucrările lor se bucuraseră de critici pozitive. Așa că nu eram deloc entuziasmat să primesc asemenea trofee, cu atât mai mult atunci când intram în vreo pană de creație.

Numai de la Tom Winter să nu fie.

Tom Winter scria același gen ca mine și, în repetate rânduri, se autoproclemase adversarul meu. Atacul lui nu mă îngrijora neapărat, dar mă sâcâia faptul că recenziile continuau să ne compare, mai ales în avantajul lui Tom Winter. Nu ne-am întâlnit

niciodată față în față, dar Tom Winter insista ca, de fiecare dată când publica ceva, să îmi trimită câte un exemplar. Colecționasem în total cinci romane de la el. Eu nu îi întorsesem niciodată gestul, dar asta nu îl descurajase câtuși de puțin.

Am deschis plicul și mi-am vârât mâna înăuntru, unde se afla într-adevăr o carte, așa că am scos-o și am întors-o cu fața în sus.

Era un exemplar din *Pe întinderea roșie*, ultimul meu roman, care tocmai urma să fie lansat. Pe copertă trona imaginea unui semafor și, dacă te uitați cu atenție, în structura luminilor semaforului se puteau distinge mai multe siluete și un cap de mort.

M-am încruntat. Cine mi-ar fi putut trimite un exemplar al propriului meu roman?

Pe prima pagină nu era nicio semnătură care să îl fi putut deconspira pe expeditor. Am verificat plicul, încercând să găsesc vreun indiciu care să mă ajute să aflu cine îl trimisese, dar nu era nimic.

Am răsfoit paginile. Cuvinte și litere îmi zburau prin fața ochilor. Propoziții disparate îmi atrăgeau atenția suficient de mult timp pentru a le descifra, dar erau imediat acoperite de alte cuvinte. Undeva, pe la mijloc, am dat peste un bilet. M-am întors la pagina respectivă. Poate că acesta era indiciul pe care îl căutam, câteva rânduri de la expeditor care să lămurească totul.

Însă nu era un bilet, ci o fotografie.

O fotografie care o înfățișa pe Mona Weis.

7.

Fotografia Monei Weis era de mărimea unui pachet de țigări. O înfățișa sprijinită de un perete alb și zâmbind, cu ochii ei albaștri, hipnotizanți, privind direct în obiectiv. Am estimat că trebuie să fi fost făcută cam în aceeași perioadă când o cunoscusem. Coafura era aceeași și, în mare, semăna cu Mona așa cum arăta ea cu vreo doi ani în urmă, ceea ce explica de ce culorile fotografiei începuseră să își piardă din intensitate. Poza

era ușor zgâriată, colțurile îndoite, iar pe spate era pătată, de parcă zăcuse multă vreme într-un sertar.

Am stat așa ore în șir, în camera de la hotel, uitându-mă la fotografia aceea. Timp în care am reușit să fac, încet-încet, turul minibarului. Când am ajuns la Baileys' am pus fotografia deoparte și m-am apucat să studiez din nou cartea. Am cercetat coperta. Era nouă-nouță, nicio îndoitură sau vreun alt semn de uzură. Am răsfoit volumul cu grijă, pagină cu pagină, am cercetat textul, căutând semne sau alte indicii. Poți să îți dai seama imediat dacă o carte a fost citită, fiindcă odată răsfoită, nu se mai închide la fel. Dar totul sugera că acest exemplar nu fusese deschis vreodată.

Spre marele meu regret, când scosesem fotografia din carte, nu remarcasem la ce pagină se afla aceasta. Poate că nu avea nicio semnificație, dar neglijența mea mă irita oricum. Fotografia fusese undeva după jumătatea cărții, adică unde se afla și scena în care Kit Hansen este ucisă, dar mai mult nu știam.

După ce am mai răsfoit încă o dată cartea, din nou fără niciun rezultat, am revenit la plic. L-am întors și l-amrăsucit pe toate părțile, l-am mirosit, m-am uitat în el, am pipăit cu grijă colțurile. Nu am găsit nimic care să îmi dezvăluie ceva despre expeditor. Numele meu fusese scris la calculator, pe o etichetă albă lipită pe plic ușor pieziș, de parcă cineva o făcuse în viteză sau cu nepăsare.

În cele din urmă, m-am rezemat de spătarul fotoliului, cu privirea pironită pe masă. Cele trei obiecte – plicul, cartea și fotografia – stăteau unul lângă altul, ca niște instrucțiuni de asamblare, dar în ordine inversă.

Poate că Verner încerca să îmi joace o festă. Mai mult ca sigur că descoperise relația mea cu Mona. În plus, era genul de om care să mă pedepsească punând la cale una ca asta. Dacă ar fi vrut, ar fi fost relativ ușor să își procure o fotografie din apartamentul Monei, dar pe carte nu știu cum pusese mâna. Exemplarul pe care i-l dădusem eu era semnat. Totuși, Verner avea relații peste tot.

Gândul acesta suna ispititor, dar nici eu nu-l credeam. Verner nu avea, pur și simplu, finețea necesară pentru a pune în aplicare un asemenea plan. Teoria mea legată de fostul iubit se spulberase, iar buna mea dispoziție, datorată faptului că aveam

să îi servesc pe tavă lui Verner tot cazul fusese înlocuită de o neliniște crescândă.

Îmi era greață, dar nu cât să pot voma, și simțeam că, indiferent cât de adânc respiram, nu aveam suficient aer. Mă furnica vârful degetelor și aveam picioarele împietrite, nu mă puteam mișca. Nu eram în stare decât să stau și să mă holbez la cele trei obiecte din fața mea; dar indiferent cât de mult încercam să le radiografiez cu privirea, nu îmi dezvăluiau nimic.

Lumina de afară era din ce în ce mai slabă, până când m-am trezit stând în întuneric.

Mi-am amintit brusc de întâlnirea cu Verner și m-am uitat la ceas. Mai aveam jumătate de oră până să mă întâlnesc cu el la restaurant, așa că m-am forțat să fac o baie și să mă schimb. Gesturile acelea familiare m-au făcut să mă mai relaxez un pic, dar mâinile încă îmi tremurau când am pus fotografia la loc în carte, cartea la loc în plic și le-am luat cu mine.

Cam jumătate din cele vreo douăzeci de mese ale restaurantului erau ocupate de mici grupuri. Majoritatea erau cupluri de americani, din câte mi-am putut da seama din discuțiile lor. Doar eu stăteam singur. Nu mă deranjase niciodată să mănânc singur. De obicei îmi luam cu mine un caiet, ca să nu mă plictisesc prea tare.

Am cerut un whisky dublu, un Bowmore de doisprezece ani. De felul lui, Verner nu făcea cine știe ce eforturi pentru a fi punctual, așa că eram pregătit să aștept o vreme.

Pe Verner îl cunoscusem prin Line. Se întâmplase să stăm unul lângă altul la o nuntă de aur din familia lui Line, ocazie pe care o așteptasem cu oroare și aversiune, dar moralul mi se ridicase considerabil de îndată ce aflasem că tipul de lângă mine lucra la poliție. Pe vremea aceea avea o coamă de păr negru și nu era la fel de gras ca acum, dar bărbia dublă îi era deja vizibilă, iar nasul uriaș, împreună cu ochii mici și adânciți nu alcătuiau deloc o înfățișare prea atrăgătoare. Ceea ce nu îl împiedica să facă tot posibilul pentru a ieși în evidență, asurzindu-i pe cei de la masă cu lăudăroșeniile lui. Am discutat cu Verner pe tot parcursul cinei, iar el consimțise la un fel de colaborare, fiind de acord să mă ajute în munca mea de cercetare, contra unei cine ocazionale.

Mai târziu, când m-am întâlnit din nou cu Line, la bar, și i-am povestit febril despre aranjamentul nostru, s-a enervat și mi-a

zis să nici nu mă gândesc la așa ceva. Tipul era un porc și aş fi făcut bine să mă țin departe de el. I-am zis ceva de genul că să o lase mai moale, însă ea a făcut exact pe dos și nu m-a mai băgat în seamă până când a venit momentul să plecăm de la petrecere. În drum spre casă, Line nu a scos un cuvânt. Abia când am ajuns mi-a explicat atitudinea ei.

La confirmarea lui Line, când împlinise paisprezece ani, se adunase toată familia ei, așa cum obișnuia să facă de fiecare dată când se ivea vreo ocazie de sărbătorit. Petrecerea se ținuse la localul din Amager, cu toate cuvântările, cântecele și urările de rigoare. Băutura curgea din plin, iar Line a băut, cu această ocazie, primul ei pahar de vin, un ritual prin care trecuseră și surorile ei. Verner respectase și el tradiția, luase ceva la bord și avea gura la fel de mare ca de obicei. După cină, programul era mai puțin formal. Se servise cafeaua, iar musafirii se mutau de la o masă la alta, în timp ce copiii alergau de colo colo și se jucau prin diferitele camere ale localului. Line se duse la toaletă. Era un pic amețită de la vin, așa că se retrăsese acolo și se uita în oglindă. Clișeele din discursurile ținute la cină, despre intrarea în rândul adulților și toate provocările care aveau să urmeze, îi vârâiau în cap, făcând-o să-și imagineze, în oglindă, cum avea să arate peste cinci, zece ani.

După o vreme, reușise să se desprindă de aceste gânduri, deschisese ușa și o luase la goană, nimerind direct în brațele lui Verner. La început izbucnise în râs și îl împinsese, dar el refuzase să îi dea drumul. Ba dimpotrivă, o ținea și mai strâns și o împingea înapoi în toaletă, strecurându-și o mână de-a lungul gâtului ei și apucând-o de un sân. Line continua să îl împingă și să i se opună, să-i ceară să o lase în pace, dar Verner o înghesuia și mai tare, încercând să o sărute. Duhnea a alcool și ea încă își amintea perfect cât de transpirată îi era cămașa. La un moment dat reușise să se elibereze și o luase la goană pe ușă. Verner mormăise ceva în spatele ei, că nu fusese decât o glumă, dar Line nu se oprise decât după ce ieșise din local, la aer curat. După ce îi mai trecuse din greață, se întorsese înapoi. Verner își vedea de băut de parcă nimic nu se întâmplase. Line nu povestise nimănui din familie.

Bineînțeles că întâmplarea aceasta m-a marcat pe loc. Am simțit cum mi se face silă și m-am înfuriat, ba chiar îmi era oarecum rușine că fusesem victima farmecului său. Dar Line m-

a liniștit. Deși nu avea să i-o ierte niciodată, se petrecuse totuși cu multă vreme în urmă și, una peste alta, nu se întâmplase nimic grav.

Am promis solemn că nu o să mai am nimic de-a face cu el, dar când Verner m-a căutat la telefon, câteva luni mai târziu, m-am lăsat convins de el și, astfel, a avut loc prima noastră întrevvedere, la care eu m-am prezentat plin de scârbă – senzație pe care, de atunci încolo, o am tot timpul în prezența lui. Felul în care mă întrebam, chipurile, în treacăt, ce mai face Line îmi întorsese stomacul pe dos. Aveam impresia că zâmbise ușor pervers în timp ce aștepta să-i dau raportul despre Line. Uneori îmi vine să cred că se linsese și pe buze. Faptul că, totuși, îl toleram, era din cauză că, la urma urmelor, eu mă foloseam de el. Dar Line nu ar fi putut înțelege niciodată lucrul acesta, așa că nu i-am povestit nimic și, mulți ani, habar nu a avut de întâlnirile noastre.

•

Mă aflam deja în restaurant, cu paharul de whisky în față, de vreo zece minute când își făcu Verner apariția.

Era aprins la față, iar prin părul lui rar i se întrezăreau broboane de sudoare pe pielea capului. Era îmbrăcat într-un costum gri, uzat, și într-o cămașă albă prea strâmtă pentru burdihanul lui. De fiecare dată când ne întâlneam, slănina de pe el părea tot mai buhăită. Se prăbuși cu un oftat pe scaunul din fața mea.

— Salut, Frank, spuse el gâfâind și își șterse sudoarea de pe frunte cu unul din șervetele de pe masă.

— Salut, Verner, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

Mi-o strânse cu palma lui caldă și umedă.

— Eu și stresul – slujba asta o să mă omoare cu zile, continuă el, scoțându-și haina pe care o aruncă pe un scaun liber, de la masa vecină.

Am comandat de mâncare: eu am cerut pește proaspăt și vin alb, iar Verner a comandat vită în sânge și bere.

— Ce demență cu crima asta, așa-i? spuse Verner după un scurt schimb de formalități legate de familie și vreme.

Am considerat că era mai bine să scap de asta, așa că i-am povestit despre relația mea cu Mona Weis, din urmă cu doi ani. Verner mă asculta cu un zâmbet ștregăresc pe față.

— Ești dat naibii, comentă el. Ia zi, era bună?

I-am ignorat întrebarea. În lipsă de altceva mai bun, l-am pus la curent cu teoria mea despre fostul iubit și răzbunarea, atât asupra ei, cât și asupra mea, cu manuscrisul meu pe post de scenariu. Probabil că mi se citea îndoiala pe față, dar nu aveam cu ce altceva să contribui.

Verner clătină din cap.

— Totul se reduce la un puzzle pentru tine, nu, Frank? Tot timpul încerci să cauți o soluție complicată. Verner tăcu imediat când ospătarul ne servi mâncarea. Totul a fost pregătit prea în amănunt ca să fie vorba de o crimă pasională, continuă el. Bărbații geloși acționează pe loc, nu se apucă să facă planuri de felul ăsta. Poate atunci când vine vorba de eliminarea cadavrului, dar nu și în ce privește crima.

— Dar... se știe dacă avea vreun iubit?

— Se lucrează și la asta, răspunse el. Din câte se pare, Mona a fost singură în ultimele luni, dar există zvonuri că ar fi avut o relație cu un bărbat însurat, mai în vârstă decât ea, așa că este posibil să fi avut un iubit secret, răspunse Verner zâmbind. S-a pomenit și numele tău.

— Dar ți-am spus că asta s-a întâmplat acum câțiva ani.

— Da, știu, doar că genul ăsta de bârfă nu moare. Idilele amoroase într-un cătun ca Gilleleje, în care mai e implicat și un scriitor faimos, nu se uită chiar așa de ușor.

— Asta înseamnă că sunt suspectat?

Verner clătină din cap.

— Nu, nu încă.

— Nu încă?

— Da, la naiba, o să trebuiască să spunem despre roman.

— Ești sigur? Doar tu ai zis că mai bine nu.

Verner scoase un oftat.

— Nu o să ajute la nimic, spuse el. Când romanul o să fie lansat... Când e asta, apropo?

— Peste două zile.

— Peste două zile, repetă el cu o mină obosită. Atunci o să ne confruntăm cu o problemă și mai mare.

Am ridicat paharul și l-am studiat pe Verner cu atenție în timp ce sorbeam din vin. Zâmbetul îi dispăruse de pe față, iar ochii lui mici, întunecați erau pironiți în farfuria din fața lui, însă nu se atingea de mâncare. Stătea doar cu ochii ațintiți la friptură.

Pe întinderea roșie avea să fie lansat vineri, în prima zi de târg. Totul fusese planificat. Interviuurile și prezentarea fuseseră aranjate, afișele erau imprimate și teancuri de cărțiașteptau să fie expuse pe rafturi. Dacă poliția decidea să oprească lansarea romanului, consecințele aveau să fie urâte din punct de vedere financiar, atât pentru mine, cât și pentru editură.

— Situația nu arată deloc bine, spuse Verner ridicând privirea. Dacă mi-ai fi povestit imediat despre relația ta cu Mona, aș fi putut informa pe loc biroul de omucideri. Acum o să arate ca și cum am fi încercat să ascundem ceva.

— Ce anume am fi putut ascunde? am protestat eu. Doar nu aveam de unde să știm cât de mult semăna crima asta cu cea din roman. Foarte puține detalii sunt făcute publice în asemenea situații. De exemplu, eu nu am văzut nicăieri pomenindu-se despre echipamentul de scafandru sau despre bustul din marmură.

— Bineînțeles că nu, răspunse Verner iritat. Este o procedură standard, detaliile de genul acesta nu sunt dezvăluite, pentru a nu submina ancheta. Problema este că interesul meu față de acest caz a fost remarcat.

— Dar asta nu ne face niște criminali, i-am răspuns eu ferm.

Verner mă privi întrebător.

— În orice caz, alibiul meu este în regulă, continuă el. Eram la bar, cu niște colegi. Po-li-țiști, adăugă el, silabisind ultimul cuvânt.

— Ce vrei să sugerezi cu asta? am întrebat eu ridicând ușor tonul, nemaiputându-mi controla furia.

Mai mulți dintre cei aflați la celelalte mese se întoarseră și se uitară la noi. Cum nu mai spuneam nimic, ci doar ne uitam unul la celălalt, își îndreptară atenția înapoi la farfuriile lor. Verner nu răspunse.

— Mai e ceva, am adăugat eu aproape în șoaptă.

— Ce mai e acum? întrebă Verner. Și mai multe secrete? I-am întins plicul.

— Se afla deja la recepție când m-am cazat.

Verner scoase cartea din plic și se uită la ea. I-am urmărit reacțiile. Dacă ar fi avut vreo legătură cu chestia asta, aș fi putut să o văd pe chipul lui, eram sigur de asta, dar el nu schiță niciun gest. Începu să răfoiască volumul, pânăce dădu peste fotografie. Când o recunosc pe femeia din imagine, puse cartea

deoparte de parcă i-ar fi ars degetele și își îndreptă privirea spre mine.

— Ce dracu' e asta?

— Habar n-am, i-am răspuns.

— Îți bați joc de mine, Frank?

— Nu e nicio glumă, i-am răspuns eu. Cineva a lăsat-o la recepție, ieri după-amiază. Nici măcar nu mă cazasem încă. Am făcut o pauză, dar Verner nu reacționează în niciun fel. Probabil că ai dreptate, nu poate fi vorba de vreun iubit isteric.

— Bineînțeles că am dreptate... dar... cum dracului a putut să facă rost de carte, când nici măcar nu a apărut în librării?

Chit că stătusem și mă holbasem la cartea aceea ore în șir, întrebarea asta nu îmi venise în minte. Dacă nu era vorba de vreun iubit nefericit, iar cartea nu era a Monei, atunci era aproape imposibil să găsesc un alt răspuns. Asta dacă nu... Inima începu să îmi bată cu putere și a trebuit să iau o gură de vin înainte să îi pot povesti lui Verner despre exemplarele gratuite și de faptul că îmi ieșise cu unul în minus la numărătoare. Am subliniat că era totuși posibil să mă înșel. Poate că cei de la editură număraseră greșit, dar exista și posibilitatea ca ucigașul să fi pătruns la mine în casă, prin efracție, idee care mă speria.

Verner nu era tocmai entuziasmat.

— Și ce e cu fotografia? Întrebă el. Îți aparține și ea?

Am clătinat din cap.

— Ești sigur, Frank?

În voce i se strecurase o umbră de neîncredere. Poate că nu era decât un defect profesional, un rol în care intra atunci când se afla în fața traficantilor pe care îi interoga zilnic. Am strâns din dinți, făcând eforturi să nu ridic din nou vocea.

— Îți spun că nu am nimic de-a face cu asta. Chiar crezi că m-aș apuca să comit o crimă după o rețetă din propriul meu roman? În cazul ăsta, nu aș fi avut grijă, oare, să îmi procur un alibi? Nu am niciun fel de sentimente pentru Mona Weis. Ea reprezintă un capitol încheiat din viața mea. Mai mult, nu mă pricep să manevrez o ambarcațiune, iar cunoștințele mele în domeniul scufundărilor sunt exclusiv teoretice.

Pentru o clipă, Verner păru amuzat de vorbele mele, ceea ce mă irită și mai mult.

— Liniștește-te acum, Frank! spuse el, ridicându-și palmele. Știu prea bine că nu puteai să fii tu. Chit că ai un creier de-a dreptul bolnav când vine vorba să născocești treburi de genul ăsta, pur și simplu nu ai nervii necesari ca să le și pui în aplicare, adăugă Verner râzând. Ești prea moale, prea slab.

Am simțit cum ceva în mine se revoltă împotriva concluziei lui condescendente. Ce dracului credea? Că eu chiar aveam să rabd să mă facă debil un munte de slănină cu apucături pedofile? Așa îmi venea să-i trag una! Să simtă pe pielea lui cât de slab eram. Trebuia să o fi făcut cu mult timp în urmă, încă de când aflasem cum o atacase pe Line. Să îi trag o mamă de bătaie. Să-i înghețe de tot zâmbetul ăla penibil. Poate că ar fi ajutat. Poate că aș fi evitat privirea rănită pe care mi-o aruncase Line atunci când, în cele din urmă, aflase că mă întâlneam cu el în secret.

Dar mai mare decât furia îmi era frustrarea provocată de faptul că aveam nevoie de el.

Măinile îmi tremurau ușor. Am apucat paharul și l-am dat peste cap, în timp ce cu cealaltă mână am luat sticla și mi-am mai turnat încă unul. De cealaltă parte a mesei, Verner își bea liniștit berea. Își încrucișase tacâmurile, semn că terminase de mâncat, cu toate că jumătate din friptură rămăsese în farfurie.

— Rahat! spuse el, respirând greu. Cum să-ți explic ca să te fac să înțelegi? Închise ochii și se scărpină pe nas. E clar că cel mai bine ar fi să iau legătura imediat cu brigada de la omucideri.

N-am putut să fac altceva decât să încuviințez.

— Pe asta o iau cu mine, spuse el, lovind cartea cu degetul îndoit, apoi se ridică în picioare. Cât timp rămâi în oraș?

— Luni mă întorc acasă, i-am răspuns eu ursuz.

— Probabil că în curând o să vină să discute cu tine, spuse el.

Am încuviințat din cap. Cred că amândoi ne-am dat seama că aceasta avea să fie ultima noastră întâlnire.

— Ai grijă, Frank, spuse el, după care își văzu de drum.

Nu i-am răspuns, ci am împins la o parte farfuria curesturile de mâncare și mi-am băut vinul, întrebându-mă când avea să sosească poliția. Poate chiar în seara aceea? Îmi era indiferent când avea să se întâmple, oricând era la fel de neplăcut.

După ce am golit sticla, m-am ridicat în picioare și am ieșit din restaurant clătînându-mă. Mi-am dat seama brusc cât de mult alcool aveam în corp și am luat-o împleticit spre lift. A durat o

veșnicie până a venit, iar când s-au deschis ușile, aproape că m-am rostogolit înăuntru, cât pe ce să dau peste o tânără în fustă scurtă și geacă din puf.

— Vezi pe unde mergi, milogule! exclamă ea cu un accent tipic de Copenhaga și mă împinse la o parte, cu o forță surprinzătoare.

Am încercat să îmi cer scuze, dar femeia deja se îndepărtase. Mirosul parfumului ei încă persista în lift, o aromă ieftină de liliac. Aproape că m-am intoxicat cât am stat închis acolo, până la etajul cinci.

Discuția cu Verner continua să mi se deruleze în cap. Eram furios, dar într-un fel și ușurat.

Acum totul depindea numai de el.

Îi spuseseam tot ce știam și nu mai aveam nimic altceva de făcut decât să aștept.

8.

Poliția nu m-a vizitat la hotel în seara aceea.

Iar eu am dormit prost. Nu de teamă că forțele de ordine aveau să dea buzna la mine în cameră fără niciun avertisment, ci pentru că mereu dorm prost când mă aflu într-un loc nou. În prima noapte într-un pat străin nu reușesc să închid ochii mai deloc, iar noaptea aceea nu a făcut excepție. În starea mea de semiveghe, gândurile îmi vâjâiau prin cap și parcă vedeam cum ochii albaștri ai Monei Weis mă privesc fix prin apa tulbure a mării. Când, în cele din urmă, am reușit să ațipesc, am avut un vis agitat cu maimuțe și pisici.

Cu toate că n-am reușit să închid un ochi, eram surprinzător de relaxat. Ca și cum starea mea de somnolență îmi atenuase frica pe care o simțisem cu o zi în urmă, m-am hotărât să mă țin de programul dinainte stabilit al zilei, de parcă nimic nu se întâmplase. Ceea ce, desigur, nu era adevărat, dar mă puteam preface. Ce altceva aș fi putut să fac?

Programul zilei includea un mic dejun copios, iar mie îmi era o foame de lup. Discuția cu Verner îmi stricase apetitul cu o seară înainte, așa că acum aveam loc suficient pentru o porție suplimentară de ouă cu costiță. Undeva, în subconștient, îmi stăruia ideea că în orice clipă ar fi putut să mă ridice poliția, și probabil că și asta contribuia la apetitul meu feroce. În orice caz, am înfulecat timp de aproape o oră, în compania ziarului din ziua aceea și a teancului de farfurii de la bufet.

În ziar nu scria nimic nou de crima din Gilleleje, dar trecuseră deja două zile de la descoperirea cadavrului Monei Weis, așa că știrea își pierduse deja din savoare.

Primul punct pe ordinea de zi includea o întâlnire cu redactorul meu, Finn Gelf. Finn fusese cel care îmi publicase prima carte, *În unghiul mort*, iar de atunci rămăsese la editura ZeitSign. Pe vremea aceea era o editură micuță, iar Finn era

atât director editorial, cât și redactor. Ulterior, firma se dezvoltase în mod semnificativ, iar Finn începuse tot mai mult să le transfere altora responsabilitățile sale de redactor, însă nu și atunci când venea vorba de manuscrisele mele. Insistase să mi le redacteze el și așa rămăsese. Într-un fel, succesul editurii ZeitSign se datora și romanelor mele. Cartea cu care mă afirmasem devenise o mină de aur pentru ZeitSign, iar următoarele mele romane constituiseră o sursă stabilă de profit pentru ambele părți.

Cu vremea, între noi s-a înfiripat o relație de prietenie. Finn Gelf riscase cu primele mele cărți – *În unghiul mort* și *Zidurile vorbesc* – și crezuse în mine, în ciuda pierderilor pe care editura le suferise la vremea respectivă. Mai târziu, după ce ne-am împrietenit, mi-a mărturisit că remarcase la mine o anumită perseverență și o foame de afirmare. Combinate, aceste două trăsături constituiau un adevărat combustibil, așa că nu îmi mai lipsea decât o direcție precisă. Finn intuise că, mai devreme sau mai târziu, aveam să descopăr formula succesului și vrusese să fie martor la un asemenea eveniment. În plus, diferența de vârstă nu era foarte mare, ne despărțeau doar vreo zece ani, așa că nu îi fusese prea greu să se identifice cu idealismul pe care îl emanam atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară. Poate că în idealismul meu se recunoscuse pe el însuși în tinerețe sau, cel puțin, o versiune a ceea ce sperase să devină.

Afirmarea mea marcase și începutul prieteniei noastre. Am călătorit împreună, în Danemarca și în străinătate, iar în cursul acestor călătorii am devenit tot mai apropiați și am început să discutăm și despre alte subiecte decât literatura sau lumea editorială.

Finn Gelf era fiul editorului Gustav Gelf care publicase, în exclusivitate, literatură de călătorie. Încă din copilărie, Finn luase parte la afacerea tatălui său. De la o vârstă fragedă, începuse să îl ajute la împachetarea cărților ce urmau să fie expediate, o îndeletnicire care îi adusesese nu numai bani de buzunar, ci și respectul tatălui său. Urmase școala de tipografie, dar avusese ghinionul să facă practică la o tipografie a fabricilor de bere, unde producea, zi și noapte, numai etichete pentru sticle de bere. Nu după mult timp, Finn se plictisise în asemenea hal, încât renunțase la cursuri și se întorsese la editura tatălui său. Acolo putea să stea la birou, cu condiția să își continue în

același timp studiile. Acestea se materializaseră sub forma a doi ani suplimentari la un liceu teoretic și o diplomă în comerț, Finn devenind în curând indispensabil în editura tatălui său.

Bătrânul Gustav se așteptase ca afacerea să fie dusă mai departe de băiatul lui, dar când acesta a propus un plan de extindere editorială, care să includă și alte tipuri de literatură decât ghiduri de călătorie, se înfuriaseră atât de tare unul pe altul, încât Finn părăsise editura și crease ZeitSign.

Deși era foarte tânăr, Finn avea multe relații în branșă și, cu ajutorul unor contracte avantajoase cu tipografiile și distribuitorii, reușise să pună editura pe picioare. La început nu fusese o întreprindere prea profitabilă, dar reușise să supraviețuiască, ba chiar, din când în când, își putea permite să parieze mici sume pe scriitori necunoscuți. *În unghiul mort* fusese un astfel de pariu, iar dacă nu ar fi fost Finn Gelf, nu sunt prea sigur că aş fi ajuns să public vreodată ceva.

•

Am luat un taxi de la hotel până la Gammel Mønt. Pe drum, m-am gândit bine dacă să îi povestesc lui Finn despre crima din Gilleleje. Așa ar fi fost corect. Dar cum poliția încă nu își făcuse apariția, asta ar fi putut să însemne și că elucidaseră cazul. Poate că, până la urmă, nu avusese nicio legătură cu romanul; ideea unei coincidențe între crima respectivă și cea din romanul meu nu se întemeiase decât pe informațiile furnizate de Verner.

Recepția editurii ZeitSign se afla în spatele unor uși din sticlă fumurie. Podeaua și pereții erau acoperite cu piatră de nisip de culoare deschisă, și un ghișeu negru, lucios trona precum un monolit în mijlocul încăperii. În spatele ghișeului se afla Ellen, recepționera editurii, o doamnă cu o înfățișare elegantă, pe la patruzeci și cinci de ani, care niciodată nu își pierdea cumpătul. În spatele ei, pe perete, era afișat numele editurii, ZeitSign, cu litere mari, negre.

— Frank! exclamă ea când mă zări împingând ușa grea, din sticlă și pășind înăuntru.

Se ridică în picioare, se apropie cu pași mărunți de mine și mă strânse zdravăn în brațe. I-am întors, recunoscător, gestul. Trecuse multă vreme de când fusesem ultima oară îmbrățișat de o femeie, poate că de la târgul de carte de anul trecut și, mai mult ca sigur, și atunci tot Ellen o făcuse.

— Cum merge? mă întrebă ea entuziasmată, la care am bombănit ceva de genul că sunt bine. Arăți puțin obosit, remarcă ea. Ai petrecut până noaptea târziu?

— Cam așa ceva, i-am răspuns eu. Tu ce mai faci?

Ellen începu să îmi povestească despre cum fusese înconcediu, pe care îl petrecuse împreună cu soțul ei și cu cei doi copii care, în curând, aveau să împlinească amândoi douăzeci de ani. Nu am priceput exact unde își petrecuseră vacanța sau ce făcuseră, dar m-am lăsat purtat de entuziasmul și de bucuria din cuvintele ei, de poveștile calde și reconfortante ale vieții de familie, demne de un film semnat de Morten Korch. Cu replici bine cântărite, i-am ținut hangul, până ce sună telefonul.

— Ar trebui să... spuse ea, făcând un semn cu capul înspre telefon. Finn te așteaptă sus... nu uita să îți ridici corespondența când urci.

I-am mulțumit și m-am îndreptat spre liftul cu care am urcat la etajul superior.

Spre deosebire de spațiul deschis și luminos al recepției, holul redacției era îngust și întunecat. De fiecare parte a holului se aflau mici birouri, în care redactorii stăteau aplecați deasupra manuscriselor sau a tastaturilor. Câțiva își ridicară privirile când am trecut pe lângă ei, iar unii chiar mă salutară din cap, cu toate că nu îi mai văzusem niciodată.

La capătul holului se afla biroul lui Finn. Ușa era deschisă, iar el tocmai ieșea din birou când dădu cu ochii de mine.

— Mă bucur să te revăd, Frank, spuse el, strângându-mi mâna.

Albise complet față de ultima oară când îl văzusem, cu un an în urmă. În ultimii cinci ani, îi tot apăruseră suvițe grizonante, dar acum părul lui capitulase complet și se predase invaziei albe.

Mă conduse în biroul lui, care era suficient de mare pentru a găzdui o masă de scris enormă și o masă de conferințe pentru șase persoane, precum și o canapea veche de piele, care îl însoțise pe Finn pe parcursul întregii lui cariere. Pe pereți, erau înrămate copertele marilor succese ale editurii, printre care se numărau și câteva romane scrise de mine. Mi-am atârnat sacoul în cuierul aflat pe ușă și m-am așezat la masa de conferințe, pe care erau cești de cafea și prăjituri. Fără să mă întrebe, Finn îmi

turnă o cafea. Am adăugat puțin lapte și am sorbit din ea. În mod normal, nu pun lapte în cafea, dar Finn avea obiceiul să o facă atât de tare, că te apucau toate năbădăile. Și uneori de la cafeaua lui mă luau durerile de stomac. Finn, în schimb, golea fără nicio problemă o ceașcă după alta, așa că eu începusem să îl suspectez că își galvanizase stomacul.

— Ei, ce zici de toată treaba asta? mă întrebă el.

— Care treabă?

Finn îmi zâmbi, luă de pe masă ceva ce aducea cu o bucată de hârtie și o așeză în fața mea. Se dovedi a fi un articol de ziar plastifiat, pe care probabil se gândise să îl atârne pe perete, printre celelalte trofee ale sale.

Titlul suna: „Tânără desfigurată și înecată în portul dinGilleleje?

9.

— Nu-ți sună cunoscut? mă întrebă Finn, privindu-mă nerăbdător în timp ce citeam articolul.

Acesta fusese decupat dintr-un ziar de dimineață și nu dezvăluia nimic în plus față de celelalte articole pe care le citisem.

Am încuviințat din cap.

— Da, e crima noastră, am răspuns. Am discutat ieri și cu Verner. Totul se potrivește, inclusiv bustul de marmură și echipamentul de scafandru, chiar dacă ziarele nu pomenesc nimic despre asta.

Finn pocni din degete.

— Știam eu! exclamă el și un zâmbet uriaș i se întinse pe buze. Mă gândeam eu așa, să fiu al naibii dacă asta nu e crima lui Føns. Nu se poate altfel.

— Dar eu n-am nimic de-a face cu asta.

— Nu, nu! ripostă Finn. Asta o știu și eu prea bine, dar toată cheștiunea poartă clar semnătura ta. Finn își întinse mâinile de parcă ar fi vrut să mă apuce de cap și să mă pupe. Gândește-te ce o să însemne asta în termeni de vânzări.

— Dacă romanul nu o să fie confiscat și interzis.

Finn încremeni cu zâmbetul pe buze.

— Ce a spus poliția?

— N-am vorbit decât cu Verner, am răspuns eu. Deocamdată doar noi știm de legătura cu romanul, dar Verner era chitit să le spună celor de la omucideri.

— Fir-ar să fie! Nu poți să-l convingi să mai aștepte câteva zile? Cartea urmează să fie lansată mâine, la naiba!

— Aseară zicea că o să discute cu ei cât mai repede.

Finn flutură din mână.

— O să fie nasol, spuse el. Dar dacă reușim să-i ținem la distanță douăzeci și patru de ore, tot ne alegem cu ceva din asta.

Din cauza cafelei sau poate că de la micul dejun consistent, deodată am simțit cum îmi fierbe stomacul.

— Poate că ar fi mai bine să oprim chiar noi lansarea?

— Ai înnebunit? Treaba asta e prea tare ca să nu profităm de pe urma ei.

Finn se uită la mine de parcă l-aș fi înjurat de mamă.

— Dar... o femeie a fost ucisă... ești sigur că...

— Da! exclamă el pe un ton aspru. Doar n-o să o învie din morți dacă interzic publicarea romanului.

— Bineînțeles că nu, dar cum rămâne cu rudele ei? Pe chipul lui Finn se ivi o expresie de iritare. Te-ar putea da în judecată, am adăugat eu.

Finn începu să clipească des din ochi la gândul că ar fi putut ajunge să cheltuiască o avere pe procese și despăgubiri.

— De asta o să ne ocupăm când o să fie cazul, spuse el resemnat. Dar nu o să mișcăm un deget înainte ca poliția să ne-o ceară. La dracu', Frank, dacă e să judecăm după informațiile care au fost făcute publice, nu există nicio legătură.

— Mai puțin că poartă clar semnătura lui Føns, am replicat eu sec.

Finn făcu un semn spre tavan.

— Doar pentru cei care te cunosc, spuse el.

Mi-am ridicat resemnat mâinile.

— Și atunci ce vrei să fac? Să mint?

— Nu, nu. Comportă-te ca de obicei, ține-te de program și nu te apuca să iei legătura cu poliția.

— Dar sunt pasibil de infracțiune.

— În niciun caz! exclamă Finn. Dacă nu ar fi fost amicul tău, Verner, nimeni n-ar fi apucat să descopere coincidența aceasta înainte să fie prea târziu.

Am clătinat din cap. Era clar că Finn luase o decizie, ceea ce, oarecum, era o ușurare pentru mine. Nu trebuia să fac nimic.

— Oricum... spuse Finn tăind aerul cu ambele palme, chiar și fără amănuntul ăsta „picant”, tot am presimțiri bune în legătură cu romanul. Zâmbi și apoi bătu de trei ori în masă. Ai scos ceva demențial de data asta. Toată ideea cu fobiile și frica... merge direct la țintă. Am discutat cu câțiva critici astăzi și reacțiile lor au fost pozitive. *Weekendavisen* te vânează, desigur, ca întotdeauna, dar altfel, e de bine. O să fie în regulă la târg, îți garantez. Editura a amenajat la stand un colț exclusiv Frank Føns, cu bannere de genul „Înfruntă-ți frica” și tot așa. Sunt sigur că o să-ți placă.

Eu mă îndoiam amarnic că o să-mi placă. În ce mă privește, târgul era un rău necesar și nu mă simțeam deloc confortabil în centrul atenției. Mai ales acum.

— Interviurile sunt aranjate. Zâmbetul de pe chipul lui Finn dispăru. De la TV3 vine Linda Hvilbjerg, spuse el ridicându-și palmele spre mine. Știu că nu prea o înghiți, dar nu am avut de ales, iar ea chiar atrage spectatori.

Am încuviințat din cap.

— E în regulă. O să mi-o imaginez cu un laț în jurul gâtului și o să mă descurc.

Finn izbucni în râs.

— Nu cred că te-a iertat încă pentru *Curve din mass-media*.

Linda Hvilbjerg avusese, ani de-a rândul, mai multe emisiuni literare la diverse canale de televiziune și, la un moment dat, o învinuisem că din cauza ei căsnicia mea cu Line se dusesse de râpă. Erau, desigur, niște aberații; însă fusesem atât de înveninat în anii de după divorț, încât scrisesem romanul *Curve din mass-media*, în care erau atât de multe aluzii la Linda Hvilbjerg, încât ar fi trebuit să fii greu de cap să nu te prinzi. Protagonista romanului, o reporteriță de televiziune plină de ambiții, pe nume Vira Lindal, moare spânzurată de grinzile din camera de producție, după ce este violată cu un manuscris. *Curve din mass-media* nu fusese, desigur, menționat în emisiunea Lindei Hvilbjerg și, începând din acest moment, ea nu

mai avusese un cuvânt bun de zis despre cărțile mele – asta în cazul în care se sinchisea să pomenească ceva despre ele.

— Nu ți-am confirmat prezența la petrecerea de sâmbătă seara, continuă Finn. Dar nu trebuie decât să mă anunți, dacă vrei să vii. Te introducem la orice oră.

Am clătinat din cap.

— Am alte planuri.

Nu aveam alte planuri, dar știam că după o zi interminabilă la târg, să chefuiesc cu aceiași oameni ar fi fost ultimul lucru pe care mi l-aș fi putut dori.

Am mai discutat cu Finn preț de vreo oră. În mare parte despre târg, interviuri și despre interesul editurilor din străinătate față de romanul *Pe întinderea roșie*. De data aceasta, editura primise oferte din Germania și Norvegia, ceea ce era un indiciu că vânzările aveau să fie bune. Romanul cu care m-am afirmat, *Demoni din afară*, precum și continuarea acestuia, *Demoni dinăuntru*, se vânduse destul de bine în afara Danemarcei, dar de atunci interesul scăzuse. Așa că era un semn bun pentru *Pe întinderea roșie* și, cu cât Finn îmi povestea mai mult despre contractele și așteptările sale, cu atât mai inimaginabil mi se părea să oprești mașinăria aceasta uriașă care fusese deja pusă în mișcare.

În drum spre ieșire, mi-am ridicat corespondența care se afla la recepție. Ellen strânsese un mic teanc de scrisori și un pachet băgat într-o pungă neagră de plastic, care purta logo-ul editurii.

— Sper să fie un bestseller, spuse ea zâmbind.

— Și eu, i-am răspuns, zâmbindu-i la rândul meu.

Ellen era genul acela de persoană simpatică, care își facetreaba fără cusur și este prietenă cu toată lumea. Nu am auzit-o niciodată vorbind urât despre altcineva și inspira maturitate și profesionalism, ceea ce era un câștig pentru editură.

— Avem nevoie de așa ceva, șopti ea, privind jenată în jur.

M-am aplecat ușor, peste biroul recepției.

— Ce vrei să spui?

— Avem nevoie de un succes, îmi răspunse ea în șoaptă. A trecut ceva vreme de când nu am mai avut un bestseller, iar situația financiară nu arată prea bine.

— Finn nu mi-a pomenit nimic despre asta.

Ellen clătină din cap.

— Finn probabil că e ultimul om care să o recunoască. Sau poate că doar se prefacă că nu e îngrijorat, ca să ne protejeze pe noi, ceilalți, continuă ea oftând. Dacă noul tău roman nu o să fie un succes, situația e urâtă. De asta s-a și angajat atât de mult în promovarea lui. Ar fi în stare de orice, numai să fie sigur că ajunge în paginile ziarelor.

•

Până aici, nu mi-a fost deloc ușor să scriu.

Intenția mea de a-mi înăbuși emoțiile și de a lăsa cuvintele să curgă fără nicio opreliște s-a vădit a fi mai greu de pus în aplicare decât crezusem. Memoria nu dă greș, dar subconștientul meu încearcă totuși să manipuleze imaginile atunci când le transpun în cuvinte. Ordinea cronologică este îmbunătățită, dialogul reiese mai șlefuit și atmosfera ceva mai luminoasă.

Oricum, lipsa aceasta de autenticitate nu va rămâne nepedepsită. Trăiesc cu senzația că nu sunt singur, că, în afară de mine, se mai află cineva în încăpere, un critic care mă privește peste umăr, atent la greșelile pe care le comit, distrăgându-mă de fiecare dată când mă abat de la proiectul inițial. Astfel, neliniștea se adâncește tot mai mult în mine, o neliniște care nu încetează decât atunci când revin asupra pasajelor în care nu am fost suficient de sincer, pentru a rescrie fragmentele din care am omis detalii ori în care mi-am atenuat în vreun fel comportamentul.

Abia după ce corectez aceste abateri și neadevăruri am voie să continui, expunându-mă încă și mai mult, conștient fiind că totul o să meargă doar din rău în mai rău.

10.

În tinerețe nu aveam absolut nicio intenție să mă însor. În ochii mei, căsătoria era un construct artificial care, în cel mai rău caz, avea ca fundament religia, adică o minciună, iar în cel mai fericit caz, era o manevră birocratică pentru a-ți îmbunătăți deducerile din impozite, adică ipocrizie clară. Aceasta era o atitudine generală în Scriptoriul nostru și nu pierdeam nicio

ocazie pentru a ne expune părerea sinceră și argumentele imbatabile împotriva căsătoriei. Mai târziu, când m-am însurat, nu am făcut-o din motive raționale – pur și simplu nu m-am putut abține.

Îmi amintesc lunile după ce am întâlnit-o pe Line ca pe un șir întreg de revelații. Umorele ei sau faptul că ne descopeream mereu interese comune nu înceta să mă uimească. Atunci când făceam dragoste, între noi se crea o intimitate și o intensitate pe care nu o mai trăisem până atunci. Nu-mi imaginasem că o relație de cuplu putea fi astfel. Discutam cu ea despre orice. Aveam, în general, aceeași atitudine în ceea ce privește chestiunile politice sau de orice altă natură, iar în rarele cazuri când nu eram de acord, puteam să discutăm în contradictoriu fără să stricăm atmosfera. Petreceam cea mai mare parte a timpului împreună, întrerupându-ne doar ca să mergem la facultate și la serviciu.

Line era cea mai mică dintr-un cârd de patru copii – avea două surori și un frate, și foarte repede mi-a devenit clar că familia ei era extrem de unită. Rar se întâmpla să treacă o zi fără să vorbească la telefon cu vreuna dintre surorile ei și, cel puțin o dată pe săptămână, luau cina împreună, în casa părinților, din Amager. La numai două săptămânide când o cunoscusem, mă invitaseră și pe mine la cină și cu toții m-au primit și m-au tratat cu cea mai mare prietenie. Bineînțeles că erau marcați de moartea mamei lor, dar avuseseră suficientă energie pentru a mă integra în sânul familiei. Tatăl lui Line, Erik, era inginer la stat: proiecta poduri de autostradă, o ocupație care, pentru el, se transformase mai degrabă într-un hobby. În camera lui de lucru din vila din Amager se aflau machetele a peste douăzeci de poduri, iar Erik ar fi fost în stare să povestească la nesfârșit despre fiecare din ele, nu fără o anumită doză de mândrie.

Surorile erau amândouă dansatoare, la fel ca Line, și semănau atât de mult cu ea, încât tot timpul m-am simțit ușor neliniștit în compania lor. De parcă aș fi fost singur cu trei versiuni ale lui Line, fiecare la câte un an distanță de cealaltă. Îmi puteam face o idee despre cum avea să arate Line în viitor, iar viitorul nu arăta deloc rău. Fratele lor călcase pe urmele lui Erik și era inginer la o firmă de consultanță din Lyngby. Când l-am întâlnit prima oară, tocmai urma să plece în delegație în Africa, unde

avea să construiască o stație de purificare a apei. Însă, din pricina morții mamei lor, își amânase călătoria cu o lună.

Îmi amintesc cinele cu familia lui Line ca fiind relaxante, dar în același timp extrem de animate. Cu atât de mulți fii, cu partenerii lor și nepoții, te trezeai într-un vârtej amețitor de oameni, dar întâlnirile acestea nu deveneau niciodată superficiale sau inoportune. Familia lui Line acceptase fără niciun fel de comentariu ambiția mea de a trăi din scris – ceea ce părinții mei nu făcuseră niciodată –, iar când vreo rudă de-a ei mă întreba cum îmi mai mergea cu munca, se referea la scris, și nu la cine știe ce slujbă temporară oi fi având la momentul respectiv.

Dar cu scrisul mergea destul de greu. În primele luni nu produseseam mare lucru. Doar ce mai revizuisem la *În unghiul mort*; nici recenziile deplorabile pe care le primisem la lansare nu mă stimulasera prea mult. Dacă n-aș fi fost cu Line, cu siguranță că aș fi căzut în gaura neagră a autocompătimirii și furiei. Dar când eram alături de ea nu ma conta la fel de mult. În compania ei, supărările mele nu aveau cum să dureze: tot timpul știa cum să mă facă să râd, cu vreo remarcă sau un zâmbet.

Bjarne era aproape la fel de bucuros ca și mine de prezența ei. Line gătea excelent, în timp ce eu îmi închipuiam că știam câte ceva despre vin, așa că el profita de ambele. Adesea luam masa toți trei, iar uneori discuțiile noastre de după cină se prelungeau până târziu în noapte.

Mortis nu lua niciodată parte. Începuse să fie tot mai retras, să se închidă tot mai mult în camera lui – ca să scrie, susținea el – și era tot timpul morocănos. Devenise atât de nesuferit, încât până și eu, la cât eram de îndrăgostit, îmi dădusem seama, și abia atunci am aflat că Mortis fusese cel care o invitasese pe Line la „Cheful Unghiului”. Am încercat să discut cu el, dar probabil că eram prea ocupat să-i spun cât de minunată era Line, așa că nu am făcut decât să înrăutățesc situația.

Probabil că a răsuflat ușurat trei luni mai târziu, când am anunțat că mă mut din Scriptoriu ca să locuiesc cu Line, în apartamentul ei din Islands Brygge. Din spusele lui Bjarne, Mortis se înviorase semnificativ după mutarea mea. Începuse să vorbească din nou cu mine când veneam în vizită fără Line, dar relația dintre noi nu a mai fost aceeași. Camera mea fusese

închiriată și în următorii doi ani chiriașii s-au tot schimbat. Cu toții aveau ambiția să scrie, așa cum fusese stabilit de la bun început în colectiv, însă nu au reușit să recreeze solidaritatea și armonia primilor ani.

Ultima chiriașă, Anne, îndrăgise firea blândă a lui Bjarne, iar el se îndrăgostise de ea. Anne gătea fantastic, la fel ca Line, și Bjarne recunoscuse că vorba din bătrâni care spunea că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac avea un sâmbure de adevăr. Faptul că și ei îi plăcea să mănânce se vedea pe trupul ei. Anne era mare, nu neapărat grasă, dar pentru că nu era foarte înaltă, arăta mai plinuță decât era în realitate, ceea ce cred că o necăjea mai mult decât lăsa ea să se vadă. Față de noi, Anne era mereu veselă și primitoare, genul acela de persoană care își aduce aminte tot ce îi spui și, atunci când te întâlnești din nou cu ea, îți cere, interesată, tot felul de noi detalii.

Accesul lui Anne în Scriptoriu se datorase faptului că, la fel ca Bjarne, scria poezii, dar Anne le compunea ca pe niște rebusuri, folosind decupaje din benzi desenate, ziare și tabloide. Erau greu de citit, pentru că mai întâi trebuia să le descifrezi. Dar astfel te făceau să guști fiecare cuvânt în parte, iar la sfârșitul poemului chiar aveai senzația dezlegării unui mare secret. Abia atunci reușeai să ai o imagine asupra întregului, iar sensul poemelor se preschimba subit, ca într-un thriller cu un deznodământ neașteptat. Satisfacția era atât de mare, încât automat voiai să continui cu poemul următor.

Fetele se înțelegeau bine, așa că ne întâlneam adesea toți patru, la cine copioase, când rolul meu și al lui Bjarne era redus la spălarea vaselor și întreținerea atmosferei.

Odată cu intrarea lui Anne în viața lui Bjarne, Mortis redevenise a cincea roată la căruță. Dar nu îi întorsese spatele lui Bjarne, așa cum făcuse cu mine, și se simțea bine în compania lui Anne, deși eu cred că îi era greu să fie martor la atâta fericire. Avea tendința să se compare tot timpul cu alții, în defavoarea lui, și nu suporta compasiunea cu care simțea că îl privesc cei doi colegi de apartament. După câteva săptămâni de conviețuire cu ei, se săturase și se mutase într-o garsonieră din Vesterbro.

Se dovedise, cu acest prilej, că Anne era destul de avută, chiar dacă la început încercase să ascundă lucrul acesta. Cu

banii ei, au putut să rămână singuri în apartament, fără să fie nevoiți să caute noi chiriași.

Scriptoriul era un capitol încheiat, dar nu îi duceam dorul. Doar când luam cina cu Bjarne, ne mai aduceam aminte de întâmplările din trecut și de atmosfera specială care domnise cândva în apartament. În momentele acelea, tânjeam după inspirație, după relațiile libere și petreceri, dar eram, în același timp, conștienți că niciodată nu avea să mai fie la fel.

•

Odată cu invazia mea, apartamentul lui Line începuse să fie neîncăpător. Eu aveam nevoie de un loc de scris, iar Line avea nevoie de un loc pentru a exersa. Spre norocul nostru, am avut șansa să facem schimb și să ne mutăm într-un apartament de patru camere din același bloc, dar bugetul nostru era destul de afectat. Eu nu câștigam nimic din scris, iar slujbele mele temporare nu-mi aduceau cine știe ce avere. Line lucra la mai multe teatre, iar contractele pe care le încheia deveneau tot mai profitabile; însă la început existaseră perioade în care nu lucrase deloc. În primul an am reușit să supraviețuim cu ajutorul micuței moșteniri pe care Line o primise la moartea mamei sale, dar chiar și așa, am fost nevoiți să ne luăm slujbe suplimentare. Totuși, cele patru camere erau mană cerească. Aveam propria cameră de lucru, toți pereții erau plini de cărți, până sus, în tavan, iar bucătăria, sufrageria și dormitorul erau separate. Cu excepția camerei mele de lucru, toate celelalte erau sumar mobilate, cu piese găsite în stradă sau cumpărate la mâna a doua. Line avea suficient loc pentru a-și face exercițiile de flexibilitate pe podea, în mijlocul sufrageriei, cu mine pe post de spectator fidel.

În ciuda bugetului restrâns, apartamentul era primitiv sau, cel puțin, asta era părerea mea. Line avea talentul de a face minuni din lucruri mărunte și nici nu îi era rușine să pună umărul la treabă. Aveam nevoie de un tablou, îl picta singură. Aveam nevoie de o lampă, o meșterea înainte să ajung eu acasă. Nici măcar tapisarea mobilierului nu era o provocare pentru ea. În mare parte era casa ei, dar eu mă bucuram de ea și mă simțeam în largul meu acolo.

Cu scrisul mergeam extrem de încet. Aveam mai multe slujbe *part-time*, așa că nu îmi rămânea prea mult timp pentru scris. Mi-a luat doi ani ca să termin manuscrisul celei de-a doua cărți,

Pereții vorbesc, roman care s-a dovedit, eufemistic vorbind, lamentabil. Intriga era prost construită, pornind de la o cameră de hotel și relatările poveștilor petrecute între cei patru pereți ai acesteia – de la sinucidere, la beții și orgii. Și acum mă mai mir cum de s-a încumetat editura să îl publice. Dar a făcut-o, chit că mare parte din primul tiraj a rămas bun de pus pe foc. În total nu s-au vândut decât o sută de exemplare în toată țara.

Cu toate acestea, câștigasem ceva bani de pe urma ei. Nici pe departe o sumă impresionantă, dar avansul pe care îl promisem fusese suficient ca să o pot invita pe Line în oraș. Ne-am dus să vedem un spectacol de balet, am vizitat Tivoli, încheind seara cu o cină la D'Angleterre și ceva distracție în club. Toate drumurile le-am făcut cu taxiul, mai puțin cel spre acasă. Line sugerase să o luăm pe jos. Era patru dimineața, dar din fericire era vară, așa că nu era frig, iar soarele tocmai dădea să răsară. Odată ajunși în Islands Brygge, ne-am așezat pe chei, unul în brațele celuilalt, și am privit apa pierzându-se la orizont. Line se descălțase și se ghemuise în mine. Respirația ei era regulată și am crezut că a adormit. Stăteam destul de incomod, dar nu îndrăzneam să mă mișc, de teamă să nu o trezesc.

— Acesta ar fi un moment potrivit să mă ceri în căsătorie, spusese ea deodată.

Am râs ușor, dar am tăcut imediat, căci mi-am dat seama că avea dreptate, iar eu chiar simțeam că venise vremea. În momentul acela mi-ar fi fost imposibil să găsesc până și cel mai minuscul contraargument. Dimpotrivă, nu eram în stare să mă închipui trăind fără ea.

Am îmbrățișat-o scurt și am ajutat-o să se ridice în picioare. Apoi am îngenuncheat și i-am spus cât de mult o iubesc. Line nu a zis nimic, doar mi-a zâmbit blând. La momentul acela, era perfect conștientă de efectul pe care zâmbetul ei îl avea asupra mea. Am prins curaj să continui, să-i înșir toate acele lucruri care îmi plăceau la ea, fiecare pârțicică din corpul ei pe care o adoram, fiecare gest al ei pe care îl admiram. Probabil că fusese o efuziune sentimentală înfiorător de prostească, dar eram amândoi amețiți și totul părea perfect.

Nu aveam niciun inel, așa că am scos din buzunar markerul Penol de 0,5 pe care îl aveam tot timpul la mine și i-am desenat un inel direct pe deget. O gâdila, îmi spunea ea chicotind, în

timpe ce eu încercam să finisez inelul cu conturul unei pietre uriașe, în care era înscrisă litera „F”.

Line mi-a acceptat cererea în căsătorie cu un „Normal, tontule”.

•

Din cauza situației mele financiare, am fost nevoit să mă împrumut de la părinți pentru a ne putea permite nuntape care și-o dorea Line. Niciodată nu mi-a plăcut să cer ajutorul altora, dar ai mei au fost surprinzător de binevoitori; probabil se așteptau să îmi iau o slujbă „serioasă” de-acum, ca să-mi pot întreține familia. Motivele lor nu mă interesau câtuși de puțin, nu voiam decât să îi pot oferi lui Line nunta la care visase – o adevărată nuntă de prințesă, cu biserică, petrecere la restaurant și tot tacâmul. Suma totală s-a ridicat la aproape șaiszeci de mii de coroane, dar nunta a ieșit ca la carte. Rudele lui Line au venit în număr mult mai mare decât ale mele, molipsindu-i pe toți cu optimismul lor, așa că până și cei mai înverșunați dușmani ai tradiției căsătoriei au fost nevoiți să admită că s-au distrat. Bjarne a fost clar influențat, căci și-a luat inima în dinți și, câteva zile mai târziu, a cerut-o pe Anne de soție.

Praful se alesese de părerile noastre despre instituția căsătoriei.

•

După nuntă eram ferm convins că aveam să fim o veșnicie împreună și toți ceilalți din cercul nostru de prieteni erau de aceeași părere. Ne stătea bine împreună, spuneau ei, și eram invitați de fiecare dată când prietenii mei sau ai ei dădeau vreo petrecere. Nu vreau să spun că eram nedespărțiți. Ne lăsam spațiu unul celuilalt și fiecare dintre noi era implicat separat în destule lucruri, dar trăiam totuși neîntrerupt cu ideea că celălalt se află acasă și te așteaptă.

Pe vremea aceea, între noi nu exista nici urmă de gelozie. Line avea o slujbă mult mai deschisă social decât mine, și lucra cu toate teatrele, intrând în contact cu o mulțime de oameni. Profesia de dansator implică foarte multă senzualitate, iar din afară poate să pară că dansatorii sunt mai libertini decât restul lumii, dar mie nu mi-a fost niciodată teamă că Line m-ar fi putut înșela. Am încercat de câteva ori să îmi închipui cum ar fi, mai mult ca un exercițiu de inspirație pentru scris, dar de fiecare dată am fost nevoit să renunț, clătinând resemnat din cap.

Imaginea lui Line era pur și simplu incompatibilă cu aceea a unei femei implicate într-o relație extraconjugală. Verigheta poate că însemna și ea ceva. Chiar dacă eu nu credeam în ritualul căsătoriei în sine, trebuie să recunosc că, totuși, avea efect. Până la urmă, fusese un act de dăruire reciprocă, iar declarația aceea de încredere conferise o liniște specială relației noastre.

Singura formă de gelozie care ar fi putut exista în relația noastră era de natură economică.

Cei mai mulți bani se duceau pe chirie, iar venitul lui Line era mult mai stabil. Eu aveam tot felul de joburi mărunte, dar nu câștigam niciodată suficient cât să contribui la fel de mult ca ea la chirie. Nu discutam niciodată despre asta și nici nu făceam mare caz, dar existau momente când vanitatea mea își spunea cuvântul. Iar faptul că, în anii de după nuntă, am întâmpinat mari greutăți în privința scrisului, nu a îmbunătățit cu nimic situația. Joburile mele presupuneau adesea ore de lucru ciudate, asta dacă nu erau atât de solicitante din punct de vedere fizic, încât să nu mai fiu în stare să mă așez la birou sau să încerc să gândesc creativ în puținul timp rămas liber.

Nu reușeam să îmi scot din minte eșecul cu *Pereții vorbesc*, iar faptul că nu eram în stare să produc nimic nou îmi sporea vizibil frustrarea. Pentru prima oară în viața mea începeam să mă îndoiesc că am stofă de scriitor. Poate că talentul meu se epuizase deja înainte să încep. Când încercam să scriu, o făceam la cele mai ciudate ore din zi, atunci când se nimerea să am un răgaz, între muncă și timpul petrecut cu Line. Adesea, scriam sub influența alcoolului, un obicei rămas încă din vremea Scriptoriului, dar care nu îmbunătățea în niciun caz calitatea muncii mele. De multe ori, a doua zi mă vedeam nevoit să șterg tot ce scrisesem cu o seară înainte, dus de valurile whisky-ului, dar continuam să îmi închipui că aveam nevoie de alcool ca să mă pot da pe brazdă. Singurul rezultat însă era că în ziua următoare mă simțeam obosit și îmi era greu să îmi văd de treabă la serviciu, ceea ce mă făcea să îmi fie încă și mai greu să mă așez din nou la masa de scris.

Cariera lui Line, în schimb, mergea bine. Tot timpul avea contracte noi și începuse să primească roluri în care interpreta părți solo; avea parte și de cronici elogioase. Asistam la cât mai multe din spectacolele ei, și chiar dacă nu măpricepeam la dans, reușeam să îmi dau seama că avea talent. Era un pretext bun ca

să stau departe de apartament și de masa de scris. În plus, ajungeam să merg la teatre din Copenhaga pe care, altminteri, nu le-aș fi frecventat. Uneori Bjarne și Anne mă însoțeau, după care ieșeam cu toții în oraș. Chiar dacă Line dansase toată seara, pofta de mișcare nu îi pierdea și tot timpul îmi cerea să o însoțesc în ring, chit că de multe ori eu nu aveam niciun chef. Dar zâmbetul ei mă convingea – știa cum să zâmbească, iar eu mă dădeam bătut.

De fiecare dată.

11.

Finn îmi dăduse un teanc de invitații pentru târgul de carte. Cu vremea, devenise un fel de ritual să îmi vizitez părinții și să le dau invitații. Deja începuseră să se aștepte la asta. Nu că n-ar fi avut bani. Chiar dacă amândoi erau pensionari, aveau venituri frumoase, o casă în Valby care valora destul de mult și casa de vacanță din Marielyst. Cu toate astea, nu voiau să plătească prețul modest al intrării la târgul de carte și uneori găseau că e necesar să îmi atragă atenția cu câteva luni în avans. Mai mult, cum tot mă aflam în zonă, se așteptau să le livrez invitațiile personal, iar asta devenise o tradiție pe care o onoram an de an. Treptat, rămăsese și singura ocazie în care îi întâlneam, o dată pe an, la cină, cu vin roșu și conversații despre cărți – cel mai neutru subiect pe care îl mai puteam discuta.

Tatăl meu, Niels, fusese profesor, de aici și interesul lui față de literatură. Mama, Hanne, continuase tradiția familiei ei, devenind medic la o vârstă destul de fragedă. În familia ei se citea mult. Îmi aduc aminte că aveau o groază de cărți în biblioteca din vila lor din Hellerup, numai clasici îmbrăcați în piele, din podea și până în tavan. În cameră erau covoare groase și canapele moi din piele, pe care noi, copiii, nu aveam voie să ne jucăm.

Interesul comun pentru literatură fusese cel care îi unise pe părinții mei. Se întâlniseră la o serată de poezie, la colegiul Regensen din centrul Copenhagăi. Amândoi erau studenți, iar pentru mama fusese probabil și un act de revoltă să se mărite

cu tata. Familia ei nu se arătase nemaipomenit de încântată de Niels. Ai ei sperau ca fiica lor să întâlnească un medic sau un profesor universitar, un intelectual pe măsură, cu care să poată conversa la cină. Niels era primul din familia lui cu ceva mai multă școală, așa că au trecut câțiva ani buni până să fie acceptat de socri. Cunoștințele lui literare îl ajutaseră, dar momentul crucial a fost atunci când le-au adus pe lume un nepot.

Interesul părinților mei pentru cărți nu includea și romanele mele. De fiecare dată când publicam ceva, le trimiteam un exemplar cu dedicație, dar nu îl citeau niciodată. „Nu e pentru noi”, ar fi spus, dacă aș fi fost atât de prost încât să le cer părerea. Desigur, la început se chinaseră să îmi citească primele romane, dar nu comentaseră decât că „erau probabil prea bătrâni pentru așa ceva”. Și poate că așa și era. Dar cred că mai degrabă nu au reușit niciodată să accepte faptul că nu am o slujbă „serioasă”. Când primele două cărți ale mele au avut parte de o întâmpinare atât de slabă din partea publicului, mai mult ca sigur că au sperat să mă dau bătut. Ceea ce a dat naștere unui conflict, care a culminat într-o seară, la câteva luni după nuntă, când eu și cu Line ne aflam în vizită la ei. Începuseră din nou cu aluzii că ar fi cazul să-mi schimb meseria, iar eu m-am înfuriat cumplit, am ieșit valvârtej pe ușă și multă vreme nu am vrut să mai am deloc de-a face cu ei, în ciuda argumentelor de împăcare aduse de Line. Dacă ea nu ar fi rămas însărcinată și nu ar fi insistat ca, de dragul copilului, să reluăm legătura cu ei, probabil că nu i-aș mai fi văzut niciodată.

•

Am luat un taxi până în Valby. Era spre seară, soarele atârna jos, la orizont, așa că șoferul era nevoit să poarte ochelari de soare. Când merg cu taxiul, mă așez mereu pe bancheta din spate. Ceea ce, de regulă, îi dă de înțeles șoferului că nu am chef de conversații. Dar de data asta se pare că individul nu pricepuse aluzia, căci începuse să trăncănească despre vreme, sport și ultimele știri. Nici nu trebuia să fac vreun efort să-i răspund, avea el singur grijă de conversație. Dar începusem să mă enervez.

Când am ajuns la casa părinților mei din suburbia Copenhagăi, nu eram așadar în cele mai bune toane, iar gândul

că aveam să petrec toată seara cu Niels și cu Hanne nu îmbunătățea deloc situația. Nu i-am lăsat șoferului niciun bacșiș.

Mama mi-a făcut o primire copleșitoare. Nici nu apucasem să îmi dau jos haina, că Niels îmi și întinse un Martini extrasec. Îmbătrâniseră în anul acela care se scursese de la ultima mea vizită. Hanne albise complet, ridurile din jurul ochilor ei se adânciseră, iar tenul își pierduse fermitatea. Chelia din creștetul capului tatălui meu se extinsese și ea. Nu mai rămăseseră decât vreo câțiva centimetri acoperiți cu păr, în părți și la ceafă, dar îi stătea bine. Dintr-odată, m-a lovit gândul că nu aveam să îi mai am atât de multă vreme, așa că m-am hotărât să petrec o seară cât mai plăcută alături de ei.

Dispoziția lor înfloritoare se datora faptului că își luaseră bilete pentru o călătorie în Thailanda, la care visau de multă vreme. Șase săptămâni în perioada sărbătorilor de iarnă, când aveau să facă plajă, să viziteze temple și să călărească elefanți. După ce ieșiseră la pensie, începuseră să cheltuiască o mare parte din economiile lor călătorind. Își petrecuseră o prea mare parte din viață trăind doar în cărți, iar eu i-am încurajat să iasă în lume și să o vadă nefiltrată prin prisma literaturii, acum că aveau această șansă.

Cel mai ciudat când îmi vizitez părinții este că ai mei încă mai țin legătura cu Line și cu nepoatele lor – cu copiii mei, adică. Mereu mă surprinde să le văd fotografiile înrămate pe perete. Viața lor merge, desigur, înainte, ceea ce eu tind să uit adesea, iar imaginea lui Line și a fetelor mă face să tresar mereu ca electrocutat. Este aproape ireal să vezi schimbările care se produc de la un an la altul. Ființe care odinioară îmi erau atât de apropiate să le văd deodată schimbate complet. Fetele cresc cu o viteză uluitoare, iar Line îmbătrânește nespus de grațios. De fiecare dată când mă uit la fotografiile acelea pline de fericire, parcă simt cum un cuțit îmi este împlântat în inimă. În unele dintre ele se află și Bjørn, noul soț al lui Line, și de fiecare dată mă întreb dacă fetele îi spun tată, gând care aproape mă sufocă.

În primii ani de după divorț, părinții mei ascundeau fotografiile de fiecare dată când veneam în vizită. Dar pe perete rămăneau contururile clare ale ramelor. După o vreme, însă, au început să uite de ele sau poate că se gândeau că mă obișnuisem deja cu ideea. Ceea ce se și întâmplase, dar de

fiecare dată mă întristam să le văd și, nu rareori, în asemenea ocazii, îmi doream ca lucrurile să fi stat altfel.

Și anul acesta aveau fotografiile noi, chiar foarte recente, căci fuseseră făcute la casa de vacanță din Marielyst, într-o zi de vară. Așa că nu puteau să fie mai vechi de câteva luni. Una dintre fotografii, în mod special, era deosebit de reușită. Cu fetele și Line la mijloc. Toate trei purtau rochii albe, de vară, iar cea mică, Mathilde, era pe punctul de a depune o coroniță de flori pe creștetul mamei. Fata cea mare, Veronika, râdea înspre cameră. Crescuse mult. Avea treisprezece ani acum. Sau să fi făcut paisprezece? Zâmbetul ei semăna cu al mamei sale.

— Frumoase fotografii, am spus eu, sorbind din pahar.

Hanne era în bucătărie, pregătind mâncarea, iar Nielsstătea în fotoliul lui.

— Da, răspunse el cu o ușoară ezitare. Am cumpărat un aparat dintr-alea digitale.

— Fetele sunt bine?

— Da, da, răspunse el. Toată lumea e bine.

M-am aplecat înspre fotografie ca să analizez mai bine chipul Mathildei.

— Întreabă de mine? am încercat eu să par cât mai nonșalant posibil.

— O, habar nu am, Frank, spuse tatăl meu încurcat. Mai bine o întrebi pe mama. Eu nu discut cu ele despre așa ceva. Eu sunt de folos atunci când vine vorba de citit povești sau de jucat crichet.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între noi, pe care am rupt-o întrebând despre noul aparat de fotografiat. Niels începuse îmi povestească entuziasmat despre achiziția lui și despre funcțiile fantastice pe care le includea. Dar cuvintele lui îmi intrau pe o ureche și îmi ieșeau pe cealaltă, căci îmi era greu să îmi iau ochii de la fotografii.

În timpul cinei am discutat despre viitoarea lor călătorie și despre cărți. Stabiliseră deja prezentările și interviurile la care aveau să se ducă în perioada târgului de carte, și sperau să își cumpere ghidurile de călătorie cu acest prilej. Am făcut schimb de recomandări, legate de cărțile citite în cursul anului, iar tatăl meu a intervenit cu un discurs amplu și plin de amărăciune despre felul în care se predă în ziua de azi în școli istoria literaturii.

Mă bucuram să văd că literatura putea fi un simplu subiect de discuție, fără să trebuiască să implice vreo crimă sau vreo tortură în lumea reală. Îngrijorările mele legate de Mona Weis au fost înăbușite, laolaltă cu friptura, de un Barolo bun, rod al încă uneia din investițiile de pensionari ale părinților mei; ei bine, eram cu toții piliți. Câteva pahare generoase de coniac la desert își aduseseră și ele contribuția.

Tata a strâns masa și s-a dus să spele vasele. Așa arăta la ei diviziunea muncii în familie, iar tata era chiar mulțumit de ea. Nu voiau să cumpere o mașină de spălat vase, nu neapărat din zgârcenie sau că ar fi fost prea complicat, ci pentru că tatei îi plăcea să spele vasele de mână.

Hanne și cu mine am rămas la masă. Amândoi aveam prea mult coniac în pahare și eram prea sătui ca să ne ridicăm de pe scaune. Subiectele legate de călătorii și cărți fuseseră epuizate, așa că în conversația noastră se insinuase o pauză.

— Fetele arată bine, am spus eu ca să întrerup tăcerea.

Mama zâmbi.

— Da, sunt atât de dulci, răspunse ea. Astă-vară au petrecut o săptămână cu noi, la „moșie”.

— Sunt bine?

— Da, dar au crescut, răspunse ea chicotind. Atât de repede...

Am adulmecat coniacul și am simțit cum vaporii alcoolului îmi înțepă nările.

— Și întreabă de mine?

Zâmbetul îi dispăru de pe buze și mă privi direct în ochi.

— Nu începe cu asta, dragule, spuse ea privindu-mă rugător.

Am ridicat din umeri.

— Nu vreau decât să știu, i-am răspuns eu calm. M-au uitat cu totul sau...?

— Bineînțeles că nu te-au uitat, Frank.

— Și? Întreabă de mine? am repetat eu întrebarea pe un ton ceva mai aspru.

— Încetează! spuse ea.

— Dar poți să-mi zici adevărul.

Mama mă privi cu o expresie întrebătoare, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet.

— Da, întreabă de tine din când în când, răspunse ea în cele din urmă cu un oftat. Cea mare, în special. Dar probabil că îți dai seama și tu cum e să fii adolescent și să ai un tată vitreg...

— S-a întâmplat ceva...

— Bjørn e un tată bun, m-a întrerupt Hanne ferm. Nu e decât o revoltă adolescentină.

Am sorbit amândoi din paharele de coniac.

— Și... ce îi spuneți când întreabă de mine? am continuat eu.

— Încetează odată, Frank!

— Sunt doar curios să aflu ce îi spuneți fiicei mele atunci când întreabă de tatăl ei, am spus eu ridicând tonul. Doar îi răspundeți, așa-i?

— Frank...

— Sau tăceți mălc?

Ajutată și de alcool, furia mi se urcase la cap.

— Frank, nu e un subiect despre care să discutăm la masă, clătină Hanne din cap, cu ochii scânteindu-i.

— Spune-mi, totuși. Îi răspundeți că sunt plecat?

— Frank, dragule...

— Că-s mort? am râs eu laconic.

— Liniștește-te, fiule! spuse tata, care ieșise și el din bucătărie.

Purta un șorț în dungi și își ștergea mâinile cu o cârpă de vase. Judecând după expresia feței lui, nu voia decât să se întoarcă la treaba lui cât mai repede posibil.

M-am ridicat în picioare și mi-am înălțat brațele în ceea ce speram să fie un gest dezarmant.

— Nu vreau decât să știu ce îi spuneți fiicei mele.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii lui Hanne.

Nu pricepeam de ce. Doar nu ea era cea care fusese despărțită de copiii ei. La urma urmei, ea se putea duce să le vadă pe fete oricând avea chef, să se joace cu ele, să le răsfețe, dacă așa îi venea.

Am lovit cu pumnul în masă, făcându-i pe amândoi să tresară.

— Ce îi spuneți?

— Îi spunem că ești bolnav! strigă Hanne. M-am holbat la ea. Ce ai vrea să facem? întrebă apoi. Doar ești bolnav, Frank. Ai nevoie de ajutor. Ce-ai vrea să-i spunem? E suficient de mare ca să înțeleagă ce înseamnă un ordin de restricție, răspunse ea, îngropându-și fața în palme.

Niels își așază mâinile pe umerii ei, apoi se uită la mine cu o privire plină de reproș.

— Chiar era necesar? întrebă el clătinând din cap.

Mi-am îndreptat privirea în jos și mi-am văzut pumnii. Tremurau. Am înșfăcat paharul și am golit tot coniacul din el, după care m-am îndreptat spre ieșire, mi-am luat haina și corespondența ridicată de la editură și am ieșit pe ușă. Nimeni nu a încercat să mă oprească.

Aleea cu vile era întunecată și pustie. M-am îndreptat cu pași repezi spre drumul principal, unde am prins imediat un taxi. Mi-am aruncat punga pe bancheta din spate și am mormăit adresa hotelului înspre șoferul care nu avea nici cea mai mică idee despre cele întâmplate. Înțelept, acesta își ținu gura.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească pe fereastră, la străzile care treceau în viteză. Furia încă mai clocotea în mine și simțeam că îmi dau lacrimile.

Mi-am îndreptat atenția spre punga cu corespondența de la editură. Înăuntru se afla un mic teanc de scrisori și un pachet. Am scos pachetul și l-am ridicat înspre fereastră, în lumina felinarelor de pe șosea.

Inima începu să îmi bată cu putere.

În mâini aveam un plic galben, cu o etichetă albă pe care, în loc de adresă, nu era scris decât numele meu. Era suficient de gros cât să conțină o carte.

12.

Restul drumului până la hotel îmi este foarte neclar. Poate că i-am spus ceva șoferului înainte să intru în hotel și să ajung la lift sau poate că am coborât pur și simplu din mașină, nu îmi aduc aminte, dar rețin senzația de cădere pe care am avut-o atunci când liftul a început să urce cu mine.

Pe măsură ce făceam ultimii pași, apropiindu-mă de camera mea, plicul parcă devenea tot mai greu. Odată ajuns înăuntru, am încuiat ușa și am pus corespondența pe măsuta din sufragerie. Din fericire, Ferdinand avusese grijă să îmi aprovizioneze minibarul, așa că mi-am turnat un whisky dublu, după care m-am așezat în fotoliul de lângă mäsută. Plicul era identic cu cel pe care îl promisem anterior – galben și anonim, cu

numele meu scris pe o etichetă albă. Singura diferență era că, de data aceasta, fusese adăugată și adresa editurii.

Am luat o gură de whisky fără să îmi îndepărtez privirea de la plic. Indiciile sugerau că era vorba de același expeditor care îmi trimisese fotografia Monei Weis, dar nu puteam fi sigur de asta înainte de a deschide plicul. Am așezat paharul jos. Măinile îmi tremurau când le-am întins ca să iau de pe măsuță ceea ce probabil că era cea mai groaznică scrisoare pe care o promisem vreodată. Am răsucit plicul pe toate părțile, dar nu am găsit alte indicii. Cu cea mai mare grijă, am început să îl deschid. Odată desfăcut, am așezat plicul pe genunchi și mi-am vârât mâna în el. Am dat de o carte și am scos-o afară.

Era un exemplar din *După cum semenii*, romanul acela publicat cu aproape cinci ani în urmă, în care crima fusese comisă exact în același hotel în care mă aflam acum.

Am așezat cartea peste plic. Am simțit deodată cum mi se usucă gâtul, așa că am întins mâna după paharul de whisky și am luat o gură sănătoasă. Pe coperta cărții se vedea imaginea nocturnă a unei străzi din Copenhaga. Nu se putea distinge ce stradă anume era, dar îți puteai da seama că nu putea fi vorba de cel mai prietenos cartier. Gangurile întunecoase și fațadele cenușii, laolaltă cu lumina de neon și aleile pietruite creau o atmosferă crudă, mizeră, anticipând ororile din roman.

•

Ucigașa și protagonista cărții, Silke Knudsen, e o prostituată din Vesterbro, care a văzut multe și care tot timpul a fost trasă pe sfoară. La un moment dat, se satură de tot și de toate și începe să se răzbune pe toți cei care îi făcuseră vreun rău. Clienții violenți sunt executați cu aceeași brutalitate cu care ei înșiși le trataseră pe fete, peștii au parte de o moarte lentă și chinuitoare, pentru fiecare coroană pe care și-au însușit-o pe post de comision, în vreme ce un inspector de poliție, corupt și lipsit de scrupule, moare într-o cameră de hotel. O prostituată își primește și ea răsplata. Este vorba de o tipă care o înșelase pe Silke cu banii câștigați într-un *ménage à trois*. Drept răzbunare, Silke aranjează ca aceasta să fie violată în grup, iar când, la sfârșitul violului, victima zace, învinețită și mutilată, legată de o bancă dintr-un hangar din port, Silke îi administrează o supradoză de heroină. Uciderea prostituatei se petrece undeva pe la începutul cărții, ceea ce o face pe sora acesteia, Annika, să

călătorească din Iutlanda la Copenhaga, pentru a investiga cazul. Annika ajunge astfel să se confrunte cu mediul dur în care trăise sora ei, dar nu se dă bătută, iar pregătirea ei ca avocată o ajută să investigheze cazul cu ajutorul unui tânăr polițist pe care îl seduce. Deznodământul se petrece într-un hotel din Westend, unde cele două femei se confruntă față în față. Se iau la bătaie și ajung în partea de sus a clădirii, în timp ce etajele inferioare sunt cuprinse de flăcări. În cele din urmă, Silke este împinsă de Annika și se prăbușește de pe acoperișul hotelului, zdrobindu-se de trotuarul din fața intrării. Annika și-a răzbunat sora, dar descoperă că pentru asta a ajuns și ea să se prostitueze, căci nu are niciun fel de sentimente față de polițistul pe care îl sedusese, iar în timpul anchetei dăduse mai multor infractori sfaturi juridice în schimbul unor informații. Viitorul ei rămâne neclar la sfârșitul romanului – cititorul nu știe dacă Annika se întoarce în Iutlanda ori dacă aceasta va intra în lumea prostituției.

•

Cartea nu părea să fi fost răsfoită. Era prima ediție, și totuși deloc surprinzător, întrucât *După cum semeni* nu se vânduse foarte bine.

Am răsfoit primele zece, cincisprezece pagini fără să descopăr nimic ieșit din comun. Apoi am început să dau pagină cu pagină mai departe.

Cam în prima treime a cărții, la pagina 124, se afla ceva – poza pe care mă temusem că aveam să o descopăr. Era o fotografie polaroid, dar la început nu am putut să văd pe cine înfățișa. Era un bărbat. Judecând după fața lui, era un om corpolent. Gura îi fusese acoperită cu o bucată de bandă adezivă gri. Fața îi era plină de sudoare, iar din ochii mici și adânciți în orbite răzbătea o expresie de panică. Spaima îi deformase trăsăturile feței, dar în cele din urmă l-am recunoscut.

Era Verner, contactul meu din poliție, cu care luasem cina cu numai douăzeci și patru de ore în urmă.

Am întors fotografia, însă pe spate nu era nimic, așa că mi-am îndreptat atenția spre imagine. Am respirat adânc, încercând să-mi controlez emoțiile, și m-am concentrat asupra elementelor fotografiei. Părul scurt al lui Verner era learcă de transpirație și avea fața ușor rozalie. Din câte puteam vedea – căci în

fotografie nu fusese prinsă decât partea de sus a umerilor – nu avea cămașă pe el. În spatele lui se afla un fel de ramă din alamă.

M-am ridicat atât de brusc, încât plicul și cartea alunecară pe podea; m-am dus în dormitor. Patul era mai mare decât în mod normal, dar semăna cu celelalte din hotel – avea un cadru solid, cu bare spiralate din alamă. Am ridicat fotografia și am apropiat-o de cadrul patului pentru a putea face o comparație. Nu mai încăpea nicio îndoială.

Am revenit în sufragerie, am ridicat plicul de pe podea și m-am uitat înăuntru. Nu mă așteptam să găsesc ceva, dar de data asta nu era gol. La fund se afla un set de chei. Am întors plicul și cheile au alunecat direct la mine în palmă.

Așa cum deja intuiseam, erau cheile de la camera 102 – camera în care mă cazam de obicei la acest hotel și care constituia și locul crimei din romanul *După cum semeni*.

Un gând îmi încolți subit în minte. Poate că era o glumă. Poate că Verner încerca să îmi joace o farsă. Era suficient de dus cu capul ca să facă ceva de genul ăsta. Dar care ar fi fost scopul, totuși? Am privit din nou fotografia. Expresia îngrozită din ochii lui era autentică, iar Verner nu era un actor bun.

Nu exista decât o singură modalitate să aflu adevărul.

Îmi mai trebuiau încă vreo două pahare de whisky ca să îmi fac curaj să părăsesc apartamentul. Dar dintr-odată, am luat-o la goană pe scări. Poate pentru că nu doream să mă întâlnesc cu cineva, mai ales cu Ferdinan, în drum spre camera 102, dar poate și pentru că mi se făcuse greață și nu aveam niciun chef să mă văd închis în liftul acela îngust.

Ajuns în fața camerei 102, m-am asigurat că nu mă vede nimeni. Pe mânerul ușii era atârnat semnul cu „Nu deranjați”. Am băgat cheia în broască și am descuiat.

Duhoarea era de nedescris. Un amestec de fecale, urină și încă ceva la care nici nu voiam să mă gândesc. Am fost nevoit să înghit în sec de câteva ori ca să nu vomit acolo.

Era întuneric. Jaluzelele și perdelele erau trase. Am dat de întrerupătorul aflat lângă ușă și am aprins lumina. La intrare se afla un mic hol care dădea în baie, după care urma camera în sine. O cameră de vreo șaisprezece metri pătrați, ocupați în mare parte de patul dublu.

Deși știam precis ce avea să mă aștepte în cameră, nu mi-am putut stăpâni o tresărire când am pășit dincolo de prag și l-am văzut pe Verner.

Zăcea sprijinit de speteaza patului, gol pușcă și cu brațele întinse, strâns legate de cadrul din alamă cu niște chingi din plastic negru. Pe perete, deasupra patului, era scris „PORC” cu ceva ce aducea a sânge. Bărbia i se odihnea în piept, de parcă și-ar fi examinat propriul corp. Trupul lui masiv era mânjit de sânge și de vomă, iar picioarele depărtate erau legate strâns de cadrul patului cu o frânghie din nailon. Greutatea corpului făcea o adâncitură în saltea și în jurul lui se crease o baltă de sânge și alte secreții.

Am năvălit în baie, suficient de repede ca să vomit în veceu. După ce mi-am golit stomacul, am căzut la podea și am început să plâng. Deși nimeni nu merita să treacă prin ceea ce trecuse Verner, nu din cauza lui plângeam, ci mai degrabă din cauza mea. Plângeam pentru că mă simțeam lipsit de orice putere. Eu eram victima aici, eram pedepsit și nu pricepeam pentru ce; totul era atât de absurd.

După o vreme, nu știu precis cât trecuse, m-am ridicat în picioare. Am scuipat de câteva ori în chiuvetă, mi-am șters nasul, m-am spălat pe față și am băut apă, în ideea să-mi îndepărtez gustul de vomă din gură.

Apoi am luat un prosop și am șters robinetele, veceul și clanța.

Revenit în cameră, l-am privit o clipă pe Verner. Totul se potrivea, se pare, cu descrierea din roman. Felul în care fusese legat de pat, mutilarea organelor sexuale și rana adâncă din abdomen. Doar că în roman îmi imaginam că mâinile i se învinețesc complet, din cauza strânsorii, și că arată ca o pereche de mănuși. Dar în realitate acestea aveau aceeași culoare ca restul corpului.

Totul sugera că Verner era mort, dar am fost nevoit să verific. M-am apropiat de pat și i-am pus două degete pe gât. Era rece și țeapăn. Mi-am retras mâna cu o tresărire și mi-am șters degetele pe prosop, de parcă atinsesem ceva contagios.

Văzusem suficient. Dacă doream să aflu ce se petrecuse cu el, nu aveam decât să îmi citesc propriul roman. Acolo aveam să aflu că testiculele îi fuseseră tăiate și îndesate în gură, și că fusese lovit în cap cu mânerul pistolului. Scalpelul ar fi trebuit să

se afla undeva pe podea, aruncat ca un băț de înghețată după ce nu mai ai nevoie de el. M-amașezat în genunchi și m-am aplecat să cercetez podeaua. Scalpelul se afla de cealaltă parte a patului. Lângă el era Biblia, care fusese folosită pe post de fund de tocat la castrare.

Am simțit cum mă apucă greața și m-am dus repede la baie ca să vomit din nou, dar nu mai aveam ce. Doar o tuse seacă răsună între pereții îmbrăcați în faianță. Nu mai eram în stare să gândesc lucid.

Am reușit, totuși, să îmi păstrez controlul suficient de mult pentru a șterge toate locurile pe care îmi puteam aduce aminte că le atinsesem. Apoi am ieșit pe coridor, am încuiat ușa la loc, am șters și clanța, după care am băgat prosopul sub cămașă. Nu mai rămăsese decât cheia. M-am gândit o clipă dacă să o strecur pe sub ușă, dar dintr-un motiv sau altul m-am răzgândit și am lăsat-o într-un ghiveci cu flori, în drum spre camera mea.

În minibar nu mai rămăsese nici whisky, nici gin, așa că am început să beau coniac direct din sticlă. Gustul de vomă din gură se dusesse cu alcool, dar greața nu îmi trecuse. Transpiram din greu, așa că mi-am șters fruntea cu prosopul.

Imaginea lui Verner nu voia deloc să mă părăsească, iar cu fotografia aceea în fața ochilor îmi era imposibil să mă gândesc la altceva. Verner contribuise cu o mulțime de informații la *După cum semenii*. Comisarul de poliție care este ucis în roman fusese, în mintea lui Verner – la fel ca și în mintea mea – o persoană anume. Pentru Verner fusese propriul lui șef, în timp ce pentru mine fusese chiar Verner. Nu mi-a plăcut niciodată de el, iar când descriesem crima aceasta, simțisem cum își ispășește păcatele pentru toate afirmațiile lui rasiste, pentru lăudăroșeniile de prost gust și pentru lipsa lui totală de prezență și empatie față de sentimentele altora. Fusese pedepsit pentru toate porcăriile pe care le spusese despre Line și pentru tendințele lui patetice de pedofil. Când scrisesem romanul, eram deja divorțat de câțiva ani, dar oricum avusesem senzația că pentru Line o făcusem. Era un act de pocăință pentru că nu încetasem să țin legătura cu Verner, deși ea mă avertizase ce porc putea să fie.

Dacă Verner o fi avut vreo bănuială cu privire la rolul pe care îl juca în crima descrisă în roman, nu mi-o destăinuise niciodată. Se mulțumise să își poată pedepsi propria pacoste, pe comisarul

de poliție de la secția lui, care, din câte se pare, era corupt și avid de putere – niște trăsături de caracter pe care Verner însuși le dezvoltase cu timpul.

Întrebarea: *Cine anume fusese ucis cu adevărat în roman?*
primise acum un răspuns: Verner.

Vineri

13.

Nu am reușit să dorm prea mult în noaptea aceea. În schimb, am ras tot ce se afla în minibar, plângându-mi din ce în ce mai tare de milă.

Habar nu aveam ce să fac. Ideile îmi vâjâiau prin cap, una mai absurdă decât cealaltă. De mai multe ori am pus mâna pe telefon ca să sun la poliție, dar de fiecare dată mi-am pierdut curajul înainte de a apuca să termin de format numărul. Ce să le spun? Dacă raportam crima din camera 102, trebuia să le explic cum de ajunseseam în posesia cheii și, prin urmare, a plicului, așa că uciderea Monei Weis avea să intre și ea în discuție, iar odată cu ea întrebarea de ce nu raportasem totul mai devreme. La întrebarea aceasta nici eu nu știam răspunsul. Era ca o avalanșă ce smulgea tot ce întâlnea în cale și era imposibil de oprit fără a răni pe cineva.

Pe de altă parte, dacă alegeam să nu fac nimic, nu era decât o chestiune de timp până când cadavrul din camera 102 avea să fie găsit. Mirosul nu mai putea fi împiedicat multă vreme, iar personalul avea să devină suspicios. Ferdinand ar fi recunoscut în câteva secunde crima din roman. Mai mult, avea să și-l amintească pe Verner de la restaurant, la fel ca și restul clienților, iar aceștia aveau să depună mărturie că am luat cina cu el și că ne-am certat. De aici și până când poliția avea să îmi bată la ușă, calea era foarte scurtă.

Ar fi trebuit să le-o iau înainte, să-i contactez imediat, indiferent de consecințe, dar ceva mă oprea. Verner fusese ucis înainte să apuce să comunice suspiciunile noastre brigăziile omucideri. El era cel care avea dovada – fotografia Monei Weis – asupra sa. Desigur, nu răscolisem prin camera 102, dar eram conștienți că ucigașul îndepărtase orice detalii inutile și părăsise locul faptei așa cum era descris în carte.

În mod ironic, tocmai romanul mi-ar fi putut veni în ajutor. În camera 102 se afla un exemplar din *După cum semenii* și, ținând cont că scenariul crimei se afla în aceeași cameră, nu aveau de ce să facă legătura cu mine. Asta dacă se trecea peste faptul că făceam parte din anturajul victimei și că, probabil, fusesem ultima persoană care o văzuse în viață, cu excepția criminalului.

Încă și mai problematic era alibiul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee când anume fusese comisă crima, dar presupun că imediat după cină. Probabil că ucigașul îl așteptase pe Verner în hol și îl momise în cameră sub un pretext sau altul. În roman, ucigașa era o prostituată însetată de răzbunare, așa că era foarte probabil ca Verner să fi fost atras în cursă de o femeie. Se grozăvise de vreo câteva ori că își luase plata „în natură” când făcuse presiuni asupra prostituatelor din cartier, așa că nu era greu de imaginat că s-ar fi lăsat sedus de o ofertă indecentă.

La gândul că părăsisem restaurantul, luasem liftul și mă târâsem până în camera mea în timp ce, atât de aproape de mine, viața se scurgea efectiv din Verner, am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. E adevărat, Verner era un porc notoriu, dar nu merita o asemenea soartă, cu atât mai puțin din cauza mea.

Cert era că nu aveam un alibi pentru orele de după cină, nimic în afară de un minibar gol, iar asta nu avea să pledeze neapărat în favoarea mea.

Simțeam cum creierul meu de scriitor începuse din nou să lucreze după primul șoc. Examinam intriga și cursul acțiunii, încercam să pun piesele laolaltă pentru a crea structuri; dar oricât de tare m-aș fi străduit, nu reușeam să ajung la vreo soluție. Aveam nevoie de mai multe informații. Aveam nevoie de ajutor.

Micul dejun era servit începând cu ora șapte și, chiar dacă nu mi-era foame, am ieșit din cameră la șapte fărăpatru minute. Ferdinan era la recepție, arătând la fel de proaspăt ca întotdeauna, indiferent de ora din zi sau din noapte. Ceea ce mă făcea să suspectez că ar fi înrudit cu acel marsupial australian care nu are nevoie de somn. Era aproape inuman să fii așa de proaspăt la ora șapte dimineața, când probabil nu apucase să doarmă mai mult de cinci ore.

— Bună dimineața, domnule Føns, spuse el cu o voce cântată.

— Bună dimineața, Ferdinan, i-am răspuns eu cu toată amabilitatea de care eram în stare.

M-am oprit în fața recepției.

— Vă pot ajuta cu ceva? Întrebă Ferdinan.

— Da, sigur, i-am răspuns eu. Uite ce e, sunt foarte mulțumit cu noua mea cameră, doar că e un pic cam mare pentru mine.

Directorul hotelului încuviință din cap.

— Ar fi posibil să mă mut în camera 102, ca de obicei?

Ferdinan clătină din cap.

— Din păcate, nu a fost eliberată încă, dar pot să verific când o să se elibereze, spuse el, atingând monitorul cu degetul, după care adăugă: Dacă am să reușesc să folosesc nenorocirea asta.

Ferdinan păși în spatele monitorului și își duse mâna la bărbie.

— Să vedem... hmmm.

— Poate că așa putea fi de ajutor, am sugerat eu, pășind în spatele recepției. Doar mă folosesc zilnic de computer. Adevărul e că nu mă împac deloc cu tehnologia; îmi folosesc computerul ca pe o mașină de scris și nimic mai mult.

— Da, răspunse Ferdinan. Împreună ar trebui să îi dăm de capăt, adăugă el și apăsă o tastă, după care o listă lungă apărură pe ecran. Vezi... astea ar trebui să fie camerele... Ba nu... arată ca niște rezervări. Ferdinan își ridică brațele, de parcă ar fi vrut să stranguleze computerul. O, așa mă...

În acest răstimp, am apucat să zăresc pe ecran un buton numit „Organizarea camerelor”.

— Îmi dai voie? am întrebat eu, iar Ferdinan se dădu un pas deoparte.

— În sfârșit! exclamă el ușurat.

Am apăsă pe buton și o nouă listă se derulă pe ecran, de data aceasta sortată după numărul camerelor.

— A, da, spuse Ferdinan. Așa ar trebui să arate.

Privirea mea găsi imediat camera 102 în listă și, înaintea directorului hotelului să o zărească, obținusem deja informațiile de care aveam nevoie.

— O, ce ghinion! exclamă Ferdinan. Camera urmează să fie eliberată abia luni după-amiază... Văd că persoana respectivă a cerut să nu se facă curat în cameră pe toată perioada șederii sale, așa că probabil o să avem nevoie de timp suplimentar ca să o pregătim.

Din fericire, stăteam umăr la umăr, așa că nu avea cum să-mi surprindă reacția. Mai mult ca sigur că mă albisem de tot la față. Avea dreptate, de data aceasta chiar o să aibă nevoie de ceva timp suplimentar ca să o pregătească pentru următorul oaspete.

I-am mulțumit și am părăsit recepția cât de repede am putut, fără să îl privesc. Făcusem rost de informațiile de care aveam nevoie. În primul rând, data. Era, desigur, important pentru a putea estima cât de mult timp avea să treacă înainte ca Verner să fie descoperit. Dar la fel de important era numele persoanei care rezervase camera.

Martin Kragh, unul din personajele din *Împărțind ca frații*, un parazit sinistru inspirat de Mortis, fostul meu coleg de Scriptoriu.

14.

Nu avea cum să fie doar o coincidență.

Persoana care rezervase camera 102 dăduse un nume fals; dar pentru că era vorba chiar de Martin Kragh, alias Morten Due, cunoscut ca Mortis, în mod clar avea o semnificație. Oare Mortis avea habar de cele ce se întâmplau? Se afla oare în pericol sau era doar o pistă falsă, o glumă menită să mă zăpăcească și mai mult? Ar fi fost la fel de plauzibil ca ucigașul să fi luat un nume la întâmplare – asemenea cu Mortis era totuși o referință doar pentru inițiați, chit că Bjarne o văzuse din prima când citise romanul.

•

Protagonistul din *Împărțind ca frații* este Mark Nordstrøm, un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, directorul unei companii de transporturi al cărei patron – tatăl lui – se află pe patul de moarte. Acesta din urmă insistă ca Mark nu numai să preia conducerea companiei, ci să-l și îngrijească în ultimele sale zile. Ca un fiu bun, Mark veghează la căpătâiul tatălui său până când acesta, în cele din urmă, se stinge din viață. Protagonistul se așteaptă să fie singurul moștenitor al unei averi uriașe. Dar se vedește că tatăl lui produsese o mână de progeneruri de care nimeni nu știuse până atunci, iar aceștia își fac cu toții apariția la citirea testamentului, cerându-și partea. În ochii lui Mark, toți

acești indivizi au în comun doar faptul că sunt fără ocupație, parazitând societatea și, mai ales, moștenirea familiei care, de drept, i s-ar fi cuvenit numai lui. Deși averea este suficient de mare pentru ca fiecare dintre ei să ducă un trai mai mult decât decent, gândul acesta începe să îl roadă atât de tare, încât se hotărăște să îi elimine pe rând. Mark își dă seama că suspiciunile o să cadă imediat asupra lui, așa că are grijă ca fiecare crimă să pară un accident sau o sinucidere și să aibă loc într-un moment în care el își poate asigura un alibi imbatabil. Planul îi reușește mai presus de orice așteptări, toți frații și surorile sunt înlăturate în diferite feluri; indolența sau „trândăvia” lor este cea care pare că îi ucide însă pe toți, de obicei ca urmare a vreunui absurd test de rezistență. Mark nu este arestat, chiar dacă polițistul criminalist care investighează cazul își dă seama că este implicat.

•

Am luat în calcul tot soiul de variante în timp ce ciuguleam câte ceva la micul dejun și îmi beam cafeaua. Concluzia pe care am tras-o a fost că trebuia să iau neapărat legătura cu Mortis, măcar pentru a-l scoate din schemă.

Întors în cameră, am sunat la Informații, dar în registrul lor nu figura niciun Morten Due domiciliat în Copenhaga sau în suburbiile orașului. L-am sunat pe Bjarne. Era în drum spre liceul la care predă.

— Salut, Frank! spuse el de îndată ce îmi auzi vocea. Vorbea gâfâit, iar pe fundal se auzea zgomotul traficului. Care-i treaba?

— Ei, voiam să aflu dacă ai cumva adresa sau numărul de telefon al lui Mortis.

— Hmm... făcu Bjarne. O mașină claxonă, iar el mormăi câteva înjurături. A trecut multă vreme de când m-am întâlnit cu el ultima oară. Ar trebui să am adresa lui pe undeva, pe acasă. Știu că locuiește în cartierul de nord-vest.

— Nu îți aduci aminte unde?

— Nu, nici să mă bați. Cum spuneam, a trecut multă...

— Când ajungi acasă?

— După prânz, răspunse Bjarne. Dar ne vedem diseară oricum... sau ai uitat?

Bineînțeles că uitasem. Cina acasă la Bjarne și la Anne, în bătrânul Scriptoriu era, în mod normal, punctul culminant al vizitei mele în oraș. Dar de data aceasta toate planurile fuseseră

date peste cap. Am privit în jur, de parcă tocmai acum mă trezisem din somn. Ce zi era azi? Era dimineață sau seară? Dintr-odată, nu mai înțelegeam nimic.

— Frank?

Mi-am dres glasul.

— Normal că n-am uitat, i-am răspuns eu grăbit. La șapte, nu?

— Exact!

— Bine atunci, ne vedem diseară.

Am închis telefonul înainte ca Bjarne să apuce să mai adauge ceva. Ceasul de pe perete arăta ora nouă. Zece ore până când aveam să fac rost de adresă. Convorbirea cu Bjarne m-a făcut să îmi aduc aminte de restul programului din ziua aceea. Era prima zi de târg și trebuia să dau autografe cu ocazia lansării romanului *Pe întinderea roșie*. Teama redactorului meu că lansarea putea fi suspendată era, deocamdată, neîntemeiată. Cuvintele lui îmi răsăriră deodată în minte. Comportă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Respectă planul.

Dar cum aș fi putut să mă comport normal, când Verner zăcea ciopârțit la numai câteva etaje sub mine? Pe de altă parte, nu mai suportam să stau în clădirea aceea.

Am luat un taxi până la Forum, în Frederiksberg.

Hala în care se ținea târgul era o clădire cubică, uriașă și cenușie, din beton și oțel, amplasată în zona aceasta de case vechi cu aceeași finețe și simț urbanistic cu care ai arunca un gunoi în mijlocul unui strat de flori.

Coadă începea deja de afară. La ghișeu de informații mi-am primit cardul de acces, după care am pășit în hala propriu-zisă.

Prima mea sarcină era să dau autografe și, nu departe de standul editurii, zăream de pe-acum mai multe persoane aliniate la rând, cu cărțile în mână. Întâziasem zece minute față de ora anunțată în program.

Albul și negrul, culorile editurii ZeitSign, dominau standul, care era mai mare decât de obicei, acoperind aproximativ cincizeci de metri pătrați. Unul din colțuri fusese îmbrăcat în stofa neagră, iar aici erau expuse romanele mele, cu excepția primelor două cărți, fapt pentru care le eram recunoscător. Aproximativ o sută de exemplare din *Pe întinderea roșie* fuseseră aliniate în jurul unei măsuțe și a scaunului pregătit pentru mine. Acolo aveam să îmi petrec următoarea oră, ca să dau autografe.

M-am gândit să o pornesc mai departe, să mă ascund în marea de oameni care se împingeau unul în altul, printre rafturile de cărți. Problema era că nu suportam să mă las purtat de șuvoiul acela neconținut de bibliofili fanatici, cu pungile lor de plastic și privirile nervoase.

Am tras adânc aer în piept și mi-am croit drum până la stand, la măsuța mea. Cel puțin aici puteam să stau pe scaun, evitând ca lumea să intre în mine sau să mă calce pe picioare.

Persoanele care stăteau la coadă începură să se înghesuie și să bombăne nerăbdătoare în timp ce îmi atârnam haina pe spătarul scaunului și mă așezam. Mi-am căutat stiloul, i-am scos capacul și am afișat cel mai mare zâmbet de care eram în stare, după care m-am întors cu fața către cei aflați la coadă.

Mereu se întâmplă ca femeile să predomine în rândul celor care stau să ia autografe. Ceea ce se corelează probabil cu faptul că mai multe femei decât bărbați citesc beletristică. Dar eu cred că pentru o femeie este mai important să vadă cine anume a scris cartea. Ele sunt curioase să afle ceva despre persoana din spatele romanului, iar autograful în sine are mai puțină importanță. Am simțit un asemenea interes din partea publicului feminin atunci când m-am lansat cu *Demoni din afară*. Femeile voiau să-l vadă pe monstrul care zămislise scenele acelea de violență și tortură zugrăvite în detalii atât de terifiante. Încercaseră să descopere ceva sălbatic și malefic în privirea mea, de care să se îngrozească. Poate că fuseseră dezamăgite, ceea ce nu le-a oprit să își facă apariția în număr mare la sesiunea de autografe, să-mi declare cât de impresionate fuseseră când citiseră un pasaj sau altul.

— Ei, în sfârșit, ai ajuns! se auzi o voce de lângă mine, după care am simțit o mână pe umăr. Era Finn Gelf. Ne temeam că n-ai să mai vii.

— Fii liniștit! i-am răspuns eu, în timp ce semnam un exemplar din *Pe întinderea roșie* pentru o doamnă la vreo patruzeci de ani.

Aceasta îmi zâmbi recunoscătoare și dispăru cu trofeul lipit de corp.

— Poneiul e gata de un nou tur de manej, am adăugat eu, zâmbindu-i următoarei persoane aflate la coadă.

Finn mă bătu pe umăr.

— Mă bucur să aud asta, Frank. Arunci o privire în cabină, când termini?

Cabina era o mică încăpere, de aproximativ patru metri pătrați, aflată în spatele standului. Câteva scaune pliante îți permiteau să te odihnești - o necesitate pentru acei angajați ai editurii care urmau să petreacă toată ziua în picioare și un privilegiu pentru scriitori. Deși era îngust și aglomerat, aici puteai avea un moment de răgaz, departe de marea de oameni; și, cel mai important, cabina era echipată cu un dozator de bere. Iar gândul acesta mă făcea deja să jubilez.

În prima jumătate de oră am scris dedicații pe bandă rulantă. Îmi setasem zâmbetul pe pilot automat, în timp ce ascultam comentariile oamenilor, le mulțumeam, încuviințam din cap și zâmbeam din nou. Cititorii se transformaseră într-un vârtej de fețe, zâmbete, transpirație, gâfâieli. Coada părea interminabilă și singurul lucru care mă ajuta să rezist era gândul la o bere rece ca gheața în cabină. Astfel reușeam să fac față întrebărilor și comentariilor pe care abia le mai puteam auzi.

Privirea îmi era pironită în același punct, pe prima pagină, unde îmi plasam semnătura, așa că, în momentul în care în fața mea apărură o carte cu un alt titlu, m-am trezit brusc din amorțeală. Era *Curve din mass-media*, roman pe care îl scrisesem cu aproape șapte ani în urmă. Mi-am îndreptat spatele și mi-am ridicat privirea către cititor. Un bărbat, ceea ce era deja destul de neverosimil. Dar și mai ciudat era că purta ochelari de soare și zâmbea nerăbdător, de parcă s-ar fi așteptat să îl recunosc, în ciuda faptului că avea ochii acoperiți.

Mi s-a mai întâmplat ca tot felul de excentrici să-și facă apariția la sesiunile de autografe, dar acum eram ceva maisensibil ca de obicei; la vederea acestui bărbat am simțit o oarecare senzație de disconfort greu de îndepărtat. După ce i-am semnat cartea, mi-a răspuns cu un zâmbet triumfător, apoi a făcut stânga împrejur și s-a îndepărtat de stand.

L-am urmărit din priviri până când următorul admirator de la coadă își așează cartea pe masă, atrăgându-mi atenția.

Coada începuse să se mai micșoreze, poate că unii renunțaseră să mai aștepte, dar eu nu aveam voie să plec. În mod normal, nu scriu foarte mult de mână, așa că, în clipa în care coada era pe terminate, am simțit cum degetele încep să mă doară. Am făcut o scurtă pauză pentru a mi le dezmoști, în

timp ce următoarea femeie de la coadă își exprima entuziasmul că avea să înceapă să citească un nou roman de Føns. Eu eram epuizat și abia mai reușeam să-mi văd cititorii. Cărțile mi se scurgeau printre degete de parcă aș fi fost o casieră la supermarket, iar clienții erau expediați în grabă și cu indiferență.

Deodată, mâinile îmi încremeniră.

Ultima persoană de la coadă își așează cartea în fața mea, deschisă la prima pagină, unde se afla deja o dedicație – ba mai mult, era scrisă cu caligrafia mea:

Dragă Line,

Încă un scalp la brâu.

Sper că toate merg bine. Ai grijă de tine și de fete.

Al tău, F. Føns

Mi-am ridicat privirea.

După un prim moment de confuzie, am recunoscut-o pe fiica mea cea mare, Veronika.

15.

Gândul de a avea copii nu îmi trecuse niciodată prin minte. Tot timpul am crezut că romanele aveau să fie copiii mei, că acestea îmi vor supraviețui și vor reprezenta contribuția mea pentru posteritate. *În unghiul mort* și *Pereții vorbesc* nu erau decât niște avortoni, cu care nu voiam să mai am de-a face. Erau niște bastarzi pe care niciun părinte nu ar fi fost în stare să îi iubească, așa că, în lumina acestei constatări, am întâmpinat dorința lui Line de a avea copii cu un fel de ușurare. Dintr-odată devenise atât de limpede că o să avem copii. Bineînțeles că urma să avem copii. Odată cu acest proiect comun, relația noastră a devenit încă și mai apropiată. Eram amândoi absorbiți de toate detaliile posibile legate de creșterea unui prunc, de mobilarea camerei și de visurile de viitor. Răsfoiam reviste

despre copii, despre creșterea lor, despre terapia de familie, iar biblioteca noastră alcătuită din clasicii literaturii fusese invadată de cărțulii în culori țipătoare despre cum să schimbi scutecele sau de culegeri cu cântece de leagăn.

Sexul căpătase o cu totul altă semnificație. Continuam să ne bucurăm de el, poate chiar mai mult, de fapt, căci acum eram conștienți că, poate chiar în noaptea aceea, s-ar fi putut întâmpla. Ne făcea mai atenți la fiecare detaliu, ca totul să fie perfect. Trebuia să fim într-o stare potrivită, iar în dormitor să fie o atmosferă romantică și caldă, cu lumânări și muzică în surdina.

Nu știu dacă ăsta a fost motivul pentru care Line a rămas însărcinată atât de repede, dar la scurt timp după ce renunțase la anticoncepționale, am dat lovitura. Familiile noastre își mai încăpeau în piele de bucurie. În familia lui Line erau deja foarte mulți copii, însă tot s-a bucurat de o grămadă de atenție și de o mulțime de sfaturi utile din partea tuturor. În familia mea, copilul nostru avea să fie primul nepot, așa că părinții mei deveniseră imposibil de controlat. Pe vremea aceea, trecuseră aproape doi ani de când nu îi mai văzusem, fiind dezamăgit de lipsa lor de sprijin în ceea ce privea cariera mea. Acum zăriseră brusc o posibilitate de reîntregire a familiei.

Cea mai mare grijă a noastră era situația financiară. Line continua să fie cea care aducea cei mai mulți bani în casă și, cu concediul de maternitate de minimum șase luni, aveam nevoie de venituri suplimentare pentru a ne putea descurca. Fusese sugestia mea să mă las cu totul de scris pentru o vreme și să mă concentrez să câștig bani, până când Line avea să fie din nou capabilă să meargă la serviciu. Fusese o decizie responsabilă și, în același timp, o ușurare uriașă pentru mine. Frustrările mele legate de incapacitatea de a scrie dispăruseră pe loc, căci aveam cel mai bun alibi din lume. Conștiința încărcată de a nu putea contribui la cheltuielile de zi cu zi dispăruse subit și mă simțeam nemaipomenit de bine în rolul de bărbat al casei, care avea grijă să își întrețină familia. Sperasem să o pot face cu ajutorul imaginației mele, dar acum, când creativitatea mă abandonase, mâinile mele erau cele care plăteau chiria. Nu am simțit-o nicio clipă ca pe un eșec. Dimpotrivă, aveam o satisfacție adâncă atunci când mă întorceam acasă seara târziu, după ce terminam cu serviciul

numărul doi sau numărul trei și mă prăbușeam pe canapea sau mă băgăm în pat, alături de Line, care dormea dusă.

Din cauza naturii ocupației ei, Line fusese nevoită să își întrerupă activitatea foarte devreme, ca să nu își solicite corpul inutil. Reușise totuși să se angajeze temporar la biroul unui teatru, altminteri depindeam de ceea ce câștigam eu pe unde găseam de lucru. Înainte să nască Line, am avut tot soiul de joburi: poștaş, distribuitor de ziare, vânzător la un magazin de închiriat casete video, salahor pentru un producător de mobilă de bucătărie și multe altele. Nu-miofereau cine știe ce satisfacții intelectuale, dar am întâlnit o grămadă de oameni și cred că, până la urmă, lucrul acesta m-a ajutat să devin un scriitor mai bun. Eram înconjurat de oameni cu care, altminteri, nu aș fi intrat niciodată în contact și am auzit povești din toate păturile sociale și din toate grupurile etnice. Toate aceste experiențe neprețuite s-au sedimentat în memoria mea, constituind un fundament solid pe care, mai târziu, aveam să îmi construiesc personajele.

În această perioadă aproape că nu m-am atins de computer. Singurele lucruri pe care le scrisesem fuseseră liste de cumpărături sau rapoarte pentru serviciu. Nu îmi plăcea să mă gândesc la altceva decât la următorul meu job și cum aveam să ajung acolo.

Sarcina evolua conform așteptărilor. Line părea din ce în ce mai frumoasă pe zi ce trecea, iar burta ei era ca o minge de plajă umflată la maximum pe corpul ei subțire. Prietenele ei erau invidioase și n-au trecut multe luni până când Bjarne și Anne ne-au anunțat că renunțaseră și ei la anticoncepționale. Când Line era în luna a opta, Anne ne-a anunțat că era și ea însărcinată în opt săptămâni.

Dar Anne a pierdut sarcina cu câteva zile înainte ca Line să nască. A fost o coincidență groaznică, dar nimic nu era în stare să ne umbrească fericirea adusă de micuța noastră Veronika. Bjarne și Anne fuseseră afectați profund, iar în primele săptămâni de după naștere nu au fost în stare să ne viziteze. Când, în cele din urmă, au venit, atmosfera a fost ciudată, cu pauze jenante în care nimeni nu scotea un sunet, cu excepția micuței Veronika.

Fetița nu tăcea o clipă. Din momentul în care făcea ochi și până când adormea din nou, plângea sau gângurea voios, iar eu

ascultam fascinat tot ce avea să spună. Nu mă mai săturam să petrec timp cu ea și nu exista nimic în lume ce n-aș fi făcut pentru ea.

Dar nu de mine avea ea nevoie acum, ci de mama ei. Iar asta se potrivea de minune, căci eu trebuia să am grijă de cele două, trei joburi ale mele. Era greu să fiu plecat atât de mult de acasă, dar o făceam cu un scop anume, și de fiecare dată când mă întorceam, mă furișam la ea în cameră și mă uitam cum doarme în pătuțul ei, până când simțeam că mi se închid ochii. Nu există terapie mai bună decât să privești un bebeluș dormind.

Primele patru luni au trecut în zbor. Eu munceam, Line alăpta. De îndată ce se simțise în stare, începuse să se antreneze din nou. Dar chiar și cu cele trei servicii ale mele, tot nu reușeam să câștig suficient de mult pentru un trai decent, așa că era important ca Line să-și reia activitatea cât mai repede posibil. Dacă adăugam și venitul ei, aș fi putut să-mi păstrez un singur serviciu, de seară sau de noapte, ceea ce mi-ar fi dat posibilitatea ca în timpul zilei să am grijă de Veronika.

Din mai multe puncte de vedere, acesta a fost un moment decisiv în viața mea.

Sentimentele mele față de Veronika deveneau tot mai puternice pe zi ce trecea. Acum era suficient de mare ca să înțeleagă ce se întâmplă în jurul ei și nu era deloc greu s-o distrezi și s-o iubești. Era mai tot timpul veselă și avea un zâmbet care topea pe oricine. Era parcă un surâs plin de subînțelesuri, de parcă am fi avut un secret sau tocmai făcuse o afirmație sarcastică. Mai târziu avea să devină o trăsătură a personalității ei, dar încă din perioada aceea începuserăm să o numim Ironika.

Bebeluşii trebuie să aibă un program strict, așa că noul meu job de tată presupunea să îmi organizez viața de zi cu zi în funcție de nevoile fiicei mele. Ceea ce a constituit un nou moment de cotitură în viața mea, căci în perioadele când Veronika dormea și, prin urmare, nu era dependentă de mine, am început să scriu din nou. La început erau mici încercări, transcriam întâmplările banale prin care treceam în relația cu fiica mea, genul acela de observații naive care cu siguranță că îl copleșește pe orice părinte. Dar în curând acestea începuseră să se transforme în texte și povestiri tot mai coerente. Ironika mă forțase să îmi fac un program de scris. Mă trezeam dimineața

devreme ca să îi dau de mâncare, iar când adormea, mă așezam la computer și începeam să lucrez. Era o rutină precisă ca un ceasornic și, aveam să descopăr, o modalitate incredibil de eficientă de a scrie. Până atunci, o făcusem doar în perioadele când aveam inspirație, în momente bizare ale zilei și cel mai adesea sub influența alcoolului sau a canabisului. Acum scriam cu mintea limpede, chitit să folosesc la maximum timpul acela care îmi era acordat, cu mărinimie, de Ironika. Aceste perioade de intensă concentrare fuseseră uluitor de productive.

Nu știu dacă o pot pune pe seama noii mele responsabilități, dar tot ce am scris atunci a fost mai accesibil decât orice altceva produseseam anterior. Când lucrasem la primele două cărți, care erau, într-un fel, o distorsionare a genului polițist, dobândisem o înțelegere de bază a genului, mă documentasem cu privire la toate clișeele și artificiiile stilistice, iar acum exploataam aceste cunoștințe. În loc să distorsionez genul, l-am îmbrățișat și am început să scriu în maniera standard a romanului polițist, folosind toate elementele sale de bază. În același timp, eram conștient că aveam nevoie de ceva care să mă evidențieze în acest gen și, astfel, scenele de tortură și crimele zăgrăvite în cele mai mici detalii au devenit marca scriiturii mele.

Nu exagerez când spun că Ironika a fost motivul pentru care am ajuns să scriu în felul acesta. A contribuit direct la procesul creației, cu zâmbete și gângureli atunci când lucrul mergea bine sau plângând în hohote atunci când simțea că eram frustrat din cauza progresului lent. În mod normal, nu povesteam nimănui despre ce scriam înainte de a termina, dar fiica mea s-a aflat acolo pe parcursul întregului proces. O țineam în poală atunci când făceam corecturi, îi povesteam despre personaje și istoria lor, despre acțiuni sau deznodăminte alternative, pe care ea le aproba sau le respingea cu un zâmbet sau cu hohote de plâns.

Împreună cu Ironika am scris primul meu roman de succes, *Demoni din afară*. Alcătuia o echipă cu ritualuri fixe și secrete, doar de noi știute. Line nu apucase să citească nici măcar o dată ceea ce scrisesem împreună cu Ironika.

La un moment dat, manuscrisul a fost gata. O cărămidă de 450 de pagini, care crescuse lent prin munca noastră dechipă. Îmi aduc aminte senzația aceea de mândrie extraordinară, fiindcă știam că de data aceasta dădusem lovitura – găsisem o rețetă a succesului. Aveam însă și o senzație de gol. Chiar dacă

Ironika nu era încă în stare să vorbească, *Demoni din afară* fusese proiectul nostru comun, iar finisarea manuscrisului prevestea vremuri noi.

Pe vremea aceea, redactorul meu, Finn Gelf, aproape că mă abandonase. Nu mai vorbiserăm de multă vreme, așa că a fost pe puțin spus surprins când mi-am făcut apariția la editură, cu Ironika în cărucior și cu un manuscris gata-terminat.

— Să fiu al naibii! repeta el fără oprire, răsfoind la întâmplare teancul de foi.

Pe Ironika o lăsasem în grija secretarelor și corectoarelor, așa că puteam discuta în liniște, fără să fim deranjați de dulcegăriile lor și de gănguritul copilului. Nu îmi aduc aminte cu ce anume m-am mândrit mai tare din ziua aceea, cu Ironika sau cu manuscrisul.

— Deci asta ai clocit tu în tot timpul ăsta?

— Aha. Și am schimbat scutece, am răspuns eu.

Redactorul încuviință din cap.

— Nu pot să-ți promit nimic, desigur, începu el, în felul lui obișnuit, de om de afaceri. Dar arunc o privire atunci când am ceva timp.

Probabil că deja mirosise ceva, fiindcă a doua zi mă sunase să îmi spună că începuse să citească manuscrisul în seara respectivă și că nu putuse să-l mai lase din mână. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie și deja aiura la telefon despre drepturi de autor vândute în străinătate și despre drepturi de ecranizare. Eu am luat-o mai ușurel. Ironika stătea în scaunul ei, la masă, și strâmba din nas. Ca și cum nu ar fi încuviințat că lăsasem proiectul nostru pe mâna altora, prevestind un viitor sumbru. Dacă, în momentul acela, aș fi putut avea o asemenea premoniție, probabil că aș fi smuls manuscrisul din mâinile lui Finn și l-aș fi ars.

•

Revizuirea manuscrisului nu mi-a luat mult timp. Textul era atât de îngrijit, încât nu fusese nevoie de prea multe intervenții, nici structurale, nici de vocabular. Finn o pornise cu toate pânzele sus în campania de marketing, romanul bucurându-se de un întreg arsenal de anunțuri, afișe și standuri speciale în librării. Ulterior aveam să aflăm că Finn făcuse împrumut la bancă, ipotecându-și casa, pentru a putea finanța această campanie,

dar mai știu și că și-a recuperat toată suma investită, ba chiar cu vârf și îndesat.

Cu o săptămână înainte de lansare, i-am permis lui Line să citească, în sfârșit, *Demoni din afară*. Până atunci nu mă bătuse prea tare la cap, dar avusese grijă să îmi arunce câteva aluzii sarcastice pe parcurs, și se prefăcuse ușor ofensată când refuzasem să-i arăt la ce lucram. Iar asta din mai multe motive. Pe de o parte, mă îndoiam că romanul avea să-i fie pe plac, pe de alta – din cauza cooperării secrete cu Ironika și a faptului că nu părea nemaipomenit de entuziasmată să împartă roadele muncii noastre cu alții, nici măcar cu mama ei.

Când Line, în cele din urmă, a apucat să citească romanul, a fost complet uluită. În primul rând, din cauza violenței și a modului lucid în care era descris totul. Mi-a zis că îi e imposibil să mă identifice cu acel roman. Cuvintele îmi aparțineau, dar imaginile pe care le reprezentau nu păreau compatibile cu firea mea. I-am spus că acesta era cel mai bun compliment pe care l-aș fi putut primi vreodată – și nu era o minciună, cel puțin nu pe vremea aceea.

Lansarea romanului a fost sărbătorită la Krasnapolsky, pe care editura îl închiriasse pentru toată seara. Barul se afla fix în centrul orașului, iar pe atunci era unul dintre cele mai frecventate localuri, înainte să devină un bar de snobi. Petrecerea de lansare fusese cu totul diferită de chefurile noastre din perioada Scriptoriului. Aici aveam barmani, bodyguarzi și ospătari. Afișe negre cu romanul atârnav de sus până jos pe pereți, de-a lungul încăperii dreptunghiulare, și tot soiul de fluturași erau împrăștiați pe mese. La bar, cartea putea fi achiziționată la preț redus, și mulți dintre invitați profitaseră de ocazie. De fapt, am vândut mai multe exemplare din *Demoni din afară* în ziua aceea, la Krasnapolsky, decât reușisem să vând din primele două cărți la un loc.

Toți prietenii mei veniseră la petrecere, și toată familia lui Line. Până și părinții mei își făcuseră apariția. Angajații editurii se aflau și ei acolo, precum și o mână de jurnaliști pe care Finn îi alimenta temeinic cu alcool. Eu mă îmbătasem din prima, atât cu previziunile de viitor ale redactorului meu, cât și cu niște cocktailuri tari, pe nume Demon, inventate special pentru această ocazie, așa că discursul meu fusese ceva mai improvizat decât plănuisem. Dar atmosfera era plăcută, făcând

abstracție de Mortis, care era în toanele lui obișnuite și nu făcea decât să stea și să pigulească la exemplarul cu autograf pe care i-l făcusem cadou. Știam că nu avea să-i fie pe plac că scrisesem un roman de gen, stereotipic, și simțeam că abia aștepta un motiv de ceartă, în care să-și dea glas disprețului. Reușisem să îl evit toată seara, iar la un moment dat dispăruse.

Bineînțeles, Bjarne și Anne se aflau și ei acolo. Îmi făcuseră cadou un stilou aurit, „pentru autografe”, cum spusese Bjarne în glumă, și se străduiseră amândoi să-și facă plinul cu cât mai mulți „Demoni” la pahar.

Se făcuse ora închiderii la Krasnapolsky, iar restul nopții nu mi-l amintesc decât foarte vag. Știu că la un moment dat am ajuns cu toții la Café Viktor, unde nici prin gând nu mi-ar fi trecut să calc până atunci, dar atenția primită din partea invitaților, „Demonii” și succesul îmi clocoteau în vene, făcându-mă să mă simt cel mai important om din lume sau, în orice caz, din cafenea. Eram în culmea fericirii să stau cot la cot cu bicicliști faimoși și aspiranți la celebritate, care cu toții rămâneau impresionați – din pură complezență – când aflau cine sunt. Simțeam că nu mă puteam sătura de senzația aceea. Voiam ca toți să vină să mă salute și încercam să intru în vorbă cu cât mai multe persoane.

Compania mea începuse să dispară pe nesimțite, până și Bjarne cu Anne plecaseră. Adică probabil că și-au luat rămas-bun, dar nu sunt tocmai sigur. Cred că eram prea ocupat să discut cu cine știe ce crainic de televiziune.

Aceasta fusese prima, dar nu și ultima mea apariție la Café Viktor.

A doua zi dimineată, când mi-am revenit, încă mai simțeam gustul „Demonilor” în gură, așa că mi-am început ziua cu jumătate de litru de apă. Eram singur, dar Line cumpăraseră toate ziarele și le așezase pe măsuta din sufragerie. Alături de acestea se afla un termos cu cafea.

Înarmat cu cafeaua și înfodolit în plapumă, m-am așezat și am început să citesc recenziile. Erau extrem de eclectice, dar până și cea mai proastă cronică îmi era favorabilă. Criticii nu conteneau să își exprime indignarea față de violența redată în detaliu, față de scenele de tortură și crimele abominabile, nereușind să decidă dacă era vorba de artă sau doar de o pură exploatare a motivului. Finn Gelf prevăzuse aceste reacții

amestecate și mă asigurase că ambele puncte de vedere aveau să sporească vânzările. Indiferent ce recenzii citeau, cititorii aveau să fie curioși, îmboldiți de indignarea sau de oroarea criticului. Și cu toții o să vrea să citească un roman care i-a scandalizat pe mulți critici, făcându-i pe unii dintre ei să refuze să citească romanul până la capăt.

Era o senzație foarte ciudată, să mă aflu deodată în centrul atenției, după o perioadă atât de lungă de scris și izolare.

Sub maldărul de ziare se afla un bilet de la Line. O luase pe Ironika și se duseseră în vizită la familia ei, ca eu să pot dormi liniștit. Nu pomenea nimic de recenzii, dar îmi atrăgea atenția, în încheiere, că scosese telefonul din priză.

M-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat clătînându-mă spre fereastră, unde se afla telefonul. Abia am apucat să îl bag în priză, că imediat sună. Era un ziarist de la *Politiken*, primul din șirul interminabil care avea să sune în ziua aceea. Când Line s-a întors acasă, patru ore mai târziu, eu mă aflam tot pe canapea, înfodolit în plapumă, cu o cană de cafea rece, vorbind la telefon. Toți voiau să îmi ia interviuri, iar eu le-am acordat până când, mai spre seară, Line a scos din nou telefonul din priză. Mă simțeam ca drogat și am realizat că nu mâncasem nimic toată ziua. Ironika nu voia să vorbească cu mine, dar Line a făcut repede cevade mâncare și am luat cina pe canapea, cu ziarele împrăștiate pe măsuță.

Line a citit și ea recenzii, dar nu știa ce să zică. Interesul arătat față de roman o convinsese însă că dădusem lovitura.

Era mândră de mine, spunea ea, și aceasta era cea mai bună critică la care aș fi putut spera.

16.

— Nu e prea devreme pentru bere? întrebă Ironika privindu-mă cu reproș, în timp ce eu îmi turnam un pahar de bere de la dozatorul aflat în cabina standului.

Avea părul vopsit în șuvițe, și ceva prea mult fard pe pleoape, umbrindu-i ochii albaștri. O bluză strâmtă, neagră îi scotea în evidență pieptul adolescentin și o fustiță roșie, în carouri, până

deasupra șosetelor negre trei sferturi, găurite „la întâmplare” îi expunea picioarele lungi, frumoase. Era fiica lui Line și, cu cât creștea, cu atât îi semăna mai mult.

— M-am trezit foarte devreme azi, i-am răspuns eu, dând pe gât aproape jumătate din paharul de bere, după care mi-am făcut din nou plinul. Ca să nu mai zic că am avut o zi groaznică.

— Mersi! spuse Ironika, bând din apa plată – singurul lucru pe care binevoise să îl accepte din toată oferta de răcoritoare a editurii, cu toate că era caldă.

— Adică până acum, desigur, am încercat eu să zâmbesc. Mă bucur să te văd.

Era o minciună. Aș fi preferat să nu fi fost aici, să-și vadă tatăl mahmur și pe punctul de a face o criză de nervi. Trecuseră mai bine de șapte ani de când o văzusem ultima oară, cu excepția fotografiilor de pe pereții din casa părinților mei.

— Sunt aici cu niște prietene, spuse ea. Așa că m-am gândit să trec pe la tine, să-ți cer un autograf, adăugă ea fluturând cartea.

— Desigur! am exclamat eu și am apucat romanul, punând berea jos și bâjbâind după stilou în buzunarul interior. Ai apucat să o citești?

— Nu încă, răspunse Ironika. Dar am citit câteva din romanele tale, chiar dacă mama le ascunde.

— Le ascunde?

— Da, le strânge maldăr în șifonier, de parcă ar trebui ținute secret de noi sau de Bjørn, dar le găsesc de fiecare dată.

— Da, tu ai fost mereu isteată, i-am răspuns eu zâmbind.

— Mie nu-mi plac... romanele, adică.

Am încercat să-mi păstrez zâmbetul, dar probabil că zărise cum îmi încremenise pe buze.

— Dar probabil că nu le înțeleg, adăugă ea imediat.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt tocmai cărți pentru copii, am comentat eu.

Privirea ei se înăspri.

— Frank, dar eu nu mai sunt un copil.

— Nu, nu mai ești, am adăugat eu grăbit. Doar că a trecut atât de multă vreme de când...

În acel moment, Finn Gelf dădu buzna în cabină.

— Frank, ai terminat... Însă în clipa aceea dădu cu ochii de Ironika. O... ai vizitatori, spuse el zâmbind ironic.

— Fiica mea, Veronika, am răspuns eu. Ați mai avut ocazia să vă întâlniți.

— Da, desigur! exclamă Finn, întinzând mâna spre Ironika. Dar ultima oară când ne-am întâlnit nu aveai mai mult de... trei ani, cred, așa că probabil că nu îți mai amintești de mine.

Ironika scutură din cap, dar cu toate acestea dădu mâna cu el.

— Și... tata a venit cu tine la târg?

— Nu, e acasă, răspunse Ironika sec.

Am sorbit rapid din bere pentru a-mi ascunde durerea. Judecând după expresia întipărită pe chipul lui Finn, mi-am dat seama că acesta își dorea ca în momentul acela să poată intra cât mai adânc în pământ.

— Am venit cu niște prietene, Stine și Anna. Apoi o să mergem la cumpărături.

— Uau, sună costisitor, spuse Finn râzând. Dar dacă te interesează vreuna din cărțile noastre, spune numai. O să fie cadou din partea noastră.

— Mulțumesc, dar nu cred.

— Bine, răspunse Finn, dând din cap. După un moment de tăcere, își îndreaptă atenția către mine. Frank, interviul începe peste un sfert de oră și trebuie să îți arăt ceva înainte.

— În regulă, am răspuns eu. Lasă-mă numai câteva minute.

— Desigur, spuse Finn și întinse din nou mâna spre Ironika. Mă bucur să te revăd. Și salutări lui Line din partea mea.

— Am să-i transmit, răspunse Ironika.

Finn Gelf se îndepărtă și ne lăasă singuri.

— Ea e bine? am întrebat eu.

— Mama? Da, e foarte bine. O mai apucă nervii, cam fără motiv, dar în rest totul e bine.

— Și Mathilde?

— A început să meargă la școală. E o elevă model.

Am izbucnit amândoi în râs. Eu mi-am băut restul debere, iar Ironika sorbi din apă.

— De ce v-ați despărțit? întrebă ea brusc. Am fost cât pe ce să mă înec cu berea. Eu cred că ea încă mai ține la tine, continuă Ironika. Decupează interviurile cu tine și cronicile la romanele tale din toate ziarele, iar uneori îi aud cum se ceartă din cauza ta.

— Pff, e o poveste lungă, am reușit eu să bâlbâi.

— Din cauza mea?

— Nu, în niciun caz! Am așezat paharul de bere pe masă și am apucat-o pe după umeri. Să nu crezi una ca asta. Tot ce s-a întâmplat a fost din vina mea și atât.

O expresie de groază i se așternu imediat pe față, așa că i-am dat drumul și m-am îndepărtat puțin.

— Scuză-mă.

Ironika dădu din cap.

— E în regulă.

— Ascultă... trebuie să plec acum, am spus eu cu regret în glas. Dar crezi că ne putem întâlni într-o altă zi?

— Poate, răspunse ea bosumflată și își privi degetele.

Mi-am băgat mâna în buzunarul hainei, căutându-mi portofelul.

— Dar trebuie să contribui un pic la runda de cumpărături, am spus eu scotocind prin portofel.

— Nu, e în regulă, Frank, chiar nu trebuie.

— Ba da, e plăcerea mea, am spus eu și am scos toate bancnotele peste care am dat.

Trei de o sută de coroane și una de cincizeci mototolită. Nu erau foarte mulți bani, dar mai mult nu aveam la mine. I-am întins bancnotele.

— Nu, lasă. Nu-i nevoie. Mi-a dat mama bani.

— Fă-o de dragul meu, atunci, am spus eu. M-ar bucura enorm.

Fata ridică din umeri și luă banii.

— Ai grijă de tine, am mai spus eu și am îmbrățișat-o stângaci.

— Și tu, mi-a răspuns ea.

— Și hai să ne vedem în curând, așa, pe bune, vrei?

— Nu sunt prea sigură de asta. Nu cred că mama ar fi de acord.

— Bine, dar dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești. La orice oră.

Ironika dădu din cap, deschise ușa și se strecură afară, în marea de oameni. Îmi aruncă grăbită o privire peste umăr și îmi făcu cu mâna. Entuziasmat, i-am întors gestul. După ce se îndepărtă, am închis ușa la loc și m-am trântit pe unul din scaunele pliante.

Îmi venea să mă dau cu capul de pereți. Cât de mizerabil puteam să fiu? Nu-mi văd fiica timp de șapte ani și primul lucru pe care îl fac este să beau în fața ei, să-i spun că e un copil, după care să încerc să o mituiesc. Ce tată cretin! Am băut restul de bere și mi-am ațintit privirea spre paharul gol. Simțeam cum creștea furia în mine, am mototolit în mână paharul de plastic și m-am ridicat hotărât în picioare.

Finn Gelf obișnuia să aibă ceva tărie la târg, în afară de apă și bere, așa că am început să scotocesc prin cutiile din jur până am dat de o sticlă de Smirnoff. Am luat un pahar gol, l-am umplut pe jumătate cu vodcă și am tras o dușcă sănătoasă. Am strâns din dinți când am simțit gustul înțepător, dar m-am forțat să mai iau o gură. Aproape că mi-a stat în gât, așa că am stins-o cu apa lăsată de Ironika.

În același moment Finn deschise ușa cabinei.

— Te simți bine?

Am încuviințat din cap, iar el păși în încăpere și închise ușa.

— Măi să fie, dar a crescut ceva! Privirea lui surprinse sticla pe care o uitasem pe masă. Scuză-mă că am spus...

— Stai liniștit, Finn, am zis eu dând pe gât ultima gură de vodcă din pahar. Alcoolul începuse să-și facă efectul. O senzație plăcută de sațietate mi se răspândea în corp. Ce voiai să-mi arăți?

Finn își îndreptă spatele și un rânjete uriaș îi transfigură fața.

— Recenziile! exclamă el. Trebuie să vezi recenziile! Scoase la iveală un teanc de ziare în care se întrezăreau bilețele galbene puse pe post de semne. Nu-s deloc rele... adică în comparație cu ce ne-am obișnuit până acum.

Finn așeză ziarele, unul câte unul, pe măsuta pliantă din cabină și le deschise la recenziile romanului *Pe întinderea roșie*.

Patru ziare recenzaseră romanul în ziua lansării, ceea ce era nemaipomenit. Desigur, asta se datora și faptului că redacția de cultură primise spațiu suplimentar în ziar, cu prilejul târgului de carte, dar adesea am avut impresia că anumite ziare refuzau, pur și simplu, să-mi recenzeze cărțile sau că o făceau la mai multe luni după lansare și, chiar și atunci, textele erau scrise de vreun student aflat în practică. Cele patru articole erau critice, dar nu atât de caustice pe cât mă așteptasem. Unul dintre acestea considera romanul ca fiind „cel mai bun Føns de la succesul cu *Demoni din afară*”, un altul îl numea „un Føns în stil

vintage", iar numitorul comun consta în afirmația că fanii genului nu aveau să fie dezamăgiți.

— Ei, ce părere ai? întrebă Finn, nemaiputându-și stăpâni bucuria. Am dat lovitura, așa-i?

Am încuviințat din cap, dar nu îi puteam împărtăși entuziasmul. Nici cuvintele lui, nici articolele din ziare nu reușeau să aibă un impact în conștiința mea după întâlnirea cu Ironika, iar faptul că acest succes relativ costase viața cuiva nu-mi dădea voie să mă bucur onest de el. Așa că mi-am turnat din nou vodcă în pahar.

— Da, e cazul să sărbătorim! exclamă Finn și își turnă la rândul lui un pic de vodcă, pe care o amestecă din belșug cu suc de portocale. Felicitări, bătrâne!

•

La marginea scenei unde urma să dau interviul, am fost întâmpinat de Linda Hvilbjerg, care m-a îmbrățișat formal, după care am schimbat câteva cuvinte de complezență. Linda arăta bine. Era cam de aceeași vârstă cu mine, dar părea mult mai tânără. Era suplă și elegantă în costumul ei gri, cu cămașă neagră și pantofi cu toc. Avea părul închis la culoare strâns la ceafă într-un coc, iar ochelarii cu rame pătrate de metal îi dădeau un aer de secretară proaspăt evadată dintr-o fantezie erotică. Nu mai vorbisem cu ea de la lansarea romanului *Curve din mass-media*, lucru previzibil, de altfel, dar acum nu pomeni nimic despre asta. Dimpotrivă, mi s-a părut surprinzător de primitoare, poate din cauza cantității de alcool pe care o aveam în sânge sau poate pentru că și ea, la rândul ei, tocmai își luase propriul tratament. Nu ar fi fost pentru prima oară când discutam în public sub influența diverselor substanțe. De fapt, era oarecum un obicei.

Pe scenă se aflau două fotolii din piele, poziționate astfel încât să fie față în față, dar îndreptate și către public. În spatele fotoliilor, se afla un paravan albastru pe care fusese montat un ecran ce afișa programul din ziua respectivă. Peste câteva momente: *Linda Hvilbjerg - interviu cu Frank Føns*. În fața scenei se aflau scaune pentru circa cincizeci de spectatori, iar când am luat loc pe scenă, toate locurile erau ocupate. Tipii de la sonorizare au alergat imediat pe scenă, pentru a ne ajuta cu microfoanele. M-am întrebat dacă mulțimea aceea de oameni venise să mă audă pe mine vorbind despre carte sau doar ca să

o vadă pe marea vedetă de televiziune. Ordinea în care erau prezentate numele noastre pe ecran sugera ultima variantă.

Linda Hvilbjerg făcu prezentările, descriindu-mă ca fiind unul dintre cei mai prolifici autori de gen. Avea umor și era fermecătoare – deloc lingușitoare, ci păstra un ton potrivit, sobru.

— Dacă ar fi să dăm un titlu acestui interviu, probabil că acesta ar fi „Ficțiune și realitate”, spuse Linda Hvilbjerg. Entuziasmul multora din fanii tăi pornește tocmai de la faptul că romanele pe care le scrii par extrem de realiste și de verosimile, în ciuda detaliilor și culorilor stridente în care zugrăvești crimele.

Am zâmbit și am încuviințat din cap, încercând în același timp să îmi dau seama unde încerca să bată. Eram sigur că avea un plan ascuns cu interviul acesta, iar politețea ei nu era decât un camuflaj.

— Cât de mult contează verosimilitatea pentru acțiunile din romanele tale?

— Este un aspect foarte important pentru mine, am răspuns eu imediat. Deși acțiunile din romanele mele sunt neplăcute, poate chiar înspăimântătoare și respingătoare, pentru mine este decisiv ca cititorul să se gândească: „Asta s-ar putea întâmpla și în realitate, iar dacă s-ar întâmpla, atunci exact așa ar fi”... Adesea, tocmai realismul din romanele mele constituie aspectul pe care cititorii îl consideră cel mai respingător.

Linda Hvilbjerg încuviință.

— În orice caz, eu, una, am avut un șoc acum câteva zile, când am citit ziarele. Pe ecranul din spate apăru un titlu de ziar: „Femeie ucisă în portul Gilleleje”. Fără a dezvălui prea multe detalii, aş vrea să precizez pentru cei care încă nu au apucat să citească *Pe întinderea roșie*, că în noul tău roman una din protagoniste este mutilată și înecată exact în același port, în Gilleleje.

Am simțit cum începe să mă mănânce pielea capului din cauza transpirației și dintr-odată mi-am simțit fața pârjolită de căldura reflectoarelor de pe scenă. Din public se auzi un murmur de uimire.

— Poliția nu a dezvăluit prea multe detalii în legătură cu această crimă, dar este totuși o coincidență extraordinară. Cum te împaci tu cu asta?

Am luat o gură de vodcă și mi-am dres glasul înainte de a răspunde.

— Am citit și eu articolul, am răspuns. Este groaznic că așa ceva se poate întâmpla într-un sătuc atât de liniștit și plăcut precum Gilleleje, dar în același timp ne dovedește că răul se află pretutindeni și că nu ne putem simți în siguranță, indiferent unde ne-am afla sau cât de protejați am crede...

— Dar coincidența aceasta nu te afectează deloc?

— Bineînțeles că mă afectează, am răspuns eu și probabil că am părut ușor iritat. Dar ar trebui să avem grijă și să nu ne grăbim să facem asemenea conexiuni, doar pentru că tocmai am citit despre asta într-o carte. Am făcut o scurtă pauză. Dă-mi un ciocan și am să văd peste tot numai cuie, am citat eu. Nu pot să cred că toate detaliile acestei crime sunt identice cu cele din carte, probabil că este doar o coincidență.

Uram să mint cu atâta nerușinare și nici nu îmi închipuiam că îi puteam duce de nas pe toți cei care se aflau de față, în orice caz nu pe Linda Hvilbjerg. Aceasta nu își clinti privirea de la mine și puteam să văd cum jurnalista din ea se lupta cu spiritul de entertainer. Din fericire, câștigă cel din urmă.

— După cum am mai spus, fanii tăi consideră că realismul constituie punctul forte al romanelor tale, dar criticii susțin că ai scris același roman în zece versiuni, spuse ea. Ce ai să le răspunzi acestora din urmă?

— Că probabil nu au aprofundat suficient de mult romanele mele, am răspuns eu, câștigând câteva hohote din public și un zâmbet din partea Lindei. Primesc adesea scrisori de la cititorii mei care susțin exact contrariul. Mulți dintre ei abia așteaptă un nou roman, ceea ce, cred eu, sugerează că de fiecare dată sunt luați prin surprindere de intriga plină de originalitate și de orchestrația personajelor...

— Dar, Frank... nu este adevărat că fiecare dintre cărțile tale urmează un anumit tipar, un model de care te-ai folosit începând cu romanul tău de căpătâi, *Demoni din afară*?

Era o întrebare rezonabilă și nu aveam niciun motiv să cred că încerca să mă pună într-o lumină penibilă, doar că nu mi-a convenit faptul că, din nou, *Demoni din afară* fusese numit romanul meu de căpătâi. De parcă, în ochii cititorilor, mi-ar fi fost imposibil să mă autodepășesc. Mă urmărea ca un lanț legat

de picior ce zăngănea de fiecare dată când încercam să evadez și îmi înăbușea vocea indiferent ce aș fi făcut.

— Este adevărat, Linda, romanele mele au un stil unic și urmează o anumită curbă a suspansului, dar acesta este, în același timp, și punctul meu forte. Cititorul recunoaște imediat un Føns când îl citește, așa cum poți recunoaște o piesă Depeche Mode chiar dacă nu ai mai auzit-o până atunci. Am ridicat din umeri. Dar toate romanele mele au de-a face cu crime și cu elucidarea lor, așa că este normal să semene din acest punct de vedere. Dacă aprofundezi detaliile însă, vei vedea că nu este tocmai așa.

Linda încuviință din cap.

— Cu alte cuvinte, dacă citesc un fragment dintr-unul din romanele tale, ai putea să îmi spui din care anume face parte? contraatacă Linda, scoțând o foaie de hârtie.

Publicul întâmpină această provocare cu hohote de râs.

Am privit-o drept în ochi preț de câteva secunde. Linda îmi zâmbi cu o expresie ștrengărească pe buze. Nu eram sigur unde voia să ajungă, dar era prea târziu să bat în retragere, iar ziua mea fusese deja distrusă, așa că ce s-ar mai fi putut întâmpla?

— OK, am răspuns eu. Numai să nu fie copii de față.

Publicul izbucni în râs, iar Linda îl flată, ezitând un moment. Apoi decise că era momentul să continue, își dresă glasul și citi:

„Tânăra își strânse pleoapele cât de repede putu. Fața îi era scăldată în lacrimi și în sudoare, așa că banda adezivă începuse să i se dezlipească de pe un obraz. Scâncea.

— Uită-te înapoi! îi porunci el. Uită-te, altfel urmează pleoapele!

Împotriva voinței ei, tânăra deschise ochii. Erau plini de lacrimi și de spaimă. Individul ținea sfârscul tăiat în fața ei, iar ea încercă să țipe și se zvârcoli în chingile de plastic cu care fusese legată de scaun, dar acestea nu făcură decât să taie și mai adânc în carne vie.

Își duse sfârscul la buze și începu să sugă din el, de parcă ar fi fost un bebeluș avid după lapte. Tânăra își smuci capul, improșcând în jur cu sudoare, lacrimi și tot soiul de mucozități.

Bărbatul râse și apropie secatorul de celălalt sân. Tânăra înlemni, dar el zâmbea, mângâindu-i pieptul cu metalul rece. Încet, sfârclul i se întări.

— Vezi, chiar îi place! exclamă el rânjind din nou.

Bărbatul apucă sfârclul între degetul mare și arătător, îlfrecă ușor, apoi trase de el. Căscă lamele secatorului și le potrive în jurul sfârclului.

Carnea tremură...”

Linda se opri din citit. Publicul rămase înmărmurit. Linda se pricepea să citească cu voce tare, trebuie să o recunosc. Nuanțările ei erau precise, pauzele bine măsurate, iar personajele însuflețite, chiar dacă fragmentul fusese scurt. Mie nu îmi plăcea să citesc din propriile romane cu voce tare. Actul de a citi cu voce tare era prea revelator. Era un fel de confirmare a celor scrise de mine, o consimțire definitivă că eu eram responsabil pentru tot ce se afla în carte. De aceea, atunci când nu aveam de ales, selectam cu grijă fragmentele pentru sesiunile de lectură. Selecția în sine dezvăluia ceva despre mine, deci cum ar fi fost să aleg tocmai pasajele cele mai crude? Atmosfera trebuia să rămână plăcută, motiv pentru care, de obicei, citeam doar fragmente mai atenuate, de preferință ușor umoristice, care nu aveau cum să ofensezepe nimeni, dar care nu erau neapărat reprezentative pentru romanele mele. Însă planul Lindei Hvilbjerg era cu totul altul.

— *Demoni dinăuntru*, am răspuns eu. Nu e tocmai o poveste de adormit copiii.

Spectatorii râseră ușor, aproape recunoscători.

— Corect! exclamă Linda. Câțiva dintre spectatori aplaudară. Ceea ce nu reiese din acest fragment este că tânăra era însărcinată în ultimele luni – altfel, testul ar fi fost prea ușor pentru tine. Am râs laconic, iar Linda a zâmbit ușor. *Demoni dinăuntru* este continuarea romanului cu care te-ai afirmat, *Demoni din afară*, le explică ea spectatorilor, apoi își îndreptă din nou privirea către mine. Este adevărat că l-ai scris în perioada în care fosta ta soție era însărcinată cu cel de-al doilea copil al vostru?

— A ieșit bine, spuse Linda Hvilbjerg, după ce se asigurase că microfoanele fuseseră închise.

Interviul se încheiase, dar eu simțeam că nu mai am puterea să mă ridic din fotoliu. Mă perpelise la foc mic timp de patruzeci și cinci de minute, dându-i înainte cu „lait-motivul” ei, ficțiune și realitate. Dăduse exemple din romanele mele anterioare și le legase de evenimente din viața mea particulară. Făcuse o paralelă între romanul *Familii nucleare* și divorțul meu, iar *Nu trebuie să-mi spui tată* fusese interpretat ca un protest absurd împotriva taților adoptivi, cu o desfășurare a acțiunii ce îi demoniza pe părinții vitregi bine intenționați și, avusese Linda grijă să sublinieze, fusese scris după ce Bjørn se mutase împreună cu Line și cu fiicele mele.

Nu am încercat aproape deloc să o contrazic. Tot ce-am putut face a fost să refuz să discut viața mea privată și să argumentez că cele mai bune intrigi își au punctul de plecare în experiențe cu care suntem familiari sau în care ne putem imagina pe noi înșine. Pentru a descrie ororile care mă făcuseră faimos, trebuia să fiu în stare să îmi imaginez toate detaliile, oricât de respingătoare ar fi fost ele. Dacă, pentru a intra în starea respectivă, era nevoie să mă folosesc de propriile mele experiențe și sentimente, fix asta făceam. Efectul era mai puternic, atât asupra motivației mele, cât și asupra rezultatului și, prin urmare, asupra reacției cititorului.

Una peste alta, eram mulțumit de mine. După șocul de la începutul interviului, cu crima din Gilleleje, reușisem să mă prind destul de rapid în ce direcție avea să o ia discuția și, chiar dacă alcoolul îmi vâjâia în cap, mă simțeam mai lucid decât mă simțisem de multă vreme încoace. Nici măcar o dată nu mi-am pierdut cumpătul sau nu am ridicat tonul, chiar dacă asta presupunea un uriaș efort de concentrare, ca să nu mă las dus de val. Știam că Linda asta urmărea, să obțină o reacție care să arate ce monstru de om producea romanele acelea pe care ea niciodată nu avea să le numească literatură. Dacă era dezamăgită că nu îi reușise, nu lăsa să se vadă. Poate că era satisfăcută că își confirmase „dovezile” sub forma paralelelor între ficțiune și realitate.

— N-ai amintit de *Curve din mass-media*, am remarcat eu sarcastic. Ți-ai fi putut atinge scopul mai ușor.

Linda Hvilbjerg ridică din umeri.

— Cea fost a fost, Frank. Hai să spunem că acum suntem chit.

— Chit? Deci asta a fost, o răzbunare?

— Răzbunare?! exclamă Linda zâmbind. Nicidecum. Tocmai ți-am oferit patruzeci și cinci de minute de publicitate. Cărțile tale o să se vândă în continuare, stai liniștit.

Am pufnit în râs.

— Probabil, dar ai avut grijă ca nimeni să nu mai îndrăznească să discute cu mine, de teamă să nu fie omorât în vreo carte.

Linda își strânse hârtiile și se ridică în picioare.

— Da, dar ăsta e un lucru bun, Frank! Așa-i?

M-am ridicat brusc în picioare și am vrut să îi spun cât de tare mă durea părerea ei, dar cuvintele parcă refuzau să îmi iasă din gură.

— Cu bine! spuse Linda Hvilbjerg, îmbrățișându-mă de parcă nimic nu se întâmplase. Succes cu romanul!

Nu am apucat să-i răspund, căci Linda deja făcuse stânga împrejur și coborâse de pe podium. Atrăsese atenția multora și publicul se dădea în lături, făcându-i loc să înainteze, de parcă o forță invizibilă îi mătura din calea ei. În spatele ei, mulțimea de oameni se închidea la loc, fără să lase niciun spațiu liber, iar peste câteva secunde mi-a fost imposibil să o mai văd.

— Ce viperă!

Finn Gelf stătea în fața scenei întinzându-mi mâna. I-am prins-o și am coborât lângă el.

— Am văzut în mare parte interviul, spuse el cu compasiune. Ți-a stârnit amintiri neplăcute? Am încuviințat din cap. Dar nu o lua prea în serios, spuse Finn, bătându-mă pe umăr. Interviul acesta s-ar putea să crească vânzările. Inclusiv la titlurile mai vechi, adăugă el frecându-și palmele. Lumea o să vrea să citească romanele menționate de ea, doar ca să-și facă o părere despre cum lucrezi tu.

— Și despre viața mea particulară, am adăugat eu.

— Și despre asta, a admis Finn Gelf. Dar tu nu dai atât de multe interviuri, așa că de unde altundeva ai vrea să se informeze? Pe chipul lui se așternuse o expresie de nerăbdare. Doar vor să știe din ce e plămădit faimosul și misteriosul Frank

Føns, ce îl impresionează pe el. Așa că e perfect. Interviuul a venit la momentul potrivit.

— Dar nu cred...

— Ba da, ba da, totul se potrivește perfect. Finn se aplecă înspre mine. Și legat de crima din Gilleleje... o să iasă bine de tot, spuse el în șoaptă, făcându-mi cu ochiul. Apoi, după ce citesc romanele, o să lansăm biografia.

— Biografia?

— Da, o să fim nevoiți, continuă el, de data aceasta cu voce tare. Adevărata poveste a vieții tale, între crimă și mutilare.

— E ca și cum m-ai condamna la moarte, am răspuns eu ferm. Finn Gelf pocni din degete.

— Acesta ar putea fi titlul - *Condamnat la moarte!* spuse el încuviințând satisfăcut. Să fiu al naibii dacă n-o să iasă beton.

O femeie de vârstă mijlocie ne întrerupse, întinzându-mi o carte, cu rugămintea să îi dau un autograf. Mi-am scos stiloul și am dat să semnez cartea fără să mă uit la ea, ci cu privirea ațintită asupra lui Finn Gelf.

Părea într-adevăr pus pe fapte mari. Ochii îi radiau de un zel pe care nu îl mai văzusem de multă vreme la el. Când afișa expresia asta, era greu de readus cu picioarele pe pământ. Mi-am adus aminte de ce-mi spusese Ellen cu privire la situația financiară. Editura era viața lui Finn. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic - și de multe ori chiar nu se dăduse - pentru a-și menține afacerea pe linia de plutire. Așa că putea să fie foarte convingător atunci când erau bani în joc.

— O să mă mai gândesc la asta, am răspuns eu.

Finn zâmbi satisfăcut.

— Super! exclamă el. O să iasă fantastic, așteaptă și ai să vezi, adăugă el, după care se uită la ceas. Trebuie să o iau din loc, dar ne vedem mâine din nou.

Am încuviințat din cap, după care ne-am luat rămas-bun.

Intenția mea era să îi povestesc lui Finn despre Verner, dar nu voiam să o fac la târg, iar Finn era târgul de carte. Inhala târgul prin toți porii pe parcursul celor trei zile cât dura acesta, se mișca printre standuri și prin marea de oameni cu atâta ușurință, încât nimeni nu putea ține ritmul cu el, și auzea absolut tot ce se vorbea în jur, în ciuda vacarmului înfiorător. Părea neobosit. Se cunoștea cu toată lumea, dar nu se afla aici ca să stea la bârfă. Creierul lui era concentrat asupra editurii, să

își facă noi relații și să aibă grijă de rețeaua deja existentă de contacte. Eram sigur că avea un fel de filtru cu care probabil că ar fi blocat vestea morții lui Verner, dacă aş fi încercat să îi explic ce se întâmplase. Tot ce nu avea legătură cu editura era doar zgomot de fond pentru el.

Într-un fel, acesta era și motivul pentru care cedasem în chestiunea cu biografia, căci o parte din mine era la fel de entuziasmată ca și el. Nu mă încânta prea tare să îmi expun în detaliu viața privată, dar mă simțeam, în același timp, atras de această posibilitate, și am remarcat cum mintea mea începuse deja să lucreze la diverse perspective asupra biografiei; și, nu în ultimul rând – îmi pare rău că trebuie să o recunosc – mă gândeam la felul în care puteam să mă folosesc de uciderea Monei Weis și a lui Verner pentru a da oarecare culoare istorisirii. Era posibil ca aceștia să fi fost uciși cu scopul de a-mi face mie un rău, însă acum efectul părea exact contrariul. Oricum, includerea lor în biografie nu ar fi funcționat decât dacă eu puteam juca rolul eroului, al detectivului care descoperă complotul și îl prinde, în cele din urmă, pe răufăcător.

Așa ar arăta o biografie pe care aş fi dispus să o citesc.

18.

După ce plecase Finn, am rămas o clipă pierdut, neștiind încotro să o apuc. Ideea cu biografia nu voia să-mi dea pace și tot ce se întâmpla în jurul meu părea cumva îndepărtat.

Am luat-o la întâmplare prin târg. Întrezăream coperte de carte, fără să îmi dau seama exact ce scria pe ele. M-am oprit lângă unul dintre podiumurile improvizate unde scriitorii răspundeau la întrebări, cu pumnii încleștați și voci tremurânde, amplificate de boxe. Dar nu auzeam nimic din ce spuneau și nici nu sesizam încotro mă îndreptam. Deodată m-am trezit într-unul din colțurile halei, unde se afla un mic bar amenajat în stilul unui pub englezesc – destul de diferit de restul cafenelelor de la târg, care erau mobilate, majoritatea, cu mese de plastic sau din acelea, de cantină.

Am comandat o bere neagră la halbă, care mi-a fost turnată dintr-un robinet de alamă și m-am așezat într-un colț, pe o bancă tapitată cu catifea roșie. Era singurul loc disponibil și eram nevoit să împart masa cu doi bărbați gălăgioși, pe la vreo cincizeci de ani, care discutau despre marketingul editorial. Judecând după accentul lor, erau din Iutlanda, iar aceasta era, mai mult ca sigur, singura lor excursie anuală, pe care o dedicau cărților, alcoolului și prostituatelor. Unul dintre ei îmi făcu un semn din cap, de parcă m-ar fi recunoscut. Am salutat la rândul meu, apoi mi-am scos imediat carnețelul de însemnări ca să nu încurajez cumva vreo continuare a acestei interacțiuni.

Trebuia să-mi organizez cumva ideile care îmi vâjâiau prin cap, să le pun pe hârtie cât încă mi le mai aminteam, în scurt timp, scriesem patru pagini cu însemnări fără săsorb deloc din bere. Ca recompensă, am dus paharul la gură și am băut jumătate dintr-o înghițitură.

— Câte însetare! remarcă unul dintre librari, dar l-am ignorat și am pus imediat mâna pe stilou ca să scriu mai departe.

Crimele aveau să constituie o parte importantă a biografiei, dar era nevoie ca acestea să fie elucidate și era esențial ca eu să pot contribui la dezlegarea lor. La acest gând, am simțit că mă ia amețeala. Ani la rând scriesem despre oameni obișnuiți ajunși în situații extreme, în care erau nevoiți să acționeze pe măsură. Uneori, aceștia își asumau rolul de detectivi pentru a putea elucida misterul. Abia dacă puteam să îmi imaginez publicitatea de care aș fi avut parte dacă, într-un fel sau altul, aș fi putut contribui la rezolvarea acestor două crime. În ultimele zilele fusesem paranoic, dar acum eram peste măsură de entuziasmat de ideea că aveam o misiune, iar inima începuse să-mi bată cu putere.

Singura pistă reală pe care aș fi putut să o urmez era numele sub care fusese rezervată camera 102, Martin Kragh. Dar indiciul acesta ridica, mai degrabă, o mulțime de semne de întrebare, decât să mă îndrepte spre o pistă anume. Rămânea totuși o posibilitate viabilă. Numele avea o semnificație, cel puțin pentru mine și probabil că și pentru ucigaș. Mortis ar fi putut să fie implicat într-un fel sau altul – sau poate că era în pericol. Cum nu aveam să fac rost de adresa lui decât mai pe seară, nu avea sens să continui în direcția aceasta.

Imaginea cadavrului lui Verner în camera de hotel încă mă mai chinuia. Am încercat totuși să îmi închipui ce anume se întâmplase înainte ca el să fie omorât, ce făcuse după ce ne-am despărțit în restaurant.

Verner fusese desigur afectat de discuția noastră, conștient că avea să fie sancționat pentru faptul că tănuise informații. Poate că aveau să îl suspende. Poate că aveau să îl transfere la o altă secție, în provincie, unde nu se întâmpla niciodată nimic. Verner părăsește restaurantul cu pași grăbiți. În hol zărește deodată o figură cunoscută. Lulu sau cum le-o mai chema pe fetele dintr-o anumită bransă; un zâmbet încolțește pe buzele lui. Probabil că îi spune lui Lulu că a greșit adresa. Acesta este un hotel scump care nu închiriază camere cu ora. Lulu face o față îngrozită sau se preface, în orice caz, că este îngrozită, și îi arată lui Verner cheia. Nu e la muncă și are tot dreptul să se afle aici, spune ea. Verner nu vrea să o creadă, în primul rând pentru că întrezărește o ocazie de a-și satisface poftetele, și o amenință că o duce la secție.

— Frank!

Vocea îmi întrerupse reconstituirea întâlnirii de la hotelul Marieborg. Librarii dispăruseră, iar în locul lor, lângă mine, se așezase, cu un zâmbet uriaș și două pahare de bere, David Vestergaard, redactorul-șef al editurii Vestergaard & Co. Acesta împinse către mine un pahar de bere.

— Mă bucur să te revăd, Frank.

Apucaserăm să discutăm de câteva ori. De fapt, la fiecare târg, obișnuia să se țină după mine, dar de fiecare dată reușeam să mă eschivez în fața ofertei lui, deloc discrete, de a publica la editura lui. Dar acum eram prins între el și un stâlp din ceva imitație de mahon, ca să nu mai zic că paharul meu era gol, așa că se impunea o bere proaspătă.

I-am mulțumit cu un gest din cap și am dat noroc cu el.

— Te-ai apucat să scrii la următorul roman? mă întrebă el și își aruncă privirea spre hârtia din fața mea.

Nu exista riscul să-mi descifreze scrisul, dar am închis carnețelul pentru orice eventualitate și l-am băgat în buzunar.

— Ceva de genul, i-am răspuns eu, încercând să zâmbesc. David Vestergaard râse.

— Tipic ție, spuse el. Mereu lucrând la ceva, mereu productiv. David dădu din cap ca pentru sine. Asta îmi place la tine, Frank.

Ești un adevărat meșteșugar. Ce atâta vorbărie și iureș! Nu, produsul e ceea ce contează...

Măgulelile lui aveau să ajungă și la nelipsita ofertă, dar eu deja nu îl mai ascultam. Am băut din berea plătită de el și dădeam din cap când era cazul. David Vestergaard reprezenta a treia generație a editurii Vestergaard & Co. Și era mult mai tânăr decât mine – să fi avut vreo treizeci de ani –, dar vorbea ca un hodorog, cu expresii de genul „iureș” și „de bună seamă”. Tunsoarea scurtă și ochelarii cu rame pătrate te obligau să te întrebi dacă făcea pe snobul sau chiar așa vorbea el. După ce l-am întâlnit de mai multe ori și am discutat și cu alții care îl cunoșteau, am priceput că stilul lui aparte era rezultatul școlilor private la care studiasse și al educației literare primite în sânul familiei Vestergaard.

David se aplecă înspre mine, atrăgându-mi din nou atenția.

— Între noi fie vorba, spuse el, ZeitSign întâmpină dificultăți financiare considerabile.

— Habar n-aveam, i-am răspuns eu.

— Nu mă aștept ca directorul Gelf să o recunoască, dacă are ocazia de a se eschiva în vreun fel, spuse redactorul-șef și, pentru o clipă, afișă o expresie compătimitoare. După cum nu vrea să accepte nici necesitatea înnoirii portofoliului său de scriitori.

— Ei, acum nu știu...

— Nu pentru că tu nu ai scrie bine, mă întrerupse David Vestergaard, ridicând mâna de parcă ar fi depus un jurământ. Dar cu o consiliere și cu reclama potrivită, ai putea vinde cel puțin dublu, adăugă el sorbind din bere. Am luat și eu o gură, mai degrabă ca să-mi ascund iritarea crescândă. Când a fost ultima oară când te-ai simțit inspirat de Gelf?

— Inspirat de el?

— Da, un redactor bun nu trebuie doar să critice și să corecteze virgule, spuse David Vestergaard.

— Ascultă-mă, i-am spus eu așezând paharul de bere pe masă, cu un gest poate cam agresiv. Nu sunt interesat, ai înțeles? Indiferent de oferta ta, eu rămân la ZeitSign.

— Înțeles, să trăiți! răspunse David Vestergaard. Dar când Gelf o să dea faliment, știi la cine să vii.

— Ce zici de Tom Winter? I-am întrebat eu. Aveți deja un autor de romane polițiste, ba chiar unul care se consideră concurentul meu cel mai serios.

Privirea lui David Vestergaard șovăi o clipă.

— Nu o să fie o problemă, răspunse el. Este doar o chestiune de planificare a lansărilor. Cât despre concurența pomenită, n-o să fie decât un alt meci pentru galerie, spuse el și ridică paharul zâmbind.

Nu am ciocnit cu el, așa că ridică din umeri și își goli paharul de unul singur.

— Pe curând, Frank! spuse el și ieși din bar.

Locul lui se ocupă rapid de două femei cu pungi de plastic pline de cărți, care se plâneau că le dor picioarele.

Mi-am scos din nou carnetelul de însemnări. Discuția cu David Vestergaard îmi întrerupsese reconstituirea întâlnirii lui Verner cu prostituata care urma să îl ademenească în camera 102 și încercam să reiau firul. Verner tocmai o amenințase cu arestarea, pentru simplul motiv că se afla în hotel.

Lulu devine brusc mai cooperantă, poate că își ridică mâna și atinge grumazul de taur al lui Verner. Nu are niciun motiv să se enerveze. Nu are decât să urce în cameră și să se convingă.

Îl cunoșteam pe Verner suficient de bine ca să îmi dau seama că, pentru el, aceasta ar fi fost o ofertă irezistibilă, dar ceva din reconstituirea mea nu mergea. Nu prostituata Lulu era cea care mă vâna și îl omorâse pe Verner. Aceasta nu trebuia decât să-l ademenească în camera de hotel, după care avea să dispară.

Atunci am realizat că poate chiar o întâlnisem. Imediat după cină, în drum spre lift, aproape că trântisem o femeie micuță, subțire. Verner nu se abținuse să îmi dezvăluie genul de femeie care îl excita. Trebuiau să fie minione, suple și, înainte de toate, daneze. „Nu contează dacă au șaptespe ani, numai să arate de treizeci”, spusese el la un moment dat, izbucnind în hohote de râs. Eram destul de sigur că, pentru a-l ademeni pe Verner, tocmai de genul acesta de femeie era nevoie. Micuță, subțire, scandinavă – adică exact tipa din lift.

Probabil că fusese angajată de cineva, iar acest cineva era adevăratul criminal.

Prin urmare, unde se afla Lulu acum?

19.

Eram epuizat după prima zi de târg. Hoardele acelea de oameni mă iau prin surprindere an de an și, după multe luni de izolare în casa de vacanță, unde îmi aleg singur compania, când străbat hala târgului o simt ca pe o violare constantă a sferei mele private. M-am simțit eliberat când am ieșit din Forum și am respirat aer curat, ce nu era inhalat de alte mii de oameni în același timp. Am prins un taxi, se pare că băgându-mă în fața altora, căci am auzit pe cineva urlând la mine când m-am prăbușit pur și simplu pe bancheta din spate. La recepția hotelului l-am găsit pe Ferdinan încercând să tasteze ceva la computer.

— Of, fir-ar al naibii! exclamă el înainte să dea ochii cu mine. Bătea cu degetele în tastatură și scrâșnea din dinți. Hai odată, mașinărie tâmpită!

Am tușit ostentativ, iar Ferdinan își ridică speriat privirea.

— Nu mă descurc deloc cu... mașinăriile astea, spuse el și zâmbi încurcat. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Føns? O masă la restaurant?

Am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc. Diseară am să iau cina la un prieten, am răspuns eu.

Ferdinan ridică din umeri.

— Atunci, cu altă ocazie.

— Mai mult ca sigur.

Am făcut o figură în stilul lui Colombo: m-am prefăcut că dau să plec, dar că brusc îmi vine ceva în minte.

— Ferdinan, te rog, am început eu brusc. Ți-l amintești pe bărbatul cu care m-am întâlnit în prima zi? Un tip mare, corpolent, cu părul rar?

Ferdinan își ridică o clipă privirea în tavan, după care fața i se luminează și zâmbi larg.

— Da, da, un domn solid, mi-l amintesc foarte bine. L-am îndrumat spre restaurant când a sosit.

— L-ai văzut cumva plecând?

— Nu, răspunse grăbit proprietarul hotelului. Era mult de lucru la bucătărie și dădeam o mână de ajutor. Uneori trebuie să

punem toți umărul la treabă, adăugă el zâmbind. Prietenul dumneavoastră a dispărut cumva?

Am ridicat din umeri.

— Era cam pilit și voiam să aflu dacă a comandat un taxi sau dacă s-a urcat la volan.

— Îmi pare rău, răspunse Ferdinand. Ultima oară când l-am văzut era în restaurant, cu dumneavoastră.

— Dar o femeie subțirică, la vreun metru cincizeci, îmbrăcată într-o fustă scurtă și cu o geacă din puf?

Ferdinand clătină din cap.

— N-am văzut-o.

I-am mulțumit și am urcat în cameră. Mai aveam o oră până la cina cu Bjarne și Anne, așa că aveam timp să mă descalț un pic și să-mi dau cu apă pe față. Apartamentul lor se afla la circa jumătate de oră de mers pe jos și aveam nevoie de aer curat, așa că nu am luat un taxi. Bătea vântul. Nori uriași se deplasau pe cer, iar apa din Lacuri făcea valuri. În ciuda vremii, era destul de multă lume pe stradă, iar cei care făceau jogging ocoleau întruna băltoacele și pietonii, așa că era mai mult o cursă cu obstacole decât o alergare relaxantă.

Mă întrebam cât de mult să îi povestesc lui Bjarne. Îmi venea să o șterg de acolo imediat ce făceam rost de adresa lui Mortis și, prin urmare, să îi scutesc pe Bjarne și pe Anne de problemele mele. Dar în același timp aveam nevoie de sprijinul lor. Pe Finn nu mă puteam baza, eram sigur de asta, așa că nu aveam alte posibilități. Gândul acesta mă făcu să mă simt extrem de singur. Anii petrecuți în casa de vacanță mă protejaseră într-un fel, dar în același timp cercul cunoscuților mei se restrânsese la o mână de persoane în care îndrăzneam să am încredere și pe care nu simțeam că îi deranjez povestindu-le frământările mele.

Bjarne era același dintotdeauna. În ultimii zece ani își lăsase părul lung și îl purta prins în coadă. Îmbrăcat cu haine lălai și cu ochelarii lui cu rame rotunde, aducea mai degrabă cu fosila unui hippiot.

De îndată ce am intrat pe ușă m-a îmbrățișat cu putere, ocazie cu care am constatat că nu slăbise deloc în ultimul an. Anne mă îmbrățișă la rândul ei, după care a urmat un schimb de politețuri.

De când Bjarne renunțase la visul de a mai publica, se angajase ca profesor la un liceu. Cu resursele financiare ale lui

Anne și cu salariul ei de asistent social, își putuseră permite să locuiască în continuare în apartamentul mare cu vedere înspre Lacuri, deși zona se schimbase considerabil. Mobila uzată din perioada Scriptoriului fusese demult înlocuită cu mobilier danez de design, iar bucătăria fusese extinsă și transformată în salon. Pe rafturi nu se mai aflau cărțile zdrențuite de anticariat pe care le furaserăm noi ori uitaserăm să le mai restituim, ci superbe ediții cartonate și volume de colecție acopereau pereții acestui salon extins. Cum nu aveau copii, descoperiseră și își permisese, cu douăzeci de ani mai devreme decât ar fi fost cazul, o slăbiciune pentru lucrurile de bun gust.

Nu dură mult până ce ospitalitatea lui Bjarne și a lui Anne îmi alungară gândurile întunecate, așa că am început să turuim ca de obicei, în fața unei cine minunate, cu *coq au vin* stropit din belșug cu un excelent vin roșu. Aveam nevoie să mă deconectez, să mă gândesc la cu totul altceva, iar în compania lor îmi era surprinzător de ușor. Nici nu ziceai că trecuse un an de când ne întâlniserăm ultima oară. Discuția curgea nestingherită, ca un pârâu într-o pădure bătrână unde pietrele fuseseră de multă vreme șlefuite.

Abia când ne-am ridicat în picioare mi-am dat seama cât de beat eram. Nu puteam să mă țin drept și îmi era greu să-mi focalizez privirea. Bjarne mă prinse pe după umeri și mă conduse în sufragerie, unde ne-am așezat cu un pahar de coniac, în vreme ce Anne strângea masa. Se lăsă un moment de tăcere și, pentru o clipă, gândurile mă purtară din nou la gravitatea situației mele. Bjarne probabilcă remarcase acea schimbare de dispoziție, căci nu trecu mult și mă întrebă dacă se întâmplase ceva neplăcut.

Chiar dacă voiam să îi povestesc totul, îmi era greu să găsesc un punct de plecare. Creierul meu era ca un ghem uriaș, cu nenumărate capete de care ai fi putut să apuci, dar majoritatea fie s-ar fi rupt, fie ar fi încâlcit ghemul și mai tare, dacă te-ai fi apucat să tragi de ele. Alcoolul îi dăduse limbii mele o voință proprie, așa că nu dură prea mult înainte să mă aud spunând:

— Cineva îmi copiază crimele, am răspuns în cele din urmă cu un oftat.

— Nu-i bai, răspunse Bjarne rapid. Doar ai din belșug, adăugă el, amestecând coniacul în pahar și adulmecându-i aroma. Poate că nici măcar nu e cu intenție, spuse el sorbind din coniac. Doar

ai omorât sute de oameni, până la urmă, așa că nu este atât de ciudat ca cineva să repete una din crimele tale.

— Nu e asta... am apucat eu să bâigui înainte ca Bjarne să mă întrerupă.

— Nu există decât un număr limitat de feluri de a ucide, tu ar trebui să știi asta mai bine decât mine, așa că până la urmă e greu să inventezi metode noi, care să nu mai fi fost întrebuințate anterior. Doar ți-e greu și ție să eviți repetiția, din câte am putut să remarc, comentă el ridicând din umeri. Da, scuză-mă acum, dar câteva din ultimele tale crime par exagerat de construite, după mine.

— Exagerat de construite?

— Da, știu că asta e într-un fel semnătura ta, spuse Bjarne. Dar e ca și cum te-ai strădui prea mult, iar înfăptuirea crimei, descrierea fiecărui detaliu al actului în sine umbrește restul acțiunii.

— Nu pricepi, am mormăit eu.

— Ți-o spun în calitate de prieten, Frank, continuă Bjarne punându-și o mână pe genunchiul meu. Scenele de tortură și crimele descrise în detaliu ocupă prea mult spațiu. Intriga s-a transformat într-un fel de lipici subțire care să țină omorurile la un loc, iar totalitatea personajelor este o colecție de clișee. Acțiunile tale nu mai au niciun zvâc.

Întotdeauna eram sinceri unul cu celălalt când venea vorba de textele noastre. În perioada Scriptoriului, eram chiar necruțători, uneori într-atât, încât începeam să aruncăm cu obiecte prin casă și să trântim ușile. Dar acum cuvintele lui Bjarne nu mă atingeau câtuși de puțin. Ceea ce mă irita era faptul că nu pricepea.

— Bjarne...

I-am surprins privirea și i-am dat de înțeles că aveam să îi comunic ceva important. Măcar de data aceasta își ținu gura.

— Două persoane, două persoane *reale* au fost ucise. Au fost ucise din cauza mea... sau, în orice caz, după metodele descrise de mine.

Bjarne se uita la mine. Ca și cum aștepta sau spera să mă vadă izbucnind în râs. Cum nu am reacționat în niciun fel, Bjarne își dresе glasul.

— De asta vrei să dai de Mortis?

Am încuviințat din cap.

— Dar nu are sens, spuse el. Mortis nu vrea să omoare pe nimeni. Nu mai știi cât de sfrijit era? Numai piele și os.

— Și ură, am adăugat eu. Dacă poliția ar fi să mă întrebe dacă am vreun dușman, doar la Mortis m-aș putea gândi. Cred că mă urăște din străfundul inimii.

Bjarne clătină din cap.

— Era doar invidios pe tine. Există o diferență.

— Una poate duce la cealaltă, am spus eu. I-am furat femeia și am avut succes la...

— Mortis nu era invidios pe romanele tale, mă întrerupse Bjarne. Dimpotrivă, era mai degrabă trist din cauza ta. Doar îl știi, nu acceptă niciun compromis când vine vorba de literatură. În ochii lui, o luaseși razna, te îndepărtaseși de lumină și te duceai cu capul înainte într-un hău. Iar asta era o pedeapsă suficientă, după el.

— Când ai vorbit cu el ultima oară?

Bjarne luă o gură de coniac înainte să răspundă.

— Nu sunt, de fapt, mai mult de vreo două luni. M-a sunat și m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr niște cărți de-ale lui. Bjarne închise ochii masându-și tâmpla. I-am spus că nu. Doar avem suficient de multe cărți, dar...

— Dar?

— Dar cred că avea dificultăți, spuse Bjarne oftând. Abia după aceea m-am gândit, știi, dar am încercat să ignor... până acum.

— Ai fost vreodată la el? am întrebat eu.

— Demult. Locuia în cartierul din nord-vest, pe Rentemestervej 43. Am verificat astăzi. Dar nu știu dacă mai stă acolo.

— O să aflu eu, am spus.

•

Simt că am ajuns cam pe la jumătatea drumului.

Poate că sunt optimist. Chiar dacă știu ce urmează, sunt sigur că în a doua parte voi avea de înfruntat multe tentații. O să-mi fie greu să rezist ispitei de a scurta totul, excluzând așadar o serie de interludii dureroase, dar trebuie să fiu tare și să nu mă concentrez decât asupra următorului pas.

Sunt mai lucid ca niciodată. Scriu cu mai multă siguranță și pot lucra în tranșe mai lungi, fără să mă abat și fără să fac pauze. Poate de asta îmi simt criticul atât de aproape. Ca și cum

ar fi ieșit din beznă, iar acum îl simt lângă mine, ca pe un ghid sau o călăuză.

Dar sunt singur.

Îmi dau seama de asta când îmi îndepărtez privirea de la monitor și mă uit în beznă. Ascult cu atenție, dar nu aud niciun sfat ori îndrumare. Căci este o cale ce mi-a fost dinainte rezervată și pe care trebuie să o urmez, pas cu pas, dacă e să ies vreodată la liman.

Așa că îmi îndrept din nou privirea către monitor și înaintez cu încă un pas.

20.

Săptămânile care urmaseră lansării romanului *Demoni din afară* trecuseră ca un vârtej, pline de interviuri, întâlniri și apariții în diferite contexte. Mi se cerea să mă pronunț în legătură cu orice subiect, de la huliganismul din școli la Codul Penal și, desigur, la tema violenței ca mijloc de expresie și divertisment. Eram invitat la petreceri, gale și premiere, talk-show-uri și, de regulă, semnam condica la toate.

Vânzările creșteau neconținut. În mai multe țări, drepturile de autor pentru traducere se vânduseră la licitație și mai multe case de producție fuseseră interesate de drepturile de ecranizare.

Nu după mult timp, vânzările și atenția față de romanul meu crescuseră atât de mult, încât până și cei de la *Pe noptieră*, cea mai elitistă emisiune de carte de la televizor, se dăduseră bătuți și îmi ceruseră un interviu. Linda Hvilbjerg era realizatoarea acestei emisiuni, o jurnalistă pe care o văzusem de mai multe ori la Café Viktor, la Dan Turèll sau în vreunul din celelalte locuri unde ieșisem să sărbătoresc lansarea mea la apă. Nu discutasem prea mult cu ea, impresia mea fiind că Linda era o viperă cu inima de piatră. În schimb, arăta răvășitor. Cu părul cârlionțat, închis la culoare, cu ochi căprui și un zâmbet atât de strălucitor, că te orbea. În conformitate cu spiritul emisiunii, era îmbrăcată discret, cu o fustă scurtă, de culoare deschisă și o

cămașă neagră care lăsa totuși să se întrezărească o talie suplă și o pereche de sâni fermi, potriviți ca mărime.

Ne-am întâlnit în studio cu o oră înainte de începerea interviului, care urma să se transmită în direct. Aveam emoții. Era un interviu important, iar impresia pe care mi-o făcusem anterior despre Linda mă intimidă. Cât timp m-am aflat în camera de machiaj, am simțit că nu voiam decât să termin cât mai repede cu interviul, fără ca Linda să fi măturat cu mine pe jos, așa că am rămas foarte surprins când am văzut-o intrând în încăpere și salutându-mă cu efuziune. M-a îmbrățișat și m-a lăudat și, în general, a părut extrem de deschisă și de primitoare.

Când cei care se ocupau de machiaj au terminat cu mine, Linda mi-a oferit din propria ei *pudră de înfrumusețare*, cum o numea ea. A pregătit, apoi, pe o oglinjoară de buzunar patru linii dintr-o pulbere albă, din care inhală două pe loc. Furat de atmosferă și pentru a-mi putea controla emoțiile, le-am inhalat pe celelalte două și, nu după mult timp, m-am relaxat cu totul, ba chiar începusem să mă bucur gândindu-mă la interviu.

Am trăncănit și ne-am amuzat până când am intrat în emisie. Mă simțeam în siguranță și aveam senzația că aveam ceva important de împărtășit, că îi puteam povesti orice.

Studioul era alcătuit din doi pereți falși, decorați cu niște rafturi pe care erau numai machete de cărți, o canapea din catifea roșie pentru invitați și un fotoliu pentru gazda emisiunii. Totul într-un stil discret, cu un covor gros, lampadare și culori întunecate. Am luat loc și, în timp ce Linda își revedea însemnările, am profitat de ocazie pentru a studia ce se petrece înjur. Doi cameramani verificau setările, cabluri zăceau peste tot în afara razei vizuale a camerelor, iar din tavan atârna un candelabru cu luminile aprinse. Tehnicienii aproape că nici nu ne băgau în seamă; pentru ei nu eram decât o parte din decor.

Interviul începu, iar Linda Hvilbjerg deschise discuția prin a mă felicita pentru succesul înregistrat și pentru interesul uriaș pe care îl stârnisem. Mă așteptasem la o asemenea reacție din partea cititorilor? Am răspuns, la fel ca în nenumăratele interviuri pe care le dădusem în zilele acelea, că nimeni nu poate fi suficient de pregătit pentru așa ceva, dar că mă bucuram de succes, după toată munca depusă. Am discutat despre vâlva stârnită de romanul meu și despre violența în

media. Toate aceste întrebări îmi mai fuseseră puse și înainte și aproape că știam pe de rost ce să răspund. Cu toate acestea, prezența ei, atmosfera și, mai mult ca sigur, doza de *puđră de înfrumusețare* mă făceau să percep discuția ca pe o conversație intimă, mai degrabă decât ca pe un interviu. Ofeream mai mult decât în alte ocazii, iar acest lucru mă făcea să mă simt bine. Apoi eram ajutat și de faptul că Linda flirta discret cu mine.

La un moment dat, pe la mijlocul interviului, am fost întrebat cum de putusem să mă gândesc la toate acele cruzimi și cum de fusesem în stare să le descriu în cel mai mic detaliu, astfel încât imaginile create să fie imposibil de suportat. Mai răspunsesem până atunci și la această întrebare, dar Lindei voiam să îi ofer un răspuns mai original.

I-am povestit adevărul.

În perioada în care scrisesem *Demoni din afară*, Ironika însemna o mare parte din viața mea. Reprezentase un moment de cotitură și, într-un fel, sursa mea de inspirație. Adesea, spre marele ei deliciu, o plimbam în brațe prin apartament și, în timp ce se afla acolo, lipsită de orice apărare, dar plină de încredere și iubire, mă cuprindeau cele mai înfiorătoare spaime – care era cel mai groaznic lucru care i s-ar fi putut întâmpla fiicei mele? De când devenisem tată, viziunea mea asupra lumii se schimbase. Nu exista lucru pe care nu l-aș fi făcut pentru copilul meu, și acest devotament absolut dăduse naștere unui sentiment încă și mai puternic: frica. Dacă i se întâmpla ceva fiicei mele? Mi-am analizat cele mai oribile coșmaruri și mi-am studiat reacția. Dacă nu puteam îndura să mă gândesc la fiica mea în acest context, atunci îmi transferam coșmarurile în roman. Altfel, treceam mai departe și căutam altceva. În acest scop, începusem să scotocesc prin apartament după instrumente potrivite, explorând cele mai oribile scenarii pe care spaima mea le putea produce.

Victimele din *Demoni din afară* erau adolescente, nu bebeluși, dar întâmplările prin care acestea treceau în roman fuseseră inspirate de zilele pe care le petrecusem împreună cu Ironika.

Ei bine, cam așa suna răspunsul pe care i l-am dat Lindei Hvilbjerg. Imediat după ce am încheiat, s-a lăsat un moment de tăcere și am putut remarca schimbarea din privirea ei. Nu era vorba de dezgust sau repulsie, ci de un fel de admirație și bucurie. Linda își continuă șirul întrebărilor, discutând alte surse

de inspirație, autorii pe care îi citisem, care fuseseră modelele mele.

La încheierea interviului eram destul de mulțumit. Linda Hvilbjerg era chiar entuziasmată. Unul dintre cele mai bune interviuri pe care le făcuse vreodată, susținuse ea și îmi mulțumise din inimă. Privirea ei căpătase o agresivitate insistentă, o foame care mă făcea să mă simt oarecum jenat.

Îmbătat de doza ei de *puđră de înfrumusețare* și de interesul ei față de mine, m-am lăsat convins să o însoțesc la o petrecere. Avea hainele de schimb în cabină și se folosi de baia studioului și de camera de machiaj pentru a se pregăti. În acest răstimp, eu fusesem instalat pe o canapea, cu un teanc de reviste și un gin tonic în mână.

Când Linda Hvilbjerg ieși din camera de machiaj, era cu totul transformată. Șoarecele de bibliotecă se evaporase, iar în locul acestuia, în fața mea, se afla o frumusețe într-o rochie bleumarin, mulată pe corp, cu o coafură ridicată și cercei albi.

Am început să îmi exprim jena față de propria ținută, dar Linda nu voia să audă de așa ceva – mă apucă hotărâtă de braț și mă duse la taxiul care aștepta afară.

Petrecerea se ținea undeva în Nørrebro, într-un atelier de pictură uriaș care fusese preluat de birourile unei firme de publicitate. Cu toate acestea, nu se zărea nicio masă. Podeaua fusese eliberată, iar de grinzile din tavan atârnav micile stroboscoape. Bineînțeles că angajaseră și un DJ, responsabil cu zidul acela impenetrabil de muzică electronică. Linda cunoștea o mulțime de lume, iar eu, la rândul meu, am întrezărit câteva figuri cunoscute, dar era imposibil să discuți în vacarmul acela.

Am dat pe gât niște pahare cu un conținut verde și am încercat să dansăm, dar nu după mult timp am căzut de acord că pentru asta aveam nevoie de ceva mai tare. Lindafăcu semn înspre toalete, așa că ne-am croit drum prin mulțimea celor care dansau, unde rochii și sacouri purtau conversații extrem de zgomotoase.

Petrecerea se întindea pe ambele etaje ale clădirii, așa că am coborât la parter, unde volumul muzicii era ceva mai suportabil și unde nu era coadă la toaletă. Grupuri de oameni care fugiseră de hărmălaie stăteau în jur și am remarcat, nu fără o oarecare mândrie, cum privirile înfometate ale acestora o devorau pe Linda când am trecut pe lângă ei.

Toaleta fusese proaspăt renovată, cu faianță neagră pe pereți, cu o podea neagră din gresie și cu oglinzi uriașe deasupra chiuvetelor pătrătoase, cu robineti din alamă. Înăuntru se aflau trei cabine, toate goale, iar noi am intrat în ultima. Am tras zăvorul, iar Linda și-a scos oglinjoara din poșetă. A făcut patru linii, iar eu am rulat o bancnotă de o sută de coroane. Am tras cu rândul câte o linie.

În timp ce eu o trăgeam pe ultima, Linda își lăsă capul pe spate, închise ochii și trase aer în piept cu un zâmbet uriaș pe buze. Chicoti, întredeschise ochii și mă privi printre gene.

— Știi ce, Frank? întrebă ea punându-și mâinile pe umerii mei.

— Ce, în realitate ești bărbat?

Linda Hvilbjerg chicoti din nou.

— Ai vrea tu, nu?

— Deloc, am răspuns eu grăbit și mi-am pus mâinile pe șoldurile ei. Ar fi păcat.

— Romanul tău e oribil, spuse ea.

— Bine, am răspuns eu și mi-am retras mâinile, de parcă m-ar fi ars.

Linda chicoti.

— Dar știi ce? spuse ea, luându-mi mâinile și punându-le la loc pe șoldurile ei. Romanul ăsta m-a excitat incredibil.

Mi-am lăsat mâinile să alunece pe spatele ei, apoi în jos, apucând-o de fese. Acestea se încordară ușor la atingere. Linda nu purta chiloți, o simțeam prin stofa subțire.

— Și ce-ai făcut în sensul ăsta? am întrebat-o cu o voce împleticită.

Drogurile începuseră să își facă efectul; Linda părea să strălucească, iar penisul meu era țeapăn în pantaloni.

— L-am luat în pat. Linda începu să-mi descheie nasturii de la cămașă. Mâinile ei își făcură loc înăuntru, alunecându-mi de-a lungul pieptului. M-am așezat goală în pat, continuă ea în timp ce degetele ei se luptau cu catarama de la curea. Și am citit pasajele cele mai bune, în timp ce mă atingeam peste tot.

Am început să îi ridic rochia, puțin câte puțin.

— Mi-am imaginat că zăceam acolo, în pat, legată strâns. Oftă când, în sfârșit, reuși să-mi elibereze penisul, care ieși prompt din pantaloni.

— Și că eram futută... peste tot... fără să pot face nimic. Rochia îi era acum suficient de ridicată pentru a-i atingesexul.

Tot corpul începu să îi tremure când i-am atins labiile. Linda mă apucă strâns de penis, atât de strâns încât am crezut că mi se oprește circulația.

— Am avut orgasmul secolului, mi-a șoptit ea, ridicându-și piciorul și sprijinindu-l de bazinul veceului, ca să îmi ușureze accesul. Acum aș vrea să te răsplătesc la rândul meu.

•

Probabil că era și din cauza drogurilor, dar sexul cu Linda Hvilbjerg a fost cel mai pervers din viața mea. Nu pasional, ca atunci când făceam dragoste cu Line, ci sălbatic și dur, de parcă venise sfârșitul lumii. Eram transpirați și gâfâiam când, în cele din urmă, ne-am prăbușit amândoi în extaz. Stăteam așezat pe capacul veceului, cu pantalonii în vine, iar Linda era călare pe mine, cu penisul meu încă în ea. Linda râse printre gâfâituri.

— O să mă resimt mâine-dimineață, spuse ea.

Mâine. Dintr-odată m-a străfulgerat gândul că mâineera o zi, cu nevastă, copil și muncă. O viață cu ființele care însemnau totul pentru mine. M-am simțit de parcă aș fi fost expulzat din propriul meu corp și pluteam undeva deasupra cabinei de toaletă, privind la scena vulgară de sub mine. Atracția dispăruse. Mădularul mi se micșoră subit, alunecând afară din corpul Lindei, aproape dezgustat. Nuvoiam decât să fac același lucru. Greața îmi creștea în gâtleej, simțeam cum mă ia cu amețeală și am fost nevoit să închid ochii.

Când i-am redeschis, Linda se ridicase în picioare și își aranja părul. Fața și gâtul încă îi mai erau ușor înroșite.

— Ne vedem sus, spuse ea, aplecându-se și sărutându-mă scurt înainte de a părăsi toaleta.

Eu nu mă puteam gândi decât la cum să scap de acolo mai repede. M-am ridicat tremurând în picioare și mi-am tras pantalonii. Cămașa era learcă de transpirație și îmi era aproape imposibil să mă închei la nasturi, atât de tare îmi tremurau mâinile. Am renunțat să îmi mai bag cămașa în pantaloni și am ieșit afară. Era frig și m-am furișat pe lângă peretele clădirii până când am reușit să dau de un taxi. Îmi doream ca drumul să dureze toată noaptea, să amân întâlnirea cu viața mea reală, dar peste o clipă eram deja acasă, în fața ușii apartamentului.

Am ezitat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, iar transpirația îmi șiroia pe frunte. Era puțin după miezul nopții, iar

Line mai mult ca sigur că se culcase. Am respirat adânc de câteva ori, am strecurat cheia în broască și am deschis ușor ușa. Era întuneric, dar nu am aprins lumina. După ce am închis ușa în spatele meu, m-am descălțat și mi-am dat jos haina. M-am furișat până la ușa camerei lui Ironika și am privit înăuntru. În ciuda întunericului, am putut vedea că nu era în pat. Când nu eram acasă, se întâmpla uneori să doarmă cu Line, în patul dublu, așa că m-am furișat mai departe, spre dormitor. Am ascultat cu răsuflarea tăiată. Am înaintat încet prin beznă, cu mâinile în față, pipăind locul unde se afla patul. Era gol.

Am aprins veioza de pe noptieră și am văzut că mâinile nu mă înșelau. Patul era neatins. O senzație de ușurare îmi străbătu tot corpul. Poate că încă mai aveam timp să fac o baie și să scap de mirosul Lindei de pe mine. Dar senzația de ușurare se transformă imediat în îngrijorare. Dacă nu erau acasă, atunci unde erau? M-am dus în sufragerie și am aprins lumina.

Line stătea în fotoliul de la fereastră, cu brațele încrucișate și cu o privire insistentă ațintită asupra mea. Nu zâmbea.

— Cum de-ai putut să faci una ca asta, Frank?

Privirea ei nu mă slăbea și simțeam că-mi vine să intru în pământ. Palmele începură să îmi transpire, iar obrajii îmi ardeau.

— Ce vrei să spui? am reușit eu să îngân, însă cuvintele mele sunau pierdute și fără vlagă.

Altminteri, întrebarea mea era pertinentă. Line nu avea de unde să știe că făcusem sex cu Linda.

E adevărat, în toaletă intrase și ieșise lume cât timp ne făceam noi de cap, dar nu puteam fi chiar atât de ghinionist încât să fi fost cineva care mă cunoștea pe mine ori pe Line – era cu totul neverosimil. Remușcărilor față de infidelitatea mea dispărură pentru o clipă.

Mi-am îndreptat spatele, ridicându-mi brațele.

— Ce-am făcut?

În timp ce așteptam un răspuns, am încercat să găesc alte motive care ar fi putut-o înfuria, lucruri pe care le-am spus sau le-am făcut, însă nu mi-a venit nimic în cap.

— Cum de ai putut să gândești așa ceva despre fiica noastră? întrebă Line în cele din urmă.

Interviul! Interviul era de vină. La momentul acela fusesem atât de orbit de succesul meu, încât nu făcusem legătura dintre

interviu și consecințele pe care le-ar fi putut avea asupra lui Line. Cum putusem să fac așa ceva? Interviuul decursese nemaipomenit de bine, după părerea mea și după impresia pe care mi-o lăsase Linda Hvilbjerg.

M-am apropiat cu un pas de Line. Reacția cea mai potrivită ar fi fost să mă duc să o iau în brațe, să o liniștesc și să o conving că nu avea de ce să își facă griji, dar mirosul Lindei și al aventurii mele lânțeau în continuare pe corpul și pe hainele mele, așa că m-am oprit. Line probabil că interpretase gestul meu ca pe o ezitare, căci își îndepărtă privirea, cu o expresie categorică.

— Deci e adevărat, spuse ea. Ai avut fantezii despre cum mi-ai mutila și mi-ai ucide fiica.

— Nu asta am vrut să spun, am protestat eu. Sau ce vreau să... niciodată nu aș fi putut...

— Nu crezi că sună un pic bolnav, Frank?

Am clătinat din cap.

— Niciodată nu i-aș putea face vreun rău, am răspuns. Nu există nimic pe lumea asta la care să țin mai mult decât la Ironika.

Line își îndreaptă privirea spre mine. Ochii ei erau plini de îndoială.

— Am citit cartea, Frank, spuse ea apăsător. Nu pricep cum de te poți gândi la așa ceva, cu atât mai puțin în apropierea lui Veronika.

Am privit în jurul meu, căutând-o pe cea care făcea subiectul discuției, care îmi fusese alături când scrisesem cartea și aprobase fiecare rând al acesteia. Poate că avea să îmi sară în ajutor, detensionând situația.

— Veronika e la tata, spuse Line.

Mă simțeam sfâșiat în două. O parte din mine era copleșită de cel mai adânc regret că o înșelasem pe Line, cealaltă parte clocotea de furie pentru că eram tratat nedrept. Cele două jumătăți nu se puteau împăca una cu alta, iar natura lor contradictorie neutraliza orice încercare decentă de reacție. Drept urmare am rămas nemișcat în picioare, holbându-mă la soția mea, nefiind în stare să spun nimic în apărarea mea sau să îmi cer scuze.

Line mă privi o vreme, dar cum eu nu schițam niciun gest, se ridică oftând în picioare.

— N-are niciun rost, spuse ea. Am nevoie de timp de gândire. Am făcut un pas înspre ea, dar Line mă opri cu mâna ridicată.
— Singură, spuse ea și se îndreptă spre ușă.

M-am dat ușor la o parte când trecu pe lângă mine. Mirosul Lindei era încă foarte pregnant, dar probabil că lui Line acest gest i se păruse mai degrabă unul de abandonare. Nu reușeam să găsesc nimic rezonabil de spus, iar ea se îmbracă în tăcere și părăsi apartamentul fără să se uite la mine. De la fereastră am putut să o văd târându-și bicicleta înspre Amager. Ajunsă la colț, se întoarse și se uită în sus, în direcția apartamentului.

În absența privirilor acuzatoare ale lui Line, acea jumătate din mine care se simțise tratată nedrept a fost înăbușită de cealaltă. Am recapitulat interviul. Schimbul de cuvinte dintre mine și Linda Hvilbjerg mi se derula în minte. Nu mințisem, așa se înfiripase *Demoni din afară*, dar să crezi că... Tocmai dragostea față de fiica mea îmi dăduse puterea să scriu asemenea grozăvii.

Erau coșmarurile mele cele mai groaznice, lucrurile cele mai oribile care îmi imaginam că i s-ar fi putut întâmpla.

Furia creștea în mine și nu o mai puteam stăpâni. Am dat cu pumnii în canapea, am luat pernele și mobilele din jurul meu la șuturi, am urlat înspre ușa pe care Line tocmai ieșise.

Eram dezamăgit și mă simțeam trădat. Dintre toți oamenii, mă așteptam ca Line să mă fi înțeles.

După ce am terminat cu pedepsirea mobilierului, m-am prăbușit epuizat la podea.

Regretul se insinua iarăși. Dacă nu meritam să ard în iad din cauza interviului, atunci o meritam din cauza prostiei cu Linda Hvilbjerg. Tot episodul fusese atât de grotesc, încât abia dacă îl puteam numi adulter. Dar bineînțeles că asta era, iar eu eram un porc, un tată plin de mânie și un soț rău. Furia față de Line dispăruse – doar avea dreptate, eram un om rău, care nu le provoca decât durere celor din jurul său. Am plâns, m-am revoltat și m-am bătut singur, de idiot patetic ce eram. Am luat-o la goană prin apartament, izbind cu palmele în pereți și în tocurile ușilor, tăvălindu-mă pe jos. La un moment dat, am început să beau gin direct din sticlă, calmându-mă treptat, pe măsură ce nivelul de alcool din sânge îmi creștea. Vederea mi se încețoșă, lumina se estompă până când nu mai rămase decât întunericul.

•

M-am trezit ghemuit pe podeaua din baie. Mirosea a vomă și a urină. Mi s-a făcut greață de la duhoare și abia am apucat să mă ridic deasupra marginii veceului, când amsimțit că-mi dau toată fierea afară. Puteam să nici nu mă mai deranjez. Podeaua mustea deja de vomă și pișat.

Cu greu am reușit să mă ridic în picioare și m-am uitat în oglindă. O crăpasem când dădusem cu capul în ea, ocazie cu care îmi spărsesem și arcada. Hainele îmi erau leoarcă, aveam vomă în păr, iar în ochi mi se contura o deltă de vinișoare sângerii de toată frumusețea. Am stat așa preț de câteva minute, privind epava din oglinda ciobită. Apoi am început să mă dezbrac și mi-am aruncat hainele în cadă. Am luat o găleată, am umplut-o cu apă și cu detergent și am început să frec podeaua cu o cârpă.

Gata. Era cazul să-mi vin în fire. Trebuia să îmi recâștig familia. Gata cu alcoolul și cu drogurile, gata cu ieșirile în oraș, cu chefurile și recepțiile și, mai ales, cu Linda Hvilbjerg.

21.

Știam că strada Rentemestervej era neschimbată, cu toate că nu mai fusesem acolo în viața mea. Cartierul de nord-vest mi se păruse întotdeauna cenușiu, sumbru și neîngrijit, impresie ce s-a adevărit când am ajuns acolo cu taxiul, direct de la cina cu Bjarne și Anne. Cum am pus mâna pe adresa lui Mortis, am găsit rapid o scuză și am părăsit Scriptoriul. Bjarne era vădit îngrijorat și bănuia, probabil, că urma să mă duc imediat în Rentemestervej, dar nu spusese nimic și nici nu încercase să mă oprească. Poate spera că întâlnirea cu Mortis avea să clarifice situația și că o să mă conving că bat câmpii.

Chiar și eu începusem să am îndoieli, când stăteam în fața ușii cu numărul 43. Clădirea era construită din cărămidă galbenă, dar cu vremea, noxele și soarele îi dăduseră o nuanță cenușie, bolnăvicioasă, precum degetele unui fumător înrăit. Balcoane ieftine din aluminiu atârnav în fața fiecărui apartament din clădirea aceasta de trei etaje, dar majoritatea locatarilor

păreau să le folosească pe post de depozit de gunoaie și vechituri care nu mai aveau loc înăuntru. Era greu de imaginat că cineva din blocul ăsta s-ar fi ocupat sau și-ar fi permis să se ocupe cu altceva în afară de simpla luptă pentru subzistență.

Am intrat în scara blocului, am cercetat lista locatarilor și am dat de numele lui Mortis. Morten Jensen. Asta era. Din cauza asta nu reușisem să dau de el la Informații. Mortis se numea în realitate Morten Due Jensen, dar pe vremea Scriptoriului refuzase să folosească și numele Jensen, își spunea doar Morten Due. „Jensen este masa uriașă și cenușia danezilor mâncători de pateu”, obișnuia el să spună când cineva aducea vorba despre numele lui. Voia să iasă în evidență. Să fie cineva. Dar acum se pare că se răzgândise.

Lumina de la intrare se stinse. Am aprins-o din nou și am urcat scările. Odată ajuns în fața ușii lui Mortis, am început să am dubii. Nu știam precis de ce mă aflam acolo. Poate doar pentru a mă convinge că Morten într-adevăr exista, readus la viață de literele albe de plastic de pe plăcuța cutiei poștale.

Nu am găsit nicio sonerie, așa că am bătut la ușă: trei bătăi puternice al căror ecou se auzi pe palier. În spatele ușii – tăcere. Am așteptat câteva secunde și am bătut din nou, dar nicio reacție. Enervat, m-am așezat pe vine și am încercat să privesc înăuntru prin deschizătura cutiei poștale. Era beznă.

— Morten? am strigat eu cu gura lipită de deschizătură.

Doar nu venisem degeaba. Nu putea să fie o pistă falsă. Erau prea multe în joc.

Am ridicat preșul de la intrare, să verific dacă nu se afla vreo cheie sub el. Bineînțeles că nu se afla nicio cheie, dar ideea nu era chiar atât de stupidă. Mortis obișnuia să piardă lucruri când ieșea în oraș, așa că, pe vremea Scriptoriului, tot timpul păstra o cheie de rezervă pe undeva. M-am ridicat în picioare și am pipăit tocul ușii, dar nu am dat de nimic altceva decât de un strat de praf. Poate că învățase să aibă grijă de lucruri. Am apăsat pe clanță, doar ca să mă asigur că nu renunțase cu totul la chei, dar ușa era încuiată.

Becul de pe palier se stinse, dar lumina lunii răzbătea prin fereastra dintre etaje, venindu-mi direct în ochi. Am urcat cele câteva trepte către fereastră și am deschis-o. Inima începu să îmi bată cu putere. Balconul lui Mortis se afla la numai doi, trei metri distanță, iar ușa de la balcon era întredeschisă. Balconul

nu avea mai mult de doi metri pătrați și, când m-am uitat pe podeaua acestuia, am văzut că era acoperită, în mare, de sticle goale. Doar o mică porțiune din jurul ușii rămăsese liberă.

Am cercetat din priviri apartamentul de vizavi. Nu putea să fie mai mult de ora unsprezece, așa că majoritatea apartamentelor erau luminate. În unele dintre ele nu era aprins decât televizorul, altele erau luminate de veioze puse la fereastră sau de lumânări parfumate. Însă nu se zărea nimeni care să mă fi putut vedea escaladând balconul.

Mi-am proptit fruntea de fereastră și am închis ochii. Cât de tare îmi doream să fac asta? Dacă aș fi căzut de la etajul unu, mi-aș fi putut rupe mâinile și picioarele; cu ceva ghinion, puteam s-o mierlesc. Imaginea lui Verner în patul de hotel îmi apăru în fața ochilor. Mortis era singura mea pistă concretă. E adevărat că doar sub forma unui pseudonim preluat din propriul meu roman, cu ajutorul căruia se cazase în camera 102. Și totuși aveam o pistă, un nume.

Am deschis ochii și am împins fereastra. Cornișa era destul de lată. Porumbeii o descoperiseră și ei, așa că era plină de găinaț. M-am prins de tocul ferestrei și am pășit pe cornișă. M-am sprijinit într-un genunchi, ca un alergător la start, concentrându-mă asupra balconului de sub mine. Sângele îmi pompa în tot corpul și mă simțeam de parcă eram pe cale să sar cu parașuta, nu doar să fac un salt de câțiva metri. Mâna cu care mă țineam de tocul ferestrei începuse să-mi transpire.

Am aruncat o ultimă privire spre apartamentul de deasupra, după care mi-am luat avânt.

Picioarele mi-au alunecat în găinațul de pe cornișă, brațele mi s-au întins înainte, privirea îmi era îndreptată spre balcon. Am simțit curentul în față în timp ce eram în aer. Nu era un salt elegant sau grațios, mai degrabă un salt de la trambulina de trei metri, pe la jumătatea căruia săritorul face un atac de cord. Balconul se apropia tot mai mult și am simțit cum pieptul mi se proptește direct în balustradă, urmat de restul corpului, care se izbi de învelișul de aluminiu al balconului. Impactul îmi răsună puternic în urechi, așa că m-am grăbit să pătrund cât mai repede în balcon și să mă fac nevăzut. M-am cățărat peste balustradă și mi-am dat drumul, alunecând pe podeaua plină de sticle goale. Acestea se răsturnară, iar zăngănitul lor se auzi cu ecou printre blocuri.

Lovitura mă făcuse să-mi pierd răsuflarea, așa că am tras cu putere aer în piept. Dar o durere ascuțită în partea stânga a pieptului mă făcu să mă opresc. Am încercat să respir mai controlat, dar mă durea oricum. Dacă aș fi putut să înjur sau să urlu, aș fi făcut-o, dar singurul lucru de care mai eram în stare era să respir sacadat. Mi-am ridicat grijuliu mâna și mi-am pipăit coastele. Corpul mi s-a contractat de durere. Mai multe sticle de pe balcon se răsturnară. Am scrâșnit din dinți și am închis ochii.

Mi-au trebuit câteva minute până să respir din nou cum trebuie. Am auzit pe cineva strigând și o ușă închizându-se undeva, în apropiere. Apoi se făcu din nou liniște. Simțeam sticlele de sub mine de parcă ar fi fost o grămadă de pietre, dar nu am îndrăznit să mă mișc, chit că mă durea peste tot. Zăngănitul sticlelor ar fi putut trezi tot blocul. Speram să nu mă fi zărit nimeni și ca din cauza ecoului să fie imposibil să-ți dai seama din ce direcție venise zgomotul. În orice caz, pentru mai multă siguranță, am rămas jos câteva minute.

Nu mi-a fost ușor să deschid ușa balconului. Sticlele se împrăștiaseră peste tot și am fost nevoit să mut o parte din ele pentru a putea face loc. În același timp, încercam să stau cât mai ascuns. Coastele mă dureau la fiecare mișcare și eram nevoit să fac pauze dese pentru a putea respira. În sfârșit, reușisem să fac suficient de mult loc pentru a putea deschide ușa și a mă strecura înăuntru.

De îndată ce m-am văzut înăuntru, cu spatele lipit de podeaua din sufragerie, mi-am permis un geamăt puternic. Mi-am pipăit din nou coastele – nu erau fracturate.

În apartament era liniște. Îmi puteam auzi respirația sacadată. Aerul era închis și era praf. Deși ușa balconului stătuse întredeschisă, nu era de ajuns pentru a împrăști aerul. Podeaua pe care zăceam era acoperită cu parchet, iar la câțiva metri de mine se afla o canapea din piele de culoare închisă, un fotoliu și o măsuță. Aceasta era plină de sticle goale și de cani cu zaț de cafea și mucuri de țigară. Pe pereți erau câteva rame goale, dar când am tras jaluzelele și am aprins lumina, am descoperit că acestea erau, de fapt, rafturi – rafturi goale de cărți.

M-am încruntat. Mortis iubea cărțile. Pentru el, o casă fără cărți era de neconceput. În cameră se mai afla o măsuță care era, de asemenea, goală. Un pătrat mare decupat în praf

dezvăluia că, nu cu mult timp în urmă, acolo se aflase un televizor.

La intrare am văzut un maldăr uriaș de ziare și scrisori, majoritatea facturi. Acestea fuseseră împinse la o parte suficient cât să se deschidă ușa. Pe ușă atârna obiectul pe care îl căutasem mai devreme – cheia de rezervă a lui Mortis – legănându-se la capătul unui elastic, nu departe de deschizătura pentru corespondență, astfel încât, dacă știai unde se află, o puteai prinde cu un deget. Coastele îmi protestară și am înjurat cu voce tare.

Am căutat cel mai recent ziar și am verificat data. Era vechi de peste o lună. Oare Mortis se mutase, o ștersese pur și simplu de acolo sau era prea leneș ca să-și sorteze corespondența?

Colecția de sticle continua și în bucătărie, iar frigiderul era la fel de gol precum rafturile din sufragerie. Farfurii, pahare și un cuțit de pizza zăceau în chiuvetă și pe masă. În bufet nu se aflau decât foarte puține farfurii și pahare curate.

Am împins încet ușa de la baie. Lumina era deja aprinsă, dezvăluind niște pereți dintr-un material plastic gălbui, cu colțurile rotunjite, care probabil că erau ușor de curățat, dar care te duceau cu gândul la feriboturi. Mirosea a urină, iar veceul era aproape maro de la mizerie. În chiuvetă se afla o sticlă goală de gin. Draperia de la duș era mucegăită și trasă.

Am dat să sting lumina, când ceva mă făcu să mă opresc. Acum, că tot mă aflam acolo, ar fi fost cazul să mă asigur că nu scăpasem nimic din vedere, așa că am m-am apropiat de duș și am apucat draperia, gata să mă dau în spate, în caz de ceva. Mi-am ținut răsuflarea. Creierul și inima mea știau deja ce aveam să găsesc acolo, clișeul suprem din filmele de groază: un cadavru zăcând în cadă, dezbrăcat, palid și cu o privire acuzatoare în ochii ațintiți asupra mea.

Cu o mișcare rapidă, am dat draperia la o parte.

Mortis zăcea ghemuit la podea. Trupul lui deșirat era înghesuit în cabina strâmtă, doar că nu era dezbrăcat și nu se holba la mine cu ochi lipsiți de viață. Părea că doarme. Părul zbârlit îi ajungea până la umeri și încărunțise destul de mult de când îl văzusem ultima oară. Era îmbrăcat cu o cămașă albă cu pete galbene, iar o pereche de blugi negri îi acoperea picioarele subțiri. Labelle picioarelor erau goale aveau o culoare cenușie.

M-am așezat pe vine și l-am atins.

— Morten.

Umărul lui era îngrozitor de fragil, așa că am avut grijă să nu îl zgâlțâi prea tare. Mi-am pus un deget pe gâtul lui. Avea puls. Foarte slab, dar avea.

În aceeași clipă, trupul îi tresări. Morten deschise gura și se aruncă la mâna mea cu o mișcare ciudată, mecanică. Am sărit în picioare și m-am dat un pas înapoi.

— Ce dracului, Mortis! am înjurat eu, spălându-mă pe mâini și încercând, în același timp, să nu îl scap din ochi.

Îngrijorarea mea se transformase în iritare.

Morten rămase nemișcat, dar începu să sforăie tare și regulat. Nici când am încercat să-i îndrept picioarele în cabină nu a reacționat în vreun fel. Capul i se bălăngănea dintr-o parte în alta, a tușit o dată, după care s-a lăsat ridicat în poziție verticală. Mirosea a vomă, deși, din câte se părea, Mortis nu mai mâncase nimic de ceva vreme.

Am înjurat din nou, am luat dușul și am clătit vărsăturile lui Mortis de pe podea, apoi am îndreptat jetul de apă spre el. Apa i se îmbibă în păr, ca apoi să i se scurgă pe față și pe piept.

Începu să-și miște capul, ferindu-se de apă, dar eu îl urmăream cu dușul și am dat apa rece ceva mai tare. Mortis făcea spume la gură, mormăind niște înjurături.

— Morten!

Pleoapele îi tresăriră și cute adânci îi brăzdară fruntea.

— Sunt eu, Frank.

Buzele lui părură să-mi repete numele, iar cutele din frunte i se adânciră și mai tare. Deodată pleoapele i se deschiseră și mă privi direct în față.

— Ce dracului! mormăi el.

Am închis apa.

— Te simți bine?

Privirea îi era tulbure, iar ochii pe jumătate deschiși cercetau baia, apoi hainele ude leoarcă, pentru ca apoi să se întoarcă din nou asupra mea.

— Frank?

— De la Scriptoriu.

— Da, da... ce onoare.

Mortis înghiți de câteva ori în sec, după care din gură îi ieși un muget prelung.

— Nu îmi aduc aminte... nu îmi aduc aminte să te fi invitat la mine. Închise ochii o clipă, apoi mă privi furios. Chiar nu poate omul să mai chefuiască în pace?

— Să chefuiască?

— Da, ce dracului, să chefuiască... știi... doar e... ce zi e azi?

— Vineri.

— Exact!

Nici nu apucă să zică bine ultimul cuvânt și capul îi căzu pe unul din umeri, iar ochii i se închiseră.

22.

Până a sosit Bjarne se făcuse deja ora unu. Îl sunasem de pe mobilul lui Mortis și nu păruse deloc surprins. Anne a condus mașina, un Volvo model pătrășos, spațios și dotat cu centuri de siguranță peste tot. A parcat direct în fața ușii de la intrare, astfel încât eu și Bjarne să-l putem sălta cu ușurință pe Mortis pe bancheta din spate.

Acesta era în continuare în stare de inconștiență. Din când în când mormăia ceva ca pentru sine, fără să deschidă ochii și fără să spună ceva coerent. Pe drum, în timp ce ne îndreptam spre apartamentul din zona Lacurilor, niciunul dintre noi nu a scos o vorbă. Anne a pregătit camera de oaspeți – fosta mea cameră din Scriptoriu –, iar eu și Bjarne l-am dezbrăcat pe Mortis, l-am înfolit într-una din pijamalele lui Bjarne și l-am băgat în pat.

— Ca pe vremuri, nu? spuse Bjarne în timp ce îl priveam pe fostul nostru tovarăș de Scriptoriu.

Am râs scurt, gândindu-mă că nimic nu mai era ca pe vremuri.

Bjarne mi-a promis că avea să-l țină pe Mortis în casă în următoarele zile. Nu voia să afle care erau motivele pentru care îi ceream acest lucru, pentru el conta că era prietenul nostru comun și avea nevoie de ajutor. Cred că îi era rușine că nu făcuse nimic atunci când Mortis luase legătura cu el, cu câteva luni în urmă. Ar fi trebuit să își dea seama, repeta el întruna.

După ce Mortis fusese instalat în siguranță, am ieșit cu Bjarne și ne-am plimbat pe lângă Lacuri. M-am așezat pe o bancă și am

privit înspre apă. Reclamele cu lumini deneon se oglindeau pe suprafața apei. Nenumăratele valuri mici dezintegrau reflexiile acestora în dungulițe de lumină ce clipeau într-o variațiune infinită de forme. Fascinat de priveliște, am rămas așa vreme îndelungată, privind dansul luminilor. Nu îmi amintesc ce îmi trecea prin cap – asta în cazul în care, în spatele privirii mele fixe, chiar se deschidea vreo sinapsă.

Dar îmi aduc aminte că, atunci când m-am ridicat din nou în picioare, mă hotărâsem deja. Aveam sentimentul că totul nu depindea decât de mine. Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă Mortis făcuse parte din planurile ucigașului. Dar dacă fusese luat în calcul, atunci însemna că tocmai îi salvasem viața. Stricasem planurile demonice ale criminalului, refuzasem să mă las prins în jocul lui și, prin urmare, de data aceasta câștigasem. Iar asta însemna, credeam eu, că nu mă luptam în van. Că mai exista o speranță. Venise momentul să acționez, să îmi pun la treabă fantezia mea criminalistă, pentru a putea ieși la liman – asemenea unui luptător, mai puternic decât fusesem înainte.

Problema era că singura pistă concretă pe care o avusesem nu dezlega niciun mister, așa că nu îmi mai rămânea decât să apelez la intuiție. Și de ce nu ar fi de ajuns, până la urmă? Dacă eu eram cel vizat de ucigaș, atunci acesta încercase, probabil, să înțeleagă cum gândesc, iar eu m-aș fi putut folosi de asta, ca un fel de bluf inversat.

Reconstituirea ultimelor minute din viața lui Verner era probabil mult mai aproape de adevăr decât crezusem inițial. Lulu exista în realitate, nu trebuia decât să o găsesc. Legătura mea cu poliția fusese întreruptă odată cu moartea lui Verner, așa că nu aveam pe cine să întreb fără să atrag atenția.

Ca să dau de Lulu, trebuia să acționez pe cont propriu.

•

Dacă o luam pe jos, nu-mi puteam face prea mari speranțe să smulg ceva informații de la prostituatele din Vesterbro. Probabil ar fi crezut că sunt polițist. Pe de altă parte, nu exista riscul să confunde cineva vechea mea Toyota Corolla cu o mașină de poliție, așa că am luat-o și am pornit spre Halmtorvet.

Planurile de restructurare urbanistică împrăștiaseră considerabil cartierul, ceea ce la început le speriasse până și pe prostituate. Dar reputația zonei nu putea fi distrusă, așa că, în

doar câțiva ani, prostituatele își făcuseră din nou apariția în panorama străzilor unde clienții veneau să le caute.

Am virat pe bulevardul Sønders. Fetele stăteau cam la cincizeci de metri distanță una de alta, unele câte două, altele singure. Majoritatea erau străine, negre ca noaptea sau palide, cu trăsături colțoase, rusești. Când mă apropiam de ele păseau spre mașină cu un zâmbet înghețat și cu privirea fixată undeva dincolo de mine.

— *We have sex?* întrebau ca un robot telefonic.

Dar pe mine mă interesa tipa pe care o văzusem în lift. Verner disprețuia profund est-europencele și africancele, așa că acestea nu ar fi fost o momeală bună.

Chipurile triste și mohorâte ale femeilor nu reușiră să mă impresioneze; în creierul meu se activase lupta pentru supraviețuire, așa că sentimentele și soarta altora nu aveau absolut niciun efect asupra mea. Eram în misiune: Misiunea Frank Føns.

Am refuzat ofertele femeilor, dar le-am întrebat dacă nu cumva cunosc o tipă daneză care lucrase miercuri la hotelul Marieborg. Apoi am descris-o pe femeia din lift. Cele mai multe nu pricepeau ce voiam de la ele sau nu o cunoșteau. Dar una dintre ele îmi sugeră să urc până în Istedgade, unde preferau să-și facă veacul danezele, iar eu i-am urmat sfatul.

Pe Istedgade era ceva mai mult trafic, strada era mai bine iluminată și destul de populată de tipe care aduceau a daneze. Ele păreau să fie ceva mai bine ancorate în context, iar felul în care își acostau clienții părea ceva mai sincer sau, în orice caz, ceva mai bine jucat.

După numai câteva încercări, am avut noroc cu o fată înaltă și suplă, cu părul negru ca tăciunele, sâni uriași și un fund mare și bombat, îndesat într-un combinezon negru mulat pe corp, peste care purta o geacă albă.

— Cred că pe Marie o cauți, spuse ea cu un accent de salahor, mestecând de zor guma din gură. Cel mai ușor client pe care l-a avut vreodată.

— Știi unde o pot găsi?

— Da' ce treabă ai tu cu ea? Ești gabor sau ce?

— Nu, nu, am răspuns eu grăbit. Doar că mi-a fost recomandată.

— Aha, spuse bruneta, privindu-mă în continuare cu suspiciune. Și eu de ce nu ți-aș fi pe plac? Întrebă ea, dându-și geaca la o parte, ca să-mi arate sânii ei bombați.

— Poate cu altă ocazie, am spus eu zâmbind. Dar dacă îmi spui unde e, îți dau două sute de coroane.

Aruncă o privire în jur, apoi întinse mâna. M-am scotocit în buzunarul de la haină și am scos două sute de coroane, care dispărură rapid în decolteul ei.

— Își face veacul pe Saxogade, spuse ea, arătând cu capul înspre stradă. Dar momentan e-n inventar, așa că nu lucrează decât cu gura sau cu mâna.

— În inventar? am întrebat eu, dar m-am întrerupt singur. A, am înțeles. Bine.

— Ești sigur că nu vrei mai degrabă o tăvăleală? Am tot echipamentul în stare de funcționare.

Am refuzat-o și am pornit mai departe spre Saxogade.

— Data viitoare să întrebi de Monica! strigă ea în urma mea. Mo-nica!

Ajuns pe Saxogade, am dat imediat de Marie, care stătea jos pe o treaptă. Era mică și subțirică, aproape la fel cum mi-o aminteam. Avea părul deschis la culoare și un ten palid pe care îl acoperise cu multă pudră. Părea că își dăduse cu fard în fugă, în timp ce cobora scările. Privirea ei pierdută văzu că am oprit mașina și fata se forță să-și ridice colțurile gurii într-o grimasă ce se voia a fi un zâmbet, dar care o făcea să arate încă și mai bizar.

Am întrebat-o dacă fusese la hotel cu două zile în urmă.

Închise ochii de parcă ar fi avut nevoie de toată puterea de concentrare pentru a-și da seama când însemna asta și pe unde fusese atunci. Cum nu răspunse nimic, m-am temut că adormise. Am ieșit din mașină și m-am apropiat de ea.

— Lulu, am zis, împungând-o cu degetul. Ai fost miercuri la hotelul Marieborg?

Aceasta deschise ochii.

— Da' nu mă cheamă așa.

Am clătinat din cap.

— Te-ai întâlnit cu polițistul Verner acolo?

Mi-am dat seama că recunoscuse numele.

— A, Bali-verner? Da, da.

Inima începu să îmi bată cu putere și îmi era greu să îmi păstrez calmul.

— Și ce s-a întâmplat acolo? am întrebat-o. Cine te-a contactat?

Marie se holbă la mine.

— Dar tu cine dracului ești, până una, alta?

Mi-am îndreptat spatele și am privit rapid în jurul meu.

— Sunt o cunoștință a lui Verner. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat acolo.

— Cât de mult?

— Ce vrei să spui?

Marie își dădu ochii peste cap.

— Cât de mult te arde pe tine să afli?

Am băgat mâna în buzunar după portofel.

— Cât îți trebuie? am întrebat-o eu.

Marie se frecă sub nas cu dosul palmei.

— Am nevoie de o doză, spuse ea. Rapid. Afacerile merg prost când sunt pe roșu, așa că am nevoie de o doză acum.

— Bine, Lulu, am răspuns eu. Cât face?

— De ce-mi zici Lulu?

— Pardon, Marie, m-am corectat eu și am cercetat din nou strada. Cât face?

Fata mă privi cu ochii întredeschiși.

— O mie o sută gramul, spuse ea.

Aveam doar cinci sute la mine, și totuși am încuviințat din cap.

— În regulă.

— Asta înseamnă două mii două sute, spuse ea repede. Îmi trebuie două grame. Am protestat, dar ea mă întrerupse. Vrei să afli ce s-a întâmplat sau...?

— Bine, am zis. Spune-mi tot ce știi.

Marie dădu din cap și rânji batjocoritor.

— Nu, nu ne jucăm așa. Drogurile mai întâi.

Ne-am ridicat amândoi și am urcat în mașină.

— Bun, unde mergem acum?

— Ia-o înspre Enghave Plads, de acolo te ghidez eu.

Ochii ei priveau țintă prin parbrizul din față, anticipândrecompensa care o aștepta undeva, acolo.

Înainte să ies din Istedgade am scos bani de la un bancomat. Odată ajunși în Enghave Plads, Marie îmi arată o străduță lăaturalnică, apoi îmi ceru să mă opresc la un chioșc 7-Eleven.

— Aici? am întrebat eu.

— Nu, ceva mai încolo, răspunse ea. Dar tu aștepți aici. O să faci pe ei de frică dacă văd o mașină necunoscută parcată în fața apartamentului, adăugă ea, întinzând mâna.

— Cum pot să fiu sigur că o să vii înapoi, Lulu? am întrebat eu scoțând banii din buzunar.

— Termină odată cu Lulu, ai înțeles?

Am ridicat mâna într-un gest defensiv.

— Și cum am să fiu sigur că te întorci, Marie? am repetat eu întrebarea.

— Pentru că n-o să-mi fac doza acolo, la ei. O dată m-am trezit fără chiloți și cu spermă și în fund, și peste tot. Nu mai fac aceeași greșală, spuse ea smulgându-mi bancnotele din mână. A, și să-mi cumperi niște apă.

Marie se dădu jos din mașină și o porni pe stradă, în sus. Am privit în urma ei, întrebându-mă dacă nu cumva tocmai pierdusem două mii două sute de coroane și, odată cu ele, și ultima pistă concretă pe care o mai aveam.

23.

Marie se întoarse peste vreun sfert de oră. Eu fusesem la 7-Eleven și cumpărasem țigări și o sticlă de apă minerală. Restul timpului mi-l petrecusem fumând și regretând că mă lăsasem fraierit atât de ușor. Din nou. Doar știam prea bine ce erau oamenii în stare să promită pentru o doză, pentru un pahar de alcool, o bere sau un ban. De aceea am fost surprins și, în același timp, ușurat să o văd pe Marie apropiindu-se nonșalant de mașină, cu mâinile băgate adânc în buzunarele gecii de puf și cu un zâmbet abia schițat în colțurile buzelor.

Mașina era plină de fum de la cele două țigări pe care apucasem să le fumez.

— Dar ți-a luat ceva timp, am comentat eu când Marie s-a strecurat pe scaunul din față. I-am întins apoi sticla de apă. Bun, acum povestește-mi.

Marie clătină din cap.

— Trebuie să mă ajuți mai întâi, spuse ea întinzându-mi înapoi sticla. Doar nu pot de una singură.

Am privit în jur.

— Aici?

Marie arătă undeva, în spatele nostru.

— Am putea merge până la calea ferată, dacă aici ți-e jenă.

Am pornit mașina și am condus ghidat de ea spre o zonă din apropierea trenurilor suburbane, aflată pe lângă Enghave Station. Zona era folosită pentru depozitarea vagoanelor de dormit și a șinelor ieșite din uz, care împărțeau locul cu mormane de pietriș și alte deșeuri de șantier. Am oprit motorul și am aprins becul. În lumina gălbuie, Marie arăta încă și mai bizar.

Scoase două pliculețe făcute din hârtie, îmi dădu unul dintre ele împreună cu un păhărel alb și își scoase geaca de puf. Brațele ei erau sinistru de slabe, ceea ce mă făcu să mă minunez cum de putea să facă față unei asemenea meserii cu trupul acela atât de plăpând. După ce scăpă de haine, îmi luă pliculețul din mână și îl pregăti cu mișcări precise. Simptomele sevrajului dispăruseră ca prin minune doar la vederea drogurilor.

— Cine te-a angajat în ziua aceea? am întrebat-o în timp ce ea își vedea de treabă.

— Nu l-am mai văzut până atunci, răspunse Marie fără să-și ia ochii de la păhărel. Poate că sună ca o minciună ordinară, dar avea ochelari de soare, pălărie și barbă.

Ochelari de soare. Imediat mi-a venit în cap imaginea bărbatului de la sesiunea de autografe, dar nu reușeam să îmi aduc aminte dacă avea barbă sau nu. De fapt, nu îmi aminteam nimic altceva decât ochelarii de soare și zâmbetul pe care mi-l aruncase. Eram sigur, în orice caz, că nu purta pălărie.

— Barba - ar fi putut să fie falsă?

— Ce știi eu? Banii erau adevărați.

— Și ce ți-a cerut să faci?

— Tipul vorbea ciudat, era sinistru.

— Adică încerca să-și schimbe vocea? am întrebat-o.

— Așa cred, răspunse Marie.

— Și ce ți-a zis să faci?

— Mi-a arătat o fotografie cu porcul, pardon, cu Bali-verner, și mi-a zis să îl aștept la ieșirea din hotel. Iar când avea să își facă apariția, trebuia să îl duc în camera 102. Asta a fost tot, cei mai ușori bani pe care i-am făcut vreodată, încheie ea trăgându-și nasul. Cu excepția faptului că tipul era atât de sinistru. Am memorie la numere, dar tipul a insistat să repet de cel puțin zece ori numărul camerei. 102, 102, 102... Un psihopat.

Heroina era gata, iar Marie trase drogul într-o seringă pe care mi-o întinse.

— Nu crezi că te poți descurca și singură? am întrebat-o eu.

— *Niet*, răspunse Marie. Am toate venele varză, așa că trebuie să trag în gât. N-am tupeu de una singură.

Își înclină capul, dezvăluindu-și gâtul. Jugulara îi ieșea în relief pe gâtul schilod, ca o cută pe o față de masă albă. Vena avea deja câteva urme de ac.

Am înghițit în gol, cu toate că aveam gura uscată, și am luat seringă.

— Ești sigură? am întrebat-o.

Marie încuviință din cap.

— Mai mult ca sigură.

Am apucat-o de gât cu o mână și am încercat să mă hotărâsc unde anume să înfig seringă.

— Și ce s-a întâmplat apoi? am întrebat-o.

— Păi, după o vreme, Bali-verner a ieșit din hotel. Cum a dat cu ochii de mine, porcul a început să rânjească și mi-a zis că tocmai de mine își dorise să dea. Animal împutit! Se aprinsese atât de tare, încât nici măcar nu s-a mirat când i-am spus că aveam o cameră în hotel, unde puteam să investigăm mai profund cât de tare îl luaseră căldurile.

Am apucat-o de gât cu o mână, iar cu cealaltă i-am înfipt acul în venă. Dar vena îmi dejucă încercările de a o străpunge și Marie începu să tresară neliniștită.

— Hai odată, frate!

Acul nimeri în punctul sensibil și Marie începu să zâmbească.

— Și ce s-a întâmplat în cameră, Lulu?

— A, păi el era... Iar îmi spui Lulu! protestă ea.

— Scuză-mă, continuă.

— Bali-verner murea de nerăbdare, așa că mi-a smuls cheile din mână ca să descuie ușa. Lampa de pe noptieră era aprinsă,

În rest era întuneric. M-a tras înăuntru, apoi eu am încuiat ușa, așa cum mi-a spus. Nu mai puteam, făceam pe mine de frică. Unde naibii dispăruse tipul? Credeam că nu trebuie decât să-l livrez pe Bali-verner și să mă car. Nu mă așteptasem ca porcul ăla scârbos să mi-o și tragă.

Am împins drogul în jugulară, după care i-am scos seringă din gât. Marie îmi răspunse cu un suspin. O picătură de sânge i se scurse pe gât, așa că am șters-o cu degetul.

— Mai departe!

— Așa, când Bali-verner tocmai se afla în dreptul ușii de la toaletă, în sfârșit își făcu și tipul apariția. Arăta exact la fel ca atunci când îl întâlnisem prima oară, cu haină, ochelari de soare, pălărie și tot tacâmul. Și avea un pistol, adăugă Marie pufnind. Să-l fi văzut pe porc, cum a încremenit. Așa îi trebuie. A început să se bâlbâie, și să-l treacă toate apele, și s-a făcut roșu la față.

Vocea i se înmuiașe deja.

— Cu glasul ăla al lui dubios, tipul i-a zis lui Bali-verner să se așeze pe pat. La care el s-a executat, mai că făcea pe el de frică, tremura din tot corpul și își ridicase palmele în față, de parcă ar fi încercat să oprească un glonț. Marie râse din nou. Eu mi-am primit banii. Tipul a băgat mâna într-unul din buzunarele de la haină, fără să își ia ochii de la Bali-verner, și a scos un plic pe care mi l-a întins. Era superb de gros. Plata promisă și încă ceva pe deasupra, a adăugat el, asta ca să-mi țin gura. Marie mă privi ușor jenată. Dar ce să-i faci, trebuie să supraviețuiești.

Marie zâmbi, ochii îi căpătară o expresie pierdută, așa că am ridicat vocea.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Apoi am plecat, așa cum mi-a zis tipul, răspunse ea.

— Asta a fost tot? am întrebat eu.

Vocea îmi răsună tare și febril în mașina micuță. Marie clătină din cap și zâmbi din nou.

— Mmm, făcu ea.

Am apucat-o pe după umeri.

— Spune-mi!

Pleoapele îi erau pe jumătate închise.

Am zguduit-o ușor.

— Marie! Ai mai remarcat și altceva la tipul acela?

Marie deschise din nou ochii.

— Poți să-mi spui Lulu, dacă vrei, zise ea și zâmbi, dându-și din nou ochii peste cap.

— Ai mai remarcat și altceva?

Am zguduit-o ceva mai violent de data aceasta și Marie deschise ochii larg, cu o expresie de om nedreptățit.

— Ai mai văzut și altceva?

— Era...

— Așa?

— O cheie, mormăi ea. A scăpat un card... când a scos plicul... numărul 87...

— Un card de la o cameră de hotel?

Marie încuviință mai întâi, apoi clătină din cap.

— Nu de la Marieborg, spuse ea. De la Bunklnn.

— Hotelul Bunklnn, ești sigură?

Marie dădu lent din cap, iar la fiecare încuviințare ochii i se închideau din ce în ce mai mult. Am zguduit-o din nou, dar rămase neclintită. Pe buze i se întipărise un zâmbet pierdut; apoi se cufundă atât de adânc pe scaunul din față, încât părea în stare să se întrepătrundă cu moleculele acestuia.

Am revenit la locul meu pe scaun și am privit-o. Și acum? Trebuia să o las undeva sau să aștept? Îmi furnizase suficiente informații ca să merg mai departe, dar poate că știa mai mult de atât. Puteam să fiu sigur că își amintise corect?

Cum stătea acolo, cu ochii închiși, părea complet împăcată cu sine. Îmi era greu să îmi imaginez viața pe care o ducea, chit că îmi făcusem lecțiile în privința asta când scrisesem *După cum semenii*. Poate că polițiștii corupți, pistoalele și crimele erau o parte obișnuită a vieții ei de zi cu zi, dar momentan semăna cu o fetiță care dormea liniștită și în siguranță.

Am stins lumina din mașină.

Era complet întuneric, dar tot reușeam să-i disting silueta. Începuse să se facă frig, așa că m-am aplecat peste ea, să o îmbrac cu geaca. Brațele firave îi erau lipsite de vlagă și refuzau să se lase vârate în mâneci. Mi-am adus aminte de ultima oară când făcusem acest lucru. Când îmi îmbrăcasem fiicele, în timp ce ele dormeau buștean, fără să opună pic de rezistență, de parcă li se dizolvaseră oasele. În starea aceea erau complet neajutorate, pline de încredere și la mila celor din jur.

După ce am bâjbăit o vreme cu fermoarul, am reușit să îl închid până sus, la gât. Marie mormăi ceva, se fâțâi pe scaun,

iar capul i se sprijini de fereastră. O parte din mine își dorea să stea acolo, să o privească dormind, dar cealaltă parte mă presa să o iau din loc. Obținusem ceea ce voiam. Nu știam cât de mult avea să zacă așa, inconștientă, și m-a cuprins o stare de neliniște.

Marie nu schiță nicio reacție când am pornit motorul și am luat-o înapoi, spre Istedgade. Geamurile se abureau tot timpul și am fost nevoit să le șterg de mai multe ori până când în mașină se făcu din nou cald. Am dat câteva ture pe Istedgade până când am găsit-o pe Monica. Stătea lângă o mașină, un Seat micuț, de culoare roșie, și își întindea corpul lung, în timp ce mașina accelera și se făcu nevăzută.

M-am apropiat de bordură și am deschis geamul.

— Monica!

— Da, da, calmează-te! spuse ea, tropăind înspre mine. Am destul pentru toată lumea. După o clipă mă recunosc. Ce naiba, tot tu?

— Bună, Monica.

— Văd că ai reușit să dai de ea.

— Da, mulțumesc, am răspuns eu. Dar o să aibă nevoie de o mână de ajutor ca să ajungă acasă.

— Ce dracului i-ai făcut?

Vocea Monicăi se înăsprise brusc.

— Absolut nimic, doar că și-a injectat o doză la mine în mașină.

— Hmm, mormăi Monica, mutându-și privirea când la Marie, când la mine.

— Și ce treabă am eu?

Am încercat să zâmbesc.

— Păi, tu ești un om bun și eu am să îți dau cinci sute de coroane pentru asta.

— Poți să fii sigur căsunt un om bun, mi-a răspuns ea, întinzând mâna.

I-am dat cele cinci sute de coroane, iar Monica o scoase pe Marie din mașină, o sprijini să stea în picioare, cu atâta siguranță de parcă toată viața ei nu făcuse decât asta. Deîndată ce o scoase pe Marie din mașină, am trântit portiera și am luat-o din loc. În oglinda retrovizoare am putut să le zăresc pe cele două femei înaintând pe trotuar, agățate una de alta.

Era aproape trei și jumătate când am parcat mașina în fața hotelului. Nimeni nu mă zări. Hotelul era pustiu și tăcut. Epuizat, am străbătut holul de la intrare și am intrat în lift, care se puse imediat în mișcare. Am aruncat o privire în oglindă. Fața îmi era roșie și plină de sudoarea care continua să mi se scurgă de la rădăcina părului. Aveam ochii injectați. Era reflexia patetică a unui individ patetic. Tocmai o ajutasem pe o tânără să își injecteze heroină, după care o lăsasem în lumea ei, care era, de departe, mai groaznică decât cele mai groaznice pagini din cărțile mele. Un clinchet mă readuse la realitate și am coborât din lift împleticindu-mă.

Ajuns în cameră, am băut apă de la robinet până am simțit că nu mai pot. Apoi mi-am aruncat hainele pe jos, grămadă, și m-am prăbușit în pat. Abia acum mi-am dat seama cât de obosit eram și, într-un acces subit de panică, m-am ridicat în picioare și m-am dus până la măsuța din sufragerie. Am găsit un pix și am scris „Marie – 87” pe o bucatică de hârtie. M-am uitat la ea vreme îndelungată înainte să mă întorc în pat, unde m-am băgat sub plapumă, cu bilețelul în mână.

Ce vârstă să fi avut? Douăzeci de ani? Optsprezece? Mai tânără? Și de când începuse? Când era de aceeași vârstă cu Ironika?

24.

Zilele care au urmat după ce m-a părăsit Line au fost groaznice. Întrucât nu reușeam să discut cu ea, nici la telefon, nici dacă îi vizitam familia, am început să-i trimit scrisori. Mă simțeam ca în liceu, când cuceream inimile fetelor cu poeme și, chiar dacă nu comunicam decât indirect cu ea, am simțit că scrisorile își făceau efectul. Niciodată nu mai scrisesem ceva atât de sincer, care să vină direct din inimă, și niciodată nu mă mai expusesem în fața cuiva așa cum o făceam în textele pe care i le trimiteam zilnic.

Îi povesteam cât de mult îmi lipsea familia, îi explicam de ce afirmasem acele lucruri în interviu și ce se petrecea în gândurile mele și în viața mea de zi cu zi – acum lipsită de orice sens.

În același timp încercam să îi transmit scuzele mele prin intermediul lui Bjarne și Anne. Ei vorbeau destul de des cu Line, așa că i-am implorat să-i transmită argumentele și rugămințile mele. Deși la început și ei fuseseră de părere că o făcusem lată, nu după mult timp începuse să le fie milă de mine și cred că împăcarea noastră devenise misiunea lor de căpătâi.

Viața mea era în continuare întoarsă pe dos din cauza romanului. Trebuia să dau interviuri, să merg la tot felul de evenimente, dar nu mai puneam gura pe alcool sau pe droguri și încercam să stau acasă cât mai mult posibil, în caz că m-ar fi sunat Line. Astfel, mi-am făcut timp să mă ocup de micile treburi casnice pe care le amânasem în ultimii ani. Mici reparații în apartament, curățenie la subsol, documente care trebuiau sortate.

După zece zile în care Line nu scosese o vorbă, am primit vestea cea bună. Am fost invitat la cină de Bjarne și Anne, iar Line avea să fie și ea prezentă. „Și o să savurăm mâncarea fetelor, ca pe vremuri”, declarase Bjarne. Am simțit cum mă cuprinde pe loc o incredibilă senzație de ușurare, dar a fost imediat înlocuită de o stare de nervozitate. Cum puteam să o recuceresc pe Line? Tocmai mi se dădea încă o șansă și, dacă nu profitam de ea acum, nu aveam să mi-o iert niciodată.

În cele două zile care mai rămăseseră până la cină, nu am făcut decât să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Line. M-am dus la frizer, mi-am cumpărat haine noi, un sacou și o cămașă orbitor de albă, și am memorat întrebări pe care să i le pun, întrebări neutre care nu aveau legătură cu mine, cu cărțile mele sau cu cele petrecute, ci despre ea și Ironika. Mă ambalasem atât de tare, încât am început să fac jogging din nou; o idee proastă, de altfel, căci nu am apucat să alerg decât o dată și era cât pe ce să mă accidentez. Dar mă simțeam bine. Febra musculară de după prima tură de alergat din ultimii șapte ani era dovada că îmi dădusem silința.

În ziua respectivă nu am făcut nimic altceva decât să mă pregătesc pentru cină. Mi-am călcat cămașa, mi-am aranjat părul și m-am dat cu deodorant pe tot corpul. Am plecat devreme de acasă, am cumpărat flori și m-am străduit să pedalez cât mai încet, ca să nu transpir. Dar nu mersul pe bicicletă mă făcea să transpir, ci emoțiile, așa că mi-am dat jos

haina și m-am oprit la intrare preț de câteva minute, ca să mă usuc.

— Hei, dar ce ne-am înnoit! exclamă Bjarne râzând.

El era îmbrăcat în blugi și într-un tricou, adică în uniforma lui de zi cu zi, ceea ce mă făcu să mă simt ca un cretin. Îmbrăcat la sacou și la cămașă, semănăm cu un ginerică de pe un tort de nuntă, așa că m-am grăbit să-mi scot sacoul, mi-am suflecat mânecile de la cămașă, în timp ce Bjarne îmi descria febril meniul serii.

— Fetele sunt în bucătărie, adăugă el în cele din urmă, făcând cu ochiul înspre buchetul de flori.

I-am mulțumit, am intrat în sufragerie și apoi în bucătărie și am simțit cum mi se usucă gâtul. Mă întâmpină un hohot de râs, iar vederea lui Line mă făcu să mă opresc în pragul ușii. Stătea pe jumătate întoarsă, aplecată deasupra mesei din bucătărie, cu un pahar de vin într-o mână. Un hohot de râs sincer îi dezvăluia dinții și o lacrimă micuță îi cădea pe obraz. Fetele continuă să râdă până când Anne mă observă.

— Bună, Frank! exclamă ea ridicând paharul.

Line întoarse capul spre mine, păru să mă studieze o clipă, apoi îmi zâmbi.

— O, sunt pentru mine? întrebă Anne întinzând mâna spre buchetul de flori.

Mi-am dres glasul.

— De fapt, erau pentru soția mea, am reușit eu să îngân.

— Ah! făcu Anne, de parcă s-ar fi simțit jignită.

Line lăsă paharul din mână și se apropie. Se uită la flori, apoi la mine.

— Bună, Frank! mă salută ea, după care se strecură spre mine și mă îmbrățișă.

Am strâns-o la piept și am simțit cum mi se umezesc ochii.

Anne își dres glasul, iar noi ne-am dezlipit șovăielnic din îmbrățișare.

— Da, astea sunt pentru tine, am spus eu, întinzându-i lui Line buchetul de flori.

Line îmi zâmbi, luă florile, în timp ce Anne veni cu o vază. O tăcere incomodă se așternu în bucătărie.

— Nu credeți că e un pic prea cald aici? am întrebat eu și am izbucnit cu toții în râs.

— Se vede treaba că îți trebuie un pahar de vin alb rece, spuse Bjarne turnându-mi un pahar, care se goli apoi destul de repede.

Cina continuă ca de obicei, cu glume și povești. Eu și Bjarne ne tachinam unul pe altul, iar fetele îl tachinau pe Bjarne. Poate că am vorbit mai puțin decât de obicei, dar abia îmi puteam lua ochii de la Line. Părea și mai frumoasă decât ultima oară când o văzusem, cu doar douăsprezece zile în urmă. Iar uneori Line răspundea privirilor mele de îndrăgostit, atunci când nu își întorcea, stânjenită, capul.

— O să fie bine, spuse Bjarne când ne-am așezat în fotolii, cu câte un pahar de whisky în mână, în timp ce fetele spălau vasele.

— Nu mi-aduc aminte să fi fost vreodată atât de emoționat, am recunoscut eu, aruncând o privire spre bucătărie.

— Liniștește-te, o să vă împăcați, sunt sigur. Bjarne își ridică palma lui uriașă și mă bătu pe umăr. Sunteți făcuți unul pentru altul.

— Era cât pe-acum să distrug totul.

Bjarne clătină din cap.

— Prostii, ce aveți voi nu poate fi distrus de un interviu.

Nu îi povestisem nimic despre aventura mea cu LindaHvilbjerg, așa că, în ochii tuturor, interviul fusese de vină. Eu, în sinea mea însă, continuam să mă învinuiesc și pentru episodul cu Linda, din toaletă. Asta regretam eu cu adevărat, așa că vorbele lui Bjarne nu-mi puteau fi de mare ajutor.

— Am știut-o de la bun început, continuă Bjarne. Cuplul perfect.

Bjarne băuse deja destul de mult – mai mult decât obișnuiam să bem la cină –, și se simțea în felul cum vorbea.

— Scriitorul de succes. Arată spre mine cu mâna în care ținea whisky-ul, provocând valuri în pahar, încât băutura amenință să se reverse. Și cea mai minunată dansatoare din lume. Își ridică paharul într-un toast, așa că a trebuit să bem pentru asta. Care are cea mai frumoasă fiică din univers.

— Să trăim fericiți până la sfârșitul zilelor noastre! am adăugat eu și am sorbit din nou din pahar.

Bjarne se aplecă și mai mult înspre mine, cu o mină serioasă.

— Să nu glumești cu așa ceva, spuse el. Pe bune. Voi aveți ceva special. Să nu uiți niciodată chestia asta. Luă o gură de

whisky și făcu o grimasă. Ai câștigat la loteria vieții, ai câștigat potul cel mare, ai lovit direct la țintă, ai dat peste o mină de aur...

— Cred că am prins ideea, l-am întrerupt eu râzând.

— Să știi că nu sunt tocmai sigur, răspuse el cu privirea ațintită în pahar. Te invidiez și mi-e rușine de asta. Ai avut succes cu romanul, ai o soție minunată și un copil încă și mai minunat, adăugă el și dădu pe gât restul de whisky.

— Iar tu o ai pe Anne, am remarcat eu.

Sesizam în vocea lui Bjarne un ton pe care nu îl mai auzisem până atunci, o melancolie care nu se potrivea deloc cu firea lui veselă.

Bjarne încuviință din cap.

— Țin mult la Anne, spuse el. Cred că o iubesc. De aia aș vrea să îi ofer ceea ce tu îi poți oferi lui Line. Un soț de succes și, în primul rând, un copil.

Nu mai adusesese până acum vorba de pierderea copilului, dar mi-am închipuit că astfel de lucruri se mai întâmplă la prima sarcină și că încercaseră în continuare.

— O să vină și un copil, am spus eu, punându-mi mâna peste a lui. E doar o chestiune de timp.

Bjarne clătină din cap și întinse mâna după sticlă.

— Este sperma mea, spuse el umplându-și pe jumătate paharul de whisky. Nu e cum trebuie. Soldățeii mei sunt bolnavi. Bău tot paharul de whisky dintr-o înghițitură, după care îl umplu din nou. Anne e sănătoasă tun. De aia s-a întâmplat. Corpul ei a respins avortonul pe care îl inseminasem în ea.

Am întins mâna după sticlă, iar Bjarne îi dădu drumul fără tragere de inimă.

— Ați putea încerca să găsiți un donator, nu? Sau să adoptați? Bjarne răspuse cu o grimasă.

— Nu cred că m-aș putea obișnui cu ideea.

— Cu ce nu te-ai putea obișnui? Întrebă Anne, care tocmai intra în sufragerie.

Ne-am îndreptat amândoi în fotolii, făcând un schimb rapid de priviri.

— Ca eu și Frank să ne căsătorim și să ne mutăm pe insula Samsø! exclamă Bjarne.

— Nu, de ce naiba să vă mutați pe Samsø? Întrebă Line.

— Chiar așa, replică Bjarne dând din cap. Chiar așa.

Conversația continuă preț de câteva ore, dar Bjarne devenea tot mai beat și mai incoerent, așa că în cele din urmă Line și cu mine le-am mulțumit pentru cină și am plecat. Și noi băuserăm destul de mult, iar la plecare aproape că ne-am dat de-a berbeleacul pe trepte, chicotind de cât eram de împiedicați. Am întrebat-o dacă îmi dă voie să o conduc acasă. Da, aveam voie, răspunse ea, dar numai până la poartă. Am pedalat încet prin oraș. Am întrebat-o despre Ironika și despre ea, toate întrebările pe care le pregătisem dinainte, dar pe care încă nu găsisem ocazia să i le pun. Mi-a răspuns că le era dor de mine. Când am ajuns în Amager, la casa părinților ei, am rămas amândoi fără cuvinte, privindu-ne în ochi.

Am apucat-o de mână. Era rece și m-a strâns ușor, în semn de încurajare.

— O să vă întoarceți în curând acasă? am întrebat-o eu.

Line mă privi în ochi și încuviință din cap.

— Ne întoarcem mâine.

Se aplecă înspre mine și mă sărută pe buze. Am închis ochii pentru o clipă. Când i-am deschis din nou, Line coborâse deja de pe bicicletă și o împingea pe alea din grădină.

— M-am simțit foarte bine la cină, spuse ea, făcându-se apoi nevăzută după colțul casei.

— Și eu! am strigat atât de tare, încât se auzi și ecoul.

O auzeam chicotind de cealaltă parte a casei, așa că am început din nou să pedalez, îndreptându-mă spre apartament.

În lunile care au urmat, relația noastră parcă renăscuse. Eram mai mereu împreună. Discutam despre orice, râdeam mult, flirtam cu fiecare ocazie. Parcă redescoperiserăm sexul. Nu ne puteam ține la distanță unul de celălalt și de multe ori s-a întâmplat să întârziem la diferite întâlniri pentru că se ivise „ceva” de rezolvat tocmai când să ieșim pe ușă.

Ironika era fericită să-l aibă din nou pe tata, iar eu am realizat cât de mult îmi lipsise zâmbetul ei plin de secrete. Din fericire, habar n-avea că fusese motivul principal al crizei din relația noastră.

În această perioadă începusem să lucrez la ideea romanului *Bun venit în club*, care credeam că avea să fie următorul meu proiect, adevăratul roman care să-mi asigure un loc în istorie. Line se implicase și ea. Mă sprijinea și mă încuraja, ba chiar prea

mult. Bănuiam că entuziasmul ei se datora unui sentiment de ușurare că încercam să scriu ceva atât de diferit de *Demoni din afară*.

•

Bun venit în club urma să fie contribuția mea la marele roman danez contemporan, așa cum îmi imaginasem eu dintotdeauna că avea să se întâmple. Un roman care să surprindă vremurile și societatea din jurul nostru, un caleidoscop de scene din viața de zi cu zi a unui grup de danezi, experiențele lor în singurătate, în companie și în relațiile dintre ei. Firele epice ale acestor vieți aveau să se întrepătrundă cu o precizie chirurgicală și aveau să se desfășoare cu exactitatea unui ceasornic, dar cititorul nu avea să o descopere decât în ultima pagină a romanului. *Bun venit în club* era un roman concentrat asupra nevoii noastre comune de apartenență - imigrantul care încearcă să se integreze în societatea daneză, artistul care visează să scrie romane, homosexualul care încearcă să se facă acceptat de familia sa, tocilarul care visează să aibă o iubită, inginerul care își dorește să aibă un bar în loc să construiască poduri, handicapatul care vrea să atragă atenția celorlalți, fotomodelul care visează să fie acceptată nu doar pentru înfățișarea sa și așa mai departe. Nimeni nu avea să fie torturat sau chinuit până la moarte, nimeni nu avea să fie ucis de vreun psihopat pervers. Avea să fie un roman cu care fiecare să se poată identifica, o carte cu care oamenii să se laude că au citit-o și care să îmi asigure un nume pentru posteritate.

•

Lui Ironika însă nu părea să îi surâdă această idee. Ea fusese tot timpul cu mine în perioada când scrisesem *Demoni din afară* și mă ghidase cu zâmbete și scâncete, dar *Bun venit în club* nu îi plăcuse. De fiecare dată când începeam să îi povestesc în șoptă intriga sau îi citeam fragmente cu voce tare, izbucnea în plâns. Acest lucru mă făcuse să mă îngrijorez puțin, dar în cele din urmă mi-am spus că, totuși, eram la început de drum.

Între timp, *Demoni din afară* se bucura de un succes tot mai mare. Toate țările scandinave și majoritatea țărilor europene cumpăraseră drepturile de autor, iar drepturile de ecranizare fuseseră achiziționate la licitație de o companie britanică. Dar cel mai mare profit s-a înregistrat când romanul a început să se vândă pe piața americană. Doar cu avansul ne-am permis să

cumpărăm o casă în Kartoffelrækkerne, iar încasările ulterioare le-am investit în casa de vacanță din Rågeleje. Pe vremea aceea, prețurile la case erau cu totul altele, dar chiar și așa, erau investiții importante și, pentru prima oară, am simțit că până și părinții mei erau gata să admită că eram în stare să le întrețin cum se cuvine nepoții.

Eu eram, de asemenea, uluit de sumele de bani care nu mai conteneau să curgă, iar când Finn mă convinsese să renunț la *Bun venit în club*, potențialele câștiguri constituiseră cel mai solid argument. Un roman danez contemporan nu avea să atingă niciodată cifra vânzărilor pe care o atinsesem cu romanul meu de succes, susținuse el, iar vânzarea acestuia pe piețele străine era, practic, exclusă. Am discutat pe marginea acestui subiect în avion, în drum spre New York, unde urma să ne întâlnim cu editorul american, un tip rotunjour pe nume Trevor, care se pricepea la cultura europeană, mai ales la muzică și literatură. Muzica era totuși mai degrabă un hobby, dar tot timpul ajungeam să discutăm despre asta mai mult decât despre cărți. Până să ajungem la New York și să ne întâlnim cu Trevor, Finn reușise să îngroape cu totul ideea romanului *Bun venit în club*. În timpul zborului, care a durat opt ore, a reușit să mă convingă că era mai bine să continui să scriu thrillere. După părerea lui, era important să mă conformez cerințelor publicului: fanii mei probabil că se așteptau să se cutremure de groază atunci când cumpărau un Føns. Se așteptau să fie șocați, revoltați, poate chiar dezgustați, dar dacă nu le satisfăceam așteptările, aveau să îmi întoarcă spatele.

Când am aterizat în New York, eram furios și dezamăgit, dar pe parcursul șederii mele acolo ajunsesem să mă conving. La New York am fost primiți ca niște regi. Trevor ne-a purtat pe la petrecerile și localurile cele mai în vogă, ne-a făcut rost de cele mai bune locuri la spectacole și ne-a îndopat cu tot ce se putea mânca, bea sau inhala. Călătoria la New York fusese o petrecere continuă, iar după acest tratament am fost ușor de convins să continui în acest stil, chiar dacă asta însemna să scriu încă un thriller.

Am avut nevoie de câteva săptămâni până să fiu în stare să îi spun lui Line că, din motive de imagine, dar și din rațiuni financiare, proiectul nostru comun mai avea de așteptat. Nu fusese deloc entuziasmată. Dimpotrivă, fusese atât de supărată

Încât era gata să renunțe, în caz de nevoie, și la casa de vacanță, și la cea din Kartoffelrækkerne. Am asigurat-o că era vorba doar de o situație temporară, un sacrificiu care avea să ne permită să ne hotărâm singuri viitorul. Cuvintele acestea îi aparțineau, bineînțeles, lui Finn. Erau exact argumentele de care se folosisese el pentru a mă convinge pe mine. N-am putut să nu simt o urmă de tristețe când, într-un final, Line se dădu bătută și acceptă ca *Demoni din afară* să fie urmat de încă două romane de groază. După aceea, aveam să o termin cu măcelurile, cum le numea ea.

Cum toată lumea își dăduse acceptul, nu mai rămânea decât să mă apuc de scris. Doar că nu era așa de simplu. Mă simțeam ca un vițel care, timp de câteva luni, fusese lăsat să pască în voie, pe o pajiște, dar acum trebuia să se întoarcă în întunericul grajdului pentru o lungă perioadă de timp.

Apoi, mai erau și o mulțime de evenimente care mă distrăgeau. Eram în continuare invitat la interviuri și talk-show-uri. Eu eram cel la care apelau atunci când se dezbăteau subiecte legate de violența în literatură, la televizor, în filme sau în jocurile pe computer. În perioada aceea acceptam orice provocare, de la emisiunile de divertisment de sâmbătă seara, la articole în ziarele locale. Întreruperile de genul acesta erau binevenite. Aveam astfel o scuză că nu scriam – fiindcă nu aveam ce să scriu. De fiecare dată când mă așezam în fața computerului, îmi pierdeam capacitatea de a formula fraze coerente și nu eram în stare să concep o intrigă saustructura unui nou roman. Cu cât îmi creștea frustrarea, cu atât găseam mai multe motive de a mă sustrage de la scris, fie că trebuia să ies în oraș cu Bjarne ori să aranjez lucruri în casă sau să mă las pur și simplu cufundat în idila mea de familie, alături de Line și de Ironika.

În felul acesta, mă deschideam tot mai mult din punct de vedere social, dar mă închideam profesional. Nu am discutat cu nimeni, nici măcar cu Line, despre faptul că nu reușeam să scriu nimic. Line avea suficient tact să nu mă descoasă prea mult și cred că se împăcase cu gândul că aveam să duc la bun sfârșit trilogia de groază, cu condiția să fiu cât mai prezent în viața de familie. Iar eu eram arhi-prezent. Eram super-tatăl care își găsea întotdeauna timp să se joace cu fiica lui, eram soțul atent care își sprijinea soția în cariera ei.

Tot ce nu reușeam să realizez ca scriitor realizez ca tată, iar tații, de obicei, fac copii. Așa că, într-o bună zi, când Line mă anunță că era din nou însărcinată, am fost cuprins de o mare bucurie, dar și de un imens sentiment de ușurare. Acum aveam încă o scuză să stau departe de scris, încă un lucru pentru care nimeni nu m-ar fi putut acuza vreodată că îmi consumă toată energia. Cea mai bună scuză din lume.

Adesea sunt fascinat de felul în care lucrează subconștientul nostru. Uneori am senzația că are loc un fel de competiție între cele două emisfere ale creierului, o bătălie între voință și intuiție. Dacă una dintre ele cedează câtuși de puțin, cealaltă câștigă. Când mă chinuiam să scriu, nu îmi venea nimic în minte, dar când mă hotărâsem să redevin tată cu normă întreagă și să amân scrierea romanului, ideile începuseră să îmi răsară de la sine în minte.

Ideea romanului *Demoni dinăuntru* mi-a venit la scurt timp după ce Line rămăsese din nou însărcinată. Stăteam în pat, goi și asudați după ce făceam dragoste. Îmi așezam capul în poala ei, iar ea îmi răsfiga părul cu degetele. Burta încă nu îi crescuse cine știe ce, dar sânii i se măriseră și, spre marea mea dezamăgire, o dureau destul de tare și devenea isterică de fiecare dată când îi atingeam, în timp ce eu simțeam că nu mă mai satur de ei. Line nu avea sânii mari, dar când era însărcinată i se umflau cât să îi cuprinzi în palmă și deveneau perfect rotunzi.

Nu mai știu exact cum a venit vorba, dar ajunseserăm să discutăm despre durerile facerii pe vremuri, când nu existau anestezii, și despre numeroasele cazuri fatale, atât în rândul nou-născuților, cât și al mamelor. Cum era un copil influențat de o asemenea naștere traumatică, trăind tot restul vieții cu ideea că era vinovat de moartea mamei sale? Ideea aceasta începu să încolțească în mintea mea, iar ulterior avea să constituie baza romanului *Demoni dinăuntru*.

Line luase o pauză de dans, dar continua să lucreze ca asistent la teatrul Bellevue. Aceasta însemna că în timpul zilei eram singur acasă cu Ironika, având grijă de ea, și mă puteam concentra din nou asupra scrisului. Aproape la fel ca atunci când scrisesem *Demoni din afară*, cooperarea între tată și fiică renăscuse și ne apropiase și mai mult unul de altul.

Poate că Line se simțise lăsată pe dinafară, căci într-o zi m-a anunțat că mă închistasem cu totul, cel puțin față de ea, și se temea că, din nou, mă lăsam prea mult influențat de munca mea. Nu știa exact la ce lucram – asta rămânea între mine și Ironika –, dar remarcase că mă schimbasesm. Eu, unul, nu îi împărtășeam opinia și nu o înțelegeam deloc. Manuscrisul creștea pe zi ce trecea și, odată cu el, îmi recăpătăm încet imaginea de sine, ca scriitor. Uitasem de ambițiile mele cu *Bun venit în club* și eram îmbătat de numărul crescând al paginilor noului roman. Probabil că Line avea dreptate când spunea că păream prea distant și epuizat după ce terminam de scris norma zilnică de cuvinte. Se gândea să intre ceva mai devreme în concediul de maternitate, dar am convins-o să continue, pentru binele carierei sale. Nu pentru că nu aș fi putut lucra când era Line prin preajmă, dar puneam mare preț pe rutina creată: dusul și luatul fetei de la grădiniță, și plăcerea de a ne juca împreună atunci când nu era prea ocupată cu jucăriile ei. Cred că Line începuse să fie invidioasă pe relația noastră, fiindcă era ca și cum am fi împărtășit un secret, iar la cină, chiar sub nasul ei, schimbam priviri pline de subînțeles. Îmi părea oarecum rău pentru ea, dar jocul acesta ne amuza, pe mine și pe Ironika, și uitam să mă mai gândesc cum o putea afecta pe Line, ca mamă.

Între timp, burta ei se făcea tot mai mare, iar eu urmăream cu grijă evoluția corpului său. Când Line fusese însărcinată cu Ironika, eram ocupat cu micile joburi pe care mi le luasem pentru a putea plăti chiria, dar acum îmi puteam permite să urmăresc îndeaproape tot procesul. Pe lângă faptul că era pur și simplu fascinant să studiezi schimbările care se petreceau cu corpul unei femei, mai aveam și un alt motiv: romanul. Căci era vital să surprind în amănunt detaliile legate de graviditate și naștere. Probabil că în anumite ocazii exagerasem în curiozitatea mea, căci într-o seară, când stăteam ca de obicei și îi studiam pânțele, Line mi-a atras atenția că ar fi drăguț din partea mea să mă uit în ochii ei, atunci când vorbeam cu ea, și nu la organelor ei genitale.

Câteva zile mai târziu s-a petrecut ceva pentru care Line nu avea să mă ierte niciodată.

Ironika nu fusese în toane tocmai bune în dimineața aceea și nu vruse să meargă la grădiniță. Asta mă cam scosese din

sărite. Sperasem să apuc să scriu patru, cinci ore în ziua aceea, iar fiica mea se afla la vârstă la care avea nevoie de supraveghere continuă. Am încercat să ajung la o înțelegere cu ea. Dacă voia să rămână acasă, trebuia să își poarte singură de grijă. Mi-am făcut o cafea și m-am așezat la computer ca să lucrez. Pactul cu Ironika nu dură decât zece minute, după care își făcu apariția în pragul ușii cu setul ei de bucătărie de jucărie, insistând să facem o prăjitură. Am încercat să mă stăpânesc, dar nu după mult timp am simțit cum îmi ies din minți. Cu o voce aspră i-am ordonat să se ducă în sufragerie, să se joace singură și să nu să scoată o vorbă. Dacă nu făcea cum îi spuseseam, aveam să o duc la grădiniță, ba chiar aveam să o las acolo până a doua zi. Bineînțeles că nu era decât o amenințare de formă, dar a funcționat, iar Ironika a ieșit bosumflată din biroul meu.

Nu după mult timp s-a auzit un zăngănit din bucătărie, urmat de clinchete metalice și un urlet înfiorător scos de fiica mea.

Am sărit în picioare și am alergat jos, la bucătărie. Peste tot în jurul ei zăceau cuțite, furculițe și alte tacâmuri. Se hotărâse, probabil, să facă prăjitura de una singură. Dar cum abia ajungea la sertar, îl trăsese cu totul afară, provocând o adevărată ploaie de ustensile de bucătărie. Spre disperarea mea, sub una din coapsele ei am zărit o pată întunecată de sânge care creștea cu o viteză alarmantă. Am ridicat-o pe masă, i-am dat pantalonii jos și am zărit o tăietură adâncă. O tăietură clară de cuțit, iar la vederea sângelui care șiroia din rană am simțit că mă ia amețeala. Am luat câteva cârpe de bucătărie curate, pe una am legat-o strâns în jurul coapsei, pe cealaltă am folosit-o pentru a-i închide rana. Ironika urla și se făcea tot mai palidă la față.

Am luat-o în brațe și am alergat afară din casă. La nevoie, aș fi fost în stare să străbat în goană cei doi kilometri care ne despărțeau de Spitalul Regal, dar vecinul nostru, Kaj, avea mașină și era de obicei acasă. Din fericire, era acasă și în ziua aceea, așa că am fost transportați până la spital pe bancheta din spate a vechiului lui Saab. Pe drum, Ironika părea să se albească tot mai mult la față, iar eu îi apăsam rana cât de tare puteam. Urletele ei se transformaseră în scâncete și abia își mai putea ține ochii deschiși.

Nu îmi mai amintesc decât că tot timpul mă întrebam obsesiv în minte: „Ce-am făcut?”

Odată ajunși la urgență, am primit imediat primul-ajutor. Ironika mi-a fost luată din brațe de niște oameni în halate albe și dusă direct în sala de operații. Am sunat-o pe Line la serviciu și i-am povestit ce se întâmplase. Tăcere. Nu îi auzeam nici măcar respirația. Când, în cele din urmă, Line începu să vorbească, vocea îi tremura și mi-a spus că ajunge imediat la spital.

Deși nu trecuse decât vreo jumătate de oră, mi s-au părut zile până au scos-o pe Ironika pe targă din sala de operații. M-au liniștit spunându-mi că totul era bine. Îi făcuseră o transfuzie și îi suturaseră venele.

Line nu sosise încă, iar eu m-am așezat singur la căpătâiul lui Ironika în timp ce dormea. Era groaznic să privești trupușorul acela micuț în patul uriaș de spital. Dar Ironika arăta liniștită și complet neafectată de haosul din jurul ei. Cum ajunsese la spital, Line abia dacă îmi aruncă o privire și se rezezi direct la pat, apucând-o pe Ironika de mână. Plângea liniștit, întrerupându-se doar pentru a-și trage nasul. I-am întins un șervețel de hârtie, iar ea își suflă nasul, în continuare fără să se uite la mine.

Când în cele din urmă vorbi, clocotea de furie.

— Unde erai? De ce nu ai avut grijă de ea? De ce nu era la grădiniță?

Întrebările veneau una după alta, prea rapide ca să pot răspunde atunci când „da” sau „nu” nu era de ajuns. Am luat-o în brațe și am tras-o la piept. Line se luptă cu mine la început, apoi cedă treptat și în cele din urmă își puse brațele în jurul meu și izbucni în hohote de plâns. Am plâns și eu un pic.

Line a rămas cu Ironika la spital, în vreme ce eu m-am întors acasă, unde lăsasem totul vrainste, uitând să încui ușa de la intrare sau să închid ferestrele. Adrenalina îmi pompa în corp. Nu puteam să nu mă gândesc că totul s-ar fi putut sfârși mult mai rău și că eram cel mai norocos bărbat din lume. În încercarea de a-mi mai calma emoțiile, m-am apucat de treburile casnice care erau planificate pentru ziua aceea. Am spălat rufe, am făcut curat în bucătărie, am frecat cu grijă petele de sânge de pe podea, am spălat toate tacâmurile și le-am pus la loc, în sertar. Apoi am aruncat pantalonașii plini de sânge ai lui Ironika. Nu voiam să ne aducem aminte de această întâmplare, așa că i-am aruncat direct în tomberonul din stradă. După ce terminasem de făcut curat, singurul lucru care mai amintea de acest accident era creștătura din podeaua

bucătăriei, acolo unde se înfipsese cuțitul după ce spintecase coapsa fiicei mele.

Cum nu mai erau și alte treburi de făcut cu care să îmi distrag gândurile, m-am întors la spital ca să o schimb pe Line.

Avusese timp să se gândească, mi-am dat seama, căci imediat ce am intrat pe ușă a început să mă analizeze din priviri. Am fost nevoit să îi repet ce se întâmplase, unde mă aflasem eu, ce se petrecuse până în momentul accidentului și cum ajunsese la spital. În cele din urmă, epuizase toate întrebările, dar vedeam clar că ceva o rodea în continuare – un gând pe care nu putea sau poate că nu îndrăznește să îl formuleze.

Ironika se trezi din somn și se simțea bine. Vocabularul ei era destul de limitat, dar ne-am dat imediat seama că nu își amintea prea bine ce se întâmplase. Când am încercat să o ajut, a reușit să își aducă aminte că se afla în bucătărie, dar nu și cauza pentru care era acum la spital. Dar s-a obișnuit rapid cu situația. Am răsfățat-o cu bomboane și povești, iar unul din noi se afla tot timpul cu ea, la spital.

A doua zi ne-am putut întoarce cu toții acasă.

Ironika era bucuroasă să își revadă camera și a adormit de îndată ce am apucat să îi dăm jos hăinuțele. Line și cu mine am rămas așezați pe marginea patului, privind-o cum adoarme. După aceea ne-am strecurat amândoi afară din cameră, iar Line mi-a cerut să îi arăt ce anume se întâmplase. Lucru care m-a enervat. Doar îi povestisem deja totul, crezusem că trecuserăm peste asta. Dar Line insistă să îi arăt sertarul și semnul lăsat de cuțit în podea. I se părea ciudat că aruncasem la gunoi pantalonașii mânjiți de sânge. Doar puteau fi cusuți la loc și poate că nu era o idee chiar atât de rea să ne aducem aminte, din când în când, de acest episod. M-am simțit atacat, forțat să explic un accident neprevăzut, de parcă ar fi fost vorba de intriga unui roman.

În cele din urmă, n-am mai rezistat și m-am dus înapoi la tomberon, pentru a recupera pantalonașii. Bineînțeles că începuse să plouă, și am fost nevoit să răscolesc prin gunoaie ceva vreme, până când m-am udat până la piele și, în cele din urmă, am renunțat să mai caut. Pantalonașii nu erau de găsit. În jurul meu, pe trotuar, zăceau împrăștiate tot felul de gunoaie și am remarcat privirile pe care vecinii mi le aruncau de la ferestre. Fie containerul fusese golit întretimp, fie pantalonașii

fuseseră luați de altcineva. Am început să strâng la loc gunoaiele, blestemându-mi zilele pentru că aruncasem „dovada incriminatorie”. Ud learcă și murdar, m-am întors acasă, unde am încercat să explic de ce nu putusem găsi pantalonașii. Line s-a ținut după mine până în baie, unde mi-am dat jos hainele ude și m-am băgat sub duș. Atunci când nu îmi puneă întrebări legate de accident, mă scruta din ochi, iar când am dat să o îmbrățișez, imediat după duș, s-a smuls din brațele mele. Apoi, tot restul zilei, a evitat să îmi vorbească, dar în zilele care au urmat revenise la normal. De parcă nimic nu se întâmplase, iar eu m-am liniștit.

În aceeași zi Line renunțase la postul de asistent și își luase concediu de maternitate ca să poată să stea acasă. Eu nu consideram că era necesar, dar cum ea insistase că ne puteam permite, nu mai încăpea loc de discuții. Asta însemna că puteam să mă concentrez asupra romanului, dar că relația mea cu Ironika avea să se schimbe. Acum fetele erau cele care aveau secrete, iar eu nu pricepeam semnele și privirile lor cu subînțeles.

Treptat, ne-am adaptat noului ritm. Eu lucram tot mai izolat, iar Line și Ironika petreceau tot timpul împreună, în vreme ce burta lui Line creștea. Nu am mai discutat episodul cu cuțitul, dar am observat vigilența sporită a lui Line de fiecare dată când mă jucam ceva mai dur cu Ironika. Nu voia sub nicio formă să își scape fiica din priviri, iar lipsa ei de încredere mă scotea din minți.

Cum mă luptam cu ultimele capitole din *Demoni dinăuntru*, în săptămânile acelea de dinaintea definitivării romanului eram mai irascibil ca de obicei. Ne-am certat de câteva ori din nimicuri, dar fusese suficient pentru a crea o atmosferă tensionată în casă, iar când certurile deveneau prea violente, mă închideam în camera mea de lucru și scriam.

Romanul a fost gata cam în același timp cu nașterea celei de-a doua fiice ale noastre, Mathilde. Nașterea decursese fără probleme. Line era deja acasă după numai două zile, iar în acest răstimp tatăl ei fusese cel care avusese grijă de Ironika. Când, în sfârșit, ne-am adunat cu toții acasă, aerul parcă fusese purificat. Eram din nou o familie. Predasem romanul pentru revizuire și aveam din nou timp să mă dedic în întregime fetelor mele, iar

Line avea nouă luni de concediu de maternitate în care să petrecem un timp minunat împreună.

Cu toții eram bucuroși și fericiți. Asta până la lansarea romanului.

Sâmbătă

25.

Oboseala mă doborâse până la urmă, iar a doua zi nu m-am trezit decât atunci când am auzit telefonul sunând în camera mea de la hotelul Marieborg. În cursul nopții mă dezvelisem, iar acum înghețam de frig.

— Finn la telefon, se auzi din receptor.

— Cât e ceasul? am reușit eu să mormăi.

— Stai liniștit, spuse Finn. Ai suficient timp să ajungi la târg, nu voiam decât să mă asigur că te-ai trezit din somn.

I-am confirmat cu un mormăit.

— Da, ieri am fost un pic cam presat, n-am avut când să-ți amintesc, continuă Finn. Așa că m-am gândit să...

— În regulă, Finn, I-am întrerupt eu. O iau acum din loc.

Am trântit receptorul în furcă înainte ca Finn să apucesă răspundă.

Nu era decât sâmbătă, dar deja mă simțeam de parcă petrecusem câteva luni de zile în oraș, iar perspectiva de a sta ore în șir pe un scaun, dând autografe, era la fel de atrăgătoare ca o sesiune de lectură cu debutanți. Cu un mare efort de voință, am reușit să mă târăsc până la baie.

În oglindă m-a întâmpinat o figură cadaverică, cu cearcăne uriașe în jurul ochilor. O vânătaie imensă, aproape neagră mă durea în zona coastelor, în partea stângă a pieptului, de fiecare dată când încercam să respir adânc. Tremuram de frig, așa că m-am băgat sub duș și am dat drumul la apă fierbinte. Cu toate acestea, nu am reușit să mă încălzesc. De parcă cele trăite cu o noapte în urmă îmi băgaseră frigul în oase, iar acesta se cuibărise acolo cât dormisem. Am încercatsă-mi alung din minte imaginea lui Marie și m-am concentrat asupra tabieturilor mele de dimineață: tunsul bărbii, pieptănatul părului, datul cu deodorant.

Micul dejun s-a redus la o ceașcă de cafea și o chiflă, în timp ce răsfoiam ziarul. Cititul știrilor devenise o experiență exasperantă. Mă așteptam ca privirea lui Verner să mă întâmpine în orice clipă din paginile ziarului, chiar dacă eram sigur că, atunci când cadavrul acestuia urma să fie descoperit, aveam să o aflu înaintea ziarelor.

•

— Plecați mâine? mă întrebă Ferdinan de îndată ce mă zări în dreptul recepției.

Deodată aveam îndoieli. Voiam să părăsesc orașul cât mai repede cu putință, dar aveam două sarcini pe care nu le-aș fi putut rezolva din casa de vacanță din Râgeleje.

— S-ar putea să mai rămân vreo două zile, i-am răspuns.

Chipul lui Ferdinan se luminează.

— Ei, să fie o domniță?

Am clătinat hotărât din cap.

— Nu, nimic de felul acesta. Voiam să-mi vizitez niște prieteni.

— Atunci, vă veți putea lua camera înapoi, spuse Ferdinan zâmbind.

Inima începu să-mi bată cu putere. Am simțit cum mi se face greață doar la gândul de a mă caza în camera aceea.

— Nu, nu-i nevoie, i-am răspuns eu încercând să zâmbesc. Am început să mă obișnuiesc cu luxul.

— Bine, spuse Ferdinan. Nu trebuie decât să mă anunțați.

I-am mulțumit și m-am grăbit spre taxiul pe care îl comandasem. Inițial, i-am cerut șoferului să mă ducă la Forum, dar cum a pornit motorul, am început să am îndoieli. Cum puteam să stau la târg și să semnez cărți, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? N-ar fi fost mai bine să mă duc la poliție? N-ar fi trebuit oare să fac ceea ce amânasem de atâta vreme, să încerc astfel să îndrept lucrurile cât de cât? Mi-am blestemat zilele. Altfel ar fi stat lucrurile dacă aș fi luat legătura cu poliția imediat. Dar acum, chiar dacă aveam un indiciu concret – camera 87 de la hotelul BunkInn – nuputeam să anunț autoritățile fără să o implic pe Marie. Și nu aveam niciun chef să fac asta.

Simțeam cum mă cuprinde disperarea, dar, în același timp, realizez tot mai clar că mie îmi revenea sarcina de a rezolva cazul. Nu mai era vorba de abordarea unei perspective ingenioase în vederea scrierii unei autobiografii, nici de muncă

de cercetare pentru următorul roman polițist. De data aceasta era vorba de supraviețuire.

Cazul părea fără ieșire. Singurele indicii de care mă puteam agăța erau cuvintele unei prostituate, un nume de hotel și un număr de cameră. Cu toate acestea, pentru prima oară de când fusese descoperit cadavrul Monei Weis, simțeam că mă aflu doar cu un pas în urma ucigașului. Oricât de complex fusese raționamentul lui, nu avea cum să prevadă că eu o să dau de Marie. Nu avea cum să știe că mă apropiasem atât de mult de el, încât îi suflam în ceafă. Poate doar dacă mă urmărise cu o noapte în urmă.

Un plan începuse să se închege. Nu îmi închipuiam că aș fi putut să îl dovedesc fizic pe criminal, ar fi fost prea riscant, dar poate că în camera de la Bunklnn aveam să dau de noi indicii, ceva care să aibă legătură cu ucigașul, un obiect pe care să-l pot lua cu mine pentru a-l planta în camera în care fusese ucis Verner. Astfel, poliția nu ar mai fi avut cum să mă implice direct în acest caz. Simplu și la obiect. Ceea ce însemna că trebuia să am acces la camera 87 de la Bunklnn și asta cât mai repede. Odată eliberată camera 102, avea să fie prea târziu.

Aproape că ajunsesem la Forum, când i-am cerut taximetristului să mă ducă la Gara Centrală. Finn și vânătorii de autografe nu aveau decât să aștepte.

Hotelul Bunklnn se afla în apropierea gării, dar mai întâi trebuia să fac niște cumpărături. Marie îmi spusese că bărbatul care o plătise, ucigașul lui Verner, avea barbă, pălărie și ochelari de soare. Eu aveam barba de la natură, dar îmi lipseau pălăria și ochelarii de soare. Se rezolvă totul după o vizită într-un magazin de cadouri haioase. Desigur, nu aveam cum să știu exact ce fel de pălărie purta tipul sau cum arătau ochelarii de soare, dar știam din proprie experiență că lumea nu acorda atenție detaliilor de genul acesta. Cu atât mai mult când stăteau în recepția unui hotel la care se cazau foarte multe persoane, și mai ales în Vesterbro, unde profesia de recepționar presupunea, ca avantaj, o memorie scurtă.

M-am deghizat rapid și am pornit-o spre hotel. Mă simțeam ciudat și aveam senzația că toată lumea se uita la mine, că încercarea mea de a-mi ascunde identitatea fusese deconspirată din prima și că, de aceea, atrăgeam încă și mai

mult atenția. Am grăbit pasul, dar asta nu făcu decât să înrăutățească situația.

Hotelul era cu mult mai mic decât îmi imaginasem. Doar o fațadă îngustă dădea înspre stradă, iar recepția nu era mai mare decât un loc de parcare. Covorul roșu închis și tapetul maroniu nu îmbunătățeau cu nimic atmosfera. În spatele recepției, care era îmbrăcată într-o imitație de mahon și marmură neagră, se ivi un tinerel. Era palid și costeliv, îmbrăcat cu o pereche de blugi, o cămașă în carouri și o pereche de ochelari cu dioptrii mari și rame de metal. Ochii lui pe jumătate închiși îmi înregistrară prezența din spatele ochelarilor, fără a schița vreo reacție.

— Camera 87, am spus eu pe un ton cât mai calm posibil.

Tânărul se întoarse către panoul cu cardurile de acces și găsi numărul 87.

— Ești scriitorul acela, așa-i? Întrebă el când se întoarse din nou cu fața la mine.

Eram prea buimac ca să-i răspund.

— Da, Johnny mi-a zis că te-a cazat aici marți. Facem cu schimbul, în ture diferite. Eu sunt student, așa că...

— Ce altceva ți-a mai spus? L-am întrerupt eu.

— Mi-a zis că ești scriitor și că de aceea ai cerut să fii lăsat în pace, adăugă el făcându-mi cu ochiul. N-ai grijă, nimeni nu și-a băgat nasul în camera ta.

Am încuviințat din cap.

— Să rămână așa.

— Dar acum, că tot ești aici, ți-aș putea da niște prosoape curate. Și așternuturi noi, spuse recepționarul aplecându-se sub tejghea. Dacă noi nu avem cum să intrăm în cameră să le schimbăm, continuă el râzând ușor jenat. Lasă-le pe cele murdare în fața ușii, am să le iau eu mai târziu.

Am luat teancul de prosoape și așternuturi și am început să urc scările. Treptele scârțâiau la fiecare pas, iar covorul rozaliu era ciuruit în mai multe locuri. Tapetul se desprinsese și atârna în cuiele care susțineau tablouri cu reproduceri clasice. Spre deosebire de Marieborg, era ușor de imaginat că o femeie ca Marie își putea face veacul pe aici.

Camera 87 se afla la etajul unu. Numărul era scris cu litere de alamă pe ușa albă din prefabricate. Am aruncat o privire în jur ca să mă asigur că nu se afla nimeni pe coridor. Am ciocănit

ușor în ușă. Coastele mă dureau, îmi simțeam inima de parcă mi se umflase în piept și acum bătea direct în cutia toracică. Cu răsuflarea tăiată, m-am aplecat și am ascultat la ușă pentru a surprinde vreo reacție dinăuntru, dar nu am auzit nimic.

Încuietoarea zumzăi binevoitor de îndată ce am inserat cardul de acces. Am intrat în cameră și am închis imediat ușa. Mirosea a covoare prăfuite și a aer închis. Draperiile erau trase, așa că mare parte din camera aceea de vreo douăzeci de metri pătrați zăcea în întuneric.

M-am apropiat de fereastră și am dat draperiile la o parte.

Lumina inundă imediat încăperea, dezvăluind un scaun de răchită, cu măsuța aferentă, un lampadar cu abajur din hârtie de orez și un pat dublu cu o cuvertură dintr-un material gros, înflorat. Pe pereți atârnavu afișe cu reproduceri după Arnoldi și câteva desene de amator înfățișând hotelul. Patul nu părea să fi fost folosit, cuvertura era neatinsă și nu se vedea niciun semn că cineva ar fi stat pe ea.

Cu excepția mesei, camera arăta de parcă ar fi fost nelocuită. Măsuța rotundă din răchită era acoperită cu un geam de sticlă, iar pe acesta se aflau un ziar, o hartă și o pereche de ochelari de soare. Am aruncat o privire în baie. Era goală, iar săpunul și prosoapele păreau neatinse.

Șifonierul era și el gol, doar umerase subțiri din metal atârnavu și se loviră unele de altele cu un clinchet metalic când am deschis ușa.

După ce am constatat că nu exista nimic interesant în toată camera, mi-am îndreptat atenția asupra măsuței. M-am apropiat cu grijă de ea, ca un arheolog pe cale să purceadă la o excavație. Fără să ating nimic, am remarcat că ziarul era din ziua anterioară. Harta era o hartă a Copenhagăi și a suburbiilor, pe care fusese încercuită o zonă din Frederiksberg și o zonă din Valby. M-am uitat după marcaje care să îmi dau seama ce semnificație ar fi putut avea locurile acelea, dar nu am găsit nimic. Am ridicat harta cu grijă și am așezat-o pe pat. Am făcut la fel și cu ziarul.

Când mi-am îndreptat din nou privirea spre măsuța din răchită, am simțit cum mă trec fiori de spaimă. Sub ziare fusese o carte. Nu mi-a trebuit mai mult de o secundă pentru a descoperi o fotografie între paginile acesteia. Cartea era

romanul meu, *Curve din mass-media*, iar fotografia o înfățișa pe Linda Hvilbjerg.

26.

Poate că Linda Hvilbjerg era deja moartă, nu aveam cum să știu, dar speram ca de data aceasta să fiu cu un pas înaintea ucigașului. Nu numai că descoperisem camera de hotel în care se cazase – indiferent la ce o folosea el în realitate –, dar aflasem și ceva despre identitatea lui: romanul *Curve din mass-media* era semnat de mine, prin urmare, era foarte probabil ca acesta să fie chiar exemplarul pe care îl semnaseam cu o zi înainte.

Mai mult ca sigur că ucigașul era bărbatul care stătuse la coadă pentru autograf.

Deși, cu excepția autografului și a ochelarilor de soare, nu aveam niciun alt indiciu în sprijinul teoriei mele, eram convins că mă aflu pe calea cea bună. Nu am găsit însă niciun obiect care să poate fi legat direct de persoana lui, așa că planul meu cu plantarea unor dovezi false în camera 102, unde fusese omorât Verner, s-a dus de izbeliște. Cu toate acestea, nu eram dezamăgit.

Acum știam cel puțin cam pe unde își făcea veacul ucigașul, iar primul meu gând a fost să stau și să-l aștept. Aveam să îl iau pe neașteptate și să îl prind singur. Pentru o clipă m-am gândit să sun la poliție, să fie de față atunci când și-ar fi făcut apariția. Dar mi-am dat seama că mi-ar fi fost imposibil să le explic toate detaliile; printre altele, și felul în care aflasem de camera de la BunkInn. Nici dacă l-aș fi prins pe ucigaș de unul singur nu aș fi scăpat de explicații; dar atunci, cel puțin, avându-l la mână, mi-ar fi fost mai ușor să argumentez în favoarea mea.

Dar nu aveam timp să aștept. Erau prea multe în joc. Poate că ucigașul se îndrepta deja spre locuința Lindei Hvilbjerg și, dacă nu profitam de avantajul meu, poate că nu mai reușeam să împiedic uciderea ei. Linda nu se număra neapărat printre persoanele mele favorite, dar nu merita să moară și, mai ales, nu merita să moară în felul descris în *Curve din mass-media*.

•

În *Curve din mass-media* era vorba de un criminal în serie care omora realizatoare de emisiuni TV. Ucigașul este orbit de ura față de tendința de a idolatriza personalitățile care lucrează în televiziune și față de imaginea perfectă pe care acestea încearcă să o afișeze – de parcă ar fi superioare față de oamenii de rând și necazurile lor. Ucigașul își face o pasiune din a demonstra că și personalitățile astea sunt făcute din carne și oase, la fel ca toți ceilalți. Vrea să le facă să simtă suferința de a fi un om ca oricare altul și să simtă durerea fizică atât de cumplită, încât să le poată aduce moartea. Una dintre victime este realizatoarea emisiunii de carte *LIX*, un personaj care seamănă ca două picături de apă cu Linda Hvilbjerg, exceptând culoarea părului, pe care am schimbat-o. Aceasta și, de altfel, toate celelalte victime din roman își pierd viața după ce sunt torturate cu obiecte care au legătură cu emisiunile realizate de ele. O femeie care are o emisiune culinară este fiartă de vie, realizatoarea unei emisiuni de grădinărit este ciopârțită cu unelte de grădinărit, după care este îngropată într-o grădină de zarzavaturi, în vreme ce realizatoarea emisiunii *LIX* este ucisă după ce este violată îndelung cu un manuscris, în camera de producție. Pe măsură ce se desfășoară acțiunea romanului, poliția descoperă legătura dintre victime, iar personalitățile de televiziune sunt puse sub supraveghere. Dar această măsură nu face decât să îl ațâțe încă și mai tare pe ucigaș. Personalitățile de televiziune au devenit acum atât de importante, încât trebuie să fie protejate de oamenii de rând, pare a fi raționamentul ucigașului. Prin urmare, misiunea lui de a le aduce cu picioarele pe pământ devine încă și mai presantă. În scena finală, criminalul sechestrează un întreg studio deteleviziune și ucide două realizatoare în direct, în *prime-time*. Eroul romanului – un asistent de producție ager la minte reușește să îl atragă pe ucigaș într-o capcană, unde acesta moare prăjit de viu, într-un vâlmășag de cabluri electrice.

•

Înainte de a părăsi camera de la BunkInn, am pus totul la loc cu grijă. M-am oprit o clipă în ușă, lăsându-mi privirea să alunece prin cameră. Arăta la fel cum o găsisem când intrasem, cu vreo jumătate de oră în urmă. Am lăsat prosoapele și

așternuturile pe care le adusesem cu mine în fața altei camere, după care m-am furișat pe trepte în jos.

Recepționarul stătea cu spatele spre scări și urmărea un meci de fotbal, la un mic televizor portabil. M-am furișat spre recepție, am lăsat cardul de acces și am dispărut pe ușă fără ca acesta să fi sesizat nimic.

Afară începuse să plouă. Nori cenușii se învâртеbeau pe deasupra acoperișurilor, oamenii de pe trotuare se fereau de rafalele puternice de vânt sau înaintau încovoiați împotriva vântului, cu umbrelele desfăcute pe post de scut. Nu am simțit picăturile de ploaie biciuindu-mi fața, ci am intrat în Gara Centrală, cu labirintul ei de chioșcuri, fast-food-uri și oameni care parcă își făcuseră o misiune din a-mi sta în cale.

Am ajuns la telefoanele publice și l-am sunat pe Finn. Eram mai mult ca sigur că avea numărul de telefon al Lindei Hvilbjerg. Finn nu răspunse. Mi l-am imaginat prins într-o discuție cu vreo librărie, cum aruncă o privire grăbită asupra telefonului și cum, nerecunoscând numărul de telefon, respinge apelul.

Am trântit receptorul în furcă și m-am îndreptat spre intrarea principală. Acolo am urcat într-un taxi și i-am cerut șoferului să mă ducă la Forum.

Probabil că eram singura persoană din Danemarca fără telefon mobil, fapt pe care toți cunoscuții mei țineau să mi-l amintească ori de câte ori aveau ocazia. Până și Bjarne își luase de câțiva ani mobil și, chiar dacă nu îi făcea nicio plăcere să o recunoască, nu se mai putea descurca fără el. Dintr-un motiv sau altul, niciodată nu îmi surăsese ideea unui telefon mobil. Voiam să mă pot da dispărut. Nu voiam să fiu deranjat și nu aveam chef să ajung să dau seama non-stop de locul în care sunt atunci când răspund la telefon și nici să împărtășesc convorbirile mele cu pasagerii din mijloacele de transport în comun sau cu trecătorii ocazionali. Doar în rare ocazii se întâmpla să am cu adevărat nevoie de un telefon mobil, iar una dintre acestea era acum, când mă aflam în taxi, în drum spre Forum.

Aveam senzația că abia ne mișcăm. Traficul din centru era aglomerat, iar mașinile mai mult stăteau decât înaintau.

Era greu de spus dacă Linda Hvilbjerg se afla la târg. Mă gândeam la ce le-aș fi spus, atât Lindei, cât și lui Finn, și cum l-

aș fi convins pe acesta din urmă să îmi dea numărul ei de telefon.

Încă și mai groaznic decât traficul era furnicarul de oameni din hala târgului. Fețele se perindau pe lângă mine ca într-o fotografie de grup nesfârșită, iar eu nu vedeam decât că nu le aparțineau nici lui Finn și nici Lindei Hvilbjerg.

La standul editurii ZeitSign, Finn era prins într-o discuție cu trei bărbați îmbrăcați la costum. De îndată ce dădu cu ochii de mine, îmi făcu semn cu mâna și mă prezentă celor trei. Aceștia îmi urară succes și recenzii pozitive. Nu le-am reținut nici numele, nici de unde erau, dar am afișat un zâmbet de complezență, am întins o mână transpirată și am bâiguit un „mulțumesc”. Cu un gest i-am atras lui Finn atenția că trebuie să discut cu el. A încuviințat din cap și mi-a făcut semn să aștept două minute și are să se ocupe de mine.

Standul era plin de vizitatori. Unii îmi aruncau priviri și aveam senzația că o să mă linșeze dintr-o clipă în alta. Singurul meu prieten în tot acest iureș era Finn, așa că nu avea sens să mă îndepărtez prea tare de el, dar nici nu rezistam să stau acolo, așteptând sub privirile tuturor.

M-am strecurat în cabina din spatele standului unde, din fericire, puteam să fiu singur. Dozatorul de bere era gol și improșcă doar spumă, cu un șuiurat furios. Sub masă se afla un butoi nedesfăcut, dar nu mă vedeam în stare să îl montez, așa că am aruncat paharul de plastic la gunoi atâtde nervos, încât acesta sări în sus și dispăru într-un colț. După ce am măsurat podeaua în lung și în lat preț de câteva minute, m-am așezat pe un scaun, cu fața îngropată în palme. Am încercat să mă izolez de zumzetul constant al vocilor de afară. În momentul acela îmi doream să fi purtat un aparat auditiv pe care să îl pot da mai încet sau chiar să îl opresc cu totul. Am închis ochii și m-am concentrat asupra petelor colorate care îmi mișunau în spatele pleoapelor. Gândurile începură să mi se perinde prin cap, fără ca eu să îmi dau seama precis în ce direcție se îndreaptă, iar sunetele din jurul meu se atenuară treptat.

Nu știu cât timp am stat așa, dar deodată am simțit o mână pe umăr.

— Dormi? mă întrebă Finn râzând. Trebuie să recunosc că, dacă ești în stare să adormi în vacarmul ăsta – în condițiile în care nu te-a pălit careva cu un baros –, ai un talent înnăscut.

— Nu, ațipisem numai o clipă.

Finn râse din nou.

— Aha, să fie cum zici tu, adăugă el și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Ai întârziat la sesiunea de autografe, Frank. De fapt, ce vorbesc eu aici, nici nu se poate numi întârziat, ai ratat-o cu totul. Aveai o sesiune de autografe azi-dimineață, ai uitat? Am dat din cap apatic. De aceea te-am sunat, continuă Finn. Ai spus că te îmbraci și vii. Doar aveam o înțelegere, ce dracului!

Am simțit cum crește furia în mine. Cum de putea să-i stea gândul la autografe, când oamenii mureau pe capete în jurul meu, de parcă aș fi fost contaminat cu un virus mortal? Am sărit brusc în picioare, poate prea brusc, fiindcă am simțit cum mă ia amețeaua, iar corpul mi se clatină ușor.

— Alo, ai grijă, maestre! spuse Finn, apucându-mă de mână. Las-o mai moale!

— Trebuie să dau neapărat de Linda Hvilbjerg, am spus eu cu privirea ațintită asupra lui Finn. Acum!

Finn se uită la mine.

— Crezi că e o idee bună?

— Linda e în pericol, am replicat eu.

— Da, exact la asta m-am referit și eu, răspunse Finn. Poate că ar fi cazul să te duci să te odihnești un pic. După cum arăți, ai nevoie de somn.

Am clătinat din cap.

— Tu chiar nu pricepi?! Linda Hvilbjerg e în pericol.

Finn oftă.

— Am crezut sincer că ai încheiat-o cu povestea asta. Într-adevăr, Linda e o jigodie, cu asta sunt de acord, iar în timpul interviului a întrecut măsura, dar nu strica acum totul, încercând să o confrunți. Probabil că asta și vrea. Îi place să te fiarbă în suc propriu, să te provoace să faci vreo tâmpenie, numai să apari pe prima pagină a ziarelor.

— Nu este vorba de mine, am spus eu. Gâtul mi se uscăse și abia reușeam să articulez cuvintele, poate pentru că sunau ca dintr-un roman de duzină. Cineva... altcineva încearcă să o omoare, am bâiguit eu, apucându-l pe Finn de umăr. Să o ucidă.

Finn se holbă la mine o secundă, după care un rânjel uriaș i se așternu pe față, ca să-i dispară numaidecât când își dădu seama că eu nu râdeam deloc.

— Cineva încearcă să o ucidă pe Linda Hvilbjerg? repetă el aproape silabisind. Nu-mi spune că e vorba de același suspect cu cel din Gilleleje?

Am încuviințat din cap și l-am mai slăbit pe Finn din strânsoare.

— Trebuie să o avertizez.

— Și ce te face să crezi că Linda este în pericol?

— E prea complicat ca să-ți pot explica pe loc, i-am răspuns eu. Ai numărul ei de telefon sau nu?

Finn clătină din cap.

— Părerea mea este în continuare că ai nevoie de somn, Frank. Înțeleg că ești încă în stare de șoc după crima aceea, dar nu încurca borcanele.

— Numărul de telefon.

Finn își duse mâna la buzunarul interior al hainei și scoase telefonul mobil.

— Dacă întreabă cineva, nu eu ți l-am dat, comentă el în timp ce butona la telefon.

Am notat în agendă numărul dictat de Finn Gelf.

— De ce nu încerci să tragi un pui de somn și ne vedem diseară la cină? Întrebă Finn când dădeam să ies din cabină. Linda este mereu prezentă la recepții. În felul acesta, ai să poți să discuți cu ea și să aranjezi totul la o bere. Doar suntem adulți, ce dracului.

L-am privit în ochi.

— Tu chiar nu mă crezi, așa-i?

Finn își feri privirea.

— Devii din ce în ce mai ciudat, cum trăiești izolat, acolo în nord, răspunse el. Încearcă să te obișnuiești cu prezența altor oameni. Încearcă să ieși din casă ceva mai mult, Frank, și ia-o naibii mai cu binișorul.

— Încerc să împiedic asasinarea unei femei, iar tu îmi ceri să o iau mai cu binișorul?

— Doar ai omorât-o deja, Frank. Credeam că te-ai răzbunat pe ea când ai scris *Curve din mass-media*. Mai precis, când ți-am îngăduit momentul acesta terapeutic. Am plătit din buzunar ca să-ți permiți o asemenea refulare a frustrărilor, chit că știam că romanul o să fie o catastrofă. Lasă-l să-și scuture piticii de pe creier, mi-am spus în sinea mea. Apoi totul o să meargă strună. Finn mă apucă de braț. Și chiar a funcționat.

Am izbucnit în râs.

— Tu chiar ai tupeul să spui că mi-ai făcut un serviciu? Dacă e să vorbim de datorii, apoi tu îmi datorezi mie totul, Finn Gelf, i-am răspuns, proptindu-mi arătătorul în pieptul lui. Eu te-am făcut bogat. Eu ți-am dat posibilitatea să te joci de-a marele editor pe piața de carte. Fără mine ai fi fost un nimeni, editura ar fi dat demult faliment, iar singurul contact pe care l-ai fi avut cu cărțile ar fi fost că le-ai fi vândut în vreo librărie, angajat ca vânzător.

Finn nu spuse nimic, se holbă doar la mine cu o expresie uluită în ochi, ca și cum i-aș fi vorbit în chineză.

M-am strecurat pe lângă el și am părăsit cabina din spatele standului. L-am auzit protestând în urma mea și strigându-mă să mă întorc, dar deja nu mai aveam urechi să îl aud.

Telefonul public era undeva la intrarea în hala târgului, dar mai întâi aveam nevoie să beau ceva. Mi-am croit drum către barul din apropiere. Toate locurile erau ocupate, așa că m-am așezat la bar și am comandat două beri. Pe prima am băut-o fără să iau halba de la gură. Oamenii din jur mă priveau, șușotindu-și la ureche, dar mie îmi era indiferent.

Pe cea de-a doua am băut-o ceva mai elegant, dar furia stârnită de Finn continua să mocnească în mine. Ce dracului își închipuia?

Îmbuibat de bere și amărăciune, m-am îndreptat spre holul de la intrare. Mi-am scos agenda și niște mărunțiș și am format numărul de telefon al Lindei Hvilbjerg. Cum aceasta nu răspundea, am fost conectat la căsuța de mesaje vocale. Am închis, am așteptat câteva minute, apoi am încercat din nou. În continuare, nu răspundea nimeni. După vreo patru încercări, m-am dat bătut și i-am lăsat un mesaj.

„Alo, Linda? Frank, Frank Føns la telefon. Te sun pentru că ești în mare pericol... Îmi e greu să ți explic acum, la telefon, dar e vorba un criminal care încearcă să mă persecute, copiind crimele descrise de mine. Iar acum... ei bine, acum urmezi tu la rând... Știu că sună fantasmagoric, dar, te rog mult, fă-mi un serviciu și încearcă să fii tot timpul însoțită de cineva care să fie în stare să te apere sau du-te undeva unde ești în siguranță.” Am făcut o pauză și am privit în jurul meu. Șuvoiul de oameni nu mai contenea să se prelingă prin hala târgului, iar la garderobă

era învălmășeală mare. Un contrast absurd față de mesajul pe care tocmai îl lăsasem.

„Promite-mi că ai grijă de tine. Și, Linda... Iartă-mă!”

27.

Am mai sunat-o de câteva ori pe Linda Hvilbjerg, până când am rămas fără mărunțiș. Conform programului, Linda nu avea nimic planificat la târg pentru ziua aceea, așa că probabilitatea de a da peste ea aici era destul de mică. Oboseala mă convinsese că era timpul să mă întorc la hotel. Cel puțin acolo ar fi putut să mă găsească, în caz că mi-ar fi recepționat mesajul.

Ferdinan era la recepție, dar nu mă simțeam în stare să stau de vorbă cu el, așa că am ridicat doar mâna în semn de salut și m-am îndreptat spre lift.

— Domnule Føns! strigă el când mă zări, făcându-mi semn să mă apropii.

Era palid la față și avea o mină gravă, atât de diferită de firea lui jovială.

M-am apropiat cu grijă de recepție, ca un câine cu conștiința încărcată.

— E groaznic ce s-a întâmplat, spuse Ferdinan clătinând din cap.

Era clar că nu avea nicio trageră de inimă să intre în detalii.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Crima dumitale, spuse Ferdinan. Cineva a comis crima din carte.

M-am apucat strâns de teigheaua din fața mea. Era sâmbătă după-amiază.

Persoana din camera 102 urma să se decazeze abia luni, știam asta dintr-o discuție anterioară cu Ferdinan. Ceva nu funcționase cum trebuie. Probabil că mirosul fusese de vină.

— Un bărbat a fost ucis în camera 102, continuă Ferdinan. Exact așa cum ați descris în roman. Identic.

Privirea îmi rămase neclintită, dar creierul lucra de zor și încercam să îmi dau seama cum era mai potrivit să reacționez. Doar nu puteam să mă dau de gol, trebuia să par surprins.

— Ferdinan, nu-i deloc amuzant, sună primul răspuns care-mi veni în minte.

— Nu, nu, protestă el imediat. Bărbatul e mort.

Privirea lui păru să surprindă ceva în spatele meu.

M-am întors în acea direcție. Un bărbat îmbrăcat la costum stătea pe una din canapelele de la recepție. Stătuse acolo, citind dintr-o carte, dar de îndată ce întâlni privirea lui Ferdinan, se ridică greoi de pe canapeaua moale. Își vârî cartea în buzunarul de la haină, dar, în ciuda distanței, am recunoscut imediat coperta de culoare închisă a romanului *După cum semenii*. Bărbatul înaintă de parcă ar fi plutit, cu mișcări mecanice, ca și cum mâinile și picioarele i-ar fi fost țepene. Nu își desprinsese nici măcar o clipă privirea de la noi, iar gura mică, de sub mustăcioara subțire, nu exprima nici ea mai multe decât mersul lui.

— Frank Føns? Întrebă el cu o voce surprinzător de subțire.

Datorită vocii, am avut senzația că mă aflu în fața unui băiețel îmbrăcat în hainele tatălui său.

— Da, eu sunt, am răspuns.

— Kim Vendeleev, ofițer criminalist, spuse băiatul din fața mea și, fără să-și clintească privirea, scoase o legitimație din buzunarul de la piept.

Ochii îi erau în continuare ațintiți asupra mea.

Am verificat legitimația, mai mult ca să îi evit privirea.

— Despre ce este vorba?

— Îl cunoașteți pe polițistul Verner Nielsen?

L-am privit cu o expresie, chipurile, uluită. Apoi mi-am mutat privirea spre Ferdinan.

— El este cel care...

Ferdinan încuviință din cap. Mi-am ațintit privirea în podea și am dat din cap, fiind atent însă să nu reacționez prea repede.

— Nu se poate, am spus. Doar acum câteva zile am luat cina aici, împreună cu el.

— De aceea am dori să discutăm cu dumneavoastră, spuse ofițerul criminalist. Din câte am înțeles, ați luat cina cu Verner Nielsen în seara zilei de miercuri.

Am încuviințat din cap.

— Am mai aflat că a doua zi ați întrebato de el la recepție.

— Adevărat.

— Am să vă rog să mă urmați la secție, spuse Kim Vendelev, făcând un semn cu capul înspre ieșire.

Ofițerul criminalist mă conduse la un Opel de culoare neagră și mă escortă până la secția de poliție din Vesterbro. Colegii acestuia ne urmăriră din priviri când mă conduse printre birouri spre o cameră de interogatoriu aflată la etaj. Verner îmi spusese că nu prea era înghițit de colegii lui. Băieții-model, cum obișnuia el să le spună, polițiști care își luau meseria în serios, inclusiv atunci când venea vorba de libertățile pe care și le-ar fi putut permite. Verner acționa mereu după bunul său plac și nici nu prea se străduia să o ascundă. Ceea ce dusese la mai multe conflicte cu colegii, dar Verner nu făcuse decât să le spună să-și țină gura și să-și vadă de ale lor. De obicei îl ascultau, nu atât din respect față de Verner, cât mai degrabă dintr-o colegialitate prost înțeleasă, considerând că un turnător era mai rău decât un polițist corupt.

Ajuns la etaj, ofițerul criminalist mă conduse spre sala de interogatoriu. Mă invită să iau loc pe unul din cele două scaune aflate în încăpere, apoi aduse câte o cană de cafea pentru fiecare. În absența acestuia, m-am apucat să studiez încăperea.

Descrisesem săli de interogatoriu și interogatorii în multe din romanele mele, iar realitatea părea să se potrivească destul de bine cu imaginile mele. În mare, îmi făcusem o idee destul de bună despre cele ce aveau să urmeze. Faptul că un singur ofițer fusese trimis să mă escorteze la secție și că acesta nu mă acuzase deocamdată de nimic însemna că nu aveau motiv să creadă că îl ucisesem pe Verner. Ceeace nici nu făcusem, dar, desigur, nu dădea deloc bine dacă s-ar fi dovedit că mă aflasem la locul faptei.

Ofițerul criminalist se întoarse cu cafeaua și așeză un dispozitiv micuț, de culoare neagră pe masă. Era un reportofon electronic, cât se poate de diferit de casetofoanele sau magnefoanele de pe vremuri. Într-un fel, mă făcu să mă mai relaxez. Dacă m-aș fi aflat în fața vreunui aparat de înregistrare de dimensiuni mai mari, văzând banda învârtindu-se în fața ochilor mei, probabil că aș fi fost mai impresionat. Să urmăresc înregistrarea mecanică a fiecărui cuvânt rostitor de mine ar fi avut un efect devastator asupra nervilor mei.

Kim Vendelev scoase din buzunar romanul *După cum semeni* și îl aruncă pe masă.

— Urâsc romanele polițiste, spuse el imediat ce se așeză pe scaun. Sunt atât de neverosimile și pline de clișee, încât adesea nu fac decât să mă umple de nervi și să-mi vină să dau cu ele de pereți.

Am încruntat din sprâncene. Îmi era greu să mi-l imaginez pe tinerelul din fața mea explodând într-un asemenea acces de furie, așa că am tras concluzia că mințea. O spusese doar ca să-mi provoace o reacție, clasic în tehnica interogatoriului. Am ridicat din umeri.

— Gusturile nu se discută, am răspuns. Dacă te interesează descrieri verosimile, atunci n-ai nimerit genul care trebuie. Dacă ar fi să descriem realist procedura de investigație, am produce cea mai plicticoasă carte din univers. Cine ar avea chef să citească despre nesfârșite convorbiri telefonice, paragrafe din Codul Penal și introducerea documentelor legate de caz în baza de date?

— Dar așa sunt elucidate crimele, remarcă ofițerul criminalist.

— Ei bine, cititorii nu vor asta. Vor suspans, vor clișee. Desigur, pretind și o anumită doză de realism, altfel n-ar mai fi în stare să identifice situația; doar nu folosește la nimic să-i buimăcești cu totul.

— Dar faptele?

— Da. Amândoi știm la fel de bine că atunci când cineva este împușcat, nu este aruncat în aer, dar nenumărate filmede acțiune sau romane de suspans și-au făcut victimele să zboare pe geam sau peste balustrade atunci când sunt împușcate. Publicul se așteaptă la asta și reacționează prost dacă nu îi livrezi ceea ce vrea.

Kim Vendeleș păru să cumpănească o vreme spusele mele.

— Lumea vrea să fie înșelată, am rezumat eu.

— Ai fost vreodată tentat să o faci în realitate? mă întrebă el subit.

— Să fac ce anume?

— Să comiți crima perfectă, răspunse el. Adică... vreau să spun că ți-ai petrecut o mare parte din viață inventând tot felul de moduri ingenioase de a ucide. Deci... nu ți-a venit niciodată să o încerci pe bune? Să dovedești că ești mai inteligent decât ceilalți?

Am clătinat din cap.

— Niciodată.

— Nici când citești despre vreo crimă în ziar, unde ucigașul este prins pentru că a omis un mic detaliu?

Am simțit cum începe să mă mănânce capul și cu greu m-am abținut să nu mă scarpin. Încercase să facă vreo aluzie, aducând ziarele în discuție? Voia să mă interogheze în legătură cu crima din Gilleleje, urmând să-mi dezvăluie că avea cunoștință de legătura dintre aceasta și uciderea lui Verner?

— Probabil că mă amuză cât de neglijenți pot fi oamenii uneori, atunci când se hotărăsc să meargă până la capăt, dar nu mi-am dorit niciodată să o încerc pe propria piele.

— Nu te-ai pus niciodată în locul ucigașului?

— Doar din motive de logistică. Privesc locul faptei prin ochii ucigașului, pentru a fi sigur că fiecare detaliu se află la locul său. Obiecte care ar trebui să se găsească la fața locului, mobilier care trebuie să fie plasat corect în spațiu, căi de acces care să se potrivească cu acțiunea. Am făcut o pauză. Sunt scriitor de profesie, nu ucigaș.

Kim Vendelev dădu din cap aprobator.

Acum o s-o dea la iveală, mă gândeam eu. Acum avea să scoată ziarul și să-mi arate articolul cu crima din Gilleleje, iar alături de el să așeze pe masă fotografii de la autopsia Monei Weis, care o să se holbeze la mine cu ochii ei albaștri. Acum avea să mă atace sub centură.

Dar ofițerul criminalist nu făcu decât un gest defensiv.

— Da, da, voiam doar să știu cum lucrați voi, scriitorii, spuse el. Cred că multor polițiști le este greu să înțeleagă cum de vă puteți imagina toate monstruozițările alea pe care le descrieți în romanele voastre, fără ca asta să vă afecteze în vreun fel. Reușiți să dormiți noaptea?

— Eu, unul, nu am nicio problemă în privința asta, am mințit eu.

Știam că arătam de parcă nu mai dormisem de câteva săptămâni, iar adevărul era că, în general, nu dormeam deloc bine. Nu atât crimele născocite mă țineau treaz în miez de noapte, cât sentimentele provocate de acestea. De obicei, alcoolul mă mai ajuta să adorm, dar aveam niște vise atât de agitate, încât tot ce îmi aminteam din ele erau umbre întunecate, amenințătoare.

— Oricum, crimele nu mai sunt ce au fost pe vremuri, am spus eu. Acum a venit vremea voastră, a tehnicienilor. Cu teste

ADN, cu telefoane mobile și camere de luat vederi la orice colț, nu mai rămâne prea multă muncă de detectiv. Când m-am apucat de scris romane polițiste, ucigașul putea să-și șteargă urmele mult mai simplu, dând foc cadavrului, scoțându-i dinții sau distrugându-i amprente digitale, dar asta nu mai e de ajuns în ziua de azi.

— Pari dezamăgit, spuse Kim Vendelelev.

Mi-am ridicat brațele.

— Nu vreau să spun decât că tot romantismul a dispărut.

— Romantismul! exclamă ofițerul criminalist. Ce poate fi atât de romantic într-o crimă?

— Nimic, dar nu mai este deloc palpitant când totul se reduce la teste ADN și când toate victimele umblă cu telefoane mobile după ele.

— De aceea nu ți-ai luat încă telefon mobil? mă întrebă Kim Vendelelev.

Întrebarea aceasta mă luă prin surprindere: pe de o parte, pentru că ofițerul criminalist verificase dacă aveam un telefon mobil, pe de alta, pentru că probabil avea oarecum dreptate.

— Posibil, am răspuns eu. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar, în orice caz, devine tot mai greu să inventez motive pentru care victimele din romanele mele nu au telefonul cu ele ori să găsesc un pretext pentru care rețeaua nu are acoperire, fix în momentul în care ucigașul este pe urmele lor.

— Dar poate că asta creează un alt fel de suspans? sugeră ofițerul criminalist. De exemplu, posibilitatea de a fi în contact cu victima atunci când crima este comisă? adăugă el zâmbind.

— Am să mă gândesc la asta, am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Kim Vendelelev își împreună palmele.

— În fine, ar fi cazul să revenim la oile noastre.

Apăsă pe un buton al dispozitivului negru de pe masă.

•

Interogatoriul dură cam o oră și, spre deosebire de conversația noastră inițială, se concentrează asupra faptelor. Am fost întrebat despre relația mea cu Verner, când l-am văzut ultima oară și ce făceam când a fost săvârșită crima. Nu aveam niciun alibi pentru restul serii de miercuri, dar asta nu părea să îl îngrijoreze prea tare pe ofițerul criminalist. Nu m-a întrebat dacă Verner avea dușmani, mai mult ca sigur că știa deja răspunsul la

această întrebare. Era clar că îl cunoștea destul de bine, iar impresia mea era că, în ochii lui Verner, Kim Vendelev era unul din băieții-model. La fel cum, în ochii ofițerului criminalist, Verner probabil că era o rușine pentru poliție, iar ceea ce îl motiva să îl găsească pe criminal nu avea legătură cu identitatea victimei, cât cu autoritatea pe care Verner o reprezentase.

Crima din Gilleleje nu a fost pomenită, iar eu îi eram recunoscător ofițerului criminalist pentru gustul lui prea rafinat pentru a citi romanele mele.

În principiu, cred că m-am descurcat mai mult decât decent la interogatoriu. Întrebările legate de moartea lui Verner erau suficient de specifice încât să nu fiu nevoit să mint, dar existau și unele coincidențe mai puțin fericite legate de persoana mea. Fusesem ultimul care îl văzuse pe Verner în viață, apoi mai era, desigur, și felul în care murise. Kim Vendelev trată aceste detalii cu o oarecare ezitare; mai mult le-a punctat pentru a constata că nu aveau încă suficiente date și a sărit repede la întrebarea următoare.

Când să ne luăm rămas-bun, a trebuit să îl asigur că n-am să părăsesc țara – un clișeu nemuritor – și eram convins că nu era ultima oară când aveam de-a face cu Kim Vendelev.

•

M-am întors pe jos la hotel. Ferdinan se afla tot la recepție, cu aceeași expresie îndurerată, iar gesturile sale păreau infinit mai lente decât mă obișnuise firea lui energică. Cum dădu cu ochii de mine, clătină din nou din cap.

— Este îngrozitor, spuse el. Am încuviințat din cap, fără să spun nimic. Iar poliția... mișună prin tot hotelul, continuă el amărât. Ce-o să creadă clienții noștri?

— Sunt sigur că nimeni nu dă vina pe tine, am spus eu.

— Posibil... dar cum să se simtă din nou în siguranță?

L-am apucat de umăr într-un gest de încurajare.

— Poliția o să pună mâna pe ucigaș. Apoi, o să mai ai încă o poveste de spus.

Ferdinan mă privi cu ochii plini de recunoștință.

— Dar, gândiți-vă numai, dacă ați fi fost în locul lui, în camera aia, spuse el. Ați fi murit fi în locul lui.

— Nu prea cred, am răspuns eu ferm. Pare să fie vorba de o răzbunare.

- La fel ca în roman?
- Exact ca în roman.

28.

Demoni dinăuntru a fost primit cu critici aspre din partea presei, dar cifrele vânzărilor spuneau o cu totul altă poveste – romanul era un succes.

Finn Gelf nu își mai încăpea în piele de fericire. *Demoni din afară* finanțase noul sediu al editurii, din Gammel Mønt, iar acum se părea că *Demoni dinăuntru* avea să asigure stabilitatea firmei pe termen lung. Atât de mare fusese profitul, încât Finn scosese suficienți bani ca să își poată cumpăra o vilă în Spania, iar vechiul lui Fiat fusese înlocuit cu un BMW.

Și eu eram bucuros, ușurat că încă mai puteam, că încă mai atrăgeam cititori, ba chiar îi eram recunoscător lui Finn Gelf pentru că îi urmasem sfatul și renunțasem la *Bun venit în club*, în favoarea acestei mașinării de făcut bani care era *Demoni dinăuntru*.

Începu din nou toată vânzoleala – cu interviuri, sesiuni de autografe și emisiuni de televiziune – și în perioada lansării am lipsit vreo trei săptămâni de acasă. Line, care era în continuare în concediu de maternitate, stătea singură cu fetele și era mult prea ocupată pentru a participa din nou la acest circ. Fusese atât de presată, încât nu avusese timp să citească romanul decât la două luni după lansarea acestuia.

Iar când, în cele din urmă, a reușit să citească *Demoni dinăuntru*, m-a părăsit.

•

Protagonistul – și în același timp și ucigașul din roman –, Ralf Sindahl, venise pe lume în circumstanțe extrem de traumatizante. Mama lui, care lucrase ca voluntar pentru Crucea Roșie, rămăsese însărcinată cu un alt voluntar trimis în Africa, dar cu puțin timp înainte să nască fusese răpită de un trib african care o violase, după care îi făcuse o cezariană cu o macetă. Nou-născutul fusese vândut și răpit de la un trib la altul, până când, abuzat și aproape mort de foame, fusese cumpărat

de un cuplu de albi înstăriți care nu puteau avea copii. Copilăria pe care și-o petrecuse la ferma familiei nu fusese însă fără probleme. Tatăl adoptiv este un sadic, nu numai față de angajații săi care munceau aproape ca niște sclavi, ci și față de soția lui. Iar noua victimă a acestuia devine micuțul Ralf. Băiatul își revărsă apoi frustrarea asupra angajaților, care nu îndrăznesc să i se opună și nici să îl pârască tatălui. Pe măsură ce înaintează în vârstă, abuzurile lui devin din ce în ce mai bestiale. La vârsta de paisprezece ani își ucide tatăl, când acesta încearcă să îl oprească să atace o tânără gravidă de culoare. Ralf decide să se mute în alt loc, dar înainte de a pleca de acasă, scotocește toată ferma în căutare de bani. Astfel, ajunge să dea peste un raport în care este descrisă nașterea lui violentă și un indiciu cu privire la identitatea tatălui său biologic. Păstrează raportul și se stabilește în Danemarca, unde încearcă să dea de tatăl lui adevărat, Claus. Acesta îl primește în casa lui. Dar, nu după mult timp, Claus realizează că tânărul se comportă extrem de bizar și, la numai câteva luni, îl predă pe Ralf autorităților. Tânărul nu cunoaște nici teama și nici umilința, iar brutalitatea lui îl ajută să își clădească o adevărată carieră de mercenar. Câștigă mai mulți bani decât are nevoie. Dar nu banii îl interesează pe el, ci puterea. Începe să îl obsedeze ideea că propria lui putere își are rădăcinile în felul brutal în care a venit pe lume și, în încercarea de a crea mici monștri după chipul și asemănarea lui, răpește femei gravide, pe care le torturează până în momentul nașterii, după care le ia viața. Copiii sunt apoi duși la spitale sau orfelinate, Ralf având convingerea că, în baza nașterii traumatizante pe care o împărtășește cu aceștia, este tatăl lor psihologic. Este convins că acești copii au să dobândească aceeași putere pe care o posedă și el și că, într-o bună zi, o să cucerească lumea. Dar destinul lui Ralf este retezatbrusc de o femeie însărcinată deosebit de puternică, ce reușește să îl înfrângă prin inteligența ei și să îl ucidă cu un baros.

Dar „copiii” lui încă mai trăiesc...

•

Romanul nu era nemaipomenit de original, sunt conștient de asta, dar multora, care nu apucaseră să citească sau să vizioneze *Băieții din Brazilia*, le plăcuse la nebunie. Majoritatea recenziilor susțineau la unison că *Demoni dinăuntru* era un

roman prost – o exploatare cinică a nevoii oamenilor de a se simți îngroziți și scandalizați.

Din nou am fost numit Domnul Măcelar, iar *Demoni dinăuntru* a fost clasificată de unii drept o carte periculoasă, ce ar trebui interzisă. Dar asta nu a făcut decât să crească cifra vânzărilor. Mai multe biblioteci își asumaseră rolul de apărători ai moralei și interziseseră ca volumul să fie împrumutat de minori. Ca rezultat al acestei măsuri, liceenii furau exemplarele de pe rafturi pentru a citi pe furiș pasajele cele mai însângerate, iar asta a dus la un adevărat cult al romanului și al scriiturii mele în rândul tinerilor. La un liceu din Aalborg, profesorii descoperiseră chiar și un grup de tineri care formaseră un Club al Poeților Mortali, al cărui scop era să culeagă și să citească cele mai detaliate descrieri de tortură din literatură. Cele două romane ale mele erau ca niște biblii pentru ei și, la fiecare întâlnire, citeau pasaje din ele, ba chiar ilustraseră și unele scene din romane, cu o minuțiozitate demnă de un raport polițienesc. Părinții erau șocați, conducerea liceelor indignată, politicienii de dreapta vorbeau deja de interdicție, cenzură sau măcar de introducerea unui sistem care să marcheze vârsta minimă de lectură, așa cum există în cazul filmelor. Mulți dintre colegii mei de breaslă se întreceau, care mai de care, să îmi critice textul. Nu avea nimic de a face cu literatura, comentau ei, sugerând că hârtia folosită ar fi fost mai bine întrebuințată într-o toaletă.

Între timp, cifra vânzărilor continua să crească.

În această perioadă, au început să curgă și amenințările telefonice. Voci clocotind de mânie mă făceau în toate felurile, descriindu-mi cum ar trebui să fiu eu omorât, în feluri pecare nu aș fi îndrăznit să le menționez în propriile mele romane. Am scos numărul din cartea de telefoane, însă acest lucru nu a putut împiedica șuvoiul de scrisori care începuse să curgă. Cum adresa mea era secretă, corespondența primită de la „fani” era trimisă la editură, iar în fiecare săptămână mă aștepta o pungă plină cu scrisori. La început le deschideam și le citeam pe toate, inclusiv pe cele care mă făceau albie de porci. Cu vremea însă mă specializasem într-atât, încât nici nu mai era nevoie să deschid plicurile ce conțineau atacuri pline de ură – le ghiceam furia din caligrafie.

Mai existau și cititori care mă susțineau și îmi trimiteau scrisori de mulțumire. Mulți nu ar fi recunoscut în public că îmi

citiseră romanele și că le plăcuseră, dar scrisorile spuneau o cu totul altă poveste. Multe pomeneau de experiențe de lectură puternice, nu neapărat din cauza violenței, ci datorită felului în care dădusem viață personajelor. Menționau descrieri și imagini care îi mișcaseră cum nu li se mai întâmplase de ani de zile.

Între aceste două extreme se afla un al treilea grup, al celor care mă îngrijorau cel mai tare. Erau declarațiile fanaticilor. Scrisorile lor începeau la fel ca acelea din partea fanilor, dar căpătau apoi un ton îngrijorător. Cereau detalii legate de anumite scene, interesându-se, de exemplu, cum cercetasem efectul armei cu care fusese comis omorul, sau îmi atrăgeau atenția asupra unor erori cu privire la reacția corpului la anumiți factori. Unii chiar reconstituiseră diferite scene din roman și voiau să mă felicite pentru precizie ori să îmi atragă atenția asupra unor detalii care nu se potriveau, ca de exemplu poziții imposibile ale corpului. Alții îmi povesteau cum induseseră scene din roman în jocurile lor erotice și îmi mulțumeau pentru experiență; una dintre scrisori includea și o serie de fotografii, anexate ca dovadă.

În ciuda atenției enorme pe care o primeam, nu aveam nicio problemă atunci când ieșeam în oraș. Lumea mă recunoștea, dar foarte rar se întâmpla să fiu acostat. Poate că le era frică de mine, temându-se că, dacă s-ar fi apropiat prea mult, m-aș fi putut transforma subit într-unul din personajele mele brutale. Puținele persoane care mi se adresa direct erau, de obicei, prietenoase și nu voiau decât un autograf. O femeie îmi spusese că nu putuse dormi după ce citise *Demoni dinăuntru*, iar o alta, care era însărcinată, îmi spusese că pur și simplu fusese nevoită să abandoneze lectura și să termine romanul abia după naștere.

Toți păreau să aibă o opinie despre acest roman, fie că îl citiseră sau nu. Dar foarte mulți îl cumpărau și îl citeau.

Mai puțin Line.

După o lună, acest lucru începuse să mă cam irite. Am înțeles că era ocupată cu copiii, în timp ce eu hoinăream cine știe pe unde, la interviuri și recepții. Dar putea să arate, totuși, o umbră de interes. Am îmboldit-o chiar, dar i-a trebuit o lună întreagă ca să se apuce de lectură.

De atunci și până în ziua de azi nu am conținut să regret că am îndemnat-o să citească romanul.

Line începuse să citească *Demoni dinăuntru* în timp ce eu mă aflam într-un turneu în Germania, însoțit de Finn. Urma să ne întâlnim cu un traducător german, pentru a pune la punct cu editura din Berlin unele clauze contractuale. Când am sunat acasă de la hotel, Line tocmai începuse să citească romanul. Mi-a atras atenția că era prea sângeros și cam atât. Am trăncănit despre copii, i-am povestit despre directorul editurii, care se lăuda că e un cunoscător de whisky și că era gata să ne-o dovedească în seara aceea. A doua zi Line nu mi-a răspuns la telefon, iar a treia zi mi-a intrat robotul.

M-a mirat, dar nu eram îngrijorat. M-am gândit că, fiind singură cu copiii, probabil că se dusesse să stea cu tatăl ei, așa că nu am făcut prea mare caz.

Când am ajuns acasă, epuizat după trei zile de discuții literare și whisky, nu era nimeni, iar *Demoni dinăuntru* se afla pe masa din bucătărie.

Dintre paginile cărții ieșea un bilet.

S-a terminat între noi.

Nu mai am curajul să te las singur cu copiii.

Line

Probabil că am citit bilețelul acela de vreo sută de ori, de fiecare dată cu alte sentimente – uneori simțeam că într-adevăr se terminase, alteori eram convins că are să se întoarcă acasă. Editorul german îmi făcuse cadou o sticlă de Highland Park de treizeci și șapte de ani, pentru ocazii speciale. Am destupat-o în aceeași seară, iar când m-am trezit din somn, a doua zi de dimineață, nu mai rămăsese decât un sfert din sticlă. Nu am încercat să o sun pe Line, deși eram mai mult ca sigur că se dusesse la tatăl ei, în Amager. Dintr-un motiv sau altul, știam că nu are sens. Aveam nevoie de timp de gândire, trebuia să îmi formulez o strategie înainte de a lua legătura cu ea. Din păcate, niciun plan rezonabil nu reușise să se materializeze în cursul nopții, așa că după ce am băut o cană de cafea tare, am sunat la tatăl ei.

Mă așteptasem ca Line să refuze să discute cu mine, dar, spre surprinderea mea, venise imediat la telefon. Vocea ei era calmă și fermă și îmi spuse că nu se simțea în siguranță cu mine, că

niciodată nu ar mai avea curajul să își lase copiii sub supravegherea mea. Când i-am atras atenția că erau și copiii mei, își înăspri tonul și mă anunță că îi era teamă că le puteam face rău atunci când ea nu era în preajmă.

Cea mai tâmpită reacție pe care aș fi putut-o avea în momentul acela era să mă enervez la telefon, și exact asta am făcut. Am urlat la ea, am împrôșcat cu o grămadă de jigniri, pe care le-am regretat de nenumărate ori după aceea, dar mă simțeam tratat nedrept. Doar pentru ele scrisesem ce scrisesem. Ca să își poată permite casa din Kartoffelrækkerne și casa de vacanță din Rågeleje, de asta însângerasem romanul până la refuz.

Line nu spuse nimic cât timp dură accesul meu de furie. Mă așteptă să termin, iar când șuvoiul meu de explicații și învinuiri se încheie, mă anunță că în curând aveam să fiu contactat de un avocat, în legătură cu divorțul. Nu i-am putut răspunde. Mă făcuse terci, eram epuizat după accesul de furie împotriva ei și am realizat că tot ce spuseseam nu făcuse decât să contribuie la consolidarea cazului ei. La sfârșit am implorat-o să mă lase, cel puțin, să vorbesc culronika. Line ezită o clipă, ceea ce îmi dădu o umbră de speranță, dar până la urmă refuză și închise.

În zilele care au urmat, am încercat să intervin, atât prin intermediul lui Bjarne și al lui Anne, cât și cu ajutorul familiei lui Line, dar cu toții erau de părere că de data aceasta întrecusem măsura și că nu puteau, dar nici nu voiau să mă ajute.

Când am primit înștiințarea avocatului, la numai câteva zile după această convorbire, am început să îmi dau seama de gravitatea situației. Tot timpul crezusem că aveam să o conving până la urmă, că Line avea să mă ierte și să se întoarcă acasă după câteva zile sau săptămâni, dar tonul formal al avocatului și limbajul birocratic în care mi se aducea la cunoștință cererea de divorț m-au izbit ca și cum dăduse un tren peste mine.

Line pretindea tutela exclusivă a copiilor și îmi interzicea să mai am de-a face cu fetele. Avocatul îmi atrăgea atenția că eu singur mă incriminam, prin cele două romane pe care le publicasem - *Demoni din afară* și *Demoni dinăuntru* -, care demonstrau evident că aveam fantezii în care o torturam pe Line și pe copii. Ca dovadă, aduceau și interviul cu Linda Hvilbjerg, precum și mărturii legate de incidentul cu Ironika.

Am știut că bătaia era pierdută. Nu avea să urmeze niciun proces pentru a obține custodia copiilor, căci nu aveam un caz. Singurul lucru care îmi mai rămânea de făcut era să angajez un avocat care să se ocupe de formalitățile necesare. Nu îmi puteam expune copiii unui proces îndelungat, pe care oricum aveam să îl pierd. Nu ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Poate că, odată cu trecerea timpului, avea să mi se permită să le vizitez din nou, dar momentan fusesem învins.

Starea mea de spirit și tendința de a mă subaprecia m-au făcut ceva mai generos decât ar fi fost cazul. I-am lăsat lui Line casa din Kartoffelrækkerne, fără nicio obligație. În plus, îi plăteam o cotă parte din venituri, precum și indemnizație pentru creșterea copiilor până la majorat. Eu nu am păstrat decât casa de vacanță, dar la început m-am mutat cu Bjarne și cu Anne în fostul Scriptoriu. Au fost foarte înțelegători cu mine, dar nu puteam discuta cu ei despre divorț. Eram sigur că i-ar fi luat partea lui Line, așa că nu aveam suficientă forță să aduc subiectul în discuție.

M-am prefăcut, în schimb, că Line nu mai exista, aruncându-mă cu capul înainte într-o viață de burlac care aproape că m-a costat viața.

29.

Întunericul se așternuse peste Frederiksberg. Era frig, așa că mi-am strâns haina în jurul corpului cât am avut de mers de la taxi până la intrarea în Forum. Mi-am scos legitimația de acces și am fost lăsat înăuntru.

Recepția urma să aibă loc în restaurantul mare ce se întindea pe toată lungimea clădirii, în partea opusă intrării. Am zărit mesele cu lumânări aprinse, dar nu sosise încă prea multă lume. Mai mult ca sigur că scriitorii aveau să vină ultimii, căci erau prea snobi ca să sosească la timp, dar și prea lacomi ca să sară peste cină. La recepție mai participau reporteri, redactori, directori sau proprietarii editurilor participante, precum și echipa de organizare a târgului. Nu mai participasem până atunci la cina festivă, dar aveam impresia că toată lumea se descărca în

seara respectivă, obosită după două zile lungi de târg, încercând să își reîncarce bateriile înainte de ultima zi.

Dar în mintea mea nu se afla decât un singur gând: să dau de Linda Hvilbjerg.

Am intrat în sala de mese și le-am salutat din cap pe cele aproximativ douăzeci de persoane care își făcuseră deja apariția. Nu cunoșteam pe nimeni, așa că nu era nevoie să bag în seamă pe cineva. M-am îndreptat către bar, dar în spatele dozatoarelor de bere nu se afla nimeni, așa că am atacat un pahar de vin alb din cele pregătite pentru toastul inițial. I-am golit conținutul dintr-o înghițitură, am luat un alt pahar și m-am așezat în apropierea barului, de unde puteam ține intrarea sub observație.

Invitații începură să sosească. Dinspre standuri își făcură apariția mai multe persoane care se îndreptau spre restaurant, iar dinspre intrare soseau alții, defilând prin hala târgului, de parcă ar fi fost la o paradă. Nu după mult timp, începuseră să vină atât de mulți deodată, încât îmi era imposibil să îi văd pe toți, de unde soseau și unde se duceau. M-am ridicat în picioare ca să pot vedea mai bine, prilej cu care mi-am asigurat încă un pahar de vin.

După o vreme, ajunseseră deja mai mulți cunoscuți, așa că nu mai aveam cum să evit conversațiile și să-i salut doar din cap, de la distanță. Cu toate că nu ne mai văzuserăm de un car de ani, nu aveam prea multe să ne spunem, așa că discuțiile erau scurte, stângace, până când unul dintre noi găsea o scuză și o pornea mai departe.

Eu încercam să fiu tot timpul în mișcare – era cea mai bună modalitate de a evita discuțiile –, așa că nu auzeam decât fragmente din conversațiile purtate în jurul meu, toate concentrate asupra cărților și lansărilor, deși toată ziua nu făcuseră decât să vorbească despre același lucru.

— Frank? am auzit deodată o voce în spatele meu. Ce naiba faci aici? Era Finn. Mă privea uluit. Cred că ești ultima persoană pe care mă așteptam să o întâlnesc aici.

Mi-am croit drum spre bar, urmat îndeaproape de Finn.

— Da, da, am răspuns eu, punând mâna pe un pahar. Noroc, Finn!

— Noroc, Frank! spuse el, bând vinul pentru toast. Credeam că ești la vânătoare de criminali, adăugă el râzând. Ai fost cât pe ce să mă păcălești.

Renunțasem să mai încerc să-l conving, așa că am ridicat din umeri.

— Doar mă cunoști.

Finn izbucni din nou în râs.

— Mă bucur să te văd, Frank. Cred că ai nevoie să mai ieși un pic în lume. Să stai de vorbă cu colegii, să-ți întreții relațiile și să-ți faci altele noi, chestii de genul ăsta.

Am încuviințat din cap și am dat pe gât restul de vin. Finn nu mai găsi nimic de adăugat, așa că arătă cu mâna undeva, în spatele meu.

— Noi stăm la una din mesele alea. Ai putea să ne însoțești.

Am mormăit un răspuns care putea fi luat atât ca încuviințare, cât și ca refuz, dar Finn se declară satisfăcut și o porni în direcția meselor pe care mi le arătase mai devreme.

Nu exista o organizare anume, așa că lumea se putea așeza unde voia. De regulă, editorii stăteau la un loc cu scriitorii lor, făcând tot posibilul ca aceștia să se simtă cât mai bine, dar și ca să se asigure că alți colegi de breaslă nu aveau să profite de ocazie pentru a-i curta. Ceea ce le crea o mică dilemă, căci și ei ar fi dorit, la rândul lor, să se învârtă de noi scriitori. Îmi imaginez, așadar, că editorii nu apucau să mănânce prea mult, căci trebuiau să alerge tot timpul, dacă voiau să își atingă scopurile.

În sfârșit, la bar, am avut parte de o bere la halbă. Am rămas în picioare, privind în jur. Se strânseseră peste trei sute de persoane și nu le mai puteam face față tuturor.

Organizatorul târgului, un bărbat bondoc, cu chelie, îmbrăcat într-un costum strâmt, se urcă pe un scaun și ne ură bun venit. După aceea, ținu un discurs mult prea lung, în care ne omagie pe toți cei de față și, nu în ultimul rând, literatura. Pe fețele tuturor se citea nerăbdarea de a se apuca de mâncat și de băut și nicidecum dorința de a asculta vorbăria pretențioasă pe care ne-o servea organizatorul. Dar trebuia să ne purtăm frumos, inclusiv personalul restaurantului, care stătea aliniat în uniformă, în poziție de drepti și cu mâinile la spate.

Spre marea mea surpriză, am descoperit că îmi era foame. Am trecut repede în revistă cele petrecute în ziua aceea și am

realizat că nu mâncasem nimic de la micul dejun, asta dacă nu țineam cont de alcoolul pe care-l turnasem în mine.

Când, în sfârșit, s-a dat liber la mâncare, eram la fel de dornic ca toți ceilalți să ajung la bufet. Mi-am pus o porție uriașă în farfurie și m-am uitat după un loc liber. Oferta lui Finn nu mă tenta. Nu aveam chef să discut cu el sau cu ceilalți de la editură.

M-am așezat, așadar, cu un grup de librari tineri care m-au lăsat să mănânc în liniște. Erau mult prea ocupați să bea și să spună bancuri, iar eu eram foarte concentrat să-mi golesc farfuria. Foamea mi se mai potoli, dar simțeam nevoia să mănânc în continuare, pentru a compensa cantitatea de alcool pe care o aveam în mine.

Revenit la bufet, m-am orientat după mâncăruri ceva mai consistente, cu carne și cartofi, și eram atât de absorbit cu aprovizionarea, încât nici nu am remarcat parfumul dulceag care mă învăluia treptat.

— Și așa, e posibil să apar în următoarea ta carte?

Era Linda Hvilbjerg.

30.

M-am întors spre Linda. Aceasta stătea cu farfuria în mână și un zâmbet ironic îi încolțise pe buze. Corpul ei suplu era învăluit într-o rochie neagră, lungă, cu bretele subțiri, iar sânii ei se insinuai de parcă ar fi făcut parte din material. Părul ei negru era ondulat, iar buzele îi străluceau de un roșu puternic, hipnotizant. I se vedea în ochi că tocmai își „pudrase” nasul.

Am uitat tot ce voiam să îi spun și o priveam pierdut.

— Pornesc de la premisa că mesajul are de-a face cu următoarea ta carte, așa-i? Își flutură genele de câteva ori, apoi zâmbi. Între noi fie vorba, ar trebui să pui ceva mai mare distanță între scris și realitate, adăugă ea râzând.

Am ridicat din umeri, mai mult pentru că nu reușeam să găsesc un răspuns potrivit.

Linda Hvilbjerg se apropie de mine, apoi privi demonstrativ în jur.

— Dar poate că este adevărat? Poate că sunt cu adevărat în pericol? Întrebă ea chicotind. Iar tu ești eroul care o să mă salveze din mâinile criminalilor?

M-am hotărât să îi fac jocul.

— Nu-i de glumă, domniță, i-am răspuns eu cu cel mai neaoș accent de polițist de care eram în stare, probabil inspirat și de recenta mea experiență cu poliția. Viața și onoarea dumitale sunt în pericol, iar eu sunt singurul în stare să le salveze pe amândouă.

— Vai! exclamă Linda Hvilbjerg. Este oare adevărat, domnule...?

— Pinkerton mă numesc. Dick Pinkerton, în slujba dumitale.

Am încercat să fac o plecăciune, dar m-am oprit la timp pentru a-mi salva mâncarea să nu o ia la vale din farfurie.

— O, renumitul Dick Pinkerton. Ce onoare!

— Plăcerea este în întregime de partea mea, domniță.

— Și în ce anume constă misiunea dumitale, mai precis?

— Din păcate, mă văd nevoit să veghez asupra domniei voastre pentru tot restul serii.

— Îndeaproape?

— Foarte îndeaproape.

— Se pare că sunt pe mâini bune atunci, așa-i, domnule Pinkerton?

— Mâini care o să aibă mare grijă de dumitale, domniță.

Linda Hvilbjerg râse, iar eu am urmat-o. Habar n-amcum de mai eram în stare să râd sau de unde-mi veneau cuvintele, dar simțeam că eram pe calea cea bună. În orice caz, mi s-ar fi părut imposibil să o pun pe Linda în temă cu toată povestea, așa cum stăteam acolo, semidrogați, lângă bufetul cu cărnuri. Cea mai bună alternativă, așadar, era să încerc să stau în preajma ei. Nu numai din rațiuni galante, care aveau de-a face cu nevoia de a o proteja de ucigaș. Trebuie să admit că, în clipa în care o zărisem, îmbrăcată în rochia aceea neagră și cu buzele roșii, am simțit cum mă trec toate căldurile.

Pe de altă parte, nici până în ziua de azi nu pricep ce anume putuse să o atragă la mine în seara aceea. Băusem mai multe zile la rând și eram îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtasem și cu o zi în urmă, când îmi luase interviul. Probabil că era atât de intoxicată de droguri, încât nu mai băga de seamă înfățișarea mea, sau poate că ea vedea cu totul altceva decât

mine, ceva după care tânjea din tot corpul, ca atunci când ești mahmur și tânjești după un mic dejun englezesc.

Ne-am continuat jocul aproape toată seara. Cred că amândoi eram fericiți să îngropăm pentru o vreme securea războiului. Ne-am implicat complet în fantezia noastră, flirtând dinvorbe, priviri și atingeri ușoare, așa că nu mai era decât o chestiune de timp până să ne lăsăm trupurile să se dezlănțuie.

Chiar dacă am continuat să beau, iar Linda s-a dus de câteva ori la baie pentru a-și „pudra” nasul, am avut grijă să mă controlez și să nu o iau pe sus chiar în sala de mese sau în vreunul din standuri, cu cărțile căzând în jurul nostru din toate direcțiile. M-am stăpânit, căci era singura mea șansă să o pot proteja, dar poate și din nevoia de a prelungi senzația aceea de căldură feminină, care stârnise în mine un dor de nepotolit.

Extrem de amețiți și excitați la culme, pe la miezul nopții am luat un taxi și ne-am dus la Linda acasă. Eram foarte mulțumit de mine. E adevărat, nu reușisem să o conving că se afla în pericol, dar eram cu ea, așa că mi-am închipuit că acest lucru era de ajuns pentru a-l ține pe ucigaș la distanță. De fapt, mă simțeam ca un salvator și eram atât de sigur pe mine, încât m-am hotărât să mă bucur de situația în care mă aflam. O meritam, am încercat eu să mă conving singur și, în taxi, am început să cedez tot mai mult gesturilor ei afectuoase. Am remarcat privirea șoferului îndreptată spre bancheta din spate, dar l-am ignorat.

Ne-am continuat jocul. Linda era o clientă inocentă, iar eu eram detectivul uns cu toate alifiile și mă aflam acolo pentru a o proteja și pentru a mă îngriji, în diferite chipuri, de siguranța ei. În acest scop, aveam nevoie de o examinare fizică foarte detaliată, i-am declarat eu ferm, pe de o parte pentru a mă asigura de starea ei, iar pe de alta pentru a verifica dacă nu fuseseră instalate microfoane sau vreun alt echipament electronic pe corpul ei.

Linda chicoti la găselnița mea și voia să primească detalii. Existau anumite zone ale corpului ei cărora aveam să le acord o atenție sporită? Eram dotat cu vreun echipament special pentru a-i putea cerceta corpul în amănunt? I-am confirmat acest lucru și i-am demonstrat cât de eficient îi puteam cerceta gura cu limba. În timp ce ne sărutam nebunește, mi-a testat restul echipamentului și s-a declarat extrem de impresionată de

volumul pe care îl putea simți prin pantaloni. Chiar și eu eram impresionat. După ce băusem atât de mult toată ziua, mi se sculase mai ceva ca unui adolescent.

Eram atât de excitați, încât aproape că am uitat să îi plătesc taximetristului atunci când, în cele din urmă, a oprit în fața unei vile cu etaj din Valby, anunțându-ne că am ajuns. Ne-am împleticit afară din taxi și ne-am îndreptat spre ușa de la intrare, unde Linda se opri, scotocind în geantă după chei. I-am apucat fesele și le-am strâns în palme. Erau mici și încordate ca două mingi. Linda gemu tandru și le împinse și mai mult înspre mine.

În cele din urmă, reuși să descuie și am dat năvală înăuntru. Nu aprinse lumina, ci își lăsă geanta, apoi se întoarse și mă cuprinse cu brațele. Am început din nou să ne sărutăm. Cu o voce joasă i-am cerut să se dezbrace, pentru a putea verifica prezența numitelor microfoane.

Linda Hvilbjerg făcu un pas înapoi. Lumina lunii răzbătea prin ferestruica ușii de la intrare, căzând direct pe pieptul ei. Își scoase pantofii și își duse mâinile la ceafă. Breteluțele rochiei căzură, iar rochia neagră alunecă șerpuind de pe corpul ei alb, suplu. Sfârcurile i se întăriseră, palpitând ca o invitație, în tact cu sânii ei care se ridicau și coborau la fiecare respirație. Brațele ei erau în continuare ridicate la ceafă, iar spatele ușor arcuit, într-o poziție care mă ațâța și mai tare. Pielea de pe burtă i se făcuse ca de găină, iar părul pubian forma un dreptunghi negru care îi dispărea între coapsele albe.

Mă întrebă dacă se zărește ceva suspect, iar eu i-am răspuns că totul arăta cât se poate de bine, dar că trebuia să purced la o examinare manuală. M-am apropiat de ea, blocând pe nedrept lumina lunii. Linda își lăsă brațele să cadă în jurul gâtului meu, dar eu i le-am ridicat din nou deasupra capului. Chicotind, se apucă de cuierul aflat în spatele ei și își împinse restul corpului înspre mine. I-am sărutat sfârcurile, iar chicoteala se transformă într-un oftat, urmat de un geamăt prelung. Mâinile îmi alunecară peste brațele ei, peste sâni și stomac. Linda se chirci, iar pielea i se excită și mai tare. În clipa în care am atins-o întrecoapse, gemu puternic, iar corpul îi tremură. Era fierbinte și foarte umedă.

I-am șoptit în ureche că probabil descoperisem ceva, iar ea îmi răspunse cu un geamăt încurajator. M-am dat un pas înapoi, iar lumina lunii îi străluci din nou pe corp. Linda stătea cu ochii

închiși, fremătând de parcă razele lunii ar fi gădilat-o. I-am spus că, în opinia mea de expert, venise vremea să folosesc echipamentul special, iar Linda aprobă cu un oftat. Mi-am scos grăbit hainele, lăsându-le să cadă morman pe podea. Mi se sculase complet, iar sângele îmi pulsa puternic în tot corpul. Mâinile îmi tremurau când am apucat-o de umeri și am întors-o cu spatele la mine. Își împinse fundul înspre mine, depărtându-și picioarele. Am apucat-o de fese și mi-am îndoit ușor genunchii, penetrând-o într-o mișcare lentă.

•

Numărul de cuvinte a atins pragul critic. Nu mă mai pot opri, nici dacă aș vrea, iar din cauza importanței acestui manuscris, dorm din ce în ce mai puțin.

Atunci când reușesc să adorm, mă visez alergând, neapărat departe de ceva, ci către o ușă sau o poartă care este întredeschisă. Aceasta se închide exact când ajung la ea, indiferent cât de tare alerg, și mă trezesc în cearșafurile learcă de sudoare și în tăcerea aceea care se așterne după un strigăt. Zac așa în pat, ascultând atent și nu mai reușesc să adorm la loc.

Mă simt epuizat. Scriu ca în transă. Uneori nici nu îmi amintesc să fi scris propoziția căreia tocmai îi pun punct, iar alteori nu recunosc tonul care îi dă culoare. Este dovada că proiectul îmi reușește, filtrul dispăre complet, cuvintele curg suvoi, fără a fi cumpănite și judecate de vanitatea și sensibilitatea mea, ca și cum ar fi scrise de altcineva - cineva dinăuntrul meu care, în același timp, mă presează și mă ține treaz.

Mă simt pregătit pentru sprintul final - partea cea mai importantă; de aici începe greul.

Duminică

31.

Uneori, când te trezești din somn, îți dai seama imediat că ceva nu e în regulă. Când începusem să scriu *full-time*, aveam adesea senzația asta. Mă trezeam convins că întârziaseam la serviciu, până când îmi aduceam aminte că eram stăpân pe propriul meu program de lucru și că puteam să dorm oricât aveam chef. Minutele acelea în care încerci să te dumirești ce zi e și ce ai de făcut sunt suficiente pentru a te trezi cuprins de panică, fie și din cele mai neînsemnate motive, doar pentru că ceva pare a fi în neregulă.

Când m-am trezit în patul Lindei Hvilbjerg, am știut din prima că ceva nu era bine. Dormisem buștean, dar asta nu avea de ce să mă mire. Doar nu o mai făcusem deloc în ultimele zile, iar efortul fizic din timpul nopții își spusese și el cuvântul. În orice caz, mă durea tot corpul. Ne-o trăseserăm ca animalele. În fiecare cameră, în toate pozițiile imaginabile. Chiar dacă inițial simțisem cum explodez de excitare, rezistasem ore în șir – sau cel puțin așa mi se păruse – și abia când ajunseserăm în pat, mă abandonasem sălbăticiei Lindei, care m-a călărit până am avut un orgasm simultan. Probabil că la scurt timp după aceea adormisem. În orice caz, nu îmi mai amintesc nimic altceva.

Dar nici epuizarea fizică, nici faptul că mă trezisem într-un loc străin nu erau motivul senzației bizare pe care o aveam. Altul era motivul, și nu îmi dădeam seama ce anume.

Am privit în jur. Dormitorul era zugrăvit și mobilat în nuanțe de alb și părea trist și rece pe fundalul cerului mohorât de afară, ce arunca o lumină cenușie prin oberlihturi. Linda nu era în pat. Am mirosit cearșafurile. Miroseau asex și transpirație, ca după o noapte de beție. Din pat, puteam vedea prin ușa deschisă până la scara ce cobora la parter. Într-o străfulgerare de moment, mi-au răsărit în minte imagini în care făceam dragoste pe trepte.

Am clătinat din cap, dar m-am oprit de îndată ce am simțit o durere ascuțită, care mă lovi ca un ciocan. Gâtul mi se uscăse, iar stomacul îmi chiorăia.

M-am ridicat încet în fund. Am încercat să mă ridic în picioare, dar îmi tremurau și a trebuit să aștept o clipă ca senzația de amețeală să se mai potolească. Cu pași lenți am ieșit pe ușă și m-am îndreptat spre scară. Pe pereți atârneau mici litografii. M-am apucat strâns de balustradă și am început să cobor. Litografiile păreau să spună o poveste, pe care am recunoscut-o abia când am ajuns la ultima treaptă. Era *Divina Comedie*.

Am zâmbit în sinea mea la această descoperire și am întors capul.

Priveliștea care mă întâmpină mă făcu să sar în spate și să urlu de groază.

Linda Hvilbjerg atârna sub scară, la capătul unei sfori înfășurate pe niște baluștri.

Ochii ei lipsiți de viață erau căscați într-o expresie de groază, de parcă tocmai asistase la ceva greu de imaginat, ceva extrem de înspăimântător. Din gât, prelungindu-i-se pe corpul alb și suplu, îi porneau dâre întunecate de sânge. Dârele șerpuiau printre sâni, dispărându-i între coapse. Toată zona aceea era plină de sânge și un obiect masiv îi fusese îndesat în vagin.

Era o carte.

Mi-am întors privirea și am pironit-o în peretele alb. Tremuram din tot corpul și am fost nevoit să mă așez pe o treaptă ca să nu mă prăbușesc la podea. Respirând adânc, am încercat să îmi redobândesc controlul asupra corpului.

După câteva minute am întors din nou capul, încet.

Cadavrul dezbrăcat al Lindei Hvilbjerg continua să atârne acolo. Pe podea, sub ea, se făcuse o baltă de sânge. Era aproape negru și gros ca petrolul. Am mai zărit apoi și un scaun răsturnat. În jurul corpului ei se aflau o mulțime deurme de pantofi, de parcă cineva trasese coregrafia unui dans complicat.

Inima îmi bătea puternic în piept, iar greața urca din stomac, în piept și în gât. M-am aruncat înainte, în patru labe, și am vomitat la piciorul scării. Fiecare crampă o resimțeam ca pe un pumn în stomac și am continuat să am o senzație de vomă mult timp după aceea, cu toate că stomacul îmi era gol. Când nu am mai putut da nimic afară, m-am așezat pe vine. Îmi era greu să respir și plângeam în hohote intermitente, ca un copil.

M-am târât până la balta de sânge, unde m-am așezat în genunchi și am cercetat corpul Lindei.

Chiar și fără să o ating, știam că este rece. După culoare și după cât de țeapăn era, mi-am dat seama că trupul acela fierbinte de care mă bucurasem toată noaptea fusese redus la o grămadă de carne moartă. Cu toate acestea, am întins mâna și am apucat-o de piciorul care atârna cam la jumătate de metru deasupra podelei. Era atât de rece, încât i-am dat instinctiv drumul, dar apoi m-am forțat să îl ating din nou. Unghiile degetelor de la picioare erau date cu un lac violet închis, un detaliu pe care nu îl remarcasem mai înainte, dar care acum îmi era oricum indiferent.

I-am dat drumul și m-am ridicat în picioare. Pânțele ei îmi ajungea cam la nivelul ochilor și am fost nevoit să înghit în sec de mai multe ori ca să nu vomit din nou. Cartea care îi fusese îndesată în vagin era îndoită și aproape în întregime îmbibată de sânge, cu excepția câtorva pagini albe care contrastau sinistru cu sângele și carnea ei. Burta și sânii îi erau brăzdate de dăre de sânge. Le-am urmărit cu privirea. În jurul gâtului se afla o frânghie albastră de nailon, care tăia adânc în carne vie. Dedesubt se aflau mici tăieturi, unele ajungând până la vene, din care sângele cursese nestingherit. În gură îi fusese îndesat un căluș din foi de hârtie și știam că acestea proveneau din aceeași carte care fusese forțată în ea.

În *Curve din mass-media*, ucigașul își așază victima pe un scaun, o violează cu cartea, după care o pune să stea în picioare pe scaun, cu lațul legat în jurul gâtului, astfel încât doar stând ridicată pe vârfuri poate evita strangularea. După aceea îi crestează gâtul în mai multe locuri, lăsând-o să sângereze încet. Victima este tot mai slăbită din cauza hemoragiei și, în cele din urmă, nu mai are forța să stea pe vârfuri. În momentul în care aceasta dă să se prăbușească, ucigașul îi taie jugulara și o îmbrânțește, astfel încât sângele să împrăștie pereții ca o arteziană. Trupul este golit de sânge, iar scaunul se răstoarnă în ultimele zvârcoliri ale victimei.

Corpul mi se cutremură din cauza frigului și a șocului. E adevărat că descriesem în amănunt scena aceea oribilă din fața mea, dar nu mi-aș fi putut imagina cât de groaznic putea să fie să o trăiești pe viu. Singura diferență pe care am observat-o imediat era că sângele nu împrășcase pereții, așa cum

descriesem în carte, dar scena era suficient de macabră chiar și fără acest detaliu. Totul se potrivea în amănunt cu descrierile mele și nu era nevoie să întorc corpul Lindei Hvilbjerg pentru a constata că mâinile îi fuseseră legate la spate cu bandă adezivă. Cu toate acestea am făcut-o, iar faptul mi s-a confirmat. I-am dat drumul și cadavrul s-a rotit încet în poziția inițială, așa că din nou mă aflam față în față cu pânțelele ei.

Cu degetul mare și arătătorul am apucat de carte. Am încercat să o scot dintr-o smucitură, dar nu cedă. Cadavrul, în schimb, începu să se legene înspre mine. Am dat drumul cărții și m-am tras îngrozit în spate, ștergându-mi degetele pe piept. Am respirat adânc și m-am apropiat din nou de cadavru. Cu o mână am apucat-o de șold, iar cu cealaltă de carte. Apoi am tras de ea până am reușit să o scot, dar era prea umedă și îmi alunecă din mâini direct în balta de sânge de pe podea. Un șuvoi de sânge ce fusese blocat de carte o urmă, revărsându-se și împrôșcând podeaua și picioarele mele.

Am dat drumul corpului și am îngenuncheat lângă carte. Sângele acoperea în întregime coperta, așa că am șters-o cu degetele la nivelul titlului ca să pot citi. Așa cum mă așteptasem, era un exemplar din *Curve din mass-media*, iar când am deschis cartea, am dat și peste autograf, celdat de mine și pe care îl văzusem ultima oară la hotelul BunkInn. Am înjurat cu voce tare. Dacă aș fi rămas acolo, în cameră, sau dacă, cel puțin, aș fi luat cartea cu mine, poate că aș fi putut împiedica nenorocirea aceasta. Numai de aș fi procedat altfel.

Corpul îmi era mânjit de sânge și abia îl puteam controla. Cu toate acestea, am reușit să mă târăsc până la o canapea albă, m-am cățărat cu mare efort pe ea, ghemuindu-mă într-un colț. Făcusem dragoste cu Linda pe canapeaua aceea cu doar câteva ore în urmă – sau cât de mult timp trecuse, de fapt, de atunci?

M-am uitat în jur, căutând un ceas, dar nu am zărit niciunul. Afară se luminase, dar cerul cenușiu nu dezvăluia ce oră era. Cât de mult dormisem oare?

De data aceasta, nu mai aveam de ales, o știam. Trebuia să sun de îndată la poliție. Cu toate acestea, am zăcut preț de jumătate de oră, ghemuit într-un colț al canapelei albe, care acum era pătată de sânge.

În cele din urmă mi-am mai venit în fire și m-am așezat în fund.

Lângă ușa de la intrare, pe perete, se afla un telefon. Mi-am adunat toate forțele și m-am ridicat în picioare. Cu pași împleticiți, m-am apropiat de ușa și am pus mâna pe telefon. Nu avea ton. Am azvârlit disperat receptorul, iar acesta se desprinsese de cablu și îmi căzu la picioare. Bucăți de plastic se împrăștiară pe podeaua acoperită cu parchet.

M-am dus în holul de la intrare. Aici începuse noaptea noastră pasională. M-am așteptat să-mi găsesc hainele pe jos, acolo unde le aruncasem, dar le-am găsit împăturite cu grijă, pe un scaun aflat lângă o oglindă de perete. Sub scaun se aflau pantofii mei.

Când m-am apropiat mai mult, am avut din nou senzația că ceva nu era în regulă. Pantofii mei păreau lucioși, iar când i-am ridicat, am zărit că erau acoperiți de sânge. Am aruncat o privire în sufragerie, acolo unde urmele de pantofi alcătuiau un dans. Am descoperit sânge și pe tălpi. I-am așezat pe podea și am pus mâna pe pantaloni. Când i-am despăturit în fața ochilor, am realizat ce se întâmplase.

Ucigașul se îmbrăcase cu hainele și cu pantofii mei înainte de a comite crima

Am avut subit senzația că acesta încă se afla în casă și mă observa. Aproape că îl auzeam râzând în surdină, în vreun cotlon, amuzându-se pe seama spaimei mele atunci când am realizat că urmele lăsate în sângele Lindei Hvilbjerg proveneau de la pantofii mei.

O furie violentă creștea în mine, o furie pe care am exteriorizat-o luând-o la goană dezbrăcat prin toată casa, mârâind ca un câine de vânătoare, hotărât să-mi sfâșii prada în bucăți de îndată ce o prindeam. Era o reacție disperată, impulsivă, mânată de turbare și frustrare, căci în realitate nu aș fi fost în stare de mare lucru, dacă ucigașul încă s-ar mai fi aflat în casă. Dar trebuia să mă asigur. Măcar l-aș fi putut privi la față, i-aș fi azvârlit ochelarii ăia nenorociți de pe nas și l-aș fi privit direct în ochi, și aș fi avut parte de un răspuns. Voiam să aflu cine anume era omul acela care se apucase să-mi distrugă viața, voiam să-l fac să-mi dea o explicație, într-un fel sau altul.

Dar nu am găsit pe nimeni.

Epuizat, m-am prăbușit din nou pe jos. Pe podeaua din sufragerie, urmele tălpilor mele se amestecau cu urmele de pantofi lăsate de ucigaș. Nu arăta deloc bine. Tălpile mele și

pantofii mei, asta avea să vadă poliția. Nu că altminteri ar fi dus lipsă de dovezi ale prezenței mele acolo. Lăsasem amprente și ADN prin toată casa în cursul nopții și eram mai mult ca sigur că ucigașul nu lăsase nicio urmă.

Lumina devenise ceva mai slabă, așa că trebuia să fie după-amiază. Nu mă prezentasem la ultimul interviu pe care ar fi trebuit să îl dau la târgul de carte, iar Finn mai mult ca sigur că bombardase hotelul cu telefoane. Dar acum nu mai avea nicio importanță.

Știam că trebuie să ies din casă. Cum nu aveam de unde să sun la poliție, trebuia să mă duc la secție, să raportez omorul. Nu mi-a dat prin cap să iau legătura cu vecinii. Singura persoană cu care voiam să vorbesc era Kim Vendelev. Fără îndoială că ofițerul criminalist avea să mă aresteze. Toate indiciile aveau să mă încrimineze, o știam prea bine, dar faptul că mă dusesem să raportez crima trebuia să aibă un cuvânt de spus în favoarea mea. În plus, mai era și mesajul de avertizare pe care i-l lăsasem Lindei, în căsuța vocală a mobilului. Trebuia să se țină cont și de el.

Telefonul mobil. Am sărit în picioare și am alergat în holul de la intrare. Poșeta Lindei atârna pe un umerăș, sub pardesiul ei. I-am vărsat conținutul pe podea. Cosmetice, bonuri, cheile de la mașină, cutii cu pastile și șervețele. Nici urmă de mobil.

Ce putea să însemne asta? Că ucigașul îi furase mobilul și tăiasse cablul telefonului fix? De ce? Ca să o împiedice să sune după ajutor sau ca să mă întârzie pe mine să iau legătura cu poliția? Devenea tot mai important să îl găsesc, și asta cât mai repede, pe Kim Vendelev.

Hainele mele erau îmbibate de sânge, așa că am urcat la etaj și am căutat în garderoba Lindei. Hainele ei erau aranjate în teancuri sau atârneau sortate pe culori în șifonierul uriaș din dormitor. Ușile erau acoperite cu oglinzi pe interior și am încremenit când mi-am văzut propria reflexie în ele. Părul îmi stătea vâlvoi, ochii îmi erau înroșiți de plâns, iar pieptul și picioarele îmi erau mânjite de sânge. Dar mă simțeam încă și mai rău decât arătam.

În șifonier nu am găsit nimic altceva cu care să mă fi putut îmbrăca decât o cămașă albă. Am luat-o și m-am dus în baie. Mi-am spălat, cât am putut de bine, sângele de pe corp și m-am

îmbrăcat cu cămașa. Apoi am revenit în holul de la intrare, mi-am pus pantalonii mânjiți de sânge, șosetele și pantofii.

Am ridicat cheile de la mașină de pe podea, unde aterizaseră atunci când îi scotocisem în poșetă, am aruncat o ultimă privire în sufragerie, unde corpul Lindei atârna sub scară. Greața mă copleși din nou.

Am apucat ferm clanța și am deschis ușa de la intrare. Din față se auzi un sunet înfundat. Un obiect ce fusese sprijinit de ușă căzuse atunci când o deschiseseam. Era o carte.

32.

După ce m-a părăsit Line, m-am mutat o vreme cu Bjarne și cu Anne. Primele zile au fost la fel ca pe vremea Scriptoriului, cu whisky și discuții îndelungi până în miez de noapte, dar și Anne, și Bjarne aveau servicii, așa că nu după mult timp am început să mă simt ca o rudă care își prelungea prea mult șederea. Așa că m-am cazat la hotelul Marieborg – prima mea întâlnire cu acest hotel unde, ulterior, aveam să plasez acțiunea din *După cum semeni*.

Cred că, în sinea lor, Bjarne și Anne au răsuflat ușurați. Chiar dacă eram prietenul lor, simțeam că mă considerau vinovat. Eu eram singurul vinovat că Line mă părăsise, fiindcă astfel lăsasem să-mi scape tot ce era mai prețios în viața mea. Nu mi-o spusese în față, dar o puteam citi în privirile lor, o puteam auzi în tăcerea care se lăsa atunci când intram în cameră. Nu îmi mai rămânea nimic altceva de făcut, decât să mă mut.

Aveam în continuare conferințe de ținut, recepții de frecventat și, cum nu aveam deloc chef să stau de unul singur în casa de vacanță și să mă izolez, cea mai bună soluție a fost hotelul. Era destul de ieftin și era amplasat cât de cât central.

Nu aveam să mă plictisesc, când ai bani și faimă e ușor să-ți găsești companie, iar mie exact asta îmi trebuia. De fiecare dată când rămâneam singur, abia dacă puteam să respir. De parcă m-aș fi cufundat într-o mare întunecată. În jurul meu alunecau siluetele unor creaturi bizare care doar rareori înotau suficient de aproape încât să le pot distinge. Uneori păreau sirene

plămadite după asemănarea lui Line sau a fetelor, alteleori păreau hibrizi amorfi de ființe marine și terestre.

Mai mult ca sigur că halucinațiile acestea se datorau abuzului de alcool și de droguri, pe care mi le administram cu o acuratețe și un devotament demne de un proiect de cercetare. Îmi luam dozele în cantități și la intervale care îmi permiteau să chefuiesc cât mai mult posibil, fără să simt nici prea mult, nici prea puțin. Mă balansam pe o muchie de cuțit, tot timpul concentrat asupra următoarei doze. Alternând o substanță menită să-mi ridice moralul cu o bere sau un cocktail. Din fericire, nu duceam lipsă de bani pentru a mă aproviziona cu cele necesare, iar atunci când ai bani, nu-i greu să faci rost de alcool, droguri sau prieteni.

Mă întâlneam cu o grămadă de oameni pe care în mod eronat îi consideram anturajul meu. Aceștia se aflau în aceeași luntre ca și mine, în același *roller-coaster*, în permanentă cădere liberă, cu mâinile ridicate deasupra capului și privirea ațintită în față. În fiecare seară ne vedeam la Dan Turèll, Konrad, Viktor sau cine știe ce alt bar se întâmpla să fie în vogă în săptămâna aceea, și ne prescriam reciproc rețete, până se închidea cârciuma sau vreo gagică mă târa după ea, în vreun taxi. Femei se găseau din plin, uneori treceau zile în șir fără să ating patul meu de la hotel. Remușcărilor nu se iveau decât a doua zi, dar nu apucau să dureze decât până când puneam mâna pe următorul pahar. M-am culcat cu Linda Hvilbjerg de vreo câteva ori – asta înainte ca ea să devină ținta furiei mele –, ba chiar un tabloid reușise să ne și fotografieze la un moment dat împreună, la o recepție. Ceea ce nu constituise un motiv de îngrijorare pentru niciunul dintre noi. Săptămâna următoare probabil că eram fotografiați cu altcineva. Nu după mult timp, atât Linda, dar mai ales eu devenisem un subiect constant al tabloidelor și ziarelor de scandal. Cel puțin așa mi se spunea, căci eu nu le citeam deloc, ba dimpotrivă, îmi era cu totul indiferent; mai puțin atunci când femeile pe care încercam să le acostez în vreun bar mă refuzau cu vreun comentariu acru, cum că nu voiau să apară pe prima pagină a vreunui tabloid. Ceea ce nu mă impresiona cine știe ce, treceam la următoarea, care fie nu auzise nimic despre escapadele mele, fie îi era indiferent ori, dimpotrivă, chiar își dorea să devină faimoasă și mă considera un fel de scurtătură. Acestea din urmă constituiau, în mod

surprinzător, majoritatea, așa că nu mă întorceam niciodată singur acasă.

Anturajul din jurul meu creștea tot mai mult. Unii mi se alăturau, alții renunțau, dar în final numărul discipolilor fideli, care mă urmăreau peste tot, era în creștere și majoritatea acestora se făceau că uită să mai plătească. La început nu mi-a părut. Aveam suficient de mulți bani. Dar încetul cu încetul, am realizat că nu voiau să plătească.

Într-o zi l-am descoperit chiar și pe Mortis printre ei. Stătea retras, undeva la marginea grupului, suficient de aproape de noi ca să poată face parte din grup, dar destul de departe cât să nu se facă remarcat.

Nu l-am înfruntat imediat. Dimpotrivă, am continuat să plătesc mai multe rânduri de băutură, pe care el nu se sfia să le primească, și continuam să îl urmăresc fără ca el să își dea seama.

Chit că părea imposibil, acum era încă și mai palid decât mi-l aduceam aminte, iar părul lui negru era lung și neîngrijit. Purta un pardesiu negru care îi acoperea trupul costeliv, iar sub acesta se zărea o cămașă albă care nu părea să fi fost spălată prea de curând. Din câte se părea, Mortis se simțea de minune să fie marginalizat, împreună cu alți câțiva. Păreau să fi format propriul club și se amuzau adesea la glumele lor, pe care eram prea departe pentru a le auzi. Dar bănuiam tot mai tare că eu eram subiectul batjocurii lor.

După câteva ore, nu i-am mai putut ignora.

— Să fiu al dracului, dacă nu este chiar Mortis?

Cuvintele mele îl făcură să tresară și pentru o clipă arăta exact ca un hoț prins cu mâța-n sac.

— Ba chiar el este, răspunse el, încercând să zâmbească, ceea ce dezvăluia un rând de dinți galbeni.

— Nu ne-am văzut de... cât naibii să fi trecut de-atunci? Trei... patru ani?

Mortis dădu din umeri.

— Probabil.

— Și ce faci tu acum?

— Păi, știi tu... scriu câte ceva, răspunse el.

Își goli paharul și se uită la mine așteptând. Am mai comandat un rând. Mortis trase un pahar în fața lui, plin de recunoștință.

— Îți merge bine, așa-i? spuse el, arătând cu capul în direcția mea. Îți sunt publicate... cărțile. Pronunțase cuvântul cărți cu o grimasă pe care nu încercase să o ascundă, ceea ce stârni chicote în rândul celor care îi stăteau în preajmă.

— N-am de ce să mă plâng, i-am răspuns eu. Și tu? Ai apucat să-ți faci tatuajul?

Mortis mă fixă mânios, apoi sorbi din pahar înainte să răspundă.

— Încă nu.

Cei din jur începură să discute febril despre tatuaje, iar cei care aveau deja unul se apucaseră să și-l afișeze. Toți păreau entuziasmați de noul subiect, așa că devenisem centrul atenției. Mortis se uită ostentativ în altă direcție când mi-am dat haina jos, ca să mă laud cu tatuajul meu cu ISBN-ul. Nu mai zisese nimic tot restul serii, ci se mulțumise să soarbă cu sârg din paharele care erau așezate în fața lui. După acest incident, nu credeam că aveam să îl mai văd vreodată, dar își făcu din nou apariția și în seara următoare, așezându-se din nou pe flancuri, fără să se amestece în discuție.

Până când, într-o noapte, nu am mai putut rezista. Nu era vorba numai de Mortis. Eram înconjurat de vreo cinci, șase lipitori care nu aveau de gând să cotizeze cu nimic și care nici nu erau în stare să mă distreze, ci doar stăteau și rânjeau și dădeau din cap la orice aș fi spus. Cred că nici măcar nu pricepeau ce le spuneam, fiindcă atunci când le-am cerut să se care, nu au schițat niciun gest. Când mi-am repetat cererea, de data aceasta adăugând și cuvântul „paraziți”, vreo doi îmi răspunseră rânjind, dar când le-am urlat-o și a treia oară, zâmbetele dispărură, râsetele amuțiră și începură să se privească nervos unul pe altul. Abia apatru oară le pică fisa și se executară, dar numai după ce dădură peste cap paharele pe care tocmai le plătisem. Au început să părăsească barul încet, unii mormăind tot felul de insulte, de genul „snob îngâmfat”, „calic” sau „sclifosit exagerat”.

Mortis nu spusese nimic, ci zâmbise doar cu o aroganță enervantă și, în drum spre ieșire, își ridicase o pălărie imaginară.

Ceilalți din bar mă priveau cu gura căscată. Eu le-am întors tuturor spatele și am comandat încă o sticlă. Mă săturasem de toți la un loc. De toți cei pe care nu îi interesau decât banii mei, băutura sau o urmă de celebritate câștigată pentru că se lipeau

de mine. Pe vremea aceea, emisiunile gen *reality-show* începuseră să câştige tot mai multă audiență și urmăream cu repulsie cum *Robinson* sau *Big Brother* atrăgeau exact același tip de indivizi precum cei care se adunaseră în jurul meu, ca muștele la bec.

Am dat pe gât câteva pahare, fără să mă mai gândesc la consecințe. Voiam să mă îmbăt de unul singur. Nu mai aveam nevoie de așa-ziși vechi prieteni care mă urmăreau doar de senzație. Gata cu aspiranții la celebritate. Se terminase cu eroii de *Robinson*, în căutare de distracție și aventuri. Gata cu cântăreții amatori care credeau că televizorul avea să le ofere o carieră pe gratis. Gata cu adolescenții fără minte, care credeau că a fi faimos este un fel de job. Cu toți cei care crezuseră că asta era o scurtătură spre celebritate și că puteau să se scoată fără cheltuieli. Eu, unul, trăsesem din greu pentru faima mea și plătisem cu vârf și îndesat. Atât de mult plătisem, că abia îmi mai puteam recunoaște viața.

Clocoteam de furie.

Pe bar se afla sticla pe care o comandasem și din care apucasem să beau cam jumătate. Am luat-o de gât și am izbit-o de muchia barului. Apoi m-am întors cu fața către cei aflați în cârciumă și am urlat că, dacă aveau chef de o experiență ce avea să le schimbe viața, nu aveau decât să se apropie de mine. Aveam să le schimb eu viața, să nu și-o mai recunoască. Nu le trebuia nici televiziune, nici vreoină pustie ca să simtă că trăiesc, aveam eu grijă de asta, pe loc și pe moca.

La început s-a făcut liniște.

Eu am continuat să flutur sticla în mână și să urlu la ei. Chiar nu voia nimeni să dea un nou curs vieții? Cine avea chef să iasă din amorțeala zilnică, așa cum fiecare dintre ei spera și își dorea să se întâmple? Conversațiile începură din nou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Indiferent cât de tare aș fi urlat la ei. Nimeni nu îndrăznește să se uite la mine, de frică să nu îmi îndrept atenția asupra sa. Dar asta nu m-a făcut să mă opresc. Toți cei care își doreau un alt viitor erau bineveniți să se apropie, aveam eu grijă de asta, continuam eu să urlu.

Doi barmani mă apucară din spate, fiecare de câte un braț, iar unul dintre ei îmi izbi încheietura de teighe ca să dau drumul la sticlă. Lumea din bar încerca să ignore incidentul, dar continua să ne urmărească cu coada ochiului. Eu nu mă mai opream din

urlat, îi înjuram pe barmani și pe toți cei de față, scuipam cele mai odioase înjurături care-mi veneau în minte. În acest timp, barmanii mă târâră afară din local, unde mă îmbrânciră cu atâta violență, încât am căzut direct în șosea. M-am ridicat și am început din nou să urlu, în timp ce aceștia se întorceau în bar. Unul dintre ei se postase la ușă, urmărindu-mă din priviri.

Nu știu exact cât timp a trecut așa, dar la un moment dat și-a făcut apariția o mașină de poliție care m-a luat și m-a dus la secție. Restul nopții nu mi-l mai amintesc decât pe sărite. Am fost condus pe niște coridoare luminate de un neon, ceea ce mă făcea să mă gândesc la balamucurile din vremea războiului. Mi se pusese din nou pata, acum probabil că era mai mult de frică, și au fost nevoiți să cheme ajutoare. Următorul lucru pe care mi-l mai amintesc este că mi-au confiscat cureaua și pantofii. Apoi arestul, o încăpere din beton, rece ca gheața, cu un veceu din oțel și o saltea subțire. După ce au încuiat ușa, am continuat să înjur o vreme în urma lor. Cât de mult, habar nu am, căci la un moment dat am adormit și, când m-am trezit a doua zi, tot corpul îmi înțepenise și mă durea.

Îmi pierdusem vocea, dar și dorința de a o mai folosi. Gândul la viața de oraș și compania oamenilor mă făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos, așa că, de îndată ce am fost eliberat din arest, m-am dus direct la hotel, mi-am făcut valizele și am părăsit Copenhaga.

Atunci mi-am dat seama că se făcuseră trei luni de când mă părăsise Line, trei luni în care mă aflasem sub influența alcoolului și a drogurilor. Nici nu mai știam dacă măcar mă distrasem. Îmi era imposibil să disting zilele între ele. Umblasem mereu prin aceleași baruri, întâlнисem aceiași oameni și auzisem mereu aceleași întâmplări. Până și femeile pe care le sedusesem erau doar amintiri încețoșate. În cel mai fericit caz, îmi puteam aminti ce culoare avea părul lor sau dormitorul în care mă trezisem a doua zi.

Nu fusese deloc ieftin. Trei luni de stat la hotel se soldaseră cu o factură uriașă și nici măcar nu îndrăzneam să socotesc câți bani aruncasem cu ieșirile în oraș. Îmi permiteam, nu încăpea nicio îndoială, dar când mă gândesc cu ce m-am ales de pe urma lor, probabil că a fost cea mai proastă investiție pe care am făcut-o vreodată. Reputația îmi fusese cu desăvârșire

distrusă, iar cunoștințele cu care mă alesesem nu îmi erau de mare folos dincolo de ușile cârciumilor sau de compania bețiilor.

Nu îmi mai doream decât să fiu singur, să mă mut cât mai departe posibil de oameni. Iar casa de vacanță era o soluție ideală. Inițial crezusem că aveam să o folosesc pe post de depozit, să-mi păstrez lucrurile până când aveam să găsesc ceva în oraș, dar acum îmi oferea posibilitatea să dispar, să mă baricadez până când mă răzgândeam. Era primăvara devreme, spre sfârșitul lui martie, așa că sezonul caselor de vacanță nu începuse încă. Puteam fi liniștit, așadar, și sigur că am să fiu lăsat în pace în suferința mea.

Chiar și drumul până acolo fusese o eliberare. Simțeam cum, pe măsură ce mă îndepărtam de oraș, îmi venea tot mai ușor să respir, iar întunericul acela pe care îl descoperisem în mine se subția tot mai mult, până ce a dispărut cu totul când am intrat cu mașina pe aleea ce ducea la „Turn”.

Toate lucrurile mele fuseseră transportate aici cu câteva luni în urmă, iar cutiile se aflau încă pe podea, în mijlocul sufrageriei, acolo unde le lăsase firma de transporturi. Aerul era umed și închis, așa că am deschis toate ferestrele și ușile și am ieșit afară. Nu mai fusesem aici de vreo șase luni, iar grădina se afla într-o stare deplorabilă. Peste tot erau crengi rupte de viscol, iar firele de iarbă, proaspăt ieșite de sub stratul de zăpadă, erau îngălbenite.

Deși aveam lemne suficiente ca să fac focul în sobă, mi-am dat jos geaca și am început să spintec butuci. Era un efort fizic considerabil, sudoarea curgea pe mine, palmele mă dureau, dar în același timp era minunat să îmi simt din nou corpul. Am intrat în casă, am închis ferestrele, am făcut focul, apoi m-am așezat pe un scaun, în fața flăcărilor, cu o sticlă de whisky și cu un pahar în mână.

În momentul acela, simțeam că nu voiam să mai ies niciodată din casă.

•

Dar dorința aceasta nu dură decât până când am dat gata tot alcoolul din casă. Eram nevoit să ies, chiar dacă gândul la ceilalți oameni mă făcea să mi se întoarcă stomacul pe dos. Sunetul vocilor era de ajuns să mă facă să închid ușile și ferestrele și să mă trântesc pe canapea, cu pătura-n cap. După primele două telefoane pe care le promisem, am scos imediat

telefonul din priză. Cu mare precauție m-am încumetat să mă deplasez pentru prima oară la alimentară. Mi-am executat misiunea precum un soldat dintr-o unitate specială, am intrat, am ieșit, fără ezitări sau cumpărături neprevăzute, iar totul a fost în regulă. Nu s-a întâmplat nimic, nu am fost atacat și nimeni nu mi-a zis nimic. Treptat, am început să capăt tot mai multă încredere și, până la urmă, drumul la alimentară devenise o parte din rutina mea. Cel puțin, în primele două luni. Mai întâi mă duceam să cumpăr pâine, șase beri și o sticlă de bitter, marca Gammel Dansk. În drum spre casă, beam bitterul. Era început de primăvară, iar căldura alcoolului era binevenită, ca o haină călduroasă. Micul dejun era clătit cu vreo două beri, după care ieșeam în grădină. Aici mă apucam să tai lemne, să tund iarba sau să fac cine știe ce altă muncă fizică ce presupunea efort.

Mulțumit de activitatea mea din ziua respectivă, mă recompensam cu încă două beri, după care descopeream că rămăsesem fără. Tot timpul mă lua pe nepregătite, iar drumul la alimentară, pentru o nouă aprovizionare, își făcu rapid loc în programul de după-amiază, pe care îl executam cu o precizie de ceasornic. Al doilea drum la alimentară îl făceam pe bicicletă, o bicicletă veche, bărbătească pe care o găsisem aici când cumpărasem casa. Lanțul era ruginit, mai multe spițe îi lipseau ori erau stricate, așa că ofeream, probabil, o priveliște patetică – o siluetă cu părul și barba lungă, pedalând pe o rablă ce scârțâia din toate încheieturile și pe care abia o puteam face să înainteze, dând din greu la pedale și legănându-mi trunchiul înainte și înapoi.

Pe măsură ce zilele treceau, lumea începuse să se obișnuiască cu mine, iar în tururile mele de după-amiază mă întâlneam mereu cu aceiași doi, trei indivizi, care stăteau pe o bancă de piatră din fața alimentarei. Mă salutau de fiecare dată, dar prima oară când îi întâlнисem nu catadicsisem să le arunc nici măcar o privire.

Nu aveam nevoie de contact cu lumea și nici de tovarăși de pahar, mă descurcam minunat de unul singur.

După ultimul drum la alimentară, îmi petreceam ziua stând pe terasă, dacă era vreme frumoasă, sau în casă, în fața focului, dacă ploua, și dădeam pe gât achizițiile din ziua aceea. De regulă, acestea constau din zece, cincisprezece beri sau o sticlă

de tărie, uneori și, și. În general, cumpăram și ceva de mâncare, dar adesea nu apucam să mănânc mai nimic.

Ziua se încheia când adormeam în fața focului.

Nici nu putea veni vorba să mă fi apucat de scris, pierdusem pasiunea și numai la vederea cărților simțeam cum mi se face greață. Cele patru cutii care continuau să zacă în mijlocul sufrageriei erau pline cu cărți, dar nu reușeam să mă urnesc să le despachetez, așa că rămăseseră neatinse, reamintindu-mi constant de viața pe care o lăsasem în urmă.

Într-o seară am încercat să le dau foc. Flăcările se albăstreau tot mai mult, pe măsură ce mâncau din coperte, iar plasticul de deasupra făcea broboane, în timp ce ilustrațiile se întunecau tot mai mult, până când se înnegreau cu totul și dispăreau în foc. Paginile nu ardeau foarte bine, se lipeau unele de altele, așa că a trebuit să le răsfoiesc cu vâtraiul, ca să ardă complet. Ardeau prea lent și presupunea prea mult efort, fără să-mi producă satisfacția la care mă așteptasem. Așa că am renunțat după vreo trei, patru exemplare.

•

Într-o zi, când m-am dus la alimentară după doza zilnică de alcool, am observat că unul dintre bărbații care obișnuiau să stea pe banca din piatră citea o carte. Chiar și de la distanță am putut recunoaște romanul *Demoni din afară*. Am fost cât pe ce să fac cale întoarsă și poate că m-aș fi întors, dacă nu eram atât de disperat după băutură. L-am ignorat pe tipi la intrarea în prăvălie, dar când am ieșit afară nu m-am putut abține să nu le arunc o privire. Erau trei. Doi dintre ei stăteau jos, probabil pentru că era prea obositor să-și susțină burțile enorme, în timp ce al treilea își ridicase privirea. Acesta din urmă era cel cu cartea și, dintr-odată, l-am recunoscut pe vecinul meu. Îmi făcu un semn, fluturând cartea și un zâmbet uriaș i se așternu pe față.

— Te-am prins! spuse el râzând.

Cred că i-am zâmbit, apoi am ridicat din umeri și, fără să spun niciun cuvânt sau să privesc în urmă, m-am grăbit să ajung acasă.

Vremea se mai îmblânzise, așa că, aproape în fiecare zi, îmi petreceam după-amiaza pe terasă. La fel și în după-amiaza aceea: stăteam întins într-un șezlong cu scheletul șubrezit și stofa roasă, care scârțâia la cea mai mică mișcare. Ca să nu mă

scol de prea multe ori, îmi aduceam câte trei beri deodată. Pe una o țineam în poală, iar celelalte două stăteau la îndemână, la umbra măsuței de grădină, până când le venea rândul. Era numărul de aur, fiindcă oricum trebuia să mă ridic ca să mă duc la baie cam în același timp când mi se termina rezerva.

— Noroc, vecine! se auzi deodată o voce și bărbatul cu cartea își făcu apariția de după un colț al casei. În mână avea o pungă de plastic.

Am dat să-i răspund la salut, dar nu reușeam să scot niciun cuvânt. Am încercat să-mi aduc aminte, dar fără succes, când îmi folosisem ultima oară vocea.

— Da, sper să nu te superi că dau buzna așa, nepoftit, continuă el apropiindu-se.

Își târa un picior și își ridică apoi mâna.

Am dat din cap și m-am ridicat, acompaniat de scârțâitul șezlongului, și am dat mâna cu el. Palma lui era uscată și caldă, și atunci mi-am dat seama că nu mai avusesem contact fizic cu cineva de multe săptămâni.

— Dar... suntem vecini, așa că... spuse el scoțând cartea din pungă. Așa că m-am gândit să-ți cer un autograf!

Am făcut un semn cu mâna, spre unul din scaunele de plastic din grădină.

— Da, mulțumesc, spuse el grăbit, așezându-se.

Am rămas o clipă așa, fără să spunem nimic.

— Vrei o bere? I-am întrebat eu cu o voce răgușită și am arătat spre stocul meu de sub masă.

Nu îl întrebasesm pentru că voiam să îi ofer o bere, ci pentru că aveam senzația că era de datoria mea să-l întreb.

— Nu, mulțumesc. Le am pe ale mele.

Își foșni o clipă punga, iar din aceasta se auzi un clinchet liniștitor de sticle.

M-am simțit nemaipomenit de ușurat. La început crezusem că nu era decât încă un ciubucar, de teapa celor de care fugisem.

— Chiar, io-s' Bent, spuse el scoțând o sticlă de Fine Festival din pungă.

— Frank, i-am replicat eu și am arătat cu capul către cartea pe care o așezase pe masă.

Bent râse.

— Da, m-am prins între timp.

Scoase un desfăcător de bere, care strălucea de cât fusese băgat și scos din buzunarul pantalonilor. Desfăcu o bere, aruncă dopul la loc în pungă și îndepărtă cu grijă restul de staniol care mai rămăsese pe buza sticlei.

— Noroc, vecine!

Ridică sticla înspre mine. Mi-am întins și eu sticla și am dat noroc cu el. În timp ce beam din bere, l-am urmărit cu atenție, observând cum i se mișca mărușul lui Adam, în vreme ce aproape jumătate din sticla de bere îi gâlgâia în gâtlej.

— Aaaahhh! exclamă el când, în cele din urmă, își îndepărtă sticla de la gură.

M-am dus în casă după un pix, iar când am revenit în grădină, Bent își desfăcuse deja a doua bere.

— Da, eu, unul, nu citesc prea mult, spuse el. Dar pe asta am citit-o pe nerăsuflate. O carte al dracului de bună!

— Mulțumesc, i-am răspuns eu luând cartea.

Era o ediție broșată, îngălbenită de soare și destul de uzată. Pe spatele cărții se afla o fotografie cu mine, și atunci mi-am dat seama cât de serios puteam să arăt. Aveam barba tunsă cu grijă, la milimetru, iar părul meu negru era pieptănat pe spate, neted și ușor strălucitor, încât arătam ca un cântăreț din anii '30. Dar ochii au fost cei care m-au surprins cel mai tare. Priveau glacial și ușor provocator de pe coperta cărții, și mi-am adus aminte cât de greu îmi fusese să afișez expresia aceea severă. Pe vremea aia, nu aveam nici cel mai mic motiv să arăt supărat. Scrisesem un roman care, după cum mă asigurase Finn, avea să fie un bestseller, eram însurat cu cea mai minunată femeie din lume și aveam un înger de copil. Chiar dacă nu trecuseră decât patru ani de când fusese făcută fotografia, aveam senzația că provenea dintr-un univers paralel, în care eram un scriitor de succes, și nu un ratat.

— O carte nemaipomenit de bună! repetă Bent. Multe detalii suculente. Și niște descrieri bestiale. Bestiale!

Am răsfoit paginile cărții, în timp ce Bent continua să ridice romanul în slăvi. În mai multe locuri făcuse câte un semn, îndoind colțul paginii. La început semnele erau tot mai dese, dar apoi distanța creștea, iar în ultimul sfert alcărții aproape că nu era niciun semn. L-am dat autograful pe prima pagină și i-am întins cartea înapoi.

— Mulțumesc tare, domnule scriitor! spuse el ducând cartea în dreptul inimii. Viggo și Johnny voiau să o împrumute de la mine, dar i-am refuzat, iar acum chiar că nu le-o mai dau. Să și-o cumpere și ei.

Bent puse cartea cu atenție la loc în pungă, de parcă ar fi fost cel puțin la fel de fragilă ca sticlele de bere.

— M-am apucat de alta acum, nu îmi mai aduc aminte de cine e scrisă, dar nu e nici pe departe la fel de bună ca asta.

•

Când mă gândesc mai bine, prima mea întâlnire cu Bent, colțurile îndoite ale paginilor și, mai precis, frecvența lor au fost decisive pentru a mă reapuca de scris. Mi-am închipuit că am făcut o faptă bună. Un păgân fusese convertit la adevărata credință. Un necititor fusese convins să citească, ba mai mult, să îmi citească mie cărțile. M-am simțit flatat, căci nu erau vorbe goale aruncate de colegi sau de fostul meu anturaj elitist, ci un gest cu totul spontan, de parcă aș fi găsit un izvor cu apă rece într-un deșert plin cu fântâni otrăvite.

Doar că noi nu beam tocmai apă. Ne-am golit fiecare sticlele pe care le aveam la noi, apoi Bent își făcu aprovizionarea de vreo câteva ori. Pentru prima oară de când sosisem aici, am deschis cutiile cu cărți. Voiam să îi prezint cele mai frumoase lecturi ale mele și, în curând, cărțile ajunseseră să zacă împrăștiate peste tot prin sufragerie. Datorită lui îmi redobândisem vocea și o lăsam să trăncănească ore în șir, cuvintele înăbușite în ultimele săptămâni îmi năvăleau pe gură și nici nu mă mai gândeam la ce spuneam. Cred că ceea ce turuiam îl depășea complet pe Bent, dar el nu dădea semne că s-ar fi plictisit, ba dimpotrivă. I-am făcut cadou un exemplar din *Demoni dinăuntru* și i-am spus că era binevenit să împrumute oricâte cărți dorea de la mine.

Bent m-a prezentat celorlalți de pe banca de piatră de la alimentară, iar în săptămânile care au urmat am devenit un membru stabil al grupului. Am aflat despre cariera militară a lui Bent, care ulterior avea să fie sursa de inspirație a romanului *Un glonț în cameră*, și am aflat despre viața de șomeri pe termen lung a lui Viggo și Johnny, într-o regiune care era locuită de turiști înstăriți și capitaliști cu case de vacanță.

Dacă întâlnirea cu Bent m-a făcut să-mi revină chef de scris, întâlnirea cu Viggo și Johnny mi-au redat motivația. După numai

două săptămâni, aceștia începuseră să reia mereu și mereu aceleași întâmplări și am descoperit că și eu, la rândul meu, făceam același lucru. În ei m-am văzut pe mine însumi peste câțiva ani, dacă nu făceam ceva pentru a împiedica asta, gând care m-a înspăimântat.

Pe zi ce trecea, făceam reduceri tot mai drastice la capitolul alcool – de fapt, am trecut pe whisky, ceea ce nu numai că se deosebea clar de meniul anterior, alcătuit din bere și bitter, dar era și o revenire la stimulentul meu favorit pentru scris. Gustul whisky-ului de calitate părea să fie de ajuns pentru a-mi trezi la viață fantezia de scriitor.

Așa am început să lucrez la romanul *Un glonț în cameră*. Era ocazia perfectă pentru a reveni pe firmament. Nici nu trebuia să ies din casă pentru partea de cercetare, nu aveam decât să-l aștept pe Bent să treacă pe la mine cu punga lui de Fine Festival. Bent mă vizita zilnic, iar cartea începuse să prindă formă rapid.

M-am încumetat chiar să iau legătura cu Finn și să-l anunț că aveam ceva în pregătire, iar acesta abia își putuse stăpâni sentimentul de ușurare. Odată cu dispariția mea, fusese nevoit să anuleze o mulțime de interviuri și alte activități care fuseseră planificate în vederea promovării romanului *Demoni dinăuntru*; dar dispariția mea fusese și ea o poveste de senzație. Vestea scriitorului dispărut fără urmă, deși criticată și privită cu dispreț, crescuse vânzările, iar Finn fusese chiar intervievat în legătură cu asta. Finn știa prea bine unde mă aflu și probabil că intuise și unele din cauzele izolării mele, dar se ținea strâns de povestea cu dispariția și nu ezita să o transmită mai departe.

Dar, odată cu cheful de scris nu a venit și dorința de a mă promova, pe mine ca scriitor sau romanul. Descoperisem formula de lucru care funcționa cel mai bine pentru mine: izolarea și o combinație între un program fix, muncă fizică în grădină sau în casă și cineva cu care să beau atunci când aveam chef de asta. Viața mea se desfășura în perimetrul celor doi kilometri pătrați care cuprindeau casa, alimentara și plaja pe unde mă plimbam când aveam nevoie de aer curat.

Cu excepția fanteziei, nu aveam nevoie de altceva.

•

Un glonț în cameră era un roman despre soldații din Irak. Nu se voia un roman politic, dar mediul străin, disciplina, lucrurile

tănuite de translatori, soldații și superiorii acestora m-au inspirat să scriu un roman polițist în stilul *Zece negri mititei*, despre crimele misterioase dintr-un grup care fusese izolat într-un post de supraveghere, la granița cu Irakul. La început, morțile par accidentale, dar ulterior nimeni nu le mai poate ignora, pe măsură ce devin tot mai violente. Cum numărul celor din grup se micșorează, suspiciunea dintre ei sporește tot mai mult, iar acuzațiile reciproce nu conțin să curgă. Victimele sunt măcelărite tot mai brutal, ceea ce face să se întrezărească un mobil religios. Suspectul principal, interpretul Maseuf, este linșat de către cei din grup, care îl sfâșie la propriu în bucăți; dar cum crimele nu încetează, între puținii supraviețuitori se duce o luptă pe viață și pe moarte. Când nu mai rămân decât doi dintre ei, eroul romanului, Bent Kløvermark, reușește să-l atragă pe ucigaș într-un câmp minat – ceea ce îl costă pe acesta viața, iar pe erou un picior.

•

Am fost oarecum surprins când am terminat manuscrisul. Reușisem să produc o cantitate frumoasă de pagini, 325 la număr, dovedindu-mi că încă mă mai puteam numi scriitor, acum că titlurile de soț și de tată îmi fuseseră luate.

33.

Cine lăsase cartea sprijinită de ușa casei Lindei Hvilbjerg – iar acesta nu putea fi decât ucigașul – nu se mai ostenise să o împacheteze. Plicul lipsea de data aceasta, și nici nu a trebuit să o întorc cu fața ca să-mi dau seama ce titlu purta. Am recunoscut imediat romanul meu de succes, *Demoni din afară*.

Am făcut un pas înapoi, cu ochii ațintiți la carte. Inima începu să îmi bubue în piept. Senzația că eram observat îmi reveni. Aveam impresia că cineva mă privea dintr-o cameră de control, plină de ecrane și microfoane, care transmiteau fiecare reacție a corpului și a feței mele și reproduceau orice sunet aș fi scos. Curbe sinusoidale îmi redau pulsul, tot felul de senzori înregistrau conductanța pielii și temperatura corpului, iar o serie de emoticoane rezumau starea mea de spirit actuală.

În momentul acela, emoticonul respectiv ar fi indicat groază. Ar fi semănat cu *Țipătul* lui Edward Munch.

Doar că eu nu Țipam. Eram prea înspăimântat ca să Țip.

În clipa în care am deschis ușa de la intrare, eram pregătit să mă duc la poliție și să le povestesc totul. Eram gata să mă expun riscului de a fi închis pe viață, suspectat de omor, iar asta pe bună dreptate, și de a fi supus unor interogatorii lungi și chinuitoare, în săli întunecate, cu lămpi orbitoare pe masă, cu jocul de-a *polițistul bun/polițistul rău* și tot restul clișeeilor.

Dar la vederea cărții mi-am schimbat pe loc planurile.

Înainte să apuc să o deschid, știam deja că nu aveam să mă mai duc la poliție. Știam că ceea ce se afla în carte însemna că nu mai puteam povesti nimănui despre cele petrecute. Când dădusem peste volumul cu fotografia Lindei la hotelul BunkInn, crezusem că mă aflam cu un pas înaintea ucigașului, că îi ghicisem următoarea mișcare și că aveam să ajung la timp pentru a o împiedica. Acum am înțeles că eu fusesem cel care jucase după cum îmi cântase ucigașul. Intenția lui fusese de la bun început să mă facă să iau legătura cu Linda și să mă pună în situația aceea, în care eu aveam să îi descopăr cadavrul.

Dar jocul nu se terminase. Acesta era mesajul pe care mi-l transmitea cartea. Îmi spunea că nu aveam o voință proprie, că atâta vreme cât criminalul se simțea distrat de mine, trebuia să-i fac jocul mai departe.

Păsările ciripeau. Briza împingea aerul călduț în holul de la intrare: o schimbare binevenită după mirosul morții din sufragerie. Mi-am luat privirea de la carte și m-am uitat în stradă. Nu se vedea nici Țipenie. Cartierul era părăsit de orice alte forme de viață, cu excepția păsărilor și a copacilor care se legănau în vânt, lepădându-și pe trotuar frunzele îngălbenite de toamnă. Am făcut încet un pas înainte și aproape în același timp m-am aplecat, sprijinindu-mă într-un genunchi. Cu privirea ațintită în continuare spre stradă, am luat cartea de pe jos. M-am ridicat în picioare, am închis ușa la loc, apoi am încuiat-o cu cheia. Ciripitul păsărilor amuți.

Am revenit în sufragerie și m-am așezat pe un scaun. Cadavrul Lindei atârna cu spatele, ca într-un gest de dispreț. Cu mâini tremurânde am întors cartea și am constatat că avusesem dreptate. Era *Demoni din afară*, o ediție ieftină, necartonată și,

din câte am reușit să-mi dau seama, intactă ca și celelalte primite de la ucigaș.

Pe la jumătatea cărții am găsit fotografia. Am simțit cum mi se taie respirația.

Dacă nu aș fi văzut-o de curând pe Ironika, la târgul de carte, probabil că mi-ar fi fost greu să o recunosc din fotografie. Părea adultă, dar cu aerul acela ușor afectat pe care îl au copiii când vor să semene cu părinții lor. Pleoapele îi erau date cu un fard de culoare închisă, iar obrajii îi erau și ei ușor fardați cu roșu. Avea părul aranjat cu grijă, iar în ochii ei albaștri era o expresie provocatoare, aproape sfidătoare. Pe fundal atârna o carpetă sau o draperie, iar lumina era simplă, dar profesională. Aducea cu un portret școlar.

Am întors fotografia. Pe spatele acesteia se putea citi numele fotografului, Inger Klausen, și numele firmei, „K-Foto”, precum și un număr de telefon. În momentul acela am urât-o pe Inger Klausen pentru simplul fapt că o privise pe fiica mea.

Am așezat cartea și fotografia pe masa de lângă mine și mi-am îngropat fața în palme. Un sunet lugubru începu să răsună în mine, străbătându-mi capul pieptului. Nu l-am putut stăpâni și mi se revărsă din gâtlee, pe buze. Tot corpul mi se cutremura de plâns, de disperare, de neputință.

Cu mâinile împreunate, m-am ridicat brusc în picioare și am urlat spre tavan. M-am înspăimântat de propriul urlet, dar am simțit și o eliberare, așa că am continuat să fac asta până când n-am mai avut aer în plămâni. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji, iar din gâtleej îmi ieșea un amestec de hohote de plâns, urlete și mârâit.

M-am apropiat de cadavrul Lindei, m-am postat în fața privirii ei încremenite și am urlat cât de tare am putut. O rămășiță de discernământ mă opri să nu încep să dau cu pumnii în cadavrul din fața mea.

— Ce vrei de la mine? am urlat eu. Ce vrei de la mine?

Linda Hvilbjerg nu îmi răspunse, dar ochii ei continuau să mă privească fix. Afară începuse să se întunece. Sufrageria devenise cenușie și străină, mobilierul de design fusese redus la forme irecognoscibile. Mirosul de moarte și de cadavru în descompunere devenea tot mai pregnant. Nu îl mai puteam ignora și cred că acesta a fost și motivul pentru care, până la urmă, m-am convins să plec.

Cum poliția ieșise din calcul, nu mai trebuia să am grijă să las casa așa cum era. Apoi îi datoram, totuși, Lindei Hvilbjerg un pic de respect. Mi-am dat jos haina și cămașa, apoi m-am dus în bucătărie și am luat un cuțit. Am tăiat frânghia de care atârna corpul Lindei și l-am cărat la etaj. Era greu, mai greu decât orice altceva cărasem până atunci, iar când am pus-o în pat, trupul îmi era acoperit de sângeși de transpirație. L-am scos călușul de hârtie din gură, i-am închis ochii și am acoperit-o cu plapuma. Ajuns în pragul ușii de la dormitor, i-am aruncat o ultimă privire.

M-am spălat din nou, m-am îmbrăcat la loc, am luat romanul meu de succes și am părăsit casa.

•

Linda avea un Mercedes Smart, genul acela de mașină pe care l-ai putea parca și într-o cabină telefonică la nevoie, dar care, în ciuda mărimii sale, tot costă o mică avere.

Nu știam precis încotro mă îndreptam. Mirosul de moarte mă urmărea peste tot, iar gândul hainelor mele pline de sânge nu-mi dădea pace. Primul lucru pe care trebuia să îl fac era să găsesc ceva de îmbrăcat.

Motorul porni pe loc. Am ieșit în stradă, după care am luat-o spre centru. Era duminică după-amiaza, iar pe străzile suburbiei nu se aflau prea mulți oameni.

În apropierea unei stații de metrou, am găsit ceea ce căutam. La subsolul unei clădiri mai vechi din Vigerslev Allé se afla un magazin al Armatei Salvării. Pe treptele ce duceau la magazin zăceau o grămadă de saci menajeri cu donații de la bogătași care își închipuiau că pantalonii lor bufanți din anii '80, care acum le rămăseseră mici, ar fi folosit cuiva.

Am parcat pe trotuar, aproape de intrare, și am coborât din mașină după ce m-am asigurat că nu se afla nimeni în apropiere. Pe treptele late ale scării zăceau o grămadă de saci. M-am așezat pe marginea primei trepte, am apucat primul sac care mi-a picat în mână și l-am sfâșiat. Din interior au țâșnit nuanțe de roz, dresuri albe, rochii de prințesă și ursuleți de pluș. Am aruncat sacul cât colo și am trecut la altul. Acesta conținea numai costume bărbătești, dar după cum am constatat imediat, toate erau prea mici de mine.

Când am trecut la al treilea sac, mi s-a alăturat un bărbat costeliv, îmbrăcat într-un tenci. Părul lui de culoare închisă era ciufulit, iar barba indica faptul că trecuse multă vreme de la

ultima lui întâlnire cu un aparat de ras. L-am privit speriat, dar acesta nu făcu decât să mă salute din cap, după care se așeză pe o treaptă, apucând sacul pe careu tocmai îl aruncasem. Nu-și pierdu vremea scotocind prea mult, ci răsturnă conținutul pe trepte, studiind hainele cu ochii mijiți. Ridică un sacou la înălțimea ochilor, dar, ca și mine, constată că e prea mic și îl azvârli pe scări.

I-am urmat exemplul și am golit conținutul sacului direct pe trepte. Era plin de perdele și cearșafuri, așa că i-am dat un șut și m-am apucat de altul. Bărbatul de lângă mine ridică în aer o rochiță roz de prințesă. Dintr-un motiv sau altul, ochii i se luminară și ascunse rochița sub trenți, cu un zâmbet satisfăcut. Apoi scoase un pachet de țigări și își aprinse una. La lumina brichetei am observat că fața îi era pișcată de vărsat, iar unul din ochi îi era învinețit. Bărbatul începuse să fredoneze de unul singur și se întindea să apuce un nou sac.

Următorul meu sac conținea haine de copii - șosetuțe, pantaloni scurți și tricouri se răsturnară, îngropându-mi picioarele. Le-am dat la o parte cu un șut. Lumea aruncă o cantitate impresionantă de hăinuțe pentru copii. Trebuia să găsesc ceva și pentru mine. Iritat, l-am privit cu coada ochiului pe bărbatul de lângă mine. Acesta dăduse peste o pereche de pantaloni de catifea. Îi răsuci pe o parte și pe alta, încuviințând din cap. Apoi se ridică în picioare, măsurând lungimea pantalonilor. Țigara îi atârna în colțul gurii, iar el își privea mulțumit picioarele. Un pic de scrum căzu pe pantalonii de catifea, iar bărbatul îl scutură grijuliu.

Furia creștea în mine. Pantalonii aceia mi s-ar fi potrivit. De fapt, lui îi erau prea largi în talie și prea scurți pentru picioarele alea schiloade. Eu ar fi trebuit să îi găsesc. Eu venisem primul. Eu aveam dreptul la ei. La început nici nu și-a dat seama, căci era prea concentrat și râdea de norocul lui ca un idiot. În cele din urmă își ridică privirea. Ochii lui pe jumătate deschiși mă priveau cu uimire, iar sprâncenele i se încruntară. Fără să scot un cuvânt, am apucat de pantalonii de catifea și i-am tras înspre mine. Dar omul se ținea strâns de ei, așa că nu reușisem decât să-l trag pe el, cu tot cu pantaloni, mai aproape de mine.

— Ce dracului faci? bombăni el.

— Dă-le drumul i-am spus eu. Sunt ai mei.

— Ba pe dracu'! răspunse el, trăgând de pantaloni. Eu i-am găsit, du-te și găsește-ți și tu o pereche.

Am dat drumul pantalonilor, dar numai pentru a-l îmbrânci puternic pe bărbat. Acesta căzu pe spate, iar țigara îi alunecă din gură. Ochii lui întredeschși se căscaseră larg și mă priveau uluiți.

— Dă-mi-i! i-am ordonat eu din nou.

Bărbatul încercă să se ridice în picioare, dar eu l-am împins, iar el căzu la loc. Capul i se dădu pe spate și se lovi cu ceafa de trotuar, scoțând un sunet sinistru, înfundat.

— Căcat! mi-a scăpat de pe buze și am îngenuncheat lângă el.

Din gură îi ieși un vaiet și ochii i se închiseră o clipă. Când îi deschise din nou, în privire i se putea citi spaima. Dădu drumul pantalonilor și se târî departe de mine.

— Ești psihopat, omule!

Eu m-am apropiat cu un pas de el, cu mâna întinsă.

— Îmi pare...

— Nu te apropia de mine!

Am luat pantalonii de pe jos și m-am întors la treabă. Sacul pe care bărbatul în treci îl răsturnase zăcea împrăștiat pe jos, așa că l-am cercetat rapid. Am dat peste mai multe perechi de pantaloni, pulovere, chiar și peste o pereche de pantofi, așa că am luat totul în brațe și m-am întors la mașină. Cu mare efort, am reușit să deschid portiera din dreapta și am răsturnat totul pe banchetă.

Bărbatul în treci ajunsese pe treapta următoare, se așezase cu brațele strânse în jurul corpului și mă privea.

L-am ignorat, am intrat în mașină și am pornit mai departe.

34.

Mi-am schimbat hainele în mașină. Nu fusese prea ușor, căci, deși un Mercedes Smart este cam tot atât de încăpător cât o cabină de schimb, nu are decât jumătate din înălțimea acesteia. Pe lângă pantalonii de catifea, sacul mai conținea și un pulover și o pereche de pantofi pe care îi puteam folosi. Pantofii erau din

aceaia marinărești cu ciucure, de culoare albastră și erau cu un număr mai mari. Dar cel puțin nu erau pătați de sânge.

Mi-am aruncat pantalonii și pantofii mânjiți de sânge într-un tomberon din parcare unde oprisem ca să mă schimb. Apoi, după ce am abandonat și mașina, m-am simțit ușurat. Aveam senzația că reușisem să pun o distanță maximă între mine și Linda Hvilbjerg. Imaginea corpului ei dezbrăcat, atârând în sufragerie nu îmi dădea pace, dar făceam tot posibilul să o țin la distanță; eram nevoit să o fac.

Acum era vorba de fiica mea.

Încercasem să o protejez pe Linda, dar, chiar dacă fusesem tot timpul împreună cu ea, nu ajutase la nimic. Fusesse omorâtă sub ochii mei – chiar dacă îi avusesem închiși, fiind cufundat într-un somn adânc. Se întâmplase, totuși, la numai câțiva metri de mine. Deci cum puteam, atunci, să îmi protejez fiica?

Fără să-mi dau seama, am ajuns înapoi la hotel. Era mult de mers și aveam bani de taxi, dar am preferat să o iau pe jos. Gândesc mai limpede atunci când merg pe jos, iar acum chiar aveam nevoie de o pauză de gândire. Am recapitulat în gând crimele. Am încercat să îmi imaginez ce persoană putea fi în stare să le comită, atât de fideldescrierii din romanele mele. Era atât de riscant. Crimele erau domeniul meu, nu al lui, iar asta ar fi trebuit să îmi confere un avantaj sau, în orice caz, posibilitatea de a-l înțelege. Ce urmărea el cu aceste crime? Voia să mă pedepsească, să mă provoace sau era vorba de un omagiu? Eram mai mult ca sigur că ucigașul aștepta acum următoarea mea mișcare. Doar o făcuse deja în cazul Lindei. Ca un șahist, îmi întinsese o cursă și așteptase mișcarea mea, o mișcare care mă făcuse să mă descopăr și, prin urmare, să-mi pierd calul. Acum îmi vâna regina și nu era de ajuns să o pierd, ci trebuia să *simt* că o pierdeam.

Șahul nu fusese niciodată unul din punctele mele forte, dar crimele erau. Îmi petrecusem peste jumătate din viață plănuiind și descriind crime. Construisem nenumărate profiluri psihologice pentru a putea justifica de ce criminalii făceau ceea ce făceau și, chiar dacă odată cu trecerea anilor aceasta devenise o afacere, coerența fusese mereu importantă pentru mine. Cea mai mare satisfacție în munca mea era atunci când toate detaliile se înlănțuiau după o logică perfectă. Când trăiam senzația că o scenă sau un detaliu se potrivea cu restul acțiunii,

ca o roțiță zimțată care puneă totul în mișcare. Atunci eram mândru. Sentimentul acesta nu dura prea mult, dar merita întotdeauna efortul.

Eram foarte orgolios în această privință. Uram când cititorii îmi trimiteau scrisori în care îmi atrăgeau atenția asupra unor scăpări, a unor elemente care erau fizic imposibile sau asupra erorilor cronologice. Tot timpul se ivea vreun detaliu pe care nu avusesem timp să-l verific. De obicei era vorba de mărunțișuri care nu aveau nicio influență asupra acțiunii propriu-zise, mai ales în genul acesta de literatură, dar de fiecare dată mă scoteau din minți.

De exemplu, peștii, în cazul crimei din Gilleleje. În roman descriesem cum peștii începuseră să ciugulească din corpul victimei, fugind cu bucăți din carnea acesteia în gură. Când Verner îmi dezvăluise că nu se întâmplase așa, am simțit un fel de ciudă. Aceași ciudă mă cuprinsese când remarcasem culoarea mâinilor lui Verner. În *După cum semenii*, le descriesem vinete și umflate, arătând ca niște mănuși de piele închise la culoare, dar în camera de hotel acestea erau exact ca restul corpului.

Poate că totuși nu eram un expert.

În momentul acela m-am oprit brusc.

Inima parcă îmi stătuse în loc și acum încerca să recupereze bătaile ratate. M-a luat brusc amețeala. Cu pași nesiguri m-am apropiat de o bancă și m-am așezat, concentrându-mă asupra respirației. Am închis ochii și mi-am acoperit urechile cu palmele, încercând să ignor senzațiile și să mă concentrez asupra gândurilor. Eram pe calea cea bună. O simțeam. Aceași senzație ca atunci când eram foarte aproape de a rezolva o problemă într-un roman. O senzație halucinantă. Mai plăcută decât sexul.

Știam ce voia ucigașul.

Nu voia nici să mă pedepsească, nici să mă elogieze.

Voia să mă educe.

Poate că sună ciudat și chiar este ciudat acum, când mă gândesc din nou la asta, dar în momentul acela am avut un sentiment de ușurare. Reușisem să înțeleg ce anume voia criminalul de la mine, iar primul pas în a încerca să-l opresc era tocmai să îl înțeleg. Aceasta era piatra de temelie în aproape toate romanele mele.

Ucigașul scotea în evidență erorile din crimele pe care le descriesem. În cazul crimei din Gilleleje fuseseră peștii, în cazul lui Verner – mâinile, iar în cazul Lindei Hvilbjerg? Am încercat să reconstitui în minte imaginea cadavrului ei, atârând ca o bucată de carne în sufrageria mobilată cu stil. De fapt, promisem o mulțime de scrisori legate de crima asta. Nu le citisem pe toate, dar câteva persoane îmi atrăsesem atenția că presiunea sângelui nu are cum să fie suficient de mare ca să poată avea efectul acela de arteziană.

Și eu suspectasem același lucru când scrisesem cartea, dar făcusem o excepție și ignorasem acest detaliu. Fusesem mult mai preocupat să creez o scenă spectaculoasă, decât să mă ocup de verosimilitatea detaliilor.

Ucigașul Lindei era un expert. Acest gând mă făcu să mă înfior, inclusiv fizic, cum stăteam acolo pe bancă. Tot timpul mă percepușem ca pe o autoritate în domeniu, dar era clar că nu aveam suficientă experiență practică pentru a stăpâni astfel de detalii, fapt care îl deranjase pe ucigaș. Cunoștea mult mai bine decât mine reacțiile corpului. Voia să îmi dea o lecție, să scoată în evidență lipsa mea de știință și greșelile pe care le făcusem.

Îmi găsiseam nașul.

Împrejurimile începură să-mi atragă ușor atenția. Am observat traficul și felinarele din stradă. O rafală de vânt îmi îndreptă atenția asupra hainelor mele prea subțiri. Am deschis ochii și am privit în jurul meu. Mersesem ca în transă, iar acum puteam constata că mă aflu pe undeva prin Frederiksberg, în apropiere de Grădina Zoologică.

Mai aveam vreo doi kilometri până la hotel, distanță pe care am parcurs-o cu pași mari și hotărâți.

Am împins ușa de la intrare cu ambele mâini și am traversat holul.

Din fericire, nu se afla nimeni la recepție, așa că m-am îndreptat direct către lift. A părut să dureze o veșnicie până ce ușile acestuia au dat să se închidă. Dar, chiar în momentul acela, au fost blocate de o mână. Ușile se deschiseră din nou, dezvăluindu-l pe ofițerul criminalist Kim Vendelev, tinerelul de la secția Station City.

— Frank Føns, spuse el intrând în lift.

Mi-am ținut răsuflarea, așteptând inevitabilul. Avea să mă aresteze și să mă ducă la secție. Câteva clipe îmi măsură

hainele cu privirea, dar chipul îi rămase neclintit, deși aveam pe mine zdrențele culese de la Armata Salvării: pantofi albaștri, pantaloni maro de catifea și un pulover roșu, peste care purtam haina mea neagră, extrem de șifonată. Încă mai țineam cartea în mână, așa că mi-am dus discret mâinile la spate, pentru a ascunde cartea, dar și faptul că mâinile îmi tremurau.

— Bine că te-am prins! continuă el. Voiam să te întreb ceva. Ușile se închiseră, iar liftul se puse în mișcare cu noi înăuntru. Tocmai voiam să plec, spuse el. Am strâns dovezi toată ziua și suntem pe punctul de a încheia, adăugă el, râsuflând ușurat.

Am făcut și eu același lucru, în gând, desigur – dacă ar fi vrut să mă aresteze, ar fi făcut-o până acum.

— Și ați găsit ceva? am întrebat eu, cu toate că nu voiam să știu.

— Am găsit o mulțime de dovezi, spuse el. Prea multe, chiar, dar este totuși un hotel la care stau o mulțime de oameni, așa că o să ne înecăm în birocrație, știi tu, formalități de-alea care ajută la elucidarea delictelor.

— O să o rezolvați până la urmă, am comentat eu.

Era greu să îmi păstrez calmul. Doi oameni într-un liftocupă prea mult spațiu și nu prea îți oferă posibilitatea să îți ascunzi nervozitatea. Am simțit cum mă fac learcă de sudoare. Nu m-am putut abține și am început să bat din picior.

— Dar în mijlocul acestor investigații, l-am auzit pe unul dintre colegii mei pomenind ceva despre decedat.

— Așa?

— Mi-a spus că Verner Nielsen se interesase de o crimă comisă pe coasta de nord, mai precis în Gilleleje. Nu se află cumva în aceeași zonă în care locuiești și tu?

Începuse să mă ia amețea. Corpul mi se clătina ușor și eram nevoit să îmi țin privirea ațintită asupra ușilor, ca să nu mă prăbușesc la podea.

— Te simți bine? mă întrebă Kim Vendele, punându-mi o mână pe umăr.

În acel moment ușile se deschiseră, iar eu am căzut în genunchi, afară din lift. Cartea mi-a zburat din mână în clipa în care, instinctiv, am încercat să îmi amortizez căderea sprijinindu-mă în brațe, și ateriză la câțiva metri distanță de mine. Respirația mi se transformă într-un șuierat sinistru.

— Să chem un doctor? m-a întrebat ofițerul criminalist îngrijorat.

Am clătinat din cap.

— Nu, e în regulă, am spus eu. Nu prea mă împac cu lifturile.

— Poate că ar fi fost mai bine să urci pe scări, atunci? sugera Kim Vendeleu luând cartea de pe jos cu o mână, în timp ce cu cealaltă mă ajuta să mă ridic în picioare.

Cu pași nesiguri, m-am îndreptat spre camera mea.

— Cred că aş face mai bine să mă asigur că ajungi în pat, spuse ofițerul criminalist.

Kim Vendeleu mă sprijini până la uşă, pe care am descuiat-o cu mâini tremurânde. Mă conduse până la primul scaun, iar eu m-am lăsat pe el, după care puse cartea pe mäsută. Partea de sus a fotografiei ieşea dintre paginile cărţii, astfel încât puteai să-i vezi ochii fiicei mele. Ofițerul criminalist se duse până în baie şi îmi aduse un pahar cu apă. L-am luat cu recunoştinţă şi am băut dintr-o înghiţitură jumătate din conţinut.

— Nu ştiam că suferi de claustrofobie, spuse ofițerul criminalist şi se aşeză pe un scaun din faţa mea. Dar nici nu există prea multe lifturi în Râşeleje, aşa-i? Am clătinat din cap şi am băut restul de apă. Căci parcă acolo locuieşti, nu? Nu aşteptă să-i răspund. Să fie oare o coincidenţă că Verner se interesează de o crimă comisă în apropiere de casa în care locuieşti, după care el este ucis într-un hotel în care obişnuieşti să te cazezi?

I-am dat dreptate, părea să fie mai mult decât o coincidenţă, dar tocmai asta deosebea realitatea de ficţiune: în ficţiune nimic nu e întâmplător. Păru să reflecteze o clipă la asta, după care încuviinţă ca pentru sine, cu privirea aţintită asupra romanului care se afla între noi, pe mäsută.

— Da, este ciudat că... spuse el întinzând mâna după carte.

— Mulţumesc pentru ajutor, l-am întrerupt eu şi am luat cartea înainte să o atingă. Aş vrea să mă întind puţin, am adăugat eu, arătând cu capul înspre dormitor.

— Eşti sigur că te simţi mai bine? mă întreabă el ridicându-se în picioare.

I-am confirmat. Mă fixă o vreme cu privirea.

— Incredibil ce putere pot avea fobiile, spuse el. Am întâlnit oameni în toată firea plângând în hohote în avion sau poliţişti

luând-o la goană din cauza unui păianjen nevinovat... Parcă și tu ai scris un roman bazat pe fobii, așa-i?

Am încercat să sorb ultimele picături de apă din pahar.

— Așa-i, am răspuns eu. *Pe întinderea roșie.*

— *Pe întinderea roșie*, repetă el. Am să țin minte. Fobiile sunt nemaipomenit de fascinante, poate că ar trebui să îl citesc.

Respirația mea se apropia de normal, dar inima continua să-mi pompeze ca la maraton.

— Cred că ar trebui, da, am răspuns eu, încercând să schițez un zâmbet.

— Bun! exclamă Kim Vendelev. Am să te las în pace acum, să-ți revii. O să discutăm de proiectul lui Verner cu altă ocazie.

Am încuviințat din cap și i-am zâmbit, chiar dacă știam că următoarea dată când aveam să îl întâlnesc pe Kim Vendelev, voi fi în cătușe.

35.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce Kim Vendelev mă lăsă singur în camera de la hotel a fost să-mi dau jos hainele de pe mine și să fac o baie. Corpul îmi mirosea a sex și a moarte, iar pe picioare încă aveam sângele Lindei Hvilbjerg. Mi-a trebuit mai mult de jumătate de oră sub duș ca să mă simt din nou curat.

M-am îmbrăcat cu haine noi și m-am așezat pe canapea cu exemplarul din *Demoni din afară* în brațe. Senzația aceea puternică de groază se mai domolise, fiind înlocuită cu o hotărâre fermă, datorată descoperirii mele. Aflasem ce îl mâna pe ucigaș: erorile factuale din romanele mele. Iar acum trebuia să găsesc o modalitate de a-l opri.

Demoni din afară era cea de-a treia carte publicată de mine, iar pe vremea aceea nu dădeam prea mare importanță cercetărilor preliminare. Verner mă ajutase cu unele detalii minore, dar cartea aproape că se scrisese singură și simțisem că aș fi stricat-o dacă aș fi încercat să o fac ceva mai tehnică sau dacă aș fi adăugat explicații suplimentare. De aceea, ar fi putut

conține o mulțime de erori factuale și nu puteam ști care anume îl supărase cel mai tare pe ucigaș.

Imediat după lansare, începusem să primesc o mulțime de scrisori, dar nu îmi mai aduceam aminte dacă fusese vreuna care să cârcotească despre anumite detalii din roman. Multe susțineau că romanul era oribil, că abia putea fi citit până la capăt, dar asta din cauza scenelor extrem de detaliate, nu din lipsă de realism.

Am privit fotografia fiicei mele. Un fior de panică îmi străbătu tot corpul.

Am așezat fotografia pe măsuta din camera de zi, cu fața în jos, și mi-am îndreptat atenția asupra cărții. Am început să o răsfoiesc, pagină cu pagină. Nu am găsit niciun fel de notițe, niciun fel de semne sau indicii care să mă ghideze. Ajuns la sfârșit, am închis cartea și am dus-o la frunte, de parcă i-aș fi putut extrage secretul cu puterea gândului.

•

Demoni din afară era un roman despre un monstru pe nume Henrik Booring, un bărbat înstărit care moștenise o avere de la familia sa și, prin urmare, nu avea nevoie să miște un deget pentru tot restul vieții. Își putea cumpăra orice își dorea – case, mașini, femei –, indiferent de preț. Cu timpul, gusturile lui devin tot mai extravagante, iar oamenii se transformă în jucăriile lui. Când se satură de sexul normal, încearcă limitele sado-masochismului, sexul cu alți bărbați, dar acestea nu reușesc să îl satisfacă. Fiindcă este vorba doar de un joc, de un pact între părțile implicate, iar el vrea să trăiască „ceva real”, durerea adevărată, amenințarea nefalsificată. Subiectul primului proiect al lui Booring este fiica vecinului, o tânără de cincisprezece ani cu un piept opulent, pe care o spiona când făcea plajă. Booring o chinuie în subsolul transformat în cameră de tortură, dar aceasta moare prea repede. Dezamăgit și nemulțumit, Booring începe să se perfecționeze. Răpește mai multe femei, face însemnări detaliate în timpul torturii, pentru a-și putea rafina metoda. Închide rănilor rapid, face transfuzii, folosește diferite medicamente și chiar și un defibrilator pentru a prelungi tot mai mult și mai mult viața victimelor, până când se simte suficient de pregătit pentru încununarea reușitelor sale: Prințesa. Booring era atras de o copilă de numai treisprezece ani, o frumusețe cu

părul blond, fiica unuia dintre angajații lui. Simte din prima că trebuie să îi aparțină.

Între timp, brigada mobilă a poliției se implică în caz, iar ofițerul criminalist Kenneth Vagn este însărcinat să țină legătura cu publicul – o sarcină ingrată, căci mass-media își pierde repede răbdarea, pretinzând elucidarea pe loc a cazului. Pe Booring îl amuză frustrarea poliției și nu se poate abține să nu facă glume pe seama lui Kenneth Vagn. Cu ajutorul unei rețele complexe de intermediari, deschide o cale de comunicare, iar cei doi adversari pot schimba mesaje în scris. Booring îi dă de înțeles lui Vagn că în curând este gata să treacă la Prințesa, ținta tuturor eforturilor lui de până atunci, precum și ultima victimă pe care intenționează să o răpească. Și-a perfecționat suficient de mult metodele de tortură, așa că are de gând să o țină în viață oricât de mult o să aibă chef. Kenneth Vagn realizează că se află în criză de timp și lucrează zi și noapte la caz. Se transformă într-un zombie, reușind să rămână treaz cu ajutorul cafelei și al drogurilor. Prințesa dispare, iar Booring îi trimite lui Kenneth Vagn descrieri detaliate ale tratamentului pe care i-l aplică, relatate, în imagini înfricoșătoare, cu acuratețea unui medic legist și cu simțul unui scriitor de thrillere. Ofițerul criminalist este extenuat, urmărind toate indiciile, indiferent cât de vagi și nesemnificative pot părea acestea, iar în cele din urmă perseverența sa îl conduce la o pistă reală. Un meșter tâmplar care ajutase la construirea subsolului din casa lui Booring remarcase mai multe detalii suspecte, printre altele izolarea fonică, filtrele de aer și un sistem complex de alarmă și închidere. Cum ultima victimă poate fi pusă în legătură cu Booring prin intermediul tatălui ei, Kenneth Vagn dă lovitura. Îl vizitează pe Booring singur, iar vizita se încheie cu o luptă decisivă între cei doi, pe coridoarele întunecate ale subsolului. Ofițerul criminalist reușește în cele din urmă să-l răpună pe ucigaș, electrocutându-l cu defibrilatorul.

Prințesa este încă în viață, dar nu va avea niciodată parte de ea.

•

Nenumăratele scene de tortură din roman și descrierile minuțioase ale felului în care mor victimele îmi asiguraseră cariera, dar acum nu reușeam să avansez deloc.

Fotografia fusese inserată la pagina 209, adică pe la jumătatea cărții. Am dat câteva pagini înapoi și aproape că am silabisit cuvintele, încercând să descopăr un sens ascuns al acestora.

Spre deosebire de celelalte fragmente asupra cărora îmi atrăsese atenția criminalul, acesta nu avea legătură cu omorârea sau torturarea victimei. Am avut nevoie de ceva timp până să înțeleg, dar când am priceput, am simțit cum mi se taie răsuflarea. Era decisiv, dar în ce fel? Am răsfoit febril înapoi și am recitit pasajul de la capăt. Frustrarea îmi creștea. M-am ridicat în picioare, am dat paginile înapoi și am citit textul cu voce tare, gesticulând simultan cu cealaltă mână.

Oricât de mult aș fi citit pasajul acela, nu reușeam să pricep ce anume trebuia să îmi comunice.

Era vorba de un pasaj în care poliția îl urmărea pe unul din intermediari în corespondența dintre ofițer și ucigaș, o operațiune care nu dusesese nicăieri, întrucât curierul nu știa nimic despre asta. Livrarea fizică a corespondenței se făcea prin intermediul unei căsuțe poștale, un mijloc de comunicare destul de învechit în zilele noastre, dar internetul nu era foarte răspândit pe vremea când scrisesem romanul, iar o adresă anonimă de e-mail nu mi-ar fi oferit aceleași resurse pentru crearea suspansului.

Am azvârlit cartea pe podea.

Poate că mă înșelasem? Poate că fotografia fusese inserată la întâmplare? Sau nu reușeam eu să pricep indiciul? M-am cufundat în fotoliu, în fața măsuței, mi-am sprijinit capul de spătar și am închis ochii.

Oficiul poștal se afla în Østerbro, într-o clădire cu o înfățișare maiestuoasă, cu niște trepte ample, cu intrarea străjuită de coloane și o ușă construită din lemn masiv de stejar. Am încercat să parcurg scena cu ochii minții. Poșta era supravegheată de polițiști în civil, o sarcină relativ ușoară, întrucât clădirea dădea înspre Parcul Fælled, iar în fața intrării se afla un scuar cu pietriș și o mulțime de bănci pe care echipa poliției se putea așeza și spiona nestingherită. Curierul, un tânăr cu ochelari pătrați și părul prins în coadă, sosește pedalând dinspre Østerbrogade, cotind-o apoi în direcția poștei.

Am deschis ochii. Ceva nu se potrivea.

Am sărit brusc în picioare și m-am apropiat de cartea care aterizase pe podea, nu departe de fereastră. Coperta se îndoise în cădere. Cu mâinile tremurânde am deschis la pagina 209. Descrierea era așa cum mi-o imaginasem, curierul sosea pedalând dinspre Østerbrogade.

Dar, în realitate, oficiul poștal se afla în Blegdamsvej, colț cu Øster Allé, și nu pe Østerbrogade, așa cum reieșea din carte.

Mi-am încruntat sprâncenele. Era o greșală aproape de neiertat. Întotdeauna verificam cu mare scrupulozitate geografia romanelor. Era un mister cum o asemenea gafă trecuse de corectură, ediție după ediție. Una era să fi scris greșit, ceea ce era, desigur, destul de jenant, dar că eroarea nu fusese descoperită era de-a dreptul de neconceput.

M-am întors spre măsuța pe care se afla telefonul. Într-unul din sertare am dat peste cartea de telefoane, am răsfoit la hărțile aflate în primele pagini ale acesteia, pentru a verifica. Zece secunde. Atât mi-a luat să verific amplasarea oficiului poștal.

Descrierea din *Demoni din afară* era greșită.

36.

Revenirea mea cu *Un glonț în cameră* se bucurase de un succes moderat, pe care l-aș fi putut spori, probabil, dacă m-aș fi implicat în promovarea romanului. Am preferat însă să rămân izolat în casa de vacanță și l-am lăsat pe editor să trateze cu presa. Finn nu era foarte încântat de acest lucru. Voia ca scriitorul să fie de față, să își vândă produsul. Să se strângă lumea ca la urs.

Pe de altă parte, fusese mulțumit de roman.

„E o lucrătură pe cinste”, repetase el de mai multe ori, și la fel simțeam și eu.

Sentimentele mele față de *Un glonț în cameră* nu fuseseră mai profunde decât cele ale unui tâmplar când finisează o podea sau ale unui meșter când pune pe picioare o magazie. Cu toate acestea, am resimțit lansarea acestuia ca pe un punct de cotitură în cariera mea de scriitor. Dacă în perioada Scriptoriului

Îmi imaginasem cum aveam să scriu literatură de talie universală, *Un glonț în cameră* fusese o revelație, înțelesesem cu acest prilej că nu aveam să scriu niciodată un mare roman contemporan și îmi acceptasem statutul de scriitor de romane de duzină, statut pe care îl disprețuiam cu toții în perioada Scriptoriului. Într-un fel, mă simțisem ușurat.

Vecinul meu fusese chiar entuziasmat. Bent se implicase cu totul într-o campanie promoțională proprie, în regiune. În lunile care urmaseră lansării, purta tot timpul, în rucsacul lui jerpelit, câteva exemplare. Nici nu era prea modest când venea vorba de rolul lui în economia romanului, așa că mulțitrăiau probabil cu ideea că, în realitate, el fusese scriitorul din umbră sau poate chiar că îmi dictase tot ce scrisesem. Mie îmi era indiferent. Într-un fel, fusese meritul lui Bent că romanul văzuse lumina tiparului, așa că se cuvenea să îl bat prietenește pe umăr. În plus, eu nu aveam niciun chef să fiu în centrul atenției.

Nu știi dacă datorită entuziasmului lui Bent sau campaniei lui Finn, dar romanul se vânduse la fel de bine ca *Demoni din afară*. Ba chiar fusese menționat foarte mult și în presă. Unii chiar văzuseră în el un roman critic la adresa participării Danemarcei la primul război împotriva Irakului, ceea ce nu se numărase în niciun caz printre intențiile mele inițiale. Interpretarea aceasta a persistat însă, continuând să urmărească romanul. Din acest motiv, am început să primesc o mulțime de scrisori din partea soldaților care fuseseră staționați în Irak, inclusiv ulterior, când Danemarca se implicase în cea de-a doua parte a războiului. Mulți dintre ei îmi descriau în scrisorile lor felul în care fuseseră afectați fizic și psihic. Confesiunile lor erau extrem de sincere, povestind despre abuzul de alcool, problemele de familie și dificultatea de a se reintegra în societate după întoarcerea la vatră.

Unele scrisori conțineau amenințări cu moartea, fie pentru că, după părerea autorului, zugrăvisem o imagine cu totul eronată a serviciului militar din Irak, fie pentru că eu, nefiind implicat direct, nu aveam cum să îmi permit să scriu un asemenea roman, când habar nu aveam cum e să-ți vezi tovarășii uciși de IED-uri sau să auzi gloanțele șuierându-ți pe la ureche.

Păstram toate scrisorile primite de la cititori într-o cutie, ca pe niște fotografii de familie pe care nu te poți îndura să le arunci la gunoi. Într-un fel sau altul, mă simțeam oarecum înrudit cu

suflitele acestea pierdute, care acum trăiau cu sticla într-o mână și amintirea unei familii ce nu mai voia să aibă de-a face cu ei.

Doar că eu aveam totuși o ocupație cu care să îmi distrag, preț de câteva ore pe zi, gândurile. Ba mai mult, chiar îmi permiteam să trăiesc din asta. Scrisul devenise punctul meu de sprijin și îmi respectam programul de lucru cu o disciplină cazonă.

Să fii scriitor este cea mai bună scuză din lume ca să fii singur. Mi-am dat seama de asta destul de repede și mă foloseam adesea de acest pretext pentru a evita vizitele. Uneori o spuneam doar ca să țin lumea la distanță. Dacă spuneam că aveam de gând să scriu toată ziua, respectau acest lucru și nu mă deranjau.

Pe lângă faptul că aveam o ocupație, scrisul devenise și o supapă pentru furia ce clocotea în mine. Divorțul de Line se petrecuse prin intermediul avocaților și a fost o experiență extrem de frustrantă să îmi văd viața dizolvându-se în felul acela.

•

Drept urmare, am scris *Familii nucleare*, un roman despre un grup de femei casnice care se întâlnesc întâmplător, când sunt luate ostatece în timpul jefuirii unui supermarket. Ajutându-se reciproc, acestea reușesc să îl domine pe agresor și îlucid înfigându-i trupul într-un stativ pentru umbrele. Astfel, grupul de femei descoperă că au ceva în comun. Nu numai că au puterea să se mobilizeze, ci mai au și o înclinație pentru morbid și sunt prinse în căsnicii nefericite. Femeile încep să se întâlnească în secret și aderă la un pact conform căruia urmau să își ucidă sistematic soții, asigurându-i, în același timp, celei vizate un alibi de neclintit. Rezultatele pactului nu se lasă așteptate, crimele devin din ce în ce mai spectaculoase și, cu cât bărbatul ajunge să sufere mai mult, cu atât femeile sunt mai mulțumite. Un ofițer criminalist începe să intuiască legătura dintre crime. Acesta este un șovinist și, în același timp, caricatura plină de sine a lui Philip Marlowe. Ofițerul are, la rândul său, probleme în căsnicie și, când în cele din urmă reușește să deconspire grupul, realizează că dăduse peste un complot de proporții mult mai mari decât bănuise inițial. Superiorul criminalistului este o femeie, chiar cea cu ajutorul căreia soția lui plănuise să îl

lichideze, în vreme ce ea avea să fie plecată la bingo. Ofițerul criminalist moare într-un accident pe pista de tragere, în ultima pagină a romanului, în vreme ce soția lui câștigă premiul cel mare.

•

Familii nucleare era un atac înverșunat împotriva femeilor și a complicității lor, fiind leacul meu împotriva nedreptății pe care o simțisem atunci când Line îmi luase copiii. Nu era un roman bun și nici nu se bucurase de o primire prea călduroasă, dar îmi servise bine scopul. Criticii îl făcuseră bucăți, dar eram deja obișnuit cu asta și nu mă atinsese câtuși de puțin. Un singur critic găsisese însă interesantă descrierea stereotipurilor de gen și sugerase că romanul era o critică savuroasă a valului de feminism care tocmai începuse să cuprindă Danemarca. Dar eu nu avusesem deloc o asemenea intenție, era vorba, pur și simplu, de o carte proastă.

Nici din punct de vedere financiar, *Familii nucleare* nu fusese vreun succes. Încasasem suficient pentru a acoperi cheltuielile de tipărire, dar după ce plătisem indemnizația pentru copii și cota parte către Line, nu mai rămăsesem cu nimic. Din fericire, încă mai aveam ceva resurse din celelalte romane și din drepturile de autor, dar am fost nevoit să reduc din cheltuieli, ceea ce se dovedise mult mai simplu decât mă așteptam. O casă de vacanță nu consumă prea mult, nici măcar pe timp de iarnă și, cum nu aveam chef să mișun printre oameni, banii dați pe benzină și pe haine nu erau prea mulți. Cea mai mare cheltuială din bugetul meu o constituia alcoolul și nu-mi era greu să trec la o marcă mai ieftină. La urma urmei, nu prea avea importanță câți ani stătuse whisky-ul la maturat în butoi.

La câteva luni după lansarea romanului *Familii nucleare*, Line a venit să mă viziteze.

Era într-o după-amiază de mai. Era suficient de cald ca să pot sta afară pe terasă, dar prea devreme pentru pantaloni scurți. Stăteam în grădină, cu o sticlă de whisky scoțian în brațe, un Macallan, și priveam gazonul.

— Frank?

I-am auzit vocea ca prin vis. Trecuse multă vreme de când o auzisem ultima oară, iar acum parcă suna un pic altfel sau poate că uitasem eu cum era în realitate. Posibilitatea aceasta din urmă mă îngrozi. Îmi imaginasem vocea ei de nenumărate ori,

îmi imaginasem ce avea să îmi spună într-un context sau altul, îi simțisem aprobarea sau scepticismul atunci când îi ceream un sfat despre una sau alta. Dar acum vocea ei îmi era străină.

— Frank. Ești acolo?

Ea era, nu încăpea îndoială, iar panica mă paraliză. M-am uitat la mine. Eram îmbrăcat în ultimul hal. Un tricou alb pe sub un pulover uzat care, pe deasupra, mai fusese și al tatălui ei. O pereche de blugi, fără curea, găuriți în genunchi, iar în picioare aveau o pereche de papuci pe care îi găsisem prin casă, atunci când o cumpărasem. Am vrut să mă ascund, dar vocea lui Line răsuna de după colț, iar mașina se afla parcată în fața casei, așa că nu prea aveam de ales.

Am pus sticla de whisky în spatele scaunului și mi-am încheiat nasturii de la pulover. Îmi lipsea unul, pe undeva prin dreptul burții.

— Aha, aici erai! spuse Line răsărind de după colț.

— Bună, Line! am spus eu încercând să par cât mai calm. Gâtul mi se uscăse, dar mi-am stăpânit dorința de a pune mâna pe sticlă. Nici nu te-am auzit.

Dar o vedeam și mă simțeam de parcă mă lovise cineva în piept. Își strânsese părul în creștetul capului, iar gâtul îi era dezgolit. Un tricou negru, o pereche de blugi mulați și teniși albi – arăta tânără și proaspătă. Apoi zâmbi. Cândva zâmbetul acela mă vrăjise – mă vrăjea la fel de mult și acum. Nu trebuia să spună nimic, nu avea decât să-și scrie pretențiile pe o hârtie și să fi semnat cu sânge, indiferent ce mi-ar fi cerut.

M-am ridicat brusc în picioare, poate un pic prea brusc, căci am împins din greșeală scaunul pe care stăteam, iar sticla din spatele acestuia se răsturnă. Nu se sparse, dar sunetul era inconfundabil. Line clipi de câteva ori din ochi și nu-mi trebuiau bule de dialog, ca în benzile desenate, pentru a-mi da seama ce gândea. Am ignorat clinchetul sticlei și m-am apropiat de ea. Mi-am șters mâna pe pantaloni și i-am întins-o. Line mi-o strânse ușor.

— Mă bucur să te văd, minți ea.

— De asemenea, am răspuns eu sincer.

— Da, scuză-mă că am venit așa, pe nepusă masă, spuse ea dându-mi drumul la mână. Dar nu răspundeai la telefon, așa că m-am îngrijorat.

— La telefon? am repetat eu, îndreptându-mi privirea spre casă. Mi-am adus brusc aminte că îl smulsesem din priză într-un acces de furie. Trecuseră mai multe luni de atunci. A, da, e stricat.

Line făcu un semn cu capul înspre scaunele de plastic.

— Pot să mă așez?

— Desigur, am răspuns eu și am șters repede unul din ele. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

— Sunt cu mașina, răspunse ea. Dar un pahar de apă mi-ar prinde bine.

M-am îndreptat cu pași grăbiți spre casă și apoi spre bucătărie. Vasele murdare din ultimele zile erau împrăștiate peste tot și nu mai aveam niciun pahar curat. M-am grăbit să spăl unul, pe care l-am șters apoi cu un prosop de hârtie. În timp ce așteptam ca apa să se răcească, am tras o dușcă de vermut direct din sticlă. Gustul mă făcu să strâng din dinți.

Când am revenit în grădină, Line stătea cu spatele, la marginea terasei, de parcă încerca să se balanseze. Nici n-ai fi zis că trupul acela dăduse naștere la două fete. Era suplu, șoldurile erau înguste și avea aceeași postură dreaptă pe care o avusese dintotdeauna și pe care eu am admirat-o mereu.

— Iarba asta tânjește să fie tunsă, comentă Line, readucându-mă la realitate.

Am ridicat din umeri.

— Poate că vreau să creez un peisaj natural.

Line râse și luă paharul pe care i-l adusesem. Am înjurat în gând că nu-l răcisem suficient. Mai mult ca sigur că sesizase că acesta era cald după ce îl spălasem și ghicise și de ce. Am sorbit din paharul meu de whisky în timp ce Line bea apă. Stăteam fiecare pe scaunul lui.

— Am fost îngrijorată din cauza ta, Frank.

I-am făcut semn cu mâna că nu era cazul.

— Păi, n-ai de ce să fii. După cum am spus, telefonul e stricat.

— Nu din cauza asta, spuse Line privindu-mă drept în ochi. Am citit cartea.

Am privit în zare și am luat o gură whisky.

— Și?

— Nu te-am putut recunoaște, Frank, spuse ea clătinând din cap. Toată furia aceea... mă sperie.

— Liniștește-te, i-am răspuns. E doar o carte.

— Niciodată nu a fost „doar o carte” pentru tine.

Am simțit cum mă apucă nervii. Fascinația mea se transforma în suspiciune. Ce treabă avea ea aici? De ce mă înfrunta în felul acela? Ce o privea pe ea ce anume scriam, ce făceam, dacă tunsesem iarba sau nu?

— Poate că m-am mai deșteptat între timp.

— Pe bune?

Așa era ea mereu, cu întrebările ei la care era greu să răspunzi, dar nu din cauza întrebărilor mă enervasem. M-am simțit prins într-o cursă. Pe de o parte, pentru că își făcuse apariția neanunțată, așa că o promisem neras, într-o casă în care nu mai făcusem curat de luni de zile. Pe de alta, pentru că îmi cerea socoteală pentru lașitatea mea de a fi scris *Familii nucleare* fără să-i dau un prilej să se apere. Singurul lucru pe care mi-l doream era să o văd plecând. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Doar cu toții ne deșteptăm pe măsură ce trece timpul, i-am răspuns eu, încercând să zâmbesc.

Line își întoarse privirea.

— Eviți să-mi răspunzi.

— Și ce ai vrea să-ți spun?

Se înclină în față, își întinse mâna grațioasă spre masă și o așeză peste a mea.

— Vreau să-mi spui că mă ierți și că te ierți pe tine însuși. Vreau să-mi spui că o să începi să ai grijă de tine și că o să ieși din nou în lume.

Mă privea drept în ochi și mi-am dat seama că vorbele ei erau sincere.

Mi-am dres glasul.

— Te iert. Mă iert și pe mine, și o să am grijă de mine, și o să încep să ies din nou în lume, am răspuns eu, încercând să reproduc cât mai precis tonul vocii ei.

Line își retrase mâna, clătinând din cap.

— Nici nu știu de ce am bătut drumul, spuse ea râzând laconic. Poate pentru că am crezut că ai să mă ascuți de data aceasta, că aveai nevoie de mine, că aveai nevoie de un sprijin. Line oftă. Încă ne mai pasă de tine, Frank. Nu trebuie să te urăști pe tine însuși și pe toată lumea. Line se ridică în picioare, cu brațele apropiate de corp. Am să plec, spuse ea. Dar vreau să-ți spun ceva, înainte să apuci să o auzi de la alții. Line făcu o

pauză. Am... am întâlnit pe altcineva. Bjørn îl cheamă... o să se mute cu noi săptămâna viitoare... fetele sunt înnebunite după...

O auzeam prea bine, lupta ei de a formula cuvintele și de a le lansa ca pe niște mici grenade de mână, împachetate în vată. Am remarcat umbra aceea de zâmbet atunci când îi pronunțase numele, am sesizat și regretul că tot ceea ce spusese pentru a mă liniști suna de parcă și-ar fi bătut joc de mine.

Am simțit cum se aprinde un foc în mine, bombe și scânteii îmi explodau în corp, și îmi venea să vomit până când toate măruntaiele aveau să zacă împrăștiate în fața mea. Dar mi-am adunat toate forțele și am încercat să rămân calm. Mi-am transformat chipul într-o mască a lui Frank Føns, o mască mortuară ce reproducea ultimele sentimente de dinaintea execuției.

— Ai auzit ce am spus? m-a întrebat Line.

I-am răspuns ridicând paharul de whisky.

— Felicitări! i-am spus și am golit conținutul paharului.

Line clătină din cap.

— La revedere, Frank, spuse ea.

Vocea i se frânse și își acoperi gura cu mâna în timp ce se îndepărta de mine cu pași grăbiți, dispărând în spatele casei. Nu după mult timp, am auzit huruitul unui motor pornind și o mașină îndepărtându-se.

Am rămas cu ochii ațintiți la pahar, apoi mi-am ridicat privirea spre grădină. Deodată am simțit nevoia să tund iarba și poate chiar să tai vreo câțiva copaci.

La scurt timp după *Familii nucleare* a urmat *Curve din mass-media*. Am terminat cartea într-un timp record, mi-am golit trupul de furia și neputința simțite atunci când le pierdusem pe Line și pe fete. Cineva trebuia să plătească pentru asta și, până la urmă, numai Linda fusese de vină! Bineînțeles că nu era adevărat, dar așa îmi dictase creierul la vremea aceea. După vizita lui Line, nu am mai putut să o urăsc pe ea, așa că aveam nevoie de un nou țap ispășitor asupra căruia să îmi revărs furia. Linda mă făcuse să îmi dezamăgesc familia, fusese începutul sfârșitului – eram convins de asta.

Curve din mass-media se bucurase de un succes moderat. Chiar dacă o scrisesem pentru mine, unii critici susțineau că viza perfect spiritul vremii, caracterizat de idolatrizarea personalităților media, așa că se bucurase de mai multă atenție

decât ar fi meritat. Linda Hvilbjerg însă nu o pomenise în emisiunea ei.

Următorul pe care îl luasem în colimator fusese Bjørn, noul bărbat al lui Line și tatăl vitreg al fetelor mele.

•

În *Nu trebuie să îmi spui tată* era vorba de un pedofil care trăia mai multe vieți paralele și avea mai multe soții care habar nu aveau una de existența alteia. Genul acela de poveste despre care auzi din când în când și te minunezi cum de este posibil. Dar eu am dus povestea la extrem. Protagonistul romanului, pe numele sale Bjørn Vibe, sau Bjørn Jensen, sau Bjørn Christoffersen, țintea mame singure care aveau fete – cu cât mai multe, cu atât mai bine. La început, acesta reușește să farmece întreaga familie, astfel încât mamasfârșește prin a-i accepta cererea în căsătorie – ce altceva ar putea să facă? Bjørn se poartă frumos cu copiii, arată bine și câștigă excelent ca manager de vânzări. Dar imediat după nuntă, Bjørn devine un alt om. Le bate, pe mamă și pe fete, situația escaladează, membrii familiei devin un fel de sclavi de care el abuzează. Pretinsul lui serviciu îi permite să călătorească de la o familie la alta, mereu neanunțat, așa că nimeni nu are habar când are să se întoarcă sau când are să plece din nou. Ajuns la un anumit stadiu al relației, ține să le dea o lecție, care să le fie învățătură de minte, și atunci îl omoară pe unul dintre copii, de regulă sub pretextul că mama comisese cine știe ce greșeală ridicolă. Mama se vede atunci nevoită să suporte orice fel de abuz, altfel copiii ar avea de suferit. Bjørn Vibe este în cele din urmă pedepsit pentru atacurile sale, când una dintre soții descoperă existența alteia. Aceasta ia legătura cu ea și, împreună, reușesc să dea de urma celorlalte femei din harem. Împreună îi întind o cursă și îl torturează timp de un week-end. Toate soțiile sunt implicate și iau parte la execuția finală, înjunghiindu-l repetat, până când din acesta nu mai rămâne decât o grămadă de carne sângerândă. La sfârșit, femeile decid să își unească forțele pentru a descoperi bărbați cu înclinații asemănătoare și pentru a le aplica un tratament similar.

•

Fusese nedrept din partea mea să îl descriu pe Bjørn în felul acela și sper ca fiicele mele să nu ajungă vreodată să citească romanul. De fapt, îmi doresc să nu ajungă vreodată să citească

niciunul din romanele mele. Chiar dacă este munca mea și chiar dacă le-am scris pentru a putea avea grijă de ele, nu îmi place ideea ca ele să citească ce am scris. Nu-mi doresc nimic mai mult decât ca ele să fie mândre de tatăl lor, dar, după tot ce am făcut, nu mai am cum să sper la o asemenea șansă.

Iar de-o fi să citească ceva din ce am scris, atunci sper să fie aceste rânduri. Poate că vor putea să mă înțeleagă mai bine, dar mi-e teamă că nu vor ajunge niciodată să le citească.

Linda Hvilbjerg avusese dreptate. Romanele mele erau o serie lungă de atacuri îndreptate împotriva celor din jurul meu, iar următoarea mea carte, *După cum semenii*, nu făcea excepție. De data aceasta venise rândul lui Verner. Romanul este povestea unei prostituate care vrea să-și facă dreptate și omoară, în cele mai bestiale chipuri cu putință, mai multe persoane care, dintr-un motiv sau altul, merită un asemenea sfârșit. În realitate, ținta mea fusese Verner. După părerea mea, o merita cu vârf și îndesat. Chiar și numai pentru episodul povestit de Line. Dar adevăratul motiv fusese că o rănisem pe Line pentru că avusesem de-a face cu el. Poate că lucrurile ar fi arătat altfel dacă, de la bun început, aș fi stat departe de el. Așa credeam eu, și de aceea Verner merita să fie ras de pe fața pământului în roman.

•

Line nu m-a mai vizitat după aceea, iar, prin comportamentul meu, avusesem din nou grijă să mă asigur că nu aveam să-mi mai văd copiii. Romanele mele erau folosite ca dovadă de fiecare dată când interdicția era reevaluată. Violența extremă și legătura evidentă dintre acțiunea romanelor și situația familială a fetelor le ușura decizia judecătorilor, iar interdicția era prelungită. Formularea verdictului aproape că mă califica drept iresponsabil, fără să mă numească astfel pe hârtie.

Cel mai rău era că nu aveam voie să îmi văd copiii. Credeam că are să-mi fie mai ușor odată cu trecerea timpului, dar nu era așa. În fiecare zi îmi imaginam cum erau, ce făceau și dacă se gândeau vreodată la tatăl lor adevărat. Probabil că așa se întâmplă cu toți părinții atunci când copiii pleacă la casele lor, dar eu fusesem despărțit de ele atât de devreme, încât nu îmi puteam închipui cum aveau să fie pregătite, în absența mea, pentru încercările vieții. Credeam că aveam experiențe prețioase, pe care să le transmit mai departe. De mai multe ori

am visat că veniseră învacanță la casa de vară și puteau astfel să își cunoască adevăratul tată.

Anii petrecuți la casa de vacanță din Râgeleje au reprezentat un lung refugiu scriitoricesc. Am scris mai mult de șapte cărți în „Turn”, iar fiecare zi din viața mea se învârtea în jurul normei de 2 500 de cuvinte.

Uimitor, dar de puține ori m-am simțit cu adevărat singur.

Devenisem dependent de liniștea din casa de vacanță. Liniștea de acolo era unică și nu aș fi suportat gândul ca altcineva să se afle în casă, deranjând zidurile acelea de calm cu care mă înconjurasem. Uneori mugetul mării spărgea tăcerea, dar nu mă deranja, ba dimpotrivă, sublinia lipsa altor sunete.

Liniștea devenise importantă pentru munca mea. Pe vremuri aș fi putut scrie oriunde, în orice împrejurare, indiferent de ceea ce se petrecea în jurul meu – inclusiv copiii jucându-se –, dar acum nu mai eram în stare. Trebuia să fiu singur și să nu mă deranjeze nimic. Muzica era exclusă, iar zgomotul mașinilor de tuns iarba sau ale drujbelor reușea uneori să îmi strice ritmul.

Mă simțeam perfect cu programul meu – mă trezeam la aceeași oră, mâncam același lucru la micul dejun, scriam aproximativ același număr de cuvinte în fiecare zi, iar la urmă mă recompensam cu un whisky, după-amiaza, în compania lui Bent.

Sunt sigur că o asemenea cantitate de previzibil m-ar fi făcut să vomit în perioada Scriptoriului. Pe vremea aceea, scriam ca răspuns la experiențe și trăiri excepționale, nu pe baza rutinelor și a repetiției. Dacă cineva mi-ar fi spus că aveam să petrec zece ani într-o casă de vacanță, scriind, aș fi râs în hohote. Voiam să ies în lume, să călătoresc, să trăiesc impresii noi și n-aș fi acceptat să scriu aceeași poveste mai mult de o dată.

Dar realitatea fusese alta. Realitatea devenise o rutină, cu ore de lucru fixe, săptămâni care semănau una cu alta, luni pe care nu le deosebeau decât anotimpurile și tipul de muncă din grădină.

Zilele erau pline de gânduri legate de data la care urma să adun frunzele, în timp ce tastam norma de cuvinte și propoziții, cu aceeași regularitate cu care ajung trenurile în gară.

Rar îmi era întrerupt ritmul acesta. Până într-o zi, când a sunat telefonul.

37.

Din clipa în care găsisem *Demoni din afară* în fața casei Lindei Hvilbjerg, am trăit cu senzația că următoarea mișcare depindea numai de mine. Ucigașul era răbdător, nu se grăbise să o omoare pe Linda, ci mă așteptase să-mi asum rolul pe scenă. Acum îmi sugera clar că inițiativa îmi aparținea. Cunoșteam victima, era propria mea fiică, miza supremă, așadar era imposibil să nu acționez.

Trebuia să negociez. Cu cât mă gândeam mai mult la această situație, cu atât îmi era mai limpede ce aveam de făcut. Faptul că ucigașul scosese în evidență plasarea oficiului poștal din Østerbro putea fi luat ca o invitație. Asemenea ucigașului din *Demoni din afară*, îmi oferea o modalitate de comunicare, o posibilitate de a-l contacta, în loc să aștept mesajele de la el.

În roman, ucigașul și ofițerul criminalist Kenneth Vagn corespundează prin intermediul căsuței poștale. Probabil că dacă i-aș fi scris, criminalul mi-ar fi răspuns.

Luni dimineața am plecat de la hotel.

Ferdinan îmi ceruse scuze și îmi oferise un rabat considerabil. Își asumase toată răspunderea, iar când l-am lăsat la recepție, arăta ca un om care nu mai avea chef să continue în branșa hotelieră. Pe de altă parte, probabil că nici eu nu arătam ca unul care avea să continue să scrie romane.

Treburile mele în Copenhaga nu se terminaseră, dar nu mai puteam rămâne la hotel. Aveam nevoie să stau departe de atmosfera aceea încărcată și de privirea rănită a lui Ferdinan.

Când, în cele din urmă, m-am urcat în mașină, am avut un sentiment de ușurare. Am avut sentimentul că dețin din nou controlul, nu doar asupra mașinii, ci și asupra celor ce urmau să se întâmple.

Venise vremea să îmi intru în rol.

Prima oprire a fost la stația de metrou de la Nordhavn. Acolo mi-am cumpărat un ziar, câteva reviste săptămânale, bomboane și chipsuri. M-am folosit de automatul foto pentru a face rost de mărunțiș. Apoi m-am îndreptat spre oficiul poștal, am cumpărat un plic uriaș, mi-am introdus mesajul în el și l-am depus în căsuța poștală care fusese menționată în *Demoni din afară*. Nu m-am îndoit nicio secundă că ucigașul închiriasse aceeași căsuță poștală care fusese folosită și în roman. Din clipa în care am depus plicul, am avut senzația că gestul acesta crease o legătură între noi, o punte fusese deschisă, asemenea unei convorbiri telefonice realizate prin intermediul unei centrale.

Acum nu trebuia decât să aștept.

De aceea îmi cumpărasem de citit. Dar ziarele și revistele nu erau de ajuns pentru a-mi ține companie. Am lăsat mașina lângă oficiul poștal și am pornit-o înspre Trianglen, apoi pe Nordre Frihavnsgade. Cincizeci de metri mai încolo, magazinul de spirtoase și delicatose Vinbørsen își făcu apariția ca o oază. Am cumpărat un pachet-cadou, ce conținea două sticle de Oban single malt, de optsprezece ani, și un set de păhărele rustice de whisky. Ajuns în mașină, am sfâșiat ambalajul și mi-am turnat un pahar. Prima gură mă făcu să strâng din dinți, dar am forțat restul conținutului pe gât, apoi am așezat paharul lângă frâna de mână.

Nu îmi făceam iluzia că l-aș fi putut prinde pe ucigaș când acesta avea să intre sau să iasă din oficiul poștal, așa că am băgat cheia în contact și am pornit mașina. Era dimineață, prin urmare traficul era încă suportabil și pe Østerbro, care altminteri este extrem de circulată, se aflau o mulțime de locuri de parcare.

Nu mai aveam mult de mers. Kartoffelrækkerne se afla la circa un kilometru distanță de oficiul poștal, așa că dupămai puțin de cinci minute am virat pe strada unde locuisem cu zece ani în urmă. Prețurile imobilelor crescuseră de vreo patru ori de atunci și era clar că această creștere a valorii locuințelor influențase pozitiv întregul cartier. Majoritatea caselor cu terase, vechi de mai bine de un secol erau dotate cu ferestre și acoperișuri noi, iar curțile erau îngrijite și aproape toate echipate cu mobilier de grădină și cu câte un grătar Weber.

Am parcat la vreo cincizeci de metri de casa unde Line locuia acum cu un alt bărbat. Acel bărbat căruia fiicele mele îi spuneau tată. Nu părea să fie nimeni acasă. Line probabil că era la serviciu și fetele la școală. Grădinița din fața casei nu era cu nimic mai prejos decât cea a vecinilor. Cei peste zece metri pătrați fuseseră amenajați cu lespezi, straturi de flori și zone cu iarbă proaspăt tunsă. Probabil că Bjørn fusese autorul, căci Line nu se împăcase niciodată prea bine cu grădinăritul, chiar dacă, altminteri, era o persoană deosebit de practică. Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi cum Line, grațioasă, se oferea să mă ajute în grădină, dar după numai câteva minute își găsea vreo scuză. „Ce-ar fi să mă duc să pun de o cafea?” sugera ea, de exemplu, făcându-se nevăzută în bucătărie. Jumătate de oră mai târziu își făcea apariția cu cel mai minunat cappuccino din lume, având cine știe ce desen complicat schițat în spuma de lapte.

M-am cufundat pe banchetă, suficient cât să pot vedea peste bordul mașinii, și mi-am mai turnat încă un pahar de whisky. Căldura alcoolului și a amintirilor mi se răspândi prin tot corpul. O dată ca niciodată, locuisem aici, lucrasem aici și fusesem fericit. Aveam tot ce îmi trebuia. Soție, casă, copii și un job care îmi permitea să am grijă de tot și de toate.

Oamenii care susțin în interviuri că nu regretă nimic din viața lor sau că nu își doresc să fi făcut lucrurile altfel mi-au provocat mereu greață. Orice om, măcar o dată în viață, a rănit pe cineva sau a făcut un gest egoist care să-i afecteze pe ceilalți, dar prea puțini sunt gata să o recunoască. Cei mai groaznici sunt aceia care admit că le-au făcut altorarău, dar care nu regretă nimic, pe motiv că „astfel am ajuns ceea ce sunt astăzi”. Dar cine dracului sunt ei, de sunt atât de fantastici încât să li se permită să-i rănească pe alții? Iar dacă nu ar fi făcut-o, n-ar fi fost ei oare mai buni? Dacă nu își doresc ca viața lor să fi fost altfel, oare nu duc lipsă de spirit autocritic sau, cel puțin, de imaginație?

Eu, unul, aveam imaginație din belșug.

Câteva picături de ploaie aterizară pe parbrizul din față și pe capotă, ca niște mici sulite de apă. Răpăitul stropilor în capota de metal era sonor și ritmic, întelegându-se încontinuu. Picăturile se mai micșoraseră, dar erau mai numeroase, iar în cele din urmă răpăitul lor devenise aproape constant. În numai câteva minute, temperatura din mașină scăzuse semnificativ, mi s-a

făcut frig și mi-am strâns geaca pe mine, cufundându-mă și mai mult în banchetă.

Îmi era imposibil să disting detaliile de afară, totul era deformat de vălul de apă care șiroia pe parbriz. Din când în când reușeam să deslușesc siluete alergând prin ploaie, figuri misterioase cu membre diforme ce se mișcau în spatele perdelei de apă.

M-am gândit să dau drumul la ștergătoare, dar am renunțat. Nu știam cât aveam să stau acolo, în mașină, așa că nu voiam să atrag prea mult atenția asupra mea. Dacă mijlocul acela de comunicare, prin intermediul oficiului poștal, avea să funcționeze, poate că nu mai era nevoie să stau atât de aproape de fosta mea familie. Dar dacă ucigașul intenționa să își execute planul inițial, nu aveam cum să mă aflu altundeva.

Senzația că făcusem tot ce îmi stătuse în putință mă făcea să mă mai relaxez. Am frunzărit ziarele, am ronțăit ceva dulciuri și am băut încet din sticla de whisky. Ploaia se mai domolise. Nu se oprise complet, dar continua să cadă mai liniștit, în vreme ce afară se lăsa întunericul. Lumea se întorcea acasă de la serviciu, iar în spatele ferestrelor începuseră să se aprindă luminile.

Deodată se aprinse lumina și în casa supravegheată de mine. Nu văzusem pe nimeni venind acasă, dar poate că în momentul acela fusesem ocupat cu cititul ziarului. Din poziția mea nu puteam privi direct în sufragerie, nu vedeam decât că lumina fusese aprinsă. Nu aveam cum să știu dacă era Bjørn, Line ori fetele.

Nu intenționez să le contactez, dar cum stăteam acolo în întuneric, cu frigul intrându-mi în oase, îmi doream să mă fi aflat în spatele ferestrei, la căldură, în lumina plăcută, unde răpăitul ploii era acoperit de vocile copiilor și de pregătirile pentru cină.

Am închis ochii și aproape că am simțit mirosul mâncării.

Marți

38.

Cineva îmi ciocănea în parbriz. Bătăile erau puternice și insistente. Am deschis încet ochii.

Se luminase. Cu ochii mijiți din cauza luminii intense, am privit în jur încercând să localizez sursa bătăilor. Adormisem cu sticla de whisky în poală și acum o strângeam la piept ca pe un bebeluș pe care încercam să-l protejez de frig. Paharul se afla pe bordul mașinii. Înăuntru mai rămăsese o gură de whisky, dar o senzație bruscă de greață mă făcu să îmi îndepărtez privirea de la el.

Bătăile se auziră din nou. Foarte aproape.

Am întors capul spre fereastra de lângă mine și am șters aburul de pe geam. Afară stătea Line. Se aplecase spre fereastră și mă privea cu un amestec de uimire și furie.

— Frank?

Cred că am reușit să schițez un zâmbet, dar putea la fel de bine să fi fost o grimasă, căci încă nu mă trezisem de-a binelea. Cu mișcări lente, am reușit să învârt mânerul și să cobor fereastra. Între timp, sticla de whisky mi se rostogoli din poală, lovindu-se de pedale cu un zăngănit.

— Ce faci aici? mă întrebă Line înainte să apuc să cobor fereastra de tot.

Se aplecă și mai mult, dar se dădu repede înapoi, când simți damful din mașină. Strâmbă ușor din nas.

— Bună, Line.

Eram răgușit și am fost nevoit să-mi dreg glasul. Eram încă amețit de somn și nu aveam nici cea mai vagă idee ce aș fi putut să îi răspund. Singurul lucru pe care l-am conștientizat a fost nevoia puternică de a o îmbrățișa.

— M-am gândit că poate mă inviți la micul dejun.

Line se uită la mine resemnată. Privirea ei începu să cerceteze interiorul mașinii, plimbându-se de la pungile goale de bomboane, la ziare și la paharul de whisky.

— Ai dormit aici azi-noapte?

— Doar o ceașcă de cafea, am continuat eu. Mi-ar prinde bine.

— Nu cred că e o idee prea bună, Frank.

— Am să mă port frumos... Nu... nu mai sunt beat, m-am trezit.

Line mă privi în ochi. Își îndreptă apoi spatele și aruncă o privire în jur.

— Trebuie să îți spun ceva, am continuat eu. Ceva important.

Am văzut-o trăgând adânc aer în piept, cu privirea ațintită mai departe asupra străzii, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu ne vedea nimeni.

— O cafea și atât, spuse ea. Nimic mai mult. Trebuie să plec la serviciu peste o oră.

Am încuviințat frenetic din cap și am dat să cobor din mașină. Picioarele îmi înțepeniseră de la statul în aceeași poziție, dar am suferit în tăcere și m-am dat jos din mașină. Line o luase deja din loc și se afla cu câțiva pași înaintea mea. Ducea o bicicletă de coarne, iar lumina din spate era în continuare aprinsă.

— Am dus-o pe Tilde la școală, spuse ea în timp ce deschidea ușa de la intrare. A început să-i fie rușine că o duc la școală.

— Copiii au crescut, am comentat eu, înjurându-mă în gând pentru banalitatea cuvintelor mele.

Line oftă.

— Dac-ai ști, spuse ea. Dar imediat după aceea mă privi speriată. Apoi își îndepărtă din nou privirea. Scuză-mă.

Am ridicat din umeri.

— Stai liniștită... Părinții mei mă țin la curent.

Era o minciună, dar nu mă aflam aici ca să o pun pe Line într-o situație jenantă. De fapt, nici măcar nu știam de ce mă aflam aici.

Se schimbaseră multe de când locuiam eu acolo. Totul fusese renovat și zugrăvit în culori luminoase. Mobilele fuseseră înlocuite cu altele, iar fotografiile și colajele povesteau viața lor de familie. Aș fi vrut să mai zăbovesc asupra fotografiilor, dar Line mă conduse mai departe. Bucătăria fusese renovată și extinsă pentru a putea include o masă și câteva scaune. Ne-am așezat aici. Încă mai aveam geaca pe mine. Line nu mă invitase

să mi-o dau jos, iar eu nu voiam să forțez nota. Căldura din casă era binevenită, am apucat cana de cafea cu ambele mâini, încercând să-mi încălzesc degetele.

— Ce făceai în parcare? mă întrebă Line după un moment de tăcere

— Ironika a venit să mă viziteze la târg, am spus eu. Aproape că nici n-am recunoscut-o.

Line încuviință din cap.

— Nu mai vrea să îi spunem Ironika. A pus problema la o întrunire de familie, acum câteva luni. Ne-a luat cu totul prin surprindere. S-a ridicat pur și simplu în picioare și ne-a spus că s-a săturat să i se spună Ironika și că vrea ca, de acum înainte, să folosim adevăratul ei nume, adăugă Line, zâmbind ca pentru sine. M-a întristat, dar, în același timp, m-am simțit mândră de ea.

— A moștenit voința mamei ei, am comentat eu, încercând să uit expresia „întrunire de familie” folosită de Line.

— Vizita la târg a fost tot ideea ei, continuă Line fără să dea atenție complimentului. Eu am aflat abia după aceea.

— Da, m-a luat și pe mine prin surprindere. Am oftat la amintirea conversației avute în cabina din spatele standului. Cred că m-a prins într-un moment nepotrivit.

— A zis că te-ai purtat un pic ciudat.

Am încuviințat din cap.

— Sunt vremuri ciudate.

— De asta te afli aici?

Mi-am coborât privirea spre cana de cafea, din fața mea. Era o cafea bună. Tare și fierbinte, făcută la cafetieră, din boabe ecologice. Line obișnuia să-și bea cafeaua cu laptesau cu frișcă, dar eu o beam mereu neagră – își amintise lucrul acesta.

— Mă aflui aici pentru că sunt îngrijorat din pricina voastră, am zis eu în cele din urmă.

Line dădu să spună ceva, dar eu am ridicat o mână, făcându-i semn că aveam să-i explic de ce.

— Am un... fan, am început eu. Un fan extrem de pedant care nu a putut suporta unele erori din romanele mele. Așa că și-a asumat sarcina să îmi expună incompetența, să îmi arate greșelile pe care le-am comis și cum ar sta lucrurile în realitate.

Line își ridică mâinile.

— Mereu o să existe oameni de genul ăsta, spuse ea. Îmi aduc aminte de unele scrisori pe care le-ai primit...

— De data aceasta e altfel, am întrerupt-o eu. Individul ăsta vrea să îmi demonstreze cum stau lucrurile în realitate, înțelegi? Vrea să îmi *demonstreze*.

Line încruntă din sprâncene.

— Vrei să spui că...

— Omoară oameni, am spus eu.

Se scurseră câteva secunde în care niciunul din noi nu spuse nimic. Line mă scrută cu privirea, de parcă s-ar fi așteptat ca în orice moment să izbucnesc în râs sau în lacrimi.

— Individul execută crimele din romanele mele, le copiază până la cel mai mic detaliu ca să îmi demonstreze că nu am surprins cum trebuie detaliile factice. La fel ca un profesor de daneză care m-ar corecta stilistic, doar că acesta nu se mulțumește să corecteze cu roșu. Sau cel puțin nu cu cerneală.

Line clătină din cap.

— Frank, ești sigur că...

— Verner e mort, am spus eu.

Privirea lui Line căpătă o expresie confuză, de parcă numele acela răsarise deodată de pe fundul unui sertar ce stătuse multă vreme închis.

— A fost ucis la hotelul Marieborg, exact așa cum am descris în *După cum semeni*.

— Nu am citit-o, spuse Line încet.

— Nu face nimic, dar pot să îți spun că nu este tocmai o modalitate plăcută de a-ți da zilele, iar cineva a făcut mari eforturi ca să reconstituie în detaliu toată scena.

— De ce...

Am ridicat din umeri.

— Ca să își rădă de mine, ca să mă educe, cine știe?

— Și poliția ce spune?

— Poliția crede că a fost vorba de un act de răzbunare.

— Dar nu le-ai spus despre acest „fan” al tău?

Am clătinat din cap.

— Nu pot. Linda Hvilbjerg este și ea moartă. A fost ucisă în timp ce eu dormeam sus, la ea în casă...

Am tăcut când am văzut reacția din privirea lui Line. În ochi i se strecurase o umbră de resemnare.

— Frank, ai nevoie de ajutor.

— Dar nu mă pot duce la poliție, am ripostat eu.

— Nu la poliție m-am referit, a răspuns Line. Voiam să spun că ai nevoie de un psiholog.

I-am apucat mâinile într-ale mele.

— Ceea ce-mi trebuie este să mă crezi, am spus eu.

— De ce? Ce-aș putea face eu?

Line încercă să-și tragă mâinile din strânsoare, dar nu am lăsat-o.

— Să o protejezi pe fiica noastră.

Line se ridică brusc de la masă, atât de violent încât nu i-am mai putut ține mâinile.

— Poftim?!

— Cred că am reușit să aranjez totul, dar...

— Ce legătură are asta cu Veronika?

— Este posibil ca ea să fie următoarea victimă.

— Frank, ești bolnav la cap! urlă Line făcând un pas înapoi.

Mi-am ridicat mâinile în față, într-un gest defensiv.

— Nu, stai...

— Dacă Veronika trebuie protejată împotriva cuiva, atunci tu ești acela! spuse ea și adăugă, clătinând din cap: Mereu ai reprezentat un pericol. Niciodată nu ai reușit să faci diferența dintre fantezie și realitate. Tot ce se întâmplă înrealitate este o acțiune de roman pentru tine, așa-i? Un subiect despre care să scrii. Și tot ce scrii se transformă în realitate, sau cum?

Am clătinat din cap.

— Line, nu înțelegi, am încercat eu. Poate că așa părea până acum, dar de data aceasta...

— Ai nevoie de ajutor, Frank.

M-am ridicat în picioare și am făcut înconjurul mesei, încercând să mă apropii de Line.

— Nu. Să nu îndrăznești să te apropii! Să nu te apropii de mine și de familia mea, ai auzit?

Line se dădu încă un pas înapoi, punând mâna pe clanța de la ușa din spate, care dădea înspre grădină.

— Line, dă-mi voie să...

— Pleacă de aici, Frank!

Eram disperat. De ce nu voia să mă creadă? Dacă nu i-aș fi văzut expresia din ochi, aș fi apucat-o strâns și aș fi forțat-o să mă asculte, până când ar fi priceput despre ce era vorba, dar

ochii îi scăpărau de o furie de nedescris și, încă și mai rău, de spaimă.

— După cum am spus, am început eu, încercând să-mi păstrez calmul din voce. Cred că am reușit să aranjez în așa fel încât să nu se ajungă la asta.

În loc de răspuns, Line își aținti privirea asupra mea.

— Bine, am să plec, am spus eu. Dar... am simțit cum mi se pune un nod în gât. Dar ai grijă de copiii noștri, bine? am rugat-o eu cu vocea înecată.

În momentul acela știam că nu aveam să le mai văd pe Line și pe fiicele mele niciodată.

— Spune-le... Spune-le că îmi pare rău pentru tot. Știu că îți cer prea mult, dar spune-le că le iubesc mai mult decât orice altceva pe lume.

Line își acoperise gura cu mâinile. Ochii îi erau înecați în lacrimi. Am început să mă îndepărtez cu spatele, îndreptându-mă spre ieșire.

— Și te iubesc și pe tine, Line. Mereu am făcut-o. Să-ți aduci aminte de asta.

M-am întors și am ieșit din casă.

39.

Reacția lui Line mă speriasse. Mă așteptasem să mă întâmpine cu scepticism, dar nu să refuze să mă creadă. Poate că știrea despre moartea lui Verner nu fusese publicată încă, dar când avea să fie, urma să mă creadă. Sau poate că avea să o înspăimânte și mai tare. Avea să fie înspăimântată de mine.

În cel mai fericit caz, o asemenea știre nu era publicată niciodată, pentru că, așa cum sugerase Line, îmi imaginasem totul. Uciderea lui Verner, a Monei Weis și a Lindei Hvilbjerg, precum și misterioasele plicuri pe care le promisem: poate că totul fusese o născocire zămislită de mintea mea. După atâția ani în care încercasem să inventez întâmplări, creierul meu nu mai era în stare să discearnă între fantezie și realitate, după cum susținuse Line.

În timp ce părăseam casa care odinioară fusese a mea, îmi doream mai mult ca oricând ca Line să aibă dreptate. Speram din tot sufletul să fiu nebun și că totul era la fel ca înainte. Speram că Mona Weis era în continuare întâmpinată de privirile lacome ale bărbaților când se plimba pe strada principală din Gilleleje, îmi doream ca Verner să se dea în continuare la prostituatele din Vesterbro, ca Linda Hvilbjerg să desființeze visul vreunui tânăr scriitor.

Aș fi dat orice ca Line să aibă dreptate.

Realitatea m-a izbit necruțător de îndată ce am urcat în mașină. Înăuntru era rece și umed, și mirosea a whisky. Geamurile erau aburite și abia se vedea prin ele. Paharul de whisky se afla tot pe bordul mașinii, sticla pe podea. Nu mai rămăsese decât un sfert din ea.

Toate erau așa cum le lăsasem.

Cu excepția plicului de pe bancheta din dreapta. Era același plic pe care îl depusesem la oficiul poștal cu o zi înainte.

L-am privit.

Speranțele mele, cum că mintea îmi juca feste, au fost spulberate pe loc, dar nu pot spune că eram neapărat surprins. Când am ridicat plicul, am observat că fusese tăiat cu un cuțit sau cu un alt obiect ascuțit.

Am scos hârtia din plic. Era aceeași pe care scrisesem cu o zi în urmă, cu deosebirea că în partea de jos cineva adăugase cu un pix albastru „O.K.” Mesajul era scris cu litere mari și nu dezvăluia nimic despre autorul lui. Niciun grafolog din lume nu ar fi putut găsi vreun indiciu în literele acelea. În rest, în plic nu se mai afla nimic altceva.

Am respirat adânc. Planul meu reușise, din câte se pare. Reușisem să intru în contact cu ucigașul, iar acesta îmi acceptase propunerea. O clipă, m-am luptat cu tentația de a mă întoarce la Line, să-i spun că nu mai avea de ce să se teamă, că aranjasem totul, dar în același moment o mașină a poliției intră pe stradă, ceea ce mă făcu să mă răzgândesc. Ultimul lucru de care aș fi avut acum nevoie era poliția.

Am pornit mașina și m-am îndepărtat cât de repede am putut. În oglinda retrovizoare, am văzut cum mașina poliției se oprește în fața casei lui Line. Nu aveam de ce să o acuz. Procedase corect pentru a-și proteja familia, iar poliția poate că avea să reușească ceea ce eu nu putusem. Ceea ce mă îngrijora însă era

faptul că pomenisem de Linda Hvilbjerg. Probabil că aceasta nu fusese încă descoperită, dar dacă Line avea să le spună tot ce îi povestisem, era posibil ca poliția să verifice și să o descopere mai devreme decât ar fi fost cazul.

Dar asta nu îmi schimba cu nimic planurile.

Am pornit-o înspre nord, spre Hillerød, și nu m-am oprit decât o singură dată în drum spre casa de vacanță, prilej cu care am făcut plinul, mi-am cumpărat ziarele din ziua aceea și le-am răsfoit înainte să o pornesc mai departe. Nu scria nimic nici de Verner, nici de Linda Hvilbjerg. În Hillerød, m-am dus la bancă și mi-am golit conturile. Cu totul, scosesem cam 150 000 de coroane. Angajatul de la ghișeu m-a studiat cu atenție și mi-a cerut să răspund la întrebările de control înainte să îmi dea banii. Mă simțeam bine cu teancul de bancnote în mână și nu am putut rezista tentației de a le mirosi înainte de a le îndesa în buzunarul de la piept.

Apoi am pornit-o mai departe spre Helsingør, iar de aici spre Rågeleje. Când am ajuns în Store Orebjergvej, am încetinit și mi-am continuat drumul spre casă la viteză redusă. Copacii erau complet desfrunziți. Vântul îi făcea să se încovoieze înspre stradă, iar crengile golașe ale tufelor fremătau. De la această distanță puteam verifica dacă aveam vreun oaspete. Dar nu se zărea nimeni. Aleea din fața „Turnului” era goală, iar casa zăcea pustie, așa cum o lăsasem. Drumul din Østerbro până în nordul insulei Zealand îmi luase mai bine de două ore, dar se pare că poliția nu dăduse încă de Linda. Însă asta avea să se schimbe în curând, așa că trebuia să acționez fără întârziere.

Am parcat mașina, am coborât, m-am îndreptat spre ușă, am descuiat și m-am strecurat grăbit în casă. Apoi am încuiat la loc. Căldura fusese oprită timp de mai multe zile cât fusesem plecat, iar frigul tomonic se cuibărise deja între ziduri. Aerul din casă era rece și umed.

Am aruncat câteva ziare în sobă, laolaltă cu câțiva tăciuni. Focul mușcă neîncrezător din hârtia și din lemnul rece, dar după câteva minute flăcările se mai întetiseră și se puteau întreține singure. Am urcat la etaj și am deschis chepengul podului. Podul nu era foarte spațios, nu aveai loc decât de vreo trei, patru cutii. Am apucat-o pe prima, am tras-o prin deschizătura strâmtă și am aruncat-o pe podeaua biroului. Am desfăcut-o pentru a mă asigura că era cea de care aveam nevoie.

Ajuns în fața focului, am deschis din nou cutia. Era plină de scrisori de la cititori, scrisori pe care le promisem pe parcursul celor aproape douăzeci de ani ai carierei mele de scriitor. Multe nici nu fuseseră deschise.

Am luat câteva din cutie și le-am privit preț de o secundă. Conțineau elogii și critici, cuvinte de laudă și injurii,complimente și vorbe de dispreț. Le-am aruncat în foc, iar acesta le cuprinse imediat, deschizând scrisori necitite și devorându-le conținutul.

Mănunchi după mănunchi, scrisorile dispărură în flăcări, răspândind un val de căldură în încăperea rece.

Dar nu le arsesem pentru că voiam să fac cald în casă.

Nici din respect pentru victimele din realitate, care, atât de generos, împărtășiseră cu mine spaima și teama din romanele mele. Am ars scrisorile ca parte a pactului tacit pe care îl încheiasem cu ucigașul. Nu îl formulasem în cuvinte, pe hârtia pe care o depusesem în căsuța poștală, dar se subînțelegea că trebuia să o fac.

Dacă ucigașul îmi scrisese în trecut, pentru a-și râde de mine sau pentru a-mi atrage atenția asupra erorilor pe care le comisese, scrisorile primite de la el se aflau în cutia aceea, riscând să fie găsite de altcineva și, cum nu știam precis despre cine era vorba, trebuia să dispară cu toatele. Era riscant să irolesc atât de mult timp arzându-le, dar era necesar în vederea menținerii pactului.

Încet-încet, focul transformă nenumăratele scrisori în funingine ce se depunea într-un strat tot mai mare la poalele șemineului. Tresărea la cea mai mică adiere, zburând prin încăpere și aterizând apoi pe podea, pe mine sau pe mobilele din jurul meu. Nu după mult timp, cămașa îmi era acoperită de cenușă. M-am ridicat în picioare și m-am scuturat.

În aceeași clipă am auzit pe cineva la ușă.

Am încremenit pe loc, cu răsuflarea tăiată.

Se auzi un ciocănit.

— F.F.? Era Bent. E totul în regulă, vecine?

Chiar dacă, din unghiul acela, Bent nu avea cum să răzbată cu privirea până în sufragerie, m-am strecurat într-un colț de unde nu puteam fi văzut pe geam.

— Ți-am văzut mașina, continuă Bent stând în fața ușii. Cum a mers în Copenhaga?

I-am auzit pașii îndepărtându-se de ușa de la intrare și începând să dea ocol casei. Bent vorbea de unul singur, mormăind ceva. Am auzit scândurile de pe terasă scârțâind și, nu după mult timp, pe Bent bătând în geam.

— Frank? S-a întâmplat ceva?

Bent nu mă putea vedea în colțul în care eram ascuns, dar eu îi puteam zări umbra pe ușa care dădea înspre terasă. Se proptise cu mâinile în fereastră și încerca să privească înăuntru.

— Hai, Frank, spuse el pe un ton de om jignit. Doar pot să văd că ai făcut focul.

Am scrâșnit din dinți. De ce nu voia să dispară și gata?

Bent bătu și mai tare în fereastră.

— Frank, fir-ar al dracului!

Umbra se îndepărtă o idee.

— Frank! urlă Bent de afară. Ești sus?

Băuse, o simțeam în vocea lui. I se împleticea ca după cinci, șase beri, ceea ce se potrivea cu ora - era în jur de unu după-amiaza.

— Fraaaank!

Îmi venea să deschid ușa și să-i strig să se care, dar el nu se dădea bătut.

— Frank, fir-ar al dracului!

L-am auzit mergând șontâc, șontâc pe terasă.

— Știu că ești înăuntru! urlă el din grădină. Ieși odată, Frank... să știi că nu mă mișc de aici! adăugă el râzând ușor. Trecură zece, cincisprezece secunde în care n-am mai putut auzi decât un mormăit. Tonul i se schimbase într-un mârâit.

— Scriitor nenorocit! spuse el ca pentru sine. Scriitor nemernic! urlă el ca un copil supărat. Tot timpul te-ai crezut prea deștept și prea bun pentru noi, ăștia? Dar știi ce? Bent tăcu preț de câteva secunde, de parcă încerca să-și facă curaj sau așteptase o reacție. Nu ești deloc mai bun decât noi. Deloc. Altfel nu ai fi ajuns să putrezești aici, la un loc cu noi, așa-i? Dar tu te crezi al dracului de deștept și vrei să ne simțim onorați că te înduri să stai cu noi.

Părea că, pe măsură ce striga mai tare, începea să se trezească din beție. În orice caz, fornăitul îi dispăruse din voce.

— Nu ești cu nimic mai bun, repetă el râzând batjocoritor. Dimpotrivă. Un vecin bun ar ști cum să primească, dar săși dea. Dar tu nu ai dat nimic, tot timpul n-ai făcut decât să iei. Atunci

când ai avut tu chef. Veneam la tine doar când aveai tu chef, altfel îmi trântea ușa în nas.

De atâta urlat, își pierduse suflul, așa că se văzu nevoit să facă o pauză.

— Știi ce, Frank? Întrebă el, așteptând câteva secunde să primească un răspuns. Să mă pupi în cur! De-acum încolo să nu mai vii la mine, snobule!

L-am auzit îndepărtându-se târșâit prin grădină. După câteva minute, am ieșit din colț și m-am apropiat de șemineu. Cuvintele lui Bent nu mă atinseseră. Mai degrabă mă simțeam ușurat de faptul că rupsese prietenia cu mine. Măcar nu mai trebuia să îmi fac griji și din pricina asta.

Focul murise în cămin, din lipsă de combustibil. Am aruncat restul scrisorilor, toate odată, iar flăcările se ridicară din nou, recunoscătoare. Înainte să urc din nou la etaj, m-am asigurat că focul le cuprinsese de-a binelea. M-am dus în dormitor, am împachetat o valiză cu haine și am așezat-o în fața ușii de la intrare. Apoi am revenit în birou și am început să scot cablurile computerului. Am cărat monitorul jos, apoi hardul și tastatura. La sfârșit am cărat imprimanta, o pungă cu toate cablurile necesare și un top de hârtie.

Scrisorile din cămin arsese aproape complet. Nu mai rămăseseră decât mici petice de hârtie îngălbenită amestecate cu cenușă. O adiere de vânt își făcuse loc prin coș, împrăștiind pe podea câțiva fulgi negri de hârtie arsă.

Am întredeschis ușa și am privit afară. Nu se zărea nici urmă de Bent. Am apucat valiza și m-am strecurat până la mașină. Am deschis portbagajul cu grijă și am împins valiza pe bancheta din spate. Apoi m-am întors în casă și am luat computerul și restul componentelor.

Nu am mai pierdut vremea să încui ușa, ci m-am oprit o clipă, privind ceea ce fusese casa mea în ultimii ani.

Apoi m-am așezat în mașină și am pornit.

Am luat-o de-a lungul coastei, trecând de Heather Hill, Vejby, Tisvildeleje și îndreptându-mă mai departe spre vest. Ajuns la Hundested, am traversat fiordul cu feribotul. Traversarea nu dură mai mult de douăzeci de minute, dar am simțit că parcă lăsam un întreg continent în urma mea.

Nu departe de portul din Rørvig am dat peste o firmă care închiria case de vacanță. Angajatul firmei fusese fericit să aibă

un client în acea perioadă a anului, dar și surprins că voiam să închiriez casa pe loc și că plăteam cu banii jos, atât garanția, cât și chiria în avans pentru opt săptămâni. Am ales o casă cu vedere la mare, destul de izolată de vecini. Chiria fusese destul de scumpă, căci era în afara sezonului, dar amplasarea era aspectul cel mai important.

Am semnat drept Karsten Vendstrøm, numele psihologului care își omora pacienții în romanul *Pe întinderea roșie*. Angajatul firmei încercase să se converseze cu mine, dar am refuzat, iar actele au fost întocmite în timp record. Douăzeci de minute mai târziu mă aflam din nou în mașină, cu cheile de la casă în buzunar.

În Nykøbing am făcut cumpărături la un supermarket. Am umplut rapid coșul cu mâncare și băutură cât să îmi ajungă timp de câteva săptămâni, dacă îmi împărțeam cu grijă proviziile.

Apoi m-am îndreptat spre casa închiriată, care se afla ceva mai departe, pe peninsula Odde.

Era o casă mare, mult mai mare decât mi-ar fi trebuit, cu jacuzzi, saună și o terasă închisă cu sticlă pe timp de iarnă, în care se afla un cămin. Înăuntru era loc de dormit pentru douăsprezece persoane. Am ales dormitorul cel mai mic, mi-am despachetat hainele și am desfăcut patul. Am închis ușile de la celelalte camere și am făcut focul în acelea în care urma să stau.

Am așezat computerul și imprimanta pe o masă enormă, de cel puțin zece persoane. M-am asigurat că PC-ul pornește corect și că puteam printa. Totul funcționa cum trebuie.

Lângă terasă se afla o sufragerie cu podea din scânduri, unde erau un televizor, canapele și fotolii din piele neagră și un cuptor cu lemne. Am dat drumul la televizor, care avea un ecran plat uriaș. La știri nu se pomenea nimic nici despre Verner, nici despre Linda. Am lăsat televizorul deschis și m-am dus din nou la mașină. I-am scos plăcuțele cu numărul de înmatriculare, fără să am nevoie de niciun fel de scule, și le-am aruncat în portbagaj. Apoi am condus mașina ceva mai în spate, unde să nu poată fi zărită din stradă.

După aceea, am ieșit în recunoaștere prin împrejurimi. Zona era acoperită, în mare parte, de iarbă-neagră și de copaci. Cea mai apropiată casă se afla la vreo două sute de metri distanță, dar aceasta era ascunsă de conifere. Grădina consta dintr-un

gazon, o terasă din lemn și o magazie în care se afla mobilier de grădină, mașini de tuns iarba, un grătar și alte unelte de grădinărit.

Căldura emanată de radiatoarele electrice începuse să se facă simțită, dar am făcut și focul în șemineul cu lemne. Am dat pe canalul de știri și mi-am adus una din sticlele de whisky pe care le cumpărasem de la supermarket. Cufundat într-un fotoliu moale, cu paharul în mână și sticla lângă mine, am urmărit știrile mai multe ore în șir. În continuare, nu se pomenea nimic despre cele două omoruri, iar știrile nu relatau decât prostii, de genul negocierilor legate de bugetul statului sau contribuții absurde la dezbateră în jurul imigranților.

Am închinat mai multe toasturi cu whisky. Am ciocnit în sănătatea mea, izbucnind de fiecare dată într-un hohot sonor de râs. Prima parte a planului meu se încheiase cu bine și aveam sentimentul că dețineam controlul asupra situației sau că, în orice caz, nu mai eram măcinat de îndoieli. În seara aceea mi-am permis să mă relaxez – o zi de odihnă înaintea efortului din săptămânile ce aveau să urmeze.

•

În seara aceea nu am avut nevoie de pat. Am adormit în fotoliu, în fața televizorului aprins și m-am trezit pe imaginile unor atentate sinucigașe cu bombă din Orientul Mijlociu. Străzi prăfuite umpleau ecranul și oamenii alergau din toate părțile, plângând și urlând despre nedreptate și răzbunare. În Danemarca, discuțiile legate de buget continuau.

Am închis televizorul și, din ziua aceea, nu i-am mai dat drumul.

După un mic dejun compus dintr-o chiflă de pâine prăjită și o cafea, m-am așezat la computer. Acesta se trezi cu un zumzăit leneș. Plicul pe care îl depusesem la oficiul poștalse afla pe masă. L-am deschis și am scos fotografia din el. Era una din pozele pe care le făcusem în automatul din stația Nordhavn. Părul îmi era ușor ciufulit, barba ceva mai mare decât de obicei, dar ochii erau cei care îți atrăgeau atenția. Privirea mea întunecată părea pierdută în gol.

Am așezat fotografia pe marginea monitorului.

Computerul terminase cu succes procedurile de verificare și se deschisese. Pe ecran aveam ca fundal o imagine a casei de vacanță – o fotografie făcută într-o zi de vară, cu mulți ani în

urmă. Mă simțeam aproape ca în camera mea de lucru din „Turn”, cu vedere spre grădină.

Am deschis programul de redactare și am creat un document nou. De fiecare dată acesta era un moment special, la fel ca atunci când un pictor începe să creeze o imagine nouă pe un șevalet; dar de data aceasta nu m-am mai bucurat de moment așa cum obișnuiam înainte. Nu mai fusesem cuprins de acel sentiment de libertate pe care îl aveam de obicei la vederea unui document gol. De data aceasta, știam precis ce aveam să scriu și eram înspăimântat.

Am scos din plic mesajul pe care îl adresasem ucigașului și l-am așezat lângă tastatură.

Era un rezumat, scris cu mâini tremurânde. Disperarea și groaza emanau din caligrafia mea chinuită.

•

Am copiat titlul de pe hârtie pe prima pagină a documentului:

Condamnat la moarte
de
Frank Føns

Cu un gest reflex am salvat documentul, ca un fel de confirmare și de acceptare că de acum nu mai era cale de întoarcere.

Am respirat adânc și am început să scriu.

„Până de curând nu am ucis decât pe hârtie.”

Astăzi

Ultimul capitol

Azi-noapte nu am dormit deloc. S-au împlinit opt zile de când am trimis acest manuscris la căsuța poștală din Østerbro și două zile de când am primit un răspuns. O vedere cu statuia Miciei Sirene. Vederea nu conținea decât data zilei de astăzi. Ștampila poștei era din Nykøbing, cea mai mare localitate din zonă, aflată la circa cincisprezece kilometri distanță de casa de vară pe care am închiriat-o. Nu știam cum să interpretez acest lucru. Că ucigașul locuia în apropiere? Că mă aflu sub observație sau era doar un detaliu menit să mă deruteze? În realitate, nu avea nicio importanță.

Simt că momentul se apropie.

Corpul meu se află într-o stare de alertă și nimic nu-mi scapă atenției. Aud toate zgomotele, văd toate culorile și percep până și cea mai mică adiere. Ca și cum organismul meu absoarbe absolut orice impresie. Acum, cât mai poate. Măinile refuză să îmi stea liniștite. Caută febril suprafețe și obiecte pe care să le atingă și percepe detalii de pe suprafața mesei sau de pe pervazul ferestrei nebăgate de seamă mai înainte. Fibrele lemnului se simt ca niște lanțuri muntoase și descopăr neregularități în suprafața șlefuită a marmurei. Papilele gustative refuză să mai bea whisky, căci gustul este prea puternic, iar în apa de la robinet descopăr nuanțe pe care nu le-am remarcat până acum. Beau mai multă apă. Are un gust divin, iar gâtleejul îmi este mereu uscat.

Privesc păsările care ciugulesc firimiturile de pâine aruncate de mine. Aproape că le aud ciocul pigulind semințele din pâine, iar când își întind aripile și se ridică în zbor, parcă le văd cu încetinitorul și simt că le-aș putea prinde fără niciun efort. Le-aș putea anticipa fiecare mișcare, iar mușchii mei sunt atât de încordați, încât simt că mă mișc mai repede și mai controlat decât ele. Mănat de un impuls, încep să alerg prin grădină. Simt

vântul bătându-mi în față și iarba sub tălpile goale. Efortul nu mă afectează. Respirația îmi este controlată. Aud aerul intrându-mi și ieșindu-mi din plămâni într-un ritm constant, ca un burduf mecanic.

Când intru înapoi în casă, aerul dinăuntru aproape că mă sufocă. Moleculele de aer par să îmi frâneze mișcările, deschid toate ferestrele și ușile pentru un sfert de oră, până când aerul devine din nou suportabil. Când închid geamurile, miroase ușor a brad, de la copacii de afară. Golesc coșul de gunoi care miroase a prăjit de la resturile cinei de ieri. Frigiderul e gol, dar nu contează. Chiar dacă îmi e foame, știu că papilele mele gustative nu îmi vor permite să le ating cu orice fel de mâncare, iar în zonă nu există posibilitatea vreunei experiențe culinare pe măsura pretențiilor lor. În plus, nu am cum să plec de acasă.

Aștept musafiri.

Pe masă se află ustensilele necesare. Ridic bisturiul și îl testez, chit că am făcut asta și ieri. Este extrem de ascuțit și mă tai ușor la buricul degetului mare. Sângele țâșnește din rană, o picătură care se face tot mai mare. Înjur, așez bisturiul la loc, îmi bag degetul în gură și mă duc în baie. Din dulăpiorul de deasupra chiuvetei scot trusa de prim-ajutor și reușesc să dau de niște plasturi. Înainte să-mi pun un plasture, îmi bag degetul sub un jet de apă rece până ce aproape că nu îl mai simt. Îmi lipesc plasturele și verific dacă sângele s-a oprit, dar realizez subit grotescul situației.

Încep să râd. Nu mă mai pot opri din râs. Hohotele mele se aud tot mai tare și trebuie să ies din baie pentru a face loc coloanei sonore care însoțește această glumă. Toată casa răsună, iar praful se ridică din cauza accesului meu de râs. Încep să casc gura după aer și abia ce reușesc să mă stăpânesc, când dau din nou cu ochii de degetul arătător și o iau de la început.

În cele din urmă, mă apropiu râzând în hohote de masa din camera de zi și, la vederea obiectelor de pe masă, mă opresc. Râsul îmi amuțește. Îmi șterg lacrimile din colțurile ochilor și îmi suflu nasul într-o bucată de hârtie igienică. Gâtul mi s-a uscat din nou, așa că beau din nou apă.

Privirea îmi zăbovește asupra fiecăruia din obiectele de pe masă. Le-am adunat de prin toată casa, din bucătărie, din baie și dintr-o magazie încuiată de afară, a cărei ușă reușisem să o forțez cu ajutorul vâtraiului găsit lângă cuptorul cu lemne.

Obiecte cotidiene și ustensile pe care le-ai putea găsi aproape în orice casă. Acesta este darul meu, puterea mea de a preschimba obiectele cotidiene în ceva capabil să sufocă orice hohot de râs.

Lumina se micșorează. Zilele sunt scurte în decembrie și deodată realizez că se apropie Crăciunul. Nu mai deschiseseam televizorul din prima zi când sosisem aici, dar acum îi dau drumul pentru a constata că întreaga lume este cufundată în atmosfera de Crăciun. Sunt reluate vechi filme de Crăciun, iar reclamele sunt doldora de oferte colorate la inevitabilele jucării din plastic care abia așteaptă să îți între în casă, pentru ca apoi să atragă praful, uitate în camerele copiilor. Imaginile clare ale ecranului plat îmi irită ochii. Închid televizorul.

În scurtul răstimp cât m-am uitat la televizor, lumina zilei a dispărut cu totul. Îmi pare rău că am pierdut momentul și aprind luminile din casă. Ultima pe care o aprind este lampa de la intrare, este semnalul că sunt gata. Apoi arunc un braț de lemn în cuptor. Lângă acesta se află o grămadă de bușteni aduși din magazia de afară. Mai mult decât suficienți.

Momentul se apropie.

Ciulesc urechile, dar nu aud decât flăcările din șemineul cu lemne și vântul fremătând în copacii de afară.

Când aud bătăi la ușă, tresar. Bătăile răsună puternic și insistent în ferestruica de la intrare. Inima mi-o ia la trap și, când mă îndrept spre ușă, aproape că îmi aud sângele alergându-mi prin vene. Mâna mea apucă clanța rece demetal, apăs și deschid ușă. Un vânt rece se strecoară înăuntru, pe lângă silueta din prag.

Ești îmbrăcat într-un palton lung, iar în mână ai o pungă de plastic în care se află ultimele obiecte necesare, pe care eu nu le-am putut găsi prin casă. La fel ca în manuscris. Cealaltă mână ți-o ții ascunsă în buzunarul de la piept. Probabil că e gata să scoată un pistol, dar nu ai de gând să mă lași să aflu. Mâna pe care o pot vedea este acoperită de o mănușă mulată, din piele neagră.

De data aceasta nu porți ochelari de soare. Nu mai e nevoie de deghizare sau de mistere. Toate măștile au căzut. Nu au mai rămas decât scriitorul și cititorul, amândoi pregătiți pentru actul final.

Îmi privești mâna și degetul mare acoperit de plasture. Un zâmbet încolțește pe buzele tale, iar aici ai fi putut spune ceva de genul „Ai început fără mine?”, dar m-am hotărât ca totul să decurgă fără dialoguri.

Ce ar mai fi de spus?

Mă dau câțiva pași înapoi, pentru a-ți face loc să intri, iar tu mă urmezi și încui ușa în urma ta. Pe măsură ce înaintăm, ochii tăi cercetează în amănunt încăperea. Merg cu patru, cinci pași înaintea ta și mă opresc în fața mesei. Picioarele îmi tremură ușor, dar încerc să o ascund și mă așez pe scaunul de lângă masă. Este un scaun din lemn masiv, cu brațe. Îmi proptesc mâinile de brațele scaunului și te privesc așteptând. Tu scoți din pungă o rolă de bandă adezivă de culoare gri și mi-o arunci.

Îi dau de capăt, rup o bucată lungă cu care îmi înfășor o gleznă, legând-o de piciorul scaunului. Apoi îmi leg cealaltă gleznă. În acest răstimp, tu te-ai oprit la o oarecare distanță de mine și îmi urmărești cu atenție fiecare mișcare. Cu mare dificultate, reușesc să-mi leg brațul drept de scaun. Când termin, așez rola de bandă adezivă pe masă. Tu dai din cap afirmativ și te simți suficient de în siguranță ca să mă lași singur, pentru a inspecta celelalte camere din casă. Nu găsești nimic suspect și revii în sufragerie.

Scoți o sticlă din pungă. Este un whisky Spring Bank de douăzeci și unu de ani, îmbuteliat direct din butoi și foarte greu de găsit.

Cu mâna liberă împing către tine cele două pahare de whisky dinainte pregătite. Torni un pahar generos pentru mine și unul mai modest pentru tine, apoi te așezi pe scaunul din fața mea. Luăm paharele în mână, toastăm și studiem lichidul galben înainte de a-l bea. Papilele mele gustative întâmpină whisky-ul cu plăcere. Închid ochii și savurez. Are un gust bogat și plăcut, care persistă în gură mai multe minute.

Când deschid ochii, privirile ni se întâlnesc. Dai din cap aprobator și îți torni încă un pahar. Îți urmez exemplul și, nu după mult timp, paharele ni se golesc din nou.

Te ridici brusc în picioare, mă apuci de mâna liberă și mi-o apeși pe brațul scaunului. O imobilizezi cu genunchiul, în timp ce îmi legi antebrațul de scaun. Apoi verifici restul legăturilor trăgând de banda adezivă și pari a fi mulțumit de munca mea.

Te simți mai în largul tău acum, că am fost imobilizat complet, și îți așezi paltonul pe unul din scaunele aflate în încăpere. Scoți manuscrisul din pungă de plastic, îl așezi pe un scaun ceva mai departe și deschizi undeva, spre sfârșit. Pot presupune că este vorba de pagina 331. După aceea te apropii de masă și verifici instrumentele. Le-am așezat în ordinea în care urmează a fi folosite, mai întâi foarfeca. O apuci și începi să-mi tai mâneca dreaptă. Aceasta este aproape learcă de sudoare, iar foarfeca pătrunde mai greu, dar peste câteva minute brațul îmi este dezgolit.

Tatuajul s-a mai atenuat cu trecerea timpului, de parcă ar fi fost imprimat cu cerneală pe o hârtie ieftină, dar codul ISBN este în continuare lizibil.

Arunci foarfeca și apuci bisturiul de pe masă. Îți sprijini genunchiul pe antebrațul meu, iar cu o mână mă apuci de umăr, în timp ce lama bisturiului pătrunde adânc în carne, undeva deasupra tatuajului.

Resimt durerea ca pe un curent electric ce îmi străbate tot corpul. Strâng din dinți și din pumni, până ce durerea parcă se mai atenuează o idee. Faci un pas înapoi fără să scoți bisturiul din carne și îl privești cum stă înfipt și tremură, făcând un unghi drept cu brațul meu. Surprinzător, din rană nu curge prea mult sânge, dar deocamdată aceasta nu are mai mult de jumătate de centimetru.

Te apropii din nou, îți așezi din nou genunchiul pe antebrațul meu și apuci din nou bisturiul. Cu o mișcare lentă, ca și cum ai tăia cu ferăstrăul, mărești rana de deasupra tatuajului. Mă doare, mă doare al dracului de tare, dar nu sunt surprins și suport durerea fără să scot niciun sunet.

După ce termini de tăiat, arunc o privire. Sângele curge din creștătura alungită și îmi acoperă tatuajul și o mare parte din braț, cam până la cot. lei o cârpă de masă și mă ștergi de sânge, dar acesta nu se oprește, așa că încercările tale sunt zadarnice.

Bisturiul este mânjit de sânge, iar tu îl ștergi pe o bucată de hârtie înainte de a te apuca de tăietura numărul doi. Lama se cufundă adânc, undeva sub tatuaj, iar tu execuți o tăietură paralelă cu prima, de jur împrejurul brațului. Te folosești de aceeași cârpă pentru a îndepărta sângele, atât cât să îți permită

să te asiguri că ambele tăieturi continuă fără întreruperi. Tăieturile arată ca o banderolă în jurul brațului.

Cu o mișcare aproape lejeră tai de-a curmezișul banderolei, apoi sub unul din capete, încât acesta atârnă ca o bucată de scotch. Arunci bisturiul pe masă și apuci cleștele, care urmează la rând.

Închid ochii în timp ce tu apuci între clești pielea care atârnă din braț. Îți simt mâna apucându-mă de umăr. Îți proptești piciorul de scaun, între picioarele mele.

Apoi tragi.

Chiar dacă stau cu ochii închiși, sunt orbit de o explozie de lumină, iar corpul mi se ridică formând un arc. Nu îmi mai pot stăpâni urletul și strig cât mă ține gura, un urlet animalic ce nu conține decât atunci când rămân fără aer în plămâni. Casc gura după aer, inhalez lacom în jurul meu, iar strigătul amuțește într-un geamăt.

O clipă mai târziu deschid ochii. Sunt plini de lacrimi și mă ustură de la sudoarea care îmi curge de pe frunte, dar te văd cum stai în fața mea, studiind bucata de piele care atârnă din clești. Sângerează, iar tu îi dai drumul pe podeaua de gresie, pe care o atinge cu un pleoscăit.

Fără să vreau, privirea mi se îndreaptă către umăr. O bucată de piele de vreo doi centimetri adâncime este smulsă din braț, iar pe sub sânge poți întrezări structura mușchilor. Spre marea mea oroare, observ că nu ai apucat să smulgi decât jumătate din banderola de piele. Din nou casc gura după aer, iar tu mă forțezi să mă aplec în față, atât cât pot, ca să smulgi și cealaltă bucată.

Mi se taie răsuflarea când simt cleștele apucând de carne și aștept explozia. Aceasta nu întârzie, îmi împing spatele în scaun cu atâta forță, încât probabil că l-aș fi răsturnat, dacă tu nu ai fost acolo să îl oprești. Răcnesc din nou, atât de tare încât se cutremură geamurile. Capul și trunchiul mi se prăbușesc înainte și tot corpul îmi tremură. Respirația mi s-a transformat într-un șuierat, iar saliva mi s-a adunat în colțurile gurii.

Realizez că treci pe lângă mine și te așezi din nou în fața mea. Rana mă arde de parcă aș fi avut o brătară de fier înroșit în jurul brațului. Dar durerea este constantă și rezist. Dai drumul cleștelui din care atârnă bucata de piele, lăsându-l să-mi cadă la picioare.

Cu un fel de ușurare, îmi dau seama că, de data aceasta, ai reușit să îndepeărtezi tot tatuajul. Nu doar pentru că ai terminat cu smulsul cărnii, ci mai este și un altfel de ușurare care îmi invadează tot corpul. Simt că, în clipa în care am rămas fără dovada inițierii mele, am scăpat de povara de scriitor. *Din unghiul mort* s-a șters din istorie.

Banderola din jurul brațului meu încă mai arde, dar încerc să fiu calm. Degetele mi-au încremenit într-o poziție sinistră și seamănă cu niște crengi. La cea mai mică mișcare, durerea se înrăutățește.

Îți torni încă un pahar de whisky. Te aud cum bei din el, plescăind mulțumit. Apoi îmi arunci restul de whisky în rană. Corpul mi se arcuieste atât cât îi permite banda adezivă și răcnesc înspre tavan. Când revin pe scaun, gâfâind și gemând, îmi arăți bricheta. Este o brichetă ieftină, galbenă, de unică folosință, pe care am găsit-o într-unul din dulapurile de bucătărie, dar funcționează. Ții să îmi demonstrezi acest lucru, aprinzând-o de câteva ori în fața ochilor mei întredeschiși.

Whisky-ul se aprinde greoi. Flăcările sunt mici și se mișcă leneș pe deasupra rănii și în josul acesteia. Nu durează decât o clipă și încep să simt căldura. La început ca pe o senzație aproape plăcută, dar nu după mult timp căldura devine de nesuportat. Corpul îmi reacționează instinctiv, încercând să se ferească de foc. Îmi pierd controlul și mă zvârcolesc dintr-o parte în alta a scaunului, dar nu mă pot elibera. Simt mirosul de păr și de carne arsă și urlu de disperare.

Tu stingi ultimele vâpăi cu o cârpă. Îmi simt brațul de parcă acesta ar fi în continuare cuprins de flăcări și trebuie să mă asigur cu ochii mei că focul a fost stins. Firele de păr au fost arse, iar antebrațul mi s-a înroșit. Rana este acoperită de o crustă neagră, care a crăpat pe alocuri, acolo unde a cedat sub presiunea sângelui. Dar aproape că nu mai sângerează deloc.

Fața îmi este scăldată în sudoare. Mucii îmi curg din nas, lacrimile îmi umplu ochii. Simt tot timpul nevoia să scui, dar un început de greață mă face să respir adânc și des. Degetele încep să îmi amorțească și simt că am să leșin. Capul mi se bălăngăne dintr-o parte în alta. Încerc să îmi controlez respirația și să respir pe nas. Mucii îmi alunecă pe piept, iar acesta se ridică și se coboară într-un ritm accelerat.

Senzația de leșin se atenuează, iar degetele nu îmi mai sunt amorțite. Te aud luând ceva de pe masă, cum te apropii de perete și bagi ceva în priză, apoi îi dai drumul. Pe podea, nu departe de scaun, așezi fierul de călcat. Pot vedea lampa roșie care arată că încă nu s-a încălzit.

Inima începe să îmi bată și mai repede. Nu din cauza fierului de călcat, ci din cauza a ceea ce vine înainte de el.

Clatin din cap și plâng. Un hohot uscat îmi umple pieptul și îmi părăsește buzele în spasme care îmi fac tot corpul să se zvârcolească.

Tu stai lângă scaunul pe care ai așezat manuscrisul și răsfoiești câteva pagini, încuviințând satisfăcut din cap. Totul se derulează conform planului.

Lumina roșie a fierului de călcat se stinge.

Încerc să împing scaunul în spate, dar tu îți sprijini piciorul între picioarele mele și îl ții în loc. Ai apucat secatorul de pe masă, fără ca eu să fi remarcat acest lucru și mă apuci de mână dreaptă. O încheștez cât pot de tare de brațul scaunului. Îmi dai drumul la mână și faci un pas înapoi. Eu slăbesc din strânsoare și te privesc plin de ură, printre lacrimile care îmi inundă ochii. Stai și aștepți cu mâinile în șolduri. Din privire îți răzbate un dispreț profund. Nici urmă de compasiune. Și de ce m-aș fi așteptat la compasiune? Doar eu am cerut-o, eu singur am scris paginile acelea.

Nu ajută la nimic. Nu există cale de scăpare.

Dau din cap în semn de încuviințare și îmi desfac degetele. Te apropii de mine. Îmi întorc capul și închid ochii. Îți sprijini din nou piciorul de scaun și mă apuci de încheietura mâinii. Mână îmi tremură, dar reușesc să țin degetele răsfirate și încordate de parcă aș încerca să prind o minge de fotbal. Îmi potrivești lamele secatorului la baza arătătorului. Simt metalul rece atingându-mi pielea. Mă strângi și mai tare de încheietura mâinii, apăsând-o în brațul scaunului. Scrâșnesc din dinți cu răsuflarea tăiată.

Sună la fel ca atunci când tăiam crengile tufelor în grădină, la casa de vacanță. O sfârtecăre rapidă. Ceva cade la podea cu un zgomot înfundat. Ar putea fi un cotor de măr sau un morcov. Dar în cazul acesta sunt vreo șase centimetri din arătătorul de la mână mea dreaptă.

Mâna mi se strânge de parcă ar fi curentată. Durerea se propagă în braț, își croiește drum prin umăr, se îngroapă în șira spinării, care se arcuiește brusc și transmite mai departe surplusul de energie, ca un plesnet din bici, prin gura mea, sub forma unui răcnet îndelung, sfâșietor. Creierul pare să mi se umfle, lovindu-se de pereții cutiei craniene. Răcnetul nu amuțește decât atunci când rămân fără aer în plămâni și casc gura după aer. Dinții îmi clănțane în gură, de parcă mi-ar fi frig, dar restul corpului îmi arde.

Întorc capul încet și mă forțez să deschid ochii. Întind degetele. Acestea îmi tremură și broboane de sudoare atârnă de firele de păr ale degetelor. Când zăresc ciotul arătătorului, răcnesc din nou. Nu de durere, ci de spaimă. Nu a mai rămas decât un ciot de un centimetru, iar tăietura este nenatural de perfectă. Sângele picură pe podea într-un ritm constant. În balta de sânge zăresc restul degetului. Arată atât de ireal, de parcă, de îndată ce mi-a fost separat de corp, s-ar fi transformat într-un mulaj din hârtie și aracet.

Profiți de ocazie și mă apuci de palma deschisă, ridicând ciotul în sus. Cu cealaltă mână apuci fierul de călcat și, fără nicio ezitare, îl apeși peste ciot. Se aude un sfârâit și puțin fum cenușiu iese de sub talpa acestuia. Mâna mi se contorsionează, dar tu o ții strâns și apeși și mai tare fierul de călcat peste rană. Lumina roșie se aprinde din nou, iar tu pui fierul de călcat la loc pe podea.

Mirosul de carne arsă îmi ajunge la nări, iar greața este insuportabilă. Mă smucesc înainte și vomit pe podea, între picioarele tale. Te dai puțin la o parte, în timp ce stomacul meu își evacuează conținutul, în spasme puternice. Simt că mă sufoc. Ca și cum plămânii nu-și mai încap în cutia toracică și nu mai pot trage aer în piept. Îmi dai o palmă, iar șocul mă face să inhalez din nou. Salivă și o tuse violentă, iar respirația îmi este repusă în funcțiune ca un tractor vechi.

Din deget nu îmi mai curge sânge. O crustă neagră acoperă tăietura. Din cauza căldurii, ciotul de deget mi s-a acoperit în întregime de bășici și arată de parcă arătătorul s-ar fi topit cu totul, din vârf și până la bază. Încerc să vomit din nou, dar încercarea mea nu se soldează decât cu o nouă senzație de sufocare și horcăituri cumplite.

Nu am remarcat unde ai așezat secatorul cât timp erai ocupat cu închisul rănii, dar deodată îl ții din nou în mână. Lamele acestuia se închid și se deschid în fața ochilor mei.

Ești nevoit să te folosești de ambele mâini pentru a-mi reteza degetul cel mare. Nu mă pot stăpâni și strâng palma atunci când îmi potrivești secatorul în jurul degetului. Dar nu pot face nimic pentru a împiedica lamele să mi se afunde în carne, strivindu-mi falanga. Nu aud când degetul meu atinge podeaua, căci sunt prea ocupat să urlu.

Tot vacarmul acesta te-a obosit sau poate că ești neliniștit că cineva îl poate auzi, așa că rupi o bucată de bandă adezivă și mi-o lipești peste gură. Inhalez aerul doar pe nas, cu mare dificultate, iar tu te vezi nevoit să faci o gaură în banda adezivă, ca să respir și pe gură, fără a putea însă să urlu prea tare.

Când termini, privirea îmi alunecă asupra mâinii. Probabil că am strâns-o puternic atunci când mi-ai retezat degetul, căci vreo doi centimetri de piele s-au jupuit și atârână din încheietură. Ciotul dezgolit al osului strălucește alb, contrastând cu sângele. Restul degetului zace pe podea. Plasturile pe care l-am lipit cu câteva ore în urmă este în continuare atașat de el și îmi amintește de accesul de râs pe care l-am avut mai devreme, smulgându-mi din nou câteva rânjete isterice înainte ca durerea să mă facă să scrâșnesc din dinți.

Din cauza tăieturii neregulate este dificil să îmi închizi rana cu fierul de călcat, iar mirosul de carne arsă ne învăluie pe amândoi. La un moment dat, te dai câțiva pași înapoi și tușești, dar eu nu îmi pot permite același lux și sunt copleșit de greață. Din cauza bandei adezive, tusea mea sună ca un mormăit sacadat, iar tâmpilele mă dor de atâta efort.

Când rana este în cele din urmă închisă, te ocupi de restul degetelor.

La un moment dat leșin. Nu știu cât de mult am fost inconștient, dar primul lucru pe care îl bag de seamă când mă trezesc este muzica de Crăciun. Deschid ochii și te văd așezat în fața televizorului, cu un pahar de whisky. Pentru o clipă nu pricep unde mă aflu, dar când îmi dau seama, sunt cuprins de panică și îmi smucesc corpul în toate părțile, încercând să urlu prin banda adezivă.

Îți dezlipești fără chef privirea de televizor și mă fixezi cercetător, de parcă ai încerca să evaluezi dacă am de gând să rămân treaz sau nu.

Apoi te ridici în picioare, pui paharul deoparte și îmi tai restul degetelor pe fundalul muzicii de Crăciun și al corului de fete din cine știe ce biserică rurală.

Talpa fierului de călcat s-a înnegrit de sânge și de carne arsă. M-am obișnuit cu durerea, dar când toate cele zece degete zac la picioarele mele, încep să urlu oricum. Poate pentru că realizez că mi-am pierdut definitiv uneltele scrisului și, prin urmare, identitatea. Nu mai sunt scriitor, îmi este fizic imposibil să tastez și să transmit pe hârtie rodul imaginației mele. Instrumentele pe care le-am folosit înainte pentru a-i răni pe cei la care am ținut nu mai fac parte din corpul meu. Mâinile mi-au fost transformate în cioturi amorfe de carne și oase – arse, sângerânde și atât de umflate, încât nu mai pot fi recunoscute. Criticii se pot bucura acum. Doar asta îmi uraseră – Frank Føns redus la un monstru care schelălăie, fără posibilitatea de a mai scrie un cuvânt. Victimă a propriilor mele abominații. Lumea o să fie un loc mai curat fără mângăliturile mele care pângăriseră literatura.

Cel mai sever dintre criticii mei mă așteaptă să termin de urlat în banda adezivă și mi-o smulge de pe gură dintr-o mișcare. Nici nu simt durerea, dar îmi dau seama că bucăți de buză îmi sunt smulse odată cu banda, căci simt gustul sângelui în gură. Respir adânc și inhalez atât cât pot, tușesc și scuip sânge.

Deodată te văd ținând în mână două pene de lemn. Le-am fabricat în ultimele două zile. În acest scop, am folosit un raft al dulapului de bucătărie. Am decupat din el două triunghiuri pe care, apoi, le-am șlefuit. Unghiul era foarte important, trebuia să fie cât mai amplu posibil, dar suficient de mic pentru a intra cu totul.

Înghit de câteva ori în sec, apoi casc gura. Îmi îndeși una din pene în falca stângă cu atâta violență, încât aproape că îmi smulgi maxilarul din încheietură. Gem atât cât pot în condițiile în care stau cu gura larg căscată. Așezi cealaltă pană în falca dreaptă și o potrivești bătând în ea cu dosul palmei. Buzele îmi sunt întinse la maximum și mă aștept să îmi pocnească în orice clipă ca niște elastice.

Te apleci și ridici cleștele de pe podea. Este mânjit de sânge și de vomă. Îl ștergi cu degetele tale ascunse în mânuși. Apoi ștergi cleștele și mânușile pe o cârpă de bucătărie. Saliva mi se adună în gură. Nu pot înghiți, așa că îmi împing capul înainte, ca să îmi curgă din gură. Mă apuci cu o mână de frunte și îmi dai capul pe spate. Cu cealaltă ții cleștele și îmi lovești ușor dinții din față, de parcă i-ai încerca. În cap îmi răsună zgomotul metalului izbindu-se de smalțul lor. Închid ochii.

Degetul tău mare se ancorează în orbita mea, iar restul palmei ți se sprijină pe frunte. Apoi simt cum cleștele îmi apucă unul din dinții din față, iar tu îți sprijini un picior între coapsele mele. Dintele trosnește când îl strângi în clește, tragi de el și un scrâșnet cumplit se aude când rădăcina dintelui este smulsă din gingie. Capul mi se smucește în spate cu un pârâit, iar ceafa îmi este cuprinsă de durere. Gem și îmi ridic capul la loc. Durerea din mâini îmi paralizează orice altă senzație, așa că trebuie să verific cu limba dacă dintele într-adevăr a fost smuls. Gingia îmi este zdrelită, sângele începe să îmi curgă în gură.

Nici nu apuc să îmi golesc gura de sânge, că mă apuci din nou, îmi împingi capul pe spate și apuci următorul dinte cu cleștele. Sângele îmi curge în gât și încerc să tușesc. Picături de sânge îmi sar din gură, împrăștiindu-mi obrazii. Apoi tragi de el, iar capul mi se smucește, încă o dată, în spate.

Imediat mă aplec în față, iar sângele îmi curge din gură, picurându-mi pe pantaloni. Găurile din gingie se simt ca niște cratere.

Te apropii de șemineul cu lemne, iar eu sângerez în continuare. Salivă și sânge se amestecă într-o masă lipicioasă care îmi curge din gură ca o mazăgă. Tot craniul mă doare, iar mușchii falcilor mă ard de atâta încordare.

Cinci, zece minute îți trebuie vătraiului pentru a se înroși. Cu oarece dificultate, mă apuci de păr pentru a-mi ține capul nemișcat, în vreme ce metalul apasă rana din gură. Se aude un sfârâit, iar când vătraiul îmi atinge buza de sus, aceasta îmi crapă. Căldura mă face să îmi smucesc capul cu atâta forță, încât smocul de păr de care mă țineai ți-a rămas în mână. Dai din degete enervat, ca și cum ai încerca să te descotorosești de o bucată îndărătnică de scotch.

Capul mi se bălăngăne înainte și înapoi, și dintr-o parte în alta. Îmi e greu să mă concentrez și nu mai pricep exact ce se

întâmplă în jurul meu. Mă simt de parcă aş fi sedat. Poate că, din cauza suprasolicitării, trupul mi-a scurtcircuitat sistemul nervos, habar n-am, dar ca prin ceaţă te văd continuând cu restul dinţilor. După ce ai terminat cu partea de sus a gurii, treci la partea de jos. Aici nu te mai foloseşti de cleşte, ci iei ciocanul şi îmi crapi toţi dinţii dintr-o lovitură. Aud un sunet, ca şi cum falca mi s-ar frânge, şi prin ceaţă răzbate un junghi de durere, luminând asemenea unui fulger. Scurp sânge, şi dinţi, şi aproape că îţi sunt recunoscător când închizi rana cu vătraiul înroşit în foc.

Din fericire, nu se află nicio oglindă prin preajmă, dar îmi imaginez că gura mea arată ca o gaură cu sânge, carne şi zgură. În mijlocul ei se află limba, roşie şi neatinsă ca pistilul unei flori.

Nu îţi convine că aproape mi-am pierdut cunoştinţa. Te duci la masă şi revii cu o sticlă verde din plastic pe care mi-o duci la nas. Amoniacul îmi ia nările cu asalt, îmi îndrept spatele şi deschid ochii. Te văd apucând cleştele şi costotomul. Cu o mişcare lipsită de prea multă convingere, încerc să întorc capul, dar tu îmi vâri cleştele în gură şi mă apuci de limbă. Tragi de ea în sus, spre tavan, forţându-mi capul pe spate. Lipsa dinţilor îţi uşurează munca, şi îmi tai limba în V, cât mai aproape de baza acesteia. Sângele îmi tâşneşte în gură, dar singurul lucru pe care îl remarc este bucata de limbă pe care o așezi cu grijă pe scaun, între picioarele mele. Din cauza sângelui este de nerecunoscut.

Capul îmi atârână în faţă, lăsând sângele să îmi curgă din gură. Tricoul îmi este learcă de sudoare, iar podeaua s-a înroşit în jurul scaunului. Este greu de spus cât sânge am pierdut, dar arată cumplit şi, de fiecare dată când ridic capul, sunt cuprins de ameţală.

Îmi închizi rana din gură, apăsând violent cu vătraiul. Acesta se răceşte repede, aşa că eşti nevoit să faci mai multe drumuri între şemineu şi scaunul pe care mă aflu, înainte să fii mulţumit de rezultat şi să-mi scoţi penele din gură. Aproape că nu mai pot închide gura. Pentru o clipă, muşchiifălcilor nu mai au pic de vlagă, după atâta încordare, şi nu mai pot închide gura la loc.

Capul îmi cade în faţă, cu bărbia sprijinită în piept.

•

Mi-ar fi stat în putere să opresc totul. Doar eu eram autorul scenariului. Dar ar fi fost o capcană. Ce mă împiedicase oare să mă ascund în tufişurile de afară şi să nu-ţi trag o cazma după ceafă când aşteptai la uşă, să îţi deschid? Apoi ți-aş fi legat gleznele şi încheieturile cu banda adezivă pe care o aduseseseşi, te-aş fi târât în camera de zi şi aş fi băut whisky-ul adus de tine. Gustul acestuia ar fi fost fantastic. Aş fi toastat pentru victoria mea, ca în fotografiile alb-negru ale vânătorilor înconjuraţi de trofee lor. Când te-ai fi trezit, te-aş fi forţat să dai declaraţie, te-aş fi torturat cu aceleaşi instrumente pe care le-ai folosit pentru a mă tortura pe mine, până când ai recunoaşte că i-ai ucis pe Mona Weis, Verner Nielsen şi Linda Hvilbjerg. Aş înregistra această mărturie cu ajutorul unui dictafon sau cu o cameră video. Apoi aş chema poliţia, aş fi absolvit de orice bănuieli şi aş deveni un erou. M-aş afla pe prima pagină a tuturor ziarelor din ţară. Cărţile mele s-ar vinde din nou, iar manuscrisul acesta ar fi publicat şi ecranizat. Toţi ar dori să afle, descris cu propriile mele cuvinte, ce s-a întâmplat în realitate în casa de vacanţă de lângă Nykøbing. Chiar şi tu ai deveni o celebritate. Ziarele şi canalele de televiziune ar oferi o grămadă de bani pentru a obţine interviuri cu tine, în celula ta. Poate chiar pentru a scrie această poveste din perspectiva ta şi ne-am întâlni la talk-show-uri, tu în lanţuri, străjuît de doi poliţişti, eu într-un costum nou-nouţ şi cu unghiile proaspăt tăiate. Line şi fetele s-ar afla în public, apoi am ieşi cu toţii la cină, la terminarea emisiunii. Atunci le-aş destăinui că mă las de băut şi că nu mai scriu nicio carte. Şi chiar să mă țin de cuvânt pentru o vreme îndelungată... luni întregi. Da, asta mi-ar fi putut salva viaţa, dar nu m-ar fi salvat pe mine.

•

Amoniacul îmi înţepă nările şi îmi face corpul să tresară. Tuşesc. Salivă şi sânge îmi zboară din gură, aterizând pe hainele tale. Nu pare să-ţi pese, ci mă apuci de cap, îmi tragi pleoapa în sus, apucând-o cu degetul mare. Încerc să mă concentrez, dar nu e uşor, iar pleoapa alunecă la loc de îndată ce îi dai drumul.

Mi-e frig. Sângele şi sudoarea mi-au îmbibat hainele, şi tot corpul îmi tremură, din cauza frigului şi a şocului.

Simt că mă apuci din nou de pleoapă, de data aceasta cu degetul mare şi arătătorul şi tragi de piele. Bisturiul scapără în lumina lămpii de pe masă, şi te văd cum priveşti, plin de

concentrare, direct în ochiul meu, în timp ce îmi retez pleoapa. Încerc să închid ochiul instinctiv, dar nimic nu se întâmplă, nu mai pot opri impresiile vizuale. Sângele îmi curge în ochi și colorează încăperea în roz. Clatin din cap și încerc să îl trag cât mai departe de tine, dar tu mă apuci de păr și îmi tragi capul la loc. Strâng din ochi cât de tare pot, dar tot reușesc să întrezăresc, ca printr-o ceață roșie, cum bisturiul se apropie de celălalt ochi. Nu reușești să îmi apuci cealaltă pleoapă și în același timp să îmi imobilizezi capul, așa că înfigi bisturiul în carne, imediat sub sprânceană. Începi să decupezi de-a lungul arcadei, până când ajungi la rădăcina nasului. Arunci bisturiul, apuci bucata de piele și tragi de ea de parcă ai încerca să dezlipești un plasure uzat.

Când îmi dai drumul la păr, capul îmi alunecă într-o parte și se sprijină de umăr. Din cauza sângelui nu reușesc să văd decât umbre, dar îmi dau seama că te-ai îndreptat spre șemineu pentru a lua vătraiul. O clipă mai târziu, mă apuci din nou de păr, îmi împingi capul pe spate și închizi rana de deasupra unuia din ochi cu vătraiul. O repeți și cu celălalt ochi, iar corpul îmi tresare și metalul îmi alunecă în ochi cu un sfârâit. Urlu.

Vălul roșu din fața ochilor mei este îndepărtat subit și te văd stând cu un pahar în mână. Apa mi se împrăstie pe față și un junghi de durere îmi împunge ciotul de limbă când încerc să sorb din ea. Gâtul îmi este uscat și umflat, și încerc să cerșesc apă, dar din gura transformată în crater nu îmi iese decât un șuierat uscat. Cu toate acestea, ai prins aluzia, te duci în bucătărie, umpli un pahar cu apăși te întorci înapoi. Îmi dau capul pe spate și deschid gura ca să îmi poți turna apa în ea. E ca și cum aș înghiți cuburi de gheață și dinamită în același timp. Durerea mă face să tușesc, dar mi-e sete și vreau să înghit cât mai multă apă.

Un nor mare de vată îmi acoperă câmpul vizual din dreapta și nu vrea să dispară.

Te apropii din nou de masă. Aceasta arată ca bancul de lucru dintr-un abator. Bisturiu, secator, clește și un costotom zac într-o baltă de sânge, bucățele de carne și dinți sunt împrăstiate printre ele. Ordinea meticuloasă în care așezasem totul nu mai este de recunoscut.

Inventarul instrumentelor se apropie de sfârșit, nu au mai rămas decât două din ele.

Respir adânc în timp ce tu ridici chibriturile de pe masă. Duci cutia la ureche și o zgâlțâi. Bețele de chibrit se aud zângănind în interior. Cutia e aproape plină. Cu o expresie mulțumită, pui cutia în buzunarul de la spate al pantalonilor și apuci bidonul cu benzină. Un recipient bombat din plastic negru. Nu poate să conțină mai mult de patru, cinci litri, dar nici nu e nevoie de mai mult. L-am găsit în magazie, însă am fost nevoit să adaug benzină din rezervorul de la mașină. Amestecul de petrol de la mașina de tuns iarbă și de benzină nu ajută la sporirea calității, dar arde suficient de bine.

Te așezi pe vine în fața mea și destupi bidonul. Furtunul de plastic este înfipt sub mânerul canistrei și pare să se fi întepenit, căci aproape că îți pierzi echilibrul când reușești să îl desprinzi. Simt mirosul de benzină. Deși încerc să respir cât mai calm posibil, încep să mă hiperventilez. Broboane de sudoare îmi apar pe frunte și îmi picură de la subsuori, alunecându-mi pe corp. Nu mai este nevoie de amoniac. Simțurile mele sunt suprasolicitate, fiecare mișcare pe care o faci este înregistrată cu o spaimă crescândă.

Înșurubezi încet furtunul la gura canistrei și îl strângi cât poți de tare.

Încerc să te implor să mă cruți, dar de pe buzele mele crăpate nu iese decât un amestec de interjecții și hohote. Lacrimile îmi curg din ochii lipsiți de pleoape, iar capul îmi alunecă într-o parte.

Mă privești, vizibil dezgustat de priveliște, iar asta nu face decât să te motiveze și mai tare. Te ridici brusc în picioare și torni benzina peste mine. Mă smucesc în scaun în timp ce benzina se prelinge în cascade. Rănila se deșteaptă din nou, pompând semnale S.O.S. în sistemul meu nervos, care arde de parcă ar fi făcut din wolfram. Mă zvârcolesc, dar tu continui să torni. Un jet îmi atinge fața, iar ochii par să mi se topească. Culori explodează în privirea mea, iar mușchii oculari încearcă din răputeri să se închidă, chit că nu a mai rămas nimic de închis. Scuip și tușesc când benzina îmi ajunge în gură.

Jetul se oprește, iar tu azvârli bidonul. Acesta aterizează cu un zgomot înfundat, sare de câteva ori, apoi se răstoarnă pe o parte. Mirosul este insuportabil. Vaporii de benzină își croiesc drum spre plămânii mei, făcându-mă să vomit în gol.

Benzina a clătit aproape tot sângele de pe mâinile mele ciuntite. Le simt parcă fierbându-mi în lichidul acela, ciaturile de degete se zvârcolesc hilar de durere.

Aud chibriturile și privesc în sus. Stai cu cutia de chibrituri în mână, iar pe față ți s-a așternut un zâmbet batjocoritor. Durerea dispare pentru o clipă, fiind înlocuită de spaimă. Mă zgâlțâi cu scaunul înainte și înapoi, dar acesta abia se clintește.

Chibritul nu se aprinde din prima. Aud gămălia de potasiu hârșâind pe banda de fosfor, dar sfârâitul bine cunoscut al flăcării întârzie să-și facă apariția. Ridici din umeri, apuci mai bine cutia și bățul de chibrit și dai să aprinzi din nou, cu o mișcare rapidă. Ies scânteii și flăcările se aprind imediat, înclină chibritul o idee, pentru ca flacăra să se întetească.

Privirile ni se întâlnesc.

Ochii tăi exprimă un amestec de nerăbdare și respect. Respir adânc, apoi aștept cu răsuflarea tăiată.

Ne apropiem de sfârșit.

Chibritul o pornește în zbor, lent, de parcă l-aș percepe cu încetinitorul. Flacăra descrește și se albăstrește la contactul cu aerul, dar nu se stinge și continuă să se îndrepte spre șlițul pantalonilor. Nu apucă însă să aterizeze, căci vaporii de benzină se aprind într-o vâlvătaie. Focul e albastru, roșuși galben. Se răspândește, cuprinzându-mi tot corpul într-o clipită.

La început nu simt mare lucru. Văd flăcările, ba chiar aproape că le pot simți gustul, dar nu simt nimic. Tricoul începe să mi se topească și miroase a plastic ars. Începe să se încălzească tot mai tare de la gât în sus. Părul mi se aprinde, iar căldura devine tot mai puternică. Mâinile încep să mă doară. Ciaturile degetelor seamănă cu niște făclii, se contorsionează fără ca eu să pot reacționa cumva. Corpul mi se încordează și încearcă să sfărâme scaunul în bucăți. Se smucește încercând să se ferească de flăcări. Durerea este insuportabilă. Îmi cuprinde tot corpul cu o explozie orbitoare, o explozie fără sfârșit, care continuă să crească fără limită sau vreun punct critic. Pielea mi se topește. Urletele îmi amuțesc într-un gălgâit, de parcă cineva mi-ar fi turnat plumb lichid în gâtlee. Părul îmi cade în smocuri aprinse și aterizează în sângele de sub scaun, cu un sfârâit. Banda adezivă cu care îmi este prinsă încheietura mâinii stângi cedează, iar brațul mi se ridică în sus, în încercarea de a se smulge din corpul devorat de flăcări. Arată ca o variantă în

mișcare a Statuiei Libertății, fluturând în aer cu libertatea sa nou-dobândită. Nu îl pot controla, dar realizează și singur că nu are cum să se smulgă din corpul acela și cade la loc. Ceea ce cândva fusese palma mea îmi aterizează în față, acoperindu-mi gura.

Durerea dispare ori a devenit atât de cumplită, încât nu o mai pot cuprinde. Simțurile îmi cedează simultan. Se topesc lăsându-mă în beznă și tăcere. Niciun sunet nu mai răzbate până la mine, nu mai simt niciun gust sau miros, doar beznă. Aici e bine. Timpul pare să se fi oprit în loc, o clipă durează cât o veșnicie, dar știu că nu mi-a mai rămas mult.

Sunt împăcat cu asta. Am realizat ce voiam să realizez.

Sper să fi îndreptat unele din greșelile comise, să fi plătit celor pe care i-am dezamăgit și rănit, să fi compensat pentru insultele și răutățile pe care le-am împrôscat în jurul meu. Desigur, acum e prea târziu. Nu va fi de prea mare folos, dar acum, cel puțin, lumea poate merge înainte fără a mai fi otrăvită de Frank Føns.

Ceața lăptoasă din partea dreaptă a câmpului meu vizual a reapărut.

Încet, forma acesteia se preschimbă, închegându-se în unele locuri, dizolvându-se în altele. Este o fotografie. O fotografie luminoasă, dominată de nuanțe de alb. Trei siluete pe o bancă, toate trei îmbrăcate în alb și învăluite de razele soarelui. O femeie și două fete în rochii de vară. Femeia se află la mijloc. Aceasta și fata mai mare privesc cu subînțeles în obiectivul aparatului de fotografiat, în timp ce mezina este ocupată cu părul mamei. În mâini ține o coroniță de flori, împletită cam stângaci, albul și galbenul în proporții neuniforme. Fetița râde, iar celelalte două zâmbesc ceva mai controlat către obiectiv. Zâmbetul fetei mai mari este ușor ironic, de parcă ar fi remarcat ceva nelalocul său pe fața fotografului, un secret pe care să îl împărtășească cu celelalte două și să râdă de el. Și femeia zâmbește. În jurul ochilor pe jumătate închiși din cauza soarelui se ghicesc riduri fine. Gura îi este ușor deschisă și îi poți întrezări partea de jos a dinților din față, iar în obraz o gropiță și, în prelungirea acesteia, un rid fin. Probabil că zâmbește des.

Notă

Acest manuscris, alcătuit din 215 coli format A4, a fost găsit la locul faptei, nu departe de victimă, și a fost inventariat ca proba nr. 09234.07 din această investigație.

Faptele descrise, omuciderile avându-le ca victime pe Mona Weis, Verner Nielsen și Linda Hvilbjerg sunt în concordanță cu datele descoperirii cadavrelor. Nu s-a reușit deocamdată contactarea numitei Merethe Andersen, cunoscută în cerul prostituatelor din Vesterbro și sub numele de Marie.

Judecând după starea victimei, tortura finală, așa cum este relatată în manuscris, este corectă în punctele esențiale. Cu toate acestea, trebuie să se țină cont de o serie de abateri. Whisky-ul găsit la fața locului este un Johnny Walker, Red Label; în corp au fost găsite urme de Ipren (cf. Raportul medicului legist nr. 6357), iar indicii de la fața locului sugerează că retezarea degetelor s-a executat într-un stadiu ulterior celui descris în manuscris.

Analize suplimentare sunt necesare pentru a clarifica rolul acestor abateri și pentru a restabili cronologia crimei.

Nu departe de locul faptei, s-a găsit o pereche de mănuși negre (vezi proba nr. 09234.22), care se potrivesc cu descrierea din manuscris. Mostre de ADN a două persoane diferite au fost colectate din mănuși. Una dintre acestea îi aparține, probabil, victimei. Cealaltă urmează a fi identificată pe baza unor analize detaliate.

Kim Vendeleev, ofițer criminalist

Sfârșit

